

SL
398.2
บ149น
2523
ด.12 ด.1

มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย
เลขที่ ๖๕๑๐๐
๒๕๖๔ เดือน ๔ - ปี ๖๕๑๐๐

ห้องสมุด
ศ.ดร.ศุภนรรอบ พันธุเมธา
วิทยาลัยครูจันทราเกษม

สารบัญ

1. พุคคี่เป็นเงินเป็นทอง	นิทาน	พม่า	1
2. นักแสงโชค	"	อินเดีย	4
3. ผลแห่งกรรม	"	จีน	6
4. กวางทอง	"	ชาวเขาฟิลิปปินส์	9
5. เรื่องของแรง	"	อาฟริกา	11
6. หมู่บ้านจระเข้	"	บอร์เนียว	13
7. อีกานางฟ้า	"	เตอร์กกี	18
8. หนูน้อยกับยักษ์	"	อินโดนีเซีย	21
9. อาณาจักรเกาะคำ	"	อาหรับ	25
10. อาณาจักรเกาะคำ(2)	"	อาหรับ	28
11. อาณาจักรเกาะคำ(จบ)	"	อาหรับ	32
12. ตำนานการสู้รบ	"	จีน	35
13. สัตว์รู้คุณ	"	ฮังการี	37
14. ใครเก่งใครอยู่	"	ฟิลิปปินส์	42
15. สาวขี้เหร่	"	อินโดนีเซีย	44
16. นกหัวขวาน	"	ซาราวัก	48
17. เรื่องของวัว	"	จีน	51
18. ผีหัวบิน	"	เวียตนาม	54
19. แม่เลี้ยงริษยา	"	เนปาล	58
20. กิงโอสแมรี	"	ยุโรป	61
21. เจ้าหญิงซุลเวีย	"	อาร์มีเนีย	64
22. เจ้าหญิงซุลเวีย(จบ)	"	อาร์มีเนีย	67
23. นางแดงทอง	"	อินโดนีเซีย	71
24. พุคความจริง	"	ตูนิเซีย	75
25. ห้าข้อควรจำ	"	ปัญจาบ	79

26.	ผิดตัว	นิทาน	จีน	83
27.	สี่ กายายัน	"	อินโดนีเซีย	86
28.	คนดักนก	"	เตอร์ก	88
29.	คนซื้อ-คนโลก	"	โบฮีเมีย	91
30.	แมวสามหาง	"	ญี่ปุ่น	94
31.	สาวน้อยนางเงือก	"	อาฟริกา	97
32.	คนเผาถ่าน	"	ญี่ปุ่น	99
33.	ความรักของแม่	"	ญี่ปุ่น	102
34.	ตำนานเหล่าและงานเลี้ยงฉลอง	"	ชาวเซาฟิลิปปินส์	105
35.	ราชานกยูง	"	ยุโรป	108
36.	ราชานกยูง (จบ)	"	ยุโรป	112
37.	ใครเหนือกว่า	"	ชาวเคลต์	118
38.	โง่ไม่น่าเชื่อถือ	"	เนปาล	122
39.	ทำบุญซาโทษ	"	จีน	125
40.	ใจร้ายใจดี	"	ญี่ปุ่น	128
41.	สาวชาวสวรรค์	"	จีน	130
42.	สองพี่น้องผจญภัย	"	สแกนดิเนเวีย	133
43.	เทวีแห่งดวงจันทร์	"	จีน	137
44.	เสียงยามค่ำ	"	อัลจีเรีย	140
45.	รางวัลความดี	"	เวียตนาม	145
46.	ลูกหนี้เจ้าหนี้	"	พม่า	148
47.	แก้แค้น	"	มลายู	151
48.	แก้แค้น (จบ)	"	มลายู	155
49.	ปราบยักษ์ปราบมังกร	"	ชาวเซาฟิลิปปินส์	158
50.	หอมแดงหอมขาว	"	อินโดนีเซีย	160

บรรณ พันธุมะธา

นิทานนานาชาติ

พูดเป็นเงินเป็นทอง

(นิทานพม่า)

นิทานที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการตัดสิน ที่ผู้ตัดสินถึงจะยึดความยุติธรรมเป็นหลักอย่างไรก็ตาม หรือจะต้องให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างไรก็ตาม ก็ควรต้องคำนึงถึงความรู้สึกที่เป็นพอใจของทั้งสองฝ่าย ถ้าหากสามารถทำได้และจะได้ผลประโยชน์เป็นเงินเป็นทองด้วย ดังที่หม่องทินอ่องเล่าไว้ในนิทานธรรมศาสตร์พม่าต่อไปนี้

เรื่องแรกคือเรื่องลมตอนไหนเย็นกว่ากัน เรื่องเล่าถึงนักศึกษาหนุ่มคนหนึ่งเมื่อกลับจากศึกษาที่ตึกกลามาถึงบ้าน พ่อแม่ก็ได้จัดการให้แต่งงานกับผู้หญิงสาวสวย และร่ายวคนหนึ่ง แต่ว่าชายหนุ่มได้อยู่กับเมียอย่างมีความสุขเพียงไม่กี่อาทิตย์ ก็เกิดล้มเจ็บเป็นไขอย่างรุนแรง ถึงแม้จะมีหมออย่างดีที่สุดมารักษาอย่างไร อาการก็ยังไม่ทุเลาขึ้น มีแต่ทรุดกับทรุด เมื่อรู้สึกตัวว่าตนเองจะไม่รอดแน่ ชายหนุ่มก็ได้บอกแก่เมียว่า

“นางเอ๊ย ข้าไม่กลัวตายหรอก แต่ข้ากลัวถูกฝังหรือถูกเผาตอนตายแล้ว เพราะฉะนั้นถ้านางรักข้าจริง

ละก็ เอาศพของข้าห่อด้วยเสื้อไปทิ้งที่ป่าช้าดีกว่ากัน”

ต่อจากนั้นไม่นานก็ตาย เมื่อกิจำต้องปฏิบัติตามคำขอร้องของผู้ตาย แม้ว่าพ่อแม่ของทั้งสองฝ่ายจะคัดค้านอย่างไรหญิงนั้นก็ไม่ฟังเสียง รับจัดการเอาเสื้อห่อศพนำไปทิ้งที่ป่าช้า ในคืนวันนั้นเองได้มีนางราชสสองตนที่เตร็ดเตร่อยู่ในป่าชานั้น ได้ถกเถียงกันเรื่องต่างๆ ในที่สุดมาลงเอยที่ปัญหาหนึ่ง ดังที่นางราชสตนหนึ่งกล่าวว่า

“เออ ลมตอนเที่ยงคืนนี้พัดเย็นจังนะ”

“ใครบอกล่ะ” นางราชสอีกตนหนึ่งแย้ง “ทำไงไปได้ ต้องลมตอนเช้ามืดซิจึงจะเย็นเจิบจริงๆ”

แล้วนางราชสทั้งสองก็ถกเถียงกันอย่างรุนแรงขึ้นๆ ว่าลมตอนไหนเย็นกว่ากัน เมื่อไม่เป็นที่ตกลง นางราชสทั้งสองก็เลยคิดกันว่า น่าจะต้องหาใครสักคนหนึ่งมาเป็นคนตัดสิน แต่นึกไม่ออกว่าจะเอาใครมาตัดสินดี เหลือขวไปเหลือขวามาแลเห็นศพห่อด้วยเสื้อทิ้งอยู่ใกล้ๆ จึงตกลงใจกันว่าจะต้องซบ

ชีวิตศพนั้นให้ฝ่ายนั้นมาจะได้มาช่วยตัดสิน ชายหนุ่มนักศึกษาก็เลยได้โอกาสฝ่ายนั้นชีวิตขึ้นมาด้วยอำนาจกลมายาของนางราชสทั้งสอง นางราชสพูดแก่ชายหนุ่มที่ฟังขนมมาแล้วว่า

“เป็นอย่างไรชีวิตใหม่ของท่าน แต่ว่าบอกเรามาหน่อยซิว่าลมที่พัดตอนเที่ยงคืนกับลมที่พัดตอนเช้ามืดลมตอนไหนจะเย็นจัดกว่ากัน”

“ไม่มีลมตอนไหนเย็นกว่าตอนไหน” ชายหนุ่มตอบ “ลมทั้งสองเวลานั้นเย็นเท่ากัน เพราะฉะนั้นท่านผิดทั้งคู่”

ได้ยินว่าผิดทั้งคู่ นางราชสทั้งสองอดขุ่นเคืองไม่ได้ถึงกับน้าวหน้ากำปั่นให้ชายหนุ่มนักศึกษา ชายหนุ่มเห็นเช่นนั้นก็นึกได้ว่าตนคงพูดผิดไปแล้ว จึงเปลี่ยนคำพูดเสียใหม่ว่า

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ ท่านถูกทั้งคู่ เพราะลมทั้งสองเวลานั้นเย็นจัดเท่ากัน”

คราวนี้นางราชสข้มออกมาได้เพราะถูกใจ ถึงกับเรียกชายหนุ่มว่าตระลาการผู้ชาญฉลาด และไม่แต่

(อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

เอมิลาไปด้วย”

คู่สนทนาถอนใจเฮือก ก่อนจะพิมพ์ปากออกไปว่า “กระหม่อมไม่รู้ต้นลกหนาบงในเรื่องเหล่านี้เลย ท่านเองยังรับสั่งกับคุณเอมิลาว่าจะให้เธอพำนักอยู่กับ ชัก ซากาเรีย”

“เราตามเรื่องมาสามปีแล้ว ราฟาเอล ดูเหมือนจะเป็นวินาทีแรกที่แม่นางสาวแฮตตังหัวดีผู้นั้นเหยียบไคร้ที่ไว้ได้ แต่อะไรๆยังไม่กระจ่าง และเราเองก็ไม่อยากให้ท่านบ้ำทรงเดือดร้อนนัก เจตนาของท่านก็เพียงรับอุปการะลูกสาวเพื่อนสนิทเท่านั้นเอง”

“ทรงหมายความว่า คุณเอมิลา รู้เรื่องมาก่อนมาถึงไคร้หรือกระหม่อม”

“ไม่รู้ซี” พระสุรเสียงไม่แนพระทัยนัก “แต่เราก็ตามเผด็จการกรรมแม่ม่ายน้อยจนกลายเป็นศัตรูกันโดยไม่รู้ตัวนั่นแหละ บ้างจริง”

ผู้อ่อนวัยกว่าลอบสังเกตสีพระพักตร์ของคู่สนทนา ยากจะเข้าใจท่านอีกเช่นเคย ข้างเก็บพระอารมณ์ ความนึกคิดได้มิดชิด ยากที่ผู้อื่นจะลอบรู้หนักทีเดียว ราฟาเอลบอกตนเอง

“บ้านพระราชวงศ์จะเสร็จ การเยี่ยมชมคนเจ็บหรือยังก็”

“ฝ่าบาทจะรับสั่งเรื่องการเดินทางกับคุณเอมิลาเลยหรือกระหม่อม”

“เราไม่ได้ไม่ใช่หรือ เอาอย่างนี้เถอะ เราจะรีบกลับไปทักขิมิยาขอความช่วยเหลืออีลาลิด ซาเล-เฮดดิน บางทีถ้าโชคดี เบคตินเฒ่าผู้นั้นอาจส่งกองคาราวานที่จะเดินทางเข้าไปในประเทศซาอุดีให้เรา รวมขบวนก็ไม่ได้ อยู่ทีนั้น คอยฟังข่าว”

“แต่ฝ่าบาท” ราฟาเอลทูลคำน “กระหม่อมจำได้ว่า เบคตินเฒ่าผู้นั้นกำลังจะออกไล่สัตว์”

“อย่าห่วงไปเลย เรามีวิธีติดต่อดำตัวหรือก ถึงไปก็ไม่ไกลกว่าจะติดตามไม่ได้”

“ฝ่าบาทจะให้ทูลชัก ซากาเรียว่าอย่างไรกระหม่อม อีกอย่างกระหม่อมเป็นห่วง ไอ้พวกลูกหมาคอยต่อหางรถ อยากรู้ มันก็ยังมีบน ถ้าทำร้ายฝ่าบาทได้ บางทีเรื่องของมันจะง่ายขึ้น”

เสียงทรงพระสรวลหึๆ “อย่าห่วงไปหน่อยเลย ก็เราจะไปหาเบคติน เราก็คงไปอย่างเบคติน” จบเสียงรับสั่งนั้น ราฟาเอลก็เบิกตากว้าง เมื่อเห็นดิชดาซาสีขาวมอๆ ถูกเหวี่ยงไปบนเตียง ตามด้วยกระดูกฝ่าเท้ากระดูกเสี้ยนสัลดัสนิทธิ และบิสซัทส์นาตาลแก่ ไม่ถึงอึดใจร่างสูงส่งนั้นก็ดูค้อมงอเล็กน้อย ไม่เท่าอยู่ในพระหัตถ์

“ฝ่าบาท” ร้อยตำรวจตรีราฟาเอล โลเปซอุทานออกไปอย่างแผ่วเบา

“เราจะข้ามชายแดนในสภาพนี้แหละ เตรียมตัวไว้เถิด ฝ่ายศตรงกันข้ามจะรู้เบาะแสการเดินทางครั้งนี้ไม่ได้จำไว้”

“ฝ่าบาท” ผู้อ่อนวัยกว่ามองตามร่างที่ค้อมงอนนั้น ไม่มีใครบงของนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ผู้สง่างาม ในพระนามว่า เจ้าชายฮัซซาร์ อัลฟาราช บาดาวีหลงเหลืออีกเลย เขาตรงออกไปว่า “ฝ่าบาท...แม้แต่กลิ่นดิชดาซาสีของฝ่าบาทก็...ก็เหลือเกิน ทั้งกลิ่นแพะ อูฐ ไม่ผิดเบคตินผู้อยู่กับฝูงสัตว์ในทะเลทรายจนบัดนี้เลย นึกกระหม่อมจะต้องเรียนรู้การแบบนด้วยไหมหนอ”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เท่านั้นยังไปขุดเอาหม้อทองมาให้ชายหนุ่มถึงสองหม้อ พอฟ้าเริ่มสางชายหนุ่มก็แบกหม้อทองทั้งสองหม้อกลับบ้าน และได้มีชีวิตยืนยาวอยู่กับเมียที่เชื่อฟังคำสั่งผู้ต่อมาอีกหลายสิบปีจนถึงอายุตัง ๑๒๐ ปี

เรื่องที่ ๒ คือ เรื่อง แบ่งศพ
เรื่องเล่าถึงชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งได้ไปเที่ยวบ้านสาวสวย ได้คุยกับสาวจนเพลิน เวลาล่วงไปดึกดื่นเท่าไรก็ได้สังเกต จนกระทั่งใกล้จะเที่ยงคืนพ่อแม่ของหญิงสาวที่อยู่ในห้องข้างในก็ได้หาวและกระแอมกระไออย่างจงใจเป็นการเตือนให้ชายหนุ่มรู้ว่าตนนั่งนานเกินควรไปแล้ว ชายหนุ่มถอนหายใจยาวพลางพูดว่า

“นางเอ๋ย ข้าต้องกลับไปเดี๋ยวนี้แล้ว นี่จะเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นว่าข้ารักนางเพียงไรเพราะนางก็รู้อยู่แล้วว่า ทางที่ข้าจะกลับบ้านจะต้องผ่านป่าช้า แล้วการผ่านป่าช้าตอนเที่ยงคืนนั้นสมควรอยู่หรือ ข้าคงจะไม่อยู่จนดึกดื่นเท่านี้เลย ถ้าหากข้าไม่รักนางละก็”

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เมื่อสาวลงมาส่งจนถึงประตูบ้านแล้ว ชายหนุ่มก็เดินไปในความมืดด้วยศรัทธาอันมั่นคงกระดกกระเดง ครั้นใกล้ป่าช้าเข้ามา ความกล้าหาญออกจะลดน้อยลง ชายหนุ่มรู้สึกเสียใจที่ตนไม่ควรจะเพลินอยู่กับสาวจนดึกดื่นบ้านนี้เลย ทันใดนั้นชายหนุ่มก็แลเห็นนางร่ายสสองตนแบกศพ

ทุนหัวเดินใกล้เข้ามา ชายหนุ่ม
อุทานออกมาด้วยความตกใจว่า

“ตายละ เจอะผีปศาจเสียยัง
ดีกว่า ยังเกี้ยวของด้วยได้ แต่นี่
เป็นนางรากลสตรงสองตน”

แต่แล้วชายหนุ่มก็ค่อยโล่งใจ
ทันนางรากลสขมขื่นมองสีก้าวแก่
ชายหนุ่มว่า

“เชิญเชิญ พ่อหนุ่ม เชิญมา
เป็นพระลาการให้เราเถอะ ก็เรา
เกิดไปเจอศพร่างนี้เข้าด้วยกัน
แล้วเราทั้งสองก็อยากกินศพตอน
ที่นอนด้วยกัน จะทำอะไรดี
พ่อหนุ่มช่วยคิดทีสิ”

“ได้สิ” ชายหนุ่มตอบอย่าง
กระตือรือร้น “ถ้าอย่างนั้นขอถาม
หน่อยเถอะว่าใครเป็นผู้แลเห็นศพ
นี่ก่อน”

“เห็นพร้อมกัน” นางรากลส
ตอบพร้อมกัน “เราวิ่งไปด้วยกัน
และถึงศพในเวลาเดียวกันด้วย”

ชายหนุ่มนั่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็
บ่นออกมาว่า “เสียตายนะข้าไม่มี
มิด ข้าจะได้แบ่งศพให้”

“ไม่ต้องแบ่งให้เราหรอก” นาง
รากลสพูด “เราแบ่งเองก็ได้ บอก
เรามากแล้วกันจะให้เราแบ่งอย่างไร
แล้วเราจะทำตาม”

“ก็แบ่งเป็นสองซีกตั้งแต่หัว
ลงมาสิ” ชายหนุ่มแนะนำ

นางรากลสได้ยินเช่นนั้นก็พากัน
ดีดดีใจ เลยกทมมื่อทองที่ตนไปพบ
ฝังอยู่ใกล้ประตูบ้านให้ทั้งสองมื่อ
ชายหนุ่มผู้พูดดีก็เลยโชคดีได้ทอง
ไปตั้งสองมื่อ ♡

ศิลปภาพถ่าย

เปิดหน้ากล้อง ระวังอย่าเปิดให้
กว้างมากนัก เพราะจะทำให้ภาพชัด
ไม่ทั่วถึง ถ้าจำเป็นจะต้องเปิด
หน้ากล้องกว้างอย่างมากก็ขออย่าให้
เกิน f8 ถ้ายังเล็กๆขนาด f11 หรือ
f16 และ f22 เป็นเหมาะที่สุด

กุหลาบอีกภาพคือกุหลาบสีแดง
แรกแย้ม จัดให้เด่นเพียงดอกเดียว
กุหลาบสีจืดๆ แบบนี้ต้องเลือกฉาก
หลังที่จางๆ หน่อยเพราะจะช่วยเน้น
ให้ดอกเด่นชัด เรื่องการเลือกสีฉาก
จึงเป็นเรื่องสำคัญและต้องอาศัย
ความละเอียดประณีตเป็นอันมาก
เพราะถ้าเลือกสีพลาด ภาพที่ได้อาจ
จะมีสีตัดกันหรือไม่ก็กลายเป็นภาพ
ที่ดูทับตันขาดความงดงามไปอย่าง
น่าเสียดาย

ทันทีถึงภาพดอกบัว ไปเจอเอา
ดอกบัวแดงกำลังบานที่สวยงามอยู่ในบ่อ
แดดกำลังแจ่มดอกบัวจึงมีสีแดงจัด
ดอกบัวที่อยู่ห่างๆ แบบนี้ถ้าจะถ่าย
ให้สวย เห็นที่จะต้องหาเรือน้ำเข้า
ไปถ่ายใกล้ๆ อันที่จริงถ้าจะถ่ายกัน
ให้ได้ภาพดีกันอย่างจริงจังก็ต้อง
ใช้เรืออย่างว่า เพราะจะเลือกแ่ง
เลือกมุมได้ถนัดใจขึ้นนัก จะถ่าย
ใกล้ไกลขนาดไหนก็อาศัยเลนส์เรื่อ
ถอยเรื่อได้ตามใจชอบ แต่ถ้าหาเรือ
ไม่ได้ก็เห็นท่าจะต้องอาศัยเลนส์ถ่าย
ไกล และยังให้เหมาะก็ต้องเลนส์
รวมหรือเลนส์ซูม เพราะจะช่วย
ปรับภาพได้ดังใจขึ้นนัก และก็อย่างว่า
การถ่ายภาพดอกบัวต้องถ่ายย้อนแสง
นิดหน่อยภาพจึงจะสวย กับอีกอย่าง
ที่ควรระวังคือการใช้เลนส์ถ่ายไกล
หรือเลนส์รวม ข้อสำคัญอยู่ที่การ

เปิดหน้ากล้องเล็กๆ และถือกล้อง
ให้แน่น เพราะเลนส์ยาวๆแบบนั้นถ้า
ถือกล้องไม่ดี ภาพจะสั่นไหวได้
ง่ายขึ้น

ดอกบัวเหลือง เหลืองนวล
สดใสนี้ เสียตายที่บัวพันธุ์ดอก
ออกไม่ค่อยดก แต่ใบรกเหลือเกิน
รกรแน่นจนเกือบจะมองไม่เห็นน้ำ
ภาพนี้ใช้ฟิล์มสไลด์สีขนาด ๓๕ มม.
ใช้เลนส์ถ่ายไกลขนาด ๑๓๕ มม.
เวลาถ่ายใช้แว่นประกายดาว
(cross-screen) กรอบปากเลนส์
ภาพจึงดูแสงฟ้าๆนิดหน่อย และ
ตรงจุดใสๆจึงกลายเป็นแสงดาว
แวววาวน่ารักดี ระวังอย่าให้มี
ประกายดาวมากนักก็แล้วกันเพราะ
จะทำให้รบกวนไม่น่าดู

แคทลียาสีเหลืองปากแดง
ได้เคยบอกไว้แล้วว่าในบรรดา
แคทลียาด้วยกันแล้ว ดอกสีเหลือง
ปากแดงพันธุ์นี้เป็นถ่ายภาพได้ขึ้น
ที่สุด ทั้งสีเหลืองและแดงสดใส
ถูกใจขึ้นนัก ก็อย่างว่า ฉากหลังต้อง
มืดๆ หน่อยเพื่อไม่ให้มันรบกวน
จุดเด่นของดอกไม้ อย่างภาพนี้ใช้
ถ่ายด้วยไฟแฟลชอิเล็กทรอนิกส์
ฟิล์มสไลด์สี ๖๕ ASA ถ่ายระยะ
ใกล้ประมาณ ๑ ฟุต เปิดหน้ากล้อง
f22 ความเร็วชัตเตอร์ ๑/๒๕๐ วินาที
พอเห็นความเร็วชัตเตอร์มากๆ
แบบนี้น่าท่านอาจจะสงสัย ทั้งนี้
มิใช่ขึ้นไกล ความประสงค์เพียง
ต้องการตัดแสงแดดที่มีอยู่ไม่ให้
เข้ากล้องเท่านั้น เราจึงเห็นฉากหลัง
ดำ ภาพดอกไม้จึงเด่นได้สมดังใจ

ปีใหม่ สุข สดชื่น แจ่มใส
ประสงค์สิ่งใดขอให้สมดังใจ
ปรารถนา จงทั่วทุกๆท่านเทอดู ♡

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

นักแสวงโชค

(นิทานอินเดีย)

การแสวงหาโชคลาภออกจะเป็นเรื่องธรรมดาของคนในสมัยก่อน และกว่าจะได้มาก็จะต้องเผชิญกับอุปสรรค และถ้าหากโลกมากอบกอบได้มาก โชคลาภที่ได้มาก็มักจะหายไปสิ้น นิทานเรื่องนี้ที่สุริน น. โสเสถาไว้ก็ทำนองเดียวกัน ดังที่กล่าวไว้ว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีนักศึกษา ๔ คนที่ศึกษาเล่าเรียนเกี่ยวกับพระเวทอยู่ในเมืองวิญญูปุระนับเป็นสิบๆปี จนกระทั่งทุนหมดลง ไม่มีผู้อุปการะคนใดจะให้เงินทองสำหรับจะศึกษาเล่าเรียนต่อไป นักศึกษาทั้ง ๔ คนจึงต้องปรึกษากันหาหนทางอย่างหนึ่งว่าควรจะทำอย่างไรดีจึงจะมีชีวิตอยู่ได้อีกต่อไป นักศึกษาคณะหนึ่งกราบทูลพระเวทว่า

“เมืองวิญญูปุระไม่ใช่ที่ที่คนอย่างเราจะอยู่ มองดูผู้คนที่นี่ เขาขอมเสียเงินเสียเวลาในเรื่องชนไก่ แข่งลา ลำหูละ ช้าง และเรื่องไร้สาระต่างๆ มีใครบ้างเคยนึกถึงที่จะเชิญนักศึกษามาอย่างเราให้ไปอธิบายข้อความที่ลบล้างในพระเวท”

“แล้วก็ยังไม่เคยนึกจะจ่ายเงินให้บ้างเลย” อีกสามคนรำพันขึ้นมาบ้าง “ในเมื่อเราไม่มีเงินถึงกับสง

นักมวยปล้ำจากต่างถิ่นมาก็ยังได้ แต่ถ้าจะไปขอเขาเพียงไปหาเดี๋ยว ให้แก่พวกนักศึกษาย่างเรา เขาจะต้องบ่นกันอีกว่าเขายากจน”

“ใช่แล้ว” นักศึกษาคนแรกพูด “เขายินดีที่จะให้เราไปจ้างนางระบำมาแสดงให้ดู แต่พอจะให้ข้าวเรากินสักมื้อเท่านั้นละ เขาให้อย่างเสียไม่ได้ เพราะฉะนั้นอย่าอยู่เลย ไปที่อื่นดีกว่า ไปแสวงหาโชคลาภกันเถอะ”

“พูดถูก พูดถูกแล้ว” อีกสามคนพากันเห็นด้วย และคนที่สี่ก็ได้พูดกันว่า “ถ้าอย่างนั้น จงไปให้พ้นที่อันเสื่อมลาภนี้โดยด่วนเถอะ แต่ว่าการเดินทางไปต่างถิ่นนั้นควรจะไปปรึกษาแม่เพ่าผู้รอบรู้เสียก่อน ชีว่าควรจะไปทิศทางใดจึงจะดี”

แม่เพ่านั้นถึงแม้ว่าตาแทบจะแต่ไม่เห็น และหูก็แทบจะไม่ได้ยิน แต่ก็มิชอบเสียงนักเรื่องสติปัญญา ความฉลาด สามารถพยากรณ์ได้เป็นตาเห็น ในขณะที่นักศึกษายังเข้ามาขอปรึกษาเขาไปทุกเข้าค่านับอยู่แทบเท่าแม่เพ่า และยังไม่มีทีท่าจะพูดอะไร แม่เพ่าก็พูดขึ้นว่า

“ทำไมไม่พยายามหาโชคลาภที่เมืองวิญญูปุระนี้เล่าลูกเอ๊ย”

“เราต้องไป แม่เพ่า” นักศึกษาคณะแรกพูด “ไปเสียให้พ้นๆเมืองที่เป็นแหล่งหน้าไหว้หลังหลอก เป็นที่เพาะบาป” และคนอื่นๆก็เสริมว่า “และเป็นที่ประหารความดีทั้งปวง” แล้วต่างก็ขอร้องแม่เพ่าพร้อมกันว่า “เพราะฉะนั้นโปรดช่วยเราด้วยเถอะ แม่เพ่า ช่วยให้เราได้โชคลาภโดยรวดเร็วด้วยเถอะ โอ๊ย หัวจึงแม่เพ่า”

แม่เพ่าจัดแจงหาข้าวหาน้ำให้กินแล้วก็พูดว่า “โชคลาภที่ได้มาเร็ว มันก็จะหายไปเร็วด้วย แต่เอาเถอะ ถ้าลูกๆอยากจะไปแสวงหาโชคลาภกันจริงๆ แม่จะให้ขนนกไป ๔ อันด้วยกัน เอาไปคนละอัน ไปทางเหนือของภูเขาหิมาลัยนะ และถ้าขว้างขนนกไป ขนนกตกที่ไหน ลูกก็จะได้โชคลาภที่นั่น อย่าจับขนนกแรงไปหรือเบาไปนะ แล้วจำไว้ให้ขึ้นใจด้วยนะลูกว่า จงเสี่ยงไปไกลๆแต่อย่าไปใกล้นัก จงกล้าเถอะ แต่อย่ากล้าเกินไป ไม่อย่างนั้นจะเหมือนขอทานผู้โอดเขลา ลูกจะต้องกินทั้งไฟและความหนาวเย็น”

นักศึกษาก็ทำตามคำแนะนำของแม่เพ่าทุกประการ เมื่อ (อ่านต่อหน้า ๑๑๔)

นักแสวงโชค

เดินทางไปยังไม่ทันไกลเท่าไร นักศึกษาคนหนึ่งก็ขวางชนกไป พอไปตรวจดูที่ที่ชนกตกก็ปรากฏว่าเป็นบ่อทองแดง นักศึกษาผู้นี้ก็ร้องว่า “นี่เป็นทรัพย์สินสมบัติของพวกเราแล้วละ แล้วจะต้องเดินทางต่อไปทำไมกันล่ะ”

“อย่าโง่ไปหน่อยเลยนะ” คนอื่นๆพูด “บ่อทองแดงไม่มีค่าอะไรมากนักหรอก ไปต่อไปดีกว่า ไปดูซิว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นข้างหน้า เพราะเท่าที่พบนี้ เราแทบจะไม่ได้เดินทางเลย คนขวางชนกคงจับเบาเกินไปละมัง มันถึงได้ตกเพียงแค่นี้”

“ถ้าอย่างนั้น” นักศึกษาคนแรกผู้เป็นหัวหน้า “ใครจะเดินทางต่อไปก็ตามใจ ข้าจะรอคอยอยู่ที่นี้แหละ”

ดังนั้นนักศึกษาอีก ๓ คนก็เดินทางต่อไป ไม่ช้านักศึกษาคณะสองก็ขวางชนกไปบ้าง และที่ที่ชนกไปตกนั้นเป็นบ่อเงิน นักศึกษานี้จึงพูดแก่เพื่อนว่า

“หยุดตรงนี้เถอะเพื่อน เพราะที่ตรงนี้มีแต่แร่เงิน เอาซิ เพื่อนขนเอาไปให้มากเท่าที่อยากได้ แล้วไปหาเพื่อนที่รอคอยที่บ่อทองแดงมาด้วย”

“นี่ก็เฝ้าอีกคนหนึ่งแล้วซี” เพื่อนอีกสองคนท้วง “บ่อเงินนี่นะ ยังไม่ใช่ทรัพย์สินสมบัติอันแท้จริง ต้องเสี่ยงต่อไปอีก จะได้เจอะอะไรที่ดีกว่านี้”

“ตามใจ” นักศึกษาคนที่สองพูด “เพื่อนไปกันเถอะ ข้าจะรออยู่ที่นี้”

นักศึกษาคณะที่ ๓ ขว้างชนกไปตกยังที่ที่เป็นบ่อทอง นักศึกษาผู้นี้ก็เลยหยุดอยู่ที่นี้ แต่คนที่ ๔ คิดว่าอย่างไรเสียชนกของตนต้องไปตกที่บ่อเพชรบ่อพลอยแน่ และเพชรหรือพลอยเม็ดเล็กนิดเดียวมีค่าเท่ากับทองทั้งตันเลยเถยวนะ ดังนั้นจึงเดินทางต่อไปแต่ลำพังจนกระทั่งถึงที่ที่มีแต่หิมะปกคลุมอยู่ตลอดทาง แต่พอถึงเวลากลางวันอากาศจะร้อนจนเนื้อแทบจะไหม้เกรียม กรันตกกลางคืนก็หนาวเย็นจนแทบจะแข็ง เมื่อเดินทางต่อไปใหม่อีกหน่อยก็พบลานกว้างมีแต่น้ำแข็ง มีชายคนหนึ่งร้องด้วยความเจ็บปวดเลือดไหลหยดมาตามร่างกาย ทั้งนี้เพราะกัจจกรที่อุบ้นหัวเขานันมีพิษคมเหมือนฟันเลื่อย เมื่อฝนอยู่รอบหัว ฟันกัจจกรก็ได้เลื่อยเอาเนื้อออกไปจนถึงกะโหลกหัว เห็นแล้วว่าเจ็บปวดไปด้วย นักศึกษาจึงตรงไปหาชายนั้น พลาถามว่า

“เกิดอะไรขึ้นน่ะท่าน ท่านถึงได้ทนทุกข์เวทนายอย่างนี้ มีอะไรที่ข้าพอจะช่วยท่านได้บ้างไหม แต่ก่อนอื่นช่วยบอกข้าทีว่า ข้าจะหาได้ทีไหน ข้าหัวเขานันจะตายอยู่แล้ว ลันก็แห้งหมดเลย”

ได้ยินเช่นนั้น ชายนั้นก็หัวเราะออกมาได้เพราะปรากฏว่ากัจจกรที่ฝังอยู่บนหัวได้ออกจากหัวตนไป กรอบหัวนักศึกษานี้แทน แล้วชายนั้นก็พูดอย่างเขาะๆว่า

“ตอนนรีคำตอบแล้วใช่ไหม ครึ่งหนึ่งเมื่อข้ามาที่นี่ มีชนกอยู่ในมือ แล้วก็ได้พบคนมีกัจจกรฝังอยู่บนหัวอย่างนี้แหละ ในขณะนั้น ข้าถามเขาว่ามาทำอะไรอยู่ในที่นี้ เขาบอกกับข้าว่ามาทำอะไรอยู่ในที่นี้ เหนื่อยเองกัจจกรบนหัวเขาก็คือเล่นมา

กรอบหัวข้า ท่านคอยอยู่ตรงนี้นักแล้วกัน จนกว่าจะมีใครถอยชนกมาแสวงหาโชคลากทีนี้”

“แต่มันเจ็บเหลือเกินนี่นา” นักศึกษาร้องลั่น “ข้าคงทนไปไม่ได้นานหรอก ข้าจะตายอยู่แล้วเร็วๆนี้แหละ”

“ยังหรอก” ชายนั้นแย้ง “ยังไม่ตายง่าย ๆ หรือ คนที่พระเป็นเจ้าลงโทษไม่ตายก่อนถึงเวลาหรอก เอาละ ลาละ ตอนกลับบ้านข้าจะแวะบอกข่าวแก่เพื่อนทั้ง ๓ คนของท่านให้”

แต่ไม่ทันที่ชายนั้นจะออกเดินทาง เพื่อนทั้งสามคนที่คอยนักศึกษานอนอยู่ชานาน ไม่เห็นกลับมา ต่างก็ได้พากันมาตาม เลยได้ฟังเรื่องเคราะห์ร้ายของเพื่อนจากปากชายนั้น ชายนั้นถามว่า

“พวกท่านไม่มีชนกติดมือมาด้วยหรือ ถ้ายังงั้นท่านก็ช่วยอะไรเพื่อนท่านไม่ได้ละซี ถ้าอย่างนั้นกลับไปแบ่งสมบัติของท่านกันเถอะ ทองแดงเอ๋ย เงินเอ๋ย ทองเอ๋ย ขนเอาไปเป็นสมบัติของท่านให้มากที่สุดที่จะมากได้ทีเถยวนะ”

“แต่ แต่ว่า” คนทั้งสามพูดตะกุกตะกัก “เราไม่ได้ทำเรื่องหมายไว้หรอกว่า บ่อทองแดง เงินทองเหล่านี้อยู่ตรงไหน แล้วจะไปหาจะได้อย่างไร”

“นั่นแหละเป็นปัญหาละ และปัญหานี้เหมือนกับของข้าเปียบที่เดียว ท่านไม่ได้คอยฟังแม่เฒ่าแก่เล่าในตอนท้ายถึงขอทานผู้โดดเชล่าน ขอทานนี้แหละที่ตอกกินทั้งไฟทั้งความหนาวเย็นในเมื่อกำลังเกินไป ไปไกลเกินไปเพราะความโลภ” ♥

(นิทานจีน)

1

เข็มนามเลย” แกล้งเรียบๆ

“โอ้ แม้ก็รู้ว่าเรานั้นคนจน ทำงานตะเข้ยันค่ำ เสาร์อาทิตย์ก็ไม่ได้ว่างได้วัน เกิดเป็นคนจน มันมีแต่ความลำบาก...”

“แล้วเดี๋ยวพวกเอ็งเลิกลำบาก แล้วหรือถึงได้มาเข็มนามได้” ขยแหวนย้อน

พวกนั้นนิ่งไป เพราะนึกหาคำตอบมาได้แก้ไขมัน

“พวกเอ็งกลับไปก่อน มาบอญจนข้าชักร้าคาญ จิตใจหมดสงบไปเยอะ จะทำอะไรวิบัติสันดานก็ไม่ใช่ดวงเหมือนเก่า ข้ารู้ว่าพวกเอ็งมาหาข้าทำไม เอาเหอะ ถ้าเอ็งสนใจเรื่องเงินของข้ามากยิ่งก็มาหาข้าใหม่ นิดให้พร้อมหน้ากันทุกคน เอว้นประนงค์แล้วกัน ข้าตกลงใจยังงี้แล้วจะบอกพร้อมๆกัน ไม่ต้องพูดหลายหน”

ระหว่างนั้นแกล้งนึกตรึกตรองถึงเรื่องราวต่างๆ ของตนเอง พยายามทำให้ผ่องแผ้ว นึกถึงคำเทศน์ของหลวงตาที่แกล้งสีกประทับใจอยู่เสมอว่า

“สิ่งที่จะติดตามเราไปในชาติภพใหม่ได้ ก็เพียงความหยาบ กระด้างหรือประดัดแห่งจิตใจเท่านั้น หาใช้วัตถุทรัพย์สินที่ล่อให้เราหลงอยู่ในโลกนี้ไม่”

เมื่อถึงวันนัด ลูกทุกคนของแกลพร้อมด้วยเขยสะโก ไม่ขาดตกเลย แม้แต่คนเดิวน ก็มาเรียงรายกันอยู่พร้อมหน้า แกลเริ่มเบ็ดเตล็ดพูด

“ตังกะขามขมมานี้ พวกเอ็งชวนกันมาหาข้า มายุงกะข้า มาทะเลาะวิวาทบาดทะลึงจะแย่งทรัพย์สินกันจนข้าอ่อนระอาใจ เมื่อก่อนทขามแต่ตัว ขามความสุขสงบกว่าเดิวนมาก เพราะพวกเอ็งหายหัวกันไป ไม่เคยมาตอบแยะให้ข้า

เดือดร้อน ข้าจึงขอเลิกกลับไปมีฐานะอย่างเก่าที่เคยสงบสบายอีก เงินทองข้าเห็นแล้วว่ามันเป็นของร้อน เป็นเครื่องลวงให้เกิดกิเลสเศร้าหมอง ข้าก็อายุป็นแล้ว ไม่รู้จะโลกโมโหกันไปทำไม ข้าจะกินไว้เพียงส่วนน้อยสำหรับเป็นค่าหยูกยารักษาไข้ยามข้าเจ็บป่วย กับไว้เผื่อข้าเอง ไม่ให้พวกเอ็งต้องเดือดร้อน”

“ที่เหลืออกให้พวกเราหมดใช้ไหมแม่” นังแหวถามเสียงใส

“เปล่า ไม่ใช่ ข้ายกให้วัดหมด” แกลตอบเสียงหนักแน่นมั่นคง

“วัดนั้นบุญคุณคุ้มกะลาหัวข้าหาที่เปรียบมิได้ เมื่อยามที่ข้าถูกพวกเอ็งเอามาปล่อย มีท่านสมภารท่านนที่เก็บตกข้ามาชุบมาเลี้ยง ถ้าข้าไม่รู้สำนึกบุญคุณคนที่เขาขุนข้ามาขามยาก ไม่รู้จักตอบแทนยามข้ามีข้าก็หมาสือะ โปสัดศาลาเก่าแก่ ผุพัง น้าฝนร่วหลายแห่ง ข้าจะให้พระท่านซ่อมเสีย เงินอีกส่วนหนึ่ง ข้าจะให้เขาสร้างกุฏิไว้สัก ๔-๕ หลัง เผื่อจะเป็นที่พึ่งพิงแก่สัตว์ผู้ยาก ที่เขาอาจจะถูกลูกหลานเอามาปล่อยเหมือนข้าในวันข้างหน้าอีกก็ได้ ข้าก็เห็นแล้วว่าคนเดิวนจิตใจมันเสื่อมโทรมลงทุกวัน” ขยแหวนกล่าวแฉงชัดด้อยชัดคำต่อหน้าลูกชายหญิงเขยสะโกที่นั่งกันอย่างสำทอ ♥

ผลแห่งกรรม

ได้ขึ้นชันนั้น สกหลัดต้องคิดหนักอยู่เหมือนกัน จึงได้ต่อมาราคาอยู่นานกว่าหมอบจะตกลงยินยอม แต่ก็เป็นราคาไม่น้อย เพราะหมอบไม่ม้วนยอมบอกวิธีรักษาตลอดเป็นความลับด้วยราคาถูๆ และสกหลัดจึงจะไม่อยากเสียเงินแพงๆ ก็ไม่อยากจะมีแกมโยอย่างนโปเลียนชั่ว

ชีวิต จึงจำต้องยอมให้ หมอบมอบเงินใส่กระเป๋ารับร้อยแล้ว ก็บอกแก่สกหลัดว่า

“ในคืนวันเพ็ญละก็ ท่านไปทบทาแห่งหนึ่งนะ แล้วก็เฝ้าดูอยู่ที่ต้นไม้ต้นหนึ่ง จะมีคนแคะกับพวกผทอยู่ใต้พื้นพิภพออกมาเดินระบำกัน เมื่อผกับคนแคะเห็นท่านอย่างไรเสียก็ต้องฉุดท่านให้มาเดินระบำด้วย แล้วระวังนา” หมอบข้าเป็นการสังเสีย “เดินให้ดที่สุดทีเดียวนะ ถ้าท่านเดินดเป็นทลุกิจ เขาจะจะให้ท่านทำอะไรก็ได้เป็นการตอบแทน ท่านอาจขอให้เขารักษาแก้มของท่านก็จะได้ แต่ถ้าเดินไม่ได้ความละก็ เขาอาจจะแกล้งท่านอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้”

บอกแค่นั้นแล้ว หมอบก็ลาจากไป และคืนวันเพ็ญก็ได้มาถึงในเวลาไม่กี่วันต่อมา สกหลัดได้ไปยังป่าและได้พบต้นไม้ที่หมอบบอกโดยไม่ว่ากัน สกหลัดออกรู้สึกตื่นเต้นขณะที่ไต่ขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ และยังไม่วุ่นจะนั่งบนกิ่งไม้ให้เรียบร้อยก็ได้แลเห็นพวกคนแคะทยอยกันมา มาจากทุกทิศทางจนกระทั่งมีจำนวนทั้งหมดเป็นร้อยๆ แต่ละคนต่างร่าเริงเต็มที่ เดินไปบ้าง กระโดดไปบ้างหยิ่งๆเหย้งๆ สกหลัดมองดูเพลินและอยากดูให้เห็นใกล้ๆ จึงไต่ให้สูงขึ้นๆ จนกระทั่งกิ่งไม้เดาะเสียงดังลั่น พวกคนแคะต่างหยุดเดินขึ้นเงียบก๊ิบ สกหลัดรู้สึกว่ามีหัวใจจะหยุดเดินไปด้วย คนแคะคนหนึ่งได้ตะโกนออกมาว่า

“ใครอยู่บนต้นไม้ล่ะ ลงมาเสียดีๆ ลงมาเดิวนะ ไม่อย่างนั้นพวกเราเป็นต้องขึ้นไปเอาตัวมาให้อันใดทีเดียว”

สกหลัดตกใจตัวสั่นงันก รีบไต่ลงมาจากต้นไม้ ความตื่นเต้น

๖๓๒ ๖๖ ๖๓ ๖๖ ๖.๖. ๖๖๖

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

กวางทอง

(นิทานชาวเขาฟิลิปปินส์)

เรื่องโลกมากลางหอย เป็น
ทฤถันทว จมกนทานทอนน
มากมายหลายเรื่อง ดังเรื่องที่
โอ มัลลาร์เล่าไว้ในนิทานชาวเขา
ฟิลิปปินส์ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพรานผู้หนึ่งชื่อ
ดากงเป็นพรานชอเสียงทางล่าสัตว์
ยังนก วันหนึ่งเมื่อสวดอธิษฐานเพื่อ
ขอความสำเร็จเรียบร้อยแล้ว ก็นำ
หมาออกล่าสัตว์ ดากงออกเดินทาง
ไปได้ไม่ไกล ก็แลเห็นรอยเท้ากวาง
ใหม่ๆ เห็นเช่นนั้นดากงอดใจ
ไม่ได้ รู้สึกว่าคำอธิษฐานของตนไม่
ไร้ผล ได้รับผลสนองตอบทันทีเห็น
ทีเดียว ดังนั้นจึงรีบปล่อยหมา
หมาแต่ละตัวที่ถูกปล่อย ก็เหินพรวด
วิ่งฉิวไปไม่ผิดกับลูกธนูเข้าไปในป่า
ไม่ช้าดากงก็ได้ยินเสียงหมาเหล่านั้น
เห่าเหอน ทำให้ดากงรู้ว่าหมา
ของตนได้พบเหยื่อที่จะล่าเขาแล้ว
แต่กวางตัวที่หมาพบนั่นก็วิ่งไว
หาตัวหลบรอดไปได้ กวางเหินออก
จากป่าแล้วก็วิ่งไปตามไหล่เขาขึ้นไป
ยังลำธารเบื้องล่าง พวกหมาก็วิ่ง
ไล่ตามไปอย่างกระชั้นชิด

ข้างฝ่ายดากงแทนที่จะติดตาม
หมาของตนไป กลับหาทางลัดลงไป
ดักกวางที่ลำธารเพราะพรานผู้

ชำนาญอย่างดากงย่อมรู้ว่า อย่างไร
เสียกวางจะต้องมุ่งหน้าลงไปยัง
ลำธารนั่น แต่แล้วในระหว่างนั้นเอง
เสียงเหอนโหยหวนก็ได้กลายเป็น
เสียงเห่าอย่างตื้นตัน ได้ยินเช่นนั้น
ดากงรู้ได้ทันทีที่เดี๋ยวหมาคงจะ
ต้อนกวางจนจนมุมแล้ว ดากงจึง
ออกวิ่งไปยังเสียงที่ได้ยิน

เมื่อถึงทหมายดากงก็แทบจะ
หายใจไม่ทันเพราะใช้กำลังเร็วแรง
มากและตื้นตัน แต่ภาพทดากงเห็น
ยังทำให้ตื้นตันยิ่งขึ้น ภาพนั้นคือ
กวางท้วงหนึ่งหมามานอนมาติดอยู่ใน
ซอกเขาลึก วังต่อไปอีกไม่ได้ ดากง
จึงจัดแจงยกหอกจะพุ่งไปที่กวาง
แต่ทันใดนั้นมอที่ถือหอกก็เงยคาง
ในเมื่อกวางเกิดพูดออกมา ดากง
ถึงกับอึ้งตะลึงไปชั่วครู่ กวางพูดว่า

“อย่าฆ่าข้าเลย ให้ข้ามีชีวิต
อยู่ต่อไปเถอะ ข้าจะทำให้ท่านร่ำรวย
ท่านมาที่นี่ทุกวันซี มาเก็บเอา
ของข้าไป ข้าของข้าเป็นทองนะ”

ได้ยินกวางพูดได้ ดากงก็รู้ได้ว่า
กวางที่พวกหมาของตนต้อนมาจนมุม
นั้นแท้จริงหาใช่กวางธรรมดาไม่ แต่
คงเป็นผีสิงเทวดา อาจเป็นเทพเจ้า
แห่งทองจำแลงร่างมาเป็นกวางก็
เป็นได้ แต่จะเป็นอะไรก็ตาม ดากง

ก็ตั้งใจได้ยินกวางพูดเช่นนั้นจึง
ลดหอกลง จัดแจงกอบขของกวาง
ที่เบ้นทองใส่ถุง แล้วก็กลับบ้าน
อย่างเป็นสุขใจ

“ทีนละ” ดากงรำพึงกับตัวเอง
เช้าแล้วเช้าแล้ว “เราไม่ใช่พรานจนๆ
อีกต่อไปแล้ว เราเป็นคนมั่งมีแล้ว
เป็นเศรษฐีแล้ว เราจะซื้อหมูซื้อเหล้า
เท่าไรๆ ก็ได้ตามแต่จะต้องการและ
จะจัดงานเลี้ยงเมื่อไรก็ได้แล้วแต่เรา
จะพอใจ”

นับแต่นั้นมา ดากงก็กลายเป็น
คนร่ำรวยขึ้นมาจริงๆ ดากงได้สร้าง
บ้านใหม่ใหญ่โต แล้วก็ซื้อผ้าไหม
และถ้วยโอ้อวมต่างๆ มากมาย
และก็ยังจัดงานเลี้ยงครั้งแล้วครั้งเล่า
เมื่อใดที่ดากงต้องการทอง ก็เดินทาง
ไปหากวางทองในซอกเขา และกอบ
เอาขกวางมา อยู่ต่อมาเพื่อนบ้าน
ของดากงสังเกตเห็น เมื่อถามขึ้น
ดากงก็มีได้ปัดบัง ดังนั้นเพื่อนบ้าน
ของดากงก็ได้ติดตามไปกอบขทอง
ของกวางนั้นมาด้วย

แต่ทั้งดากงทั้งเพื่อนบ้าน
ดูเหมือนจะไม่รู้จักพอ เวลาว่างไป
ต่างยังกระหายอยากได้ทองมากยิ่งขึ้น
ลงท้ายคนเหล่านั้นไม่พอใจเพียง

(อ่านต่อหน้า ๑๐๒)

กวางทอง

ขทองของกวาง เห็นว่าน้อยไป แต่ละคนได้เพียงคนละเล็กคนละน้อย ดังนั้นจึงช่วยกันขุดทองออกจากตัวกวางเลขที่เดียว

กวางทองเห็นเช่นนั้นอดโมโหไม่ได้ เลยพยายามฝังตัวเองให้จมลึกลงไปใต้น้ำ ทั้งให้เห็นเพียงรอยของขทองเท่านั้น หลังจากนั้นคางกับพรรคพวกก็จะได้ทองก็ต้องลำบากยากแค้น ต้องกะเทาะหินแข็งๆ ออกจึงจะได้พบทอง บางทีก็ไม่ได้พบ ชีวิตก็เคยสุขสำราญ เพราะมีโอกาสได้ทองมากน้อยตามต้องการ ก็กลับลำเค็ญลงไป

ส่วนอีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องหมูทอง เรื่องเล่าว่าเมื่อเด็กกลุ่มหนึ่งกำลังจะไปหาปลากัน แต่เพื่อลัดทางไปจึงขึ้นไปบนเขา และพอถึงยอดเขา เด็กเหล่านั้นก็ได้เห็นหมูตัวหนึ่งนอนกลิ้งอยู่บนพื้น หมูตัวนั้นเป็นเงาวาววับ เพราะเป็นทองบริสุทธิ์ เด็กทุกคนรู้ได้ว่าหมูตัวนั้นเป็นหมูทอง ดังนั้นจึงช่วยกันไล่จับ และจับไว้ได้ แต่ว่าหมูทองนั้นก็หนักเกินกว่าเด็กทั้งหมดจะช่วยกันแบกหามลงมาได้ จึงต้องลงมาตามชาวบ้านขึ้นไปช่วย และได้จัดให้เด็กคนหนึ่งเฝ้าหมูทองไว้ แต่เด็กที่เฝ้าหมู คอยเพื่อนนานจนเบื่อ ก็เลยจัดการตัดหมูกับหางหมูที่เป็นทองออกไว้ ตัดไปแล้วก็ออกรูสึกผิด เมื่อลูกลิ้นจะเฝ้าดูเห็นเพื่อนยังไม่มา เด็กนั้นก็หันกลับไปทรมานเพื่อจะตัดส่วนอื่นๆต่อไป แต่ว่าหมูทองหายไปเสียแล้ว

ครั้นเพื่อนพาชาวบ้านมาถึง และถามว่าหมูหายไปไหน เด็กที่เฝ้าหมูก็ได้แต่ตอบสั้นๆว่า “หายไป

แล้ว” ได้ยินเช่นนั้นเพื่อนๆ ก็อดบันดาลโทสะไม่ได้ ถึงกับคิดว่าเพื่อนเสียใจ ฐานที่ปล่อยให้หมูหายตัวไป เมื่อหมูทั้งตัวหายไปแล้ว คนทั้งหลายก็ไม่ว่าจะทำอย่างไรได้นอกจากพอใจกับลาภเล็กน้อยๆ ก็อู๋หมูทั้งสองข้างกับหางหมูที่เป็นทอง

อยู่ต่อมาไม่นาน เด็กที่ตัดหมูกับหางหมู เกิดเป็นบ้า พวกชาวบ้านรู้ว่าเด็กนั้นเป็นบ้าเพราะอะไร ต่างเชื่อกันว่าคงเป็นเพราะเทวดาพิโรธ จึงได้ลงโทษเช่นนั้น และเพื่อให้เทวดาพอพระทัย ชาวบ้านจึงเอาทองที่หมูมาทำตุ้มหูใหญ่สองข้าง แล้วบังคับให้เด็กนั้นสวมต่อจากนั้นก็จัดงานเลี้ยงใหญ่ ล้มควายตุงหลายตัว ยังฆ่าหมูและไก่อีกมากมายด้วย แต่เด็กนั้นก็ยังไม่เลอาอาการกลับหนักลงไปอีก ไม่ช้าก็ตาย ซึ่งหมายความว่าเทวดาขึงพิโรธอยู่ ดังนั้นเพื่อให้เป็นที่พอพระทัย ชาวบ้านก็เลยฝังเด็กนั้นไปทั้งที่ยังสวมตุ้มหูทองนั้น

ไม่มีใครรู้ว่าได้มีคนโลกคนหนึ่งไปขโมยตุ้มหูทองจากหีบศพของเด็กที่ตายจนกระทั่งชายนั้นล้มเจ็บและสารภาพความผิดของตน คนจึงได้รู้ และได้จัดพิธีเช่นสรวงสังเวทเทวดาขึ้นอีกครั้ง แล้วก็พยายามจะเอาตุ้มหูไปใส่หีบศพอย่างเก่า แต่บอกไม่ได้ว่าโลงใบไหนเป็น โลงใส่ศพเด็กนั้น เพราะโลงมีมากมายหลายใบ แต่ละใบเหมือนกันทั้งนั้น

ด้วยเหตุนี้คนในหมู่บ้านสุขโยคจึงต้องเก็บตุ้มหูทองนั้นไว้ ทุ่ๆ ที่ไม่ต้องการ และได้เก็บไว้สืบทอดกันต่อมาหลายชั่วคน ทั้งยังต้องมพิธีเช่นสรวงสังเวทเทวดาทุกปีเพื่อจะได้ไม่เจ็บไข้ได้ป่วย ♥

อมาญาส์

ผิวแก้มของ หล่อน เบ่งบานรับแสงแดด มันเป็นสีเรื่อๆขึ้นมาแล้ว อีกสองวันคงเป็นสีแดงๆ เพราะแดดเผา ด้วยหล่อนไม่ใช่ครีมป้องกัน เขาตั้งนักรูจีเข้ามาไว้ในอ้อมแขน ก็ลงเอาหน้าผากแตะไว้ที่หน้าผากของหล่อน ปลายจมูกของเขาเขี่ยไปมาที่ปลายจมูกของหล่อน

“เกล็ดทรายอ่อนร้อนกระไรใต้ฝ่าเท้า

แดดจ้าเกล้าผานวลชวนหลงไหล

บิกินีสฟ้านทรมานว้ย

บันดาลใจให้ต้องร้ายเพลงรักกัน...

โอ้...เวรฉัน...เตโคโนชี เอ็นเวราโน...

โอ้ ก็มันดื้ออันแสนหวาน
ก็มันดื้อที่ได้สบพบนงคราญ
แสนสุขสันต์เมื่อได้อยู่ใกล้
นวล...

...อย่างนั้น...อย่างนั้น...”

นักรูจีร้อง “อ้อ” ดังลั่นหลังจาก “อย่างนั้น” ของเขา

“เพลงของเธอจบแปลกจริง เชียว เอ้อ...อมาญาส์ ลามอะไรหน่อยได้ไหมจ๊ะ”

“ลามสิ ทำไมต้องมีการขออนุญาตด้วยเล่า”

“ก็กลัวเธอหาว่าฉันวันว้ายในพรหมลิขิตของเธอเสียจริงเงี้ยนะซี เอ้า ฉันทจะถามละนะ ก็...ก็...หมวดของเธอหายไปไหน”

อมาญาส์เงยหน้าขึ้นหัวเราะก๊องกับท้องฟ้า คนอะไร ตลกจริง

“ผมไม่ตอบ แต่ผมจะถามนัทบ้าง ชอบให้ผมไว้หมวดไหม”

“ไว้หรือไม่วี ฉันทก็ชอบ”

บรรจบ พันธุเมธา ๒๓๒ ๒๕๖๔ ๓๐.๖.๒๕๖๔

นิทานนานาชาติ

๑ เรื่องของแรง

(นิทานอาฟริกา)

“นี่กว่าจะมีแค่คนไทยที่
รังเกียจแรงว่าเป็นสัตว์สกปรก
คงที่ชอบพูดว่าเหม็นสาบขี้กับ
แรง แต่คนชาติอื่นมีชาวอาฟริกา
เป็นต้น ก็ดูถูกดูหมิ่นแรงหาว่าเป็น
สัตว์ที่น่าเกลียดและน่ารังเกียจ ดัง
เรื่องเล่าต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เมื่อครั้งที่
ดินแดนแถบนี้เกิดแล้งฝน พืชพันธุ์
ธัญญาหารใดๆ ไม่อาจขึ้นและงอกงาม
ขึ้นมาได้ ผู้คนในแถบนั้นก็จำเป็นต้อง
กระทำการพิธีเช่นสรวงบูชาสิ่ง
เทพเจ้าเพื่อขอฝน ดังนั้นจึงพากัน
ไปฆ่าแกะตัวผู้มาตัวหนึ่งพร้อมด้วย
สิ่งของต่างๆ สำหรับการเช่นสรวง
บูชา คนเหล่านั้นจัดแกะที่ฆ่าแล้วใส่
กระเช้า แล้วบ่าวร้องบรรดานก
ทั้งหลายให้มาร่วมพิธี และเมื่อเสร็จ
แล้วจะต้องมีการเลือกนกตัวใดตัว
หนึ่งให้นำกระเช้าเครื่องสังเวยนั้น
ไปสู่สวรรค์

ครั้นเมื่อนกทั้งหลายบินมาถึง
และรู้ว่าตนจะต้องถูกเลือกให้นำ
เครื่องสังเวยไปสู่สวรรค์ ต่างก็ปฏิเสธ
ไม่ยอมไป เพราะสวรรค์อยู่แสน
ไกล กว่าจะบินไปถึงก็คงจะเหนื่อย
ยากสุดแสน สู้บินโฉบไปโฉบมา
อวดความงามของกันและกันไม่ได้

พูดไปแล้วนกเหล่านั้นไม่ชอบทำงาน
การบินไปยังสวรรค์ก็นับเป็นงาน
หนักสำหรับตนไม่ผิดกับงานของ
ข้าทาส นกเอะกะทมิขนั้นสืบทอดกับสืดำ
ก็คิดว่าชนของตัวสวยที่สุด แล้วก็
ยอมอยู่หนึ่ง บินไปส่งเสด็จไปหนวกหู
เป็นที่สุด ในขณะที่ทั้งใหม่ยังไม่ทัน
จะได้ทำ ก็ไปทิ้งรังเก่าลงหมด นก
โอโลก็ริ้วตัวเล็กปากแดงร่างสะโอด-
สะอังกี้ได้แต่เที่ยวโดดไปโดดมาตาม
เฉลียงบ้านบ้าง เข้าออกในบ้านบ้าง
เที่ยวทักทายใครต่อใครไปบ้าง
ส่วนนกโอโลโกเชก็บ้ออวดหางดำ
ยาวงามสง่ากับชนสีขาวสะอาด แล้ว
ก็บินตามตัวเมียไปในโน่นมานี่ จึง
ไม่อาจจะนำเครื่องสังเวย ไปยัง
สวรรค์ได้ นกแต่ละตัวต่างก็หา
เหตุผลมาอ้างเพื่อปฏิเสธไม่ยอมไป

ในที่สุดก็มีแต่แรงตัวเดียว
เท่านั้นที่ขึ้นอาสานำกระเช้าเครื่อง
สังเวยไปสู่สวรรค์ เมื่อกระเช้าเครื่อง
สังเวยเตรียมเสร็จแล้ว และผู้คนที่
เตรียมไฟสำหรับการบูชาเทพเจ้า
เสร็จลงแล้ว ผู้คนก็ได้นับแรงว่าฟัง
รำพันด้วยเสียงห้าวๆ มีความว่า
“เมื่อเกิดศึกร้ายแรง พาดินขัดแย้ง
วิวาทกัน พัวัว้าใหญ่ ดินว่าดิน
ใหญ่ สายฝนเลยแห้งหายไปด้วย

พลัน พืชผลพากันงั้นไม่ขึ้นเขียว
ถึงคราวมีแรงแต่ผู้เดียวจำต้องบิน
เดิวนำเครื่องสังเวยไปสู่สวรรค์”

แล้วแรงก็จัดแจงคาบไฟกับ
กระเช้าใส่เนื้อแกะตัวผู้ออกเดินทาง
ไปสู่สวรรค์ ใครๆ พากันเฝ้ามองดู
แรงกระพือปีกอันใหญ่ทั้งสองข้าง
ค่อยๆ บินไปช้าๆ และสูงขึ้นๆ จน
กระทั่งกลายเป็นจุดเล็กๆ ในท้องฟ้า
แล้วก็ดับสายตาไป

ครั้นแรงหายลับสายตาไปแล้ว
ไม่นาน ก็เกิดลมพายุใหญ่ ท้องฟ้า
มืดครึ้มและดำทึบด้วยเมฆฝน
ไม่ช้าฝนก็ตก ฝนตกอย่างไม่ลืมหูลืมตา มีฟ้าแลบแปลบปลาบทั้งยัง
คะนองและฟ้าดั่งเปรี้ยงๆ ฝนครั้ง
นั้นตกหนักจนกระทั่งแม่น้ำลำธาร
ที่เคยแห้งผากตลอดเวลาที่แล้งฝน
กลับมีน้ำเต็มเปี่ยม และฝนไม่ได้
หยุดเพียงแค่นั้น ยังตกต่อไปอีก
น้ำที่เต็มเปี่ยมก็เลยกลายเป็นท่วมท้น
ไปทั่วทุกแห่งหน

ดังนั้นเมื่อแรงกลับมา จึงได้
เห็นว่าฝนได้ทำลายรังของตนเสีย
หมดสิ้น แรงไม่รู้จะไปหาที่ที่ไหน
พักพิง จึงได้ไปเที่ยวขอความช่วยเหลือ
จากนกทั้งหลายที่ไม่ยอมนำ
(อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

เสียงของแรง

เครื่องเช่นสังเวทียังสวรรค์ จน
ตัวแรงเองต้องขันอาสา แรงขอร้อง
ให้นักเหล่านั้นยอมรับตนเข้าพัก
อาศัยอยู่ชั่วคราว เพราะไหนๆตนก็
ได้เสียสละยอมลำบากไปถึงสวรรค์
หนทางไกลมิใช่น้อย แต่ว่าคนแค
ละตัวต่างก็เห็นแก่ตัว มัวแต่ยุ่งแต่
เรื่องของตัวเท่านั้น จึงต่างปฏิเสธ
ไม่ยอมช่วยเหลือ มีหน้าซำกลับ
ขับไล่ไสส่งให้ไปพันธุรั้งของตน
เสียอีก ย้ำว่าแต่พวกนกเถย แม้
ตนเองก็เหมือนกัน ต่างพากันล้มไป
หมดว่าแรงได้ทำประโยชน์อะไรให้
แก่พวกตนบ้าง และที่ฝนตกใหญ่
จนต้นไม้ใบหญ้าได้ชุ่มฉ่ำนั้นเป็น
เพราะใคร คนเหล่านั้นต่างก็พากัน
ขับไล่แรงไปให้พ้นบ้านตนด้วยเช่น
เดียวกัน

แรงในขณะนั้นสารรูปดูไม่ได้เลย
น้ำเกลียดกว่าเก่าหลายเท่า เพราะ
ไหนจะถูกฝนกระหน่ำจนชุ่มโชกถึง
กับปักเบี่ยงห้อย และไหนจะถูกไฟ
ที่นำไปบูชาลวกเอาตั้งแต่กระหม่อม
ลงไปจนถึงลำคอ ทั้งที่อยู่ก็ยังไม่มี
จะไปมาหาสู่ใคร เขาก็ไม่ต้อนรับ
แรงก็เลยเป็นนกที่เข้าพวกเข้าฝูงกับ
ใครเขาไม่ได้ นับแต่วันนั้นมาจนทุก
วันนี้ แรงก็ได้แต่เที่ยวไปตามตลาด
ในหมู่บ้านค้นหาของกินตามกอง
ขยะ และคนที่ไหม้ไฟตั้งแต่ครั้งนั้น
ก็ไม่ยอมมองคนอื่นอีกเลย เขากล่าวว่า
เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจให้รู้ถึงแรง
จะร้ายร้ายน้ำเกลียด น้ำรังเกียจที่
ใครพากันดูถูกดูหมิ่นอย่างไรก็ตาม
ก็ยังมึ่น้ำใจขันอาสาทำงานอันยาก
ลำบากที่ผู้อื่นปฏิเสธไม่ยอมทำ แต่
เมื่อประสบเคราะห์กรรมกลับไม่มี
ผู้ใดเหลียวแล ♥

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

หมู่บ้านจระเข้

(นิทานบอร์เนียว)

เรื่องจระเข้ชาลวันกลายร่างเป็นคนได้นั้น เห็นจะไม่ได้มีแต่ในนิยายของไทยเท่านั้น คนที่อื่นก็มีเช่นเดียวกัน ดังเรื่องหนึ่งที่เล่าว่า

ครั้งหนึ่งสุดด้านแห่งมลายูได้เสด็จไปประทับแรมพักที่อื่นยังแหลมตันหยงมัยบาน ในระหว่างที่ประทับอยู่นั้น สุดด้านทรงได้ยินเรื่องราวของกัปตันฮาซันผู้หาเสีย ซึ่งมีฉายาว่า สปีนจาจ คือ อ้ายหาเสีย ครั้นอยู่มาวันหนึ่งทรงเบื่อเพราะไม่มีอะไรจะทำในตอนเย็นๆ สุดด้านจึงโปรดให้คนไปเชิญตัวกัปตันฮาซันมาเฝ้า เมื่อกัปตันฮาซันมาถึง สุดด้านก็ตรัสถามกัปตันผู้เฒ่าว่า

“เราดีใจที่ท่านมาตามคำเชิญของเรา กัปตันฮาซัน เรารู้สึกเบื่อๆ อยากฟังเรื่องอะไรสนุกๆ ท่านเดินเรือไปยังที่ต่างๆ มากมายหลายแห่งอย่างช้าๆ ท่านคงมีเรื่องแปลกๆ เล่าให้เราฟัง เราจึงให้คนไปเชิญท่านมา”

“เล่าได้พะยะค่ะ ข้าพระองค์เดินเรือไปทั่วโลกได้พบเห็นสิ่งต่างๆ แปลกๆ และได้ผจญภัยมาหลายต่อหลายครั้งทั้งในท้องทะเลและบน

ผืนแผ่นดินที่ไกลโพ้น เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นต้องสร้างนิยายมาเล่าให้ผู้ฟังตื่นตื้นเต้นงุนงงก็คงจะได้ เล่าเรื่องที่ข้าพระองค์ประสบพบเห็นมาจริงๆ เลยทีเดียว”

“ดีละ ถ้าอย่างนั้น เล่าไปซิว่าทำไมคนเขาถึงได้เรียกท่านว่า สปีนจาจ” สุดด้านตรัสถาม กัปตันฮาซันจึงได้เริ่มเล่าเรื่องของตนว่า

“เมื่อหลายปีมาแล้ว เมื่อข้าพระองค์ยังเป็นหนุ่มอยู่ ได้เล่นเรือไปในทะเลจีนเพื่อหาที่ทำมาค้าขาย ลมพัดกำลังดี ทำให้พวกข้าพระองค์เบิกบานใจ พวกกันคิดถึงผลกำไรที่จะได้จากการค้าครั้งนี้ แต่ทันใดนั้น ไม่ทราบเหตุผลกลใด เกิดท้องฟ้ามืดครึ้ม และได้มีลมพายุพัดเรออออกไปนอกเส้นทาง ห้างผั่งห้างเกะที่เรารู้จัก เมื่อลอยเรืออยู่ในท้องทะเลที่มีได้มีปรากฏอยู่ในแผนที่ถึง ๑๐ วันเต็มๆ จึงได้แลเห็นแผ่นดิน แต่จะเป็นสถานที่ใดไม่มีใครบอกได้ แม้จนเดี๋ยวนี้ก็ไม่มีใครทราบ เราทอดสมอลงที่อ่าวไกลๆ กับปากน้ำ แม่น้ำนั้นชื่ออะไรก็ไม่ทราบ ครั้นเมื่อเรือของเราเกยหาด ก็ได้มีคนตัวเล็กๆ ผิวดำ ผมตรงเรียบ มารุมล้อมเรา

พูดอะไรกันก็ไม่ค่อยจะรู้เรื่อง เพราะมีคนรู้ภาษาของเราอยู่ ๒-๓ คน แต่ก็รู้เพียงคำสองคำเท่านั้น

คนเหล่านั้นไม่ค่อยสนใจสินค้าของเรา ถึงแม้จะรู้ว่าสินค้าของเรา มีอะไรก็ตาม ทั้งนี้เพราะเราเห็นของหลายอย่างที่คนนั้นทำไม่ได้แน่ และยังแลเห็นโรงเก็บสินค้า มีสินค้ามากมายเกินกว่าจะซื้อให้หมดสิ้นลงได้ เห็นได้ชัดว่าคนพวกนั้นต้องเกี่ยวข้องกับค้าขายกับคนอื่นมาก่อนแล้ว

พวกเราพักอยู่ที่นั่นหลายวันจนพอจะค่อยเข้าใจภาษาขึ้นมาบ้าง ข้าพเจ้าก็เริ่มสอบถามเกี่ยวกับการทำมาหากินของเขา เขาชี้ไปทางต้นน้ำ ข้าพระองค์เดาเอาว่าคงจะต้องมีคนที่นี่เจริญศิวิไลซ์ยิ่งกว่านี้อาศัยอยู่ อาจจะให้เราขายสินค้าได้กำไรมาก ความอยากได้ทรัพย์สินเงินทองอยากได้ชื่อเสียง อยากผจญภัย และสุดท้ายก็คืออยากรู้อยากเห็น ข้าพระองค์จึงกะแผนการที่จะเดินทางขึ้นไปเหนือๆ เลือคนได้ ๘ คนเป็นคนกระตือรือร้นของข้าพระองค์ แล้วก็จัดหาอาหารกับตัวอย่างสินค้านิตต่างๆ บรรทุกไปเต็มลำเรือ และเช้าวันนั้นตั้งแต่รุ่งเราก็ออกเดินทางไปด้วยกัน นำในแม่น้ำไม่ค่อย

หมู่บ้านจระเข้

ด้วยว่าอะไรทำให้ตกใจตื่น ทั้งๆที่ขณะทลุมตาขึ้นมา ทุกแห่งรอบตัวยังมีแดดส่องสว่างที่ข้าพระองค์สังเกตเห็นได้ชัดคือความเงยบอย่างผิดปกติรอบๆตัว ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย นอกจากเสียงลมหายใจของตัวเองตาของข้าพระองค์ค่อยๆชินกับความมืด ทั้งมีแสงจันทร์ส่องเข้ามาตามฝาขัดแตะ จึงเห็นว่าบนบ้านหลังยาวนั้นไม่มีใครเลย ทั้งก่อนหลับมีผู้คนแวดล้อมมากมาย เขาหายไปไหนกันหมดจึงปล่อยให้ข้าพระองค์นอนอยู่คนเดียว เพียงครู่เดียวข้าพระองค์ก็รู้สึกได้ว่าได้ยินเสียงประหลาดดังมาจากใต้ถุนเรือน ข้าพระองค์จึงเลื้อยตัวลงจากเตียงกลานไปยังที่ที่เสียบัดไม้มีด แล้วก็มุดตามช่องฟาก และภาพที่เห็นทำให้ข้าพระองค์ลึกลับตะลึงตัวแข็ง นั่นคือจระเข้ที่ผู้งูเสือกไปกลานไปทับกันไปมา

ข้าพระองค์คิดว่า หมู่บ้านนี้จะถูกจระเข้ทั้งฝูงบุกรุก เจ้าของบ้านของข้าพระองค์คงจะหนีจากบ้านไป ไม่เข้าไปในป่าลึกๆก็คงจะหาทางสู้กับจระเข้ร้ายเหล่านั้น ข้าพระองค์เฝ้าความหาอาวู แต่ไม่มี ไม่ว่าจะตรงที่วางไว้ตอนนอน หรือตรงที่ใดๆในบ้าน ข้าพระองค์รู้สึกกลัวจนตัวชา แต่ก็ยังปลอบใจตนเองว่า นกกับหินคงจะเห็นว่าอาวูของข้าพระองค์มีคุณภาพดีกว่าของตัว ทั้งไม่อยากจะถูกข้าพระองค์ผู้เป็นแขกเกียรติยศ จึงได้ล้วยเอาไปใช้ก่อนเพื่อป้องกันทั้งตัวเขากับข้าพระองค์ แต่แล้วก็ต้องคิดถึงไปอีกว่า ถ้าหากมีการสู้

กันเหตุใดจึงไม่ได้ยินเสียง ทั้งจระเข้เหล่านั้นกลานอย่างสงบอยู่ใต้ถุนบ้านได้อย่างไร จะเป็นไปได้ไหมว่าชาวบ้านถูกจระเข้กินไปหมดโดยไม่ได้ยินเสียงร้องเลย ถ้าชาวบ้านตายไปเงียบๆอย่างนั้นแล้วไม่มีลูกเรือของข้าพระองค์แต่สักคนที่เดี๋ยวหรือที่จะส่งเสียงร้อง เพื่อเป็นการเตือนคนอื่น เมื่อคิดได้เช่นนั้น ข้าพระองค์ก็เลยร้องตะโกนออกมา เพื่อจะได้เตือนใครๆ คนเหล่านั้นจะได้มาช่วยข้าพระองค์ ถ้าหากซ่อนตัวอยู่ในป่าละก็

ข้าพระองค์นึกถึงแต่ตัวเอง ซึ่งแทนที่จะได้ประโยชน์ กลับเป็นการปลุกจระเข้เหล่านั้นให้ตื่นขึ้น แต่ละตัวหวั แล้วก็เสือกตัวขึ้นบันไดที่จะเข้ามาในเรือนได้ จระเข้ข้างมีมากมายต่างเสือกกลานมาทุกด้าน และตัวที่เปรี้ยวที่สุดได้เสือกตัวขึ้นบันได และขึ้นปากที่พันอันแหลมคมเข้ามาในประตูเรือน แล้วก็กลานตรงมาที่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์หันตัววิ่งหนี พยายามมองรอบตัวหาอาวู อย่างน้อยก็ขอให้ได้ไม้สักท่อนหนึ่งที่จะทิ่มไปในคอมัน ถ้าหากว่ามันเข้ามาจับขา และโชคที่ข้าพระองค์ไปดึงเอาไม้ไผ่ตรงหลังคาเรือนมาได้ลำหนึ่ง จึงจัดการที่มันลงไปปากจระเข้หนุ่มตัวนั้น เลือดทะลักออกมาจากคอจระเข้ แต่มันก็ไม่ยอมแพ้ง่ายๆ มันพยายามจะดึงไม้ไผ่ท่อนนั้นให้หลุดจากมือข้าพระองค์ แต่ยังไม่ทันที่ข้าพระองค์จะดึงไม้ไผ่นั้นออกจากคอจระเข้ ก็ได้มีจระเข้ตัวใหญ่ตรงมามันมองข้าพระองค์ ข้าพระองค์รู้สึกเจ็บแปลบ แต่ในทันใดนั้นข้าพระองค์ก็ดึงไม้ไผ่ออกจากคอ

จระเข้ได้ จึงฟาดลงไปบนหัวจระเข้ตัวที่มันมอง มันคงจะเจ็บไม่น้อยเหมือนกัน หรือมีฉนวนจากกรรไกรก็คงจะอ่อนแรงไปเพราะความชราจึงยอมปล่อยมือข้าพระองค์

พอหลุดพ้นจากปากจระเข้มาได้ ข้าพระองค์ก็ใช้เร็วแรงเท่าที่มีอยู่พุ่งฝ่าเรือนจนเป็นช่อง แล้วก็เลื้อยตัวมาตามเสาเรือน ลงมาถึงพื้นได้ นับเป็นโชคที่สัตว์ร้ายนั้นออ้อยู่อกทางหนึ่งตรงทางบันไดที่จะขึ้นเรือน ข้าพระองค์แลเห็นทางเดินไปสู่ป่า จึงรีบโยกเขยกไปโดยใช้ไม้ไผ่ลั่นคำตัวไปอย่างเร่งรีบที่สุดที่จะไปได้ แม้ว่าขาจะเจ็บปวดสาหัสสากรรจ์อย่างไรก็ตาม แต่ด้วยกำลังใจและความกลัวทำให้ข้าพระองค์รีบขึ้นไปบนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งไม่ไกลจากนั้นนัก ข้าพระองค์โอบต้นที่มือทงเท้าพยายามขึ้นไปจนถึงยอด แล้วเอาเข็มขัดมัดตัวเองไว้กับต้นไม้ การที่เสือกเลื้อยมากและเหน็ดเหนื่อยทำให้ข้าพระองค์ลึกลับงีบหลับไป

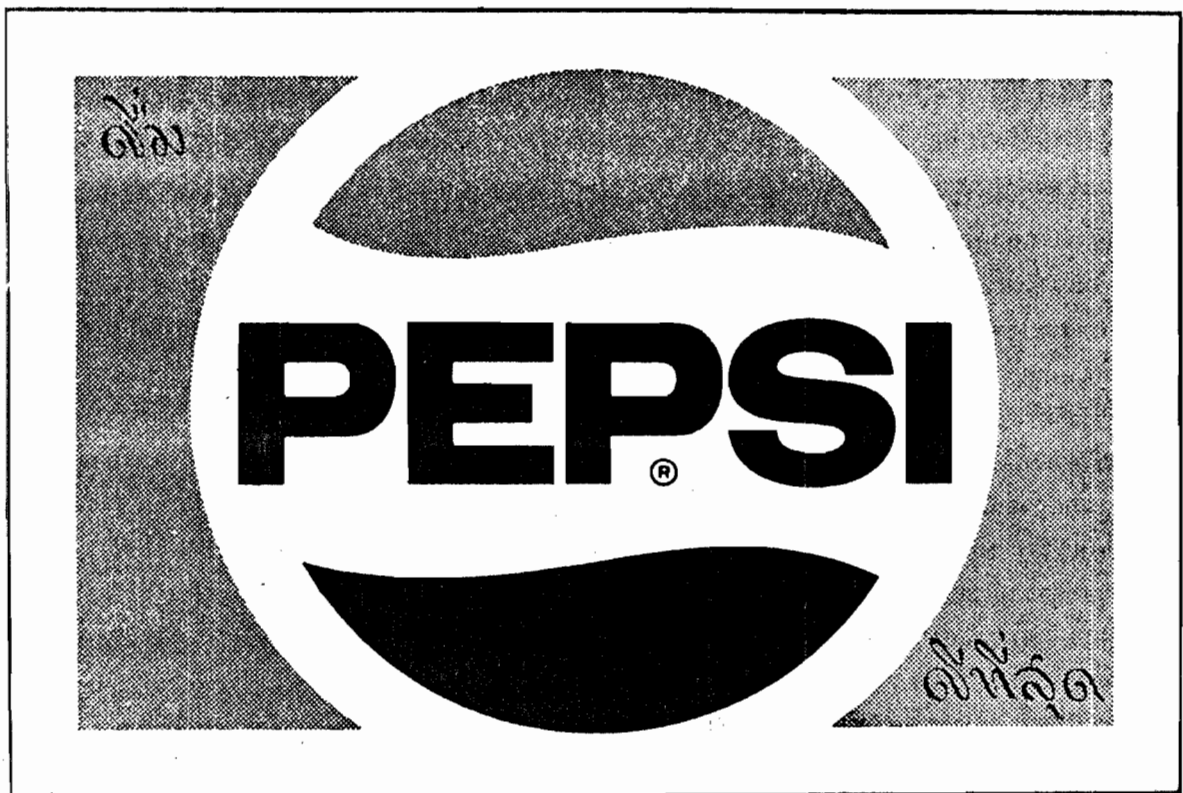
ครั้นตกใจตื่นขึ้นมาเป็นเวลาเช้าแล้ว พวกผู้หญิงกำลังลงจากเรือนหาปลาน้ำมาด้วยเพื่อจะรับไปคักน้ำ แต่พอผ่านต้นไม้ที่ข้าพระองค์ขึ้นไปจนกระทั่งนอนครึ่งอยู่ ผู้หญิงเหล่านั้นต่างก็ชมมาที่ข้าพระองค์อย่างประหลาดใจ บางคนร้องลั่นแล้ววิ่งกลับไป คงจะไปขอความช่วยเหลือ และก็จริงเช่นนั้น เพราะไม้ซาก็มีผู้ชายหนุ่มๆตรงมาหาข้าพระองค์อย่างรีบร้อน แล้วช่วยกันอุ้มลงมาจากต้นไม้ พากลับไปที่เรือนหลังนั้นอีกครั้ง และให้นอนลงบนเตียงที่นอนเมื่อก่อน ตอนนั้นไม่มีร่องรอยจระเข้เลย ทุกสิ่งทุกอย่างคงเป็น

เหมือนที่ข้าพระองค์เห็นในตอนเย็น
แม้ฝ่าเท้าข้าพระองค์พังออกไปเมื่อ
ตอนกลางคืนก็ซ่อมเสียเรียบร้อย
แล้ว ผู้คนในบ้านต่างพากันวิ่งมาดู
ข้าพระองค์ แล้วแต่ละคนก็หาสิ่ง
ที่จะรักษาแผลอันเหวอะเหว่น่ากลัว
ของข้าพระองค์ มีหม้อใส่ยาใส่แผล
กับผ้าพันแผล เขาก็มุงดูแล้วก็ส่ง
ภาษาของเขา ดูเหมือนจะพูดกับ
ข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ก็ฟังไม่
เข้าใจ แต่การที่เขาจัดการรักษาแผล
ให้ด้วยมืออันแผ่วเบา ทำให้
ข้าพระองค์วางใจว่าเขาตั้งใจดี
เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ก็เลยเลิก
หวังว่าจะมีโอกาสรู้ว่ามันเกิดอะไร
ขึ้นแก่ข้าพระองค์และลูกเรือของ
ข้าพระองค์เป็นอย่างไรบ้าง

ทันใดนั้นหัวหน้าหมู่บ้านคนที่
ข้าพระองค์ได้ทักทายเมื่อเช้านั้น
ก็ได้ขึ้นมาบนเรือน ชายหนุ่มผ้าพัน

แผลพันไว้รอบหัว และเดินโขก-
เขยกต้องใช้ไม้ยันตัว เมื่อมาใกล้ก็
ได้ออกคำส่งให้คนอื่นๆ ถอยออกไป
แล้วก็มุงลงดูขา หัวหน้าหมู่บ้าน
ก็ลงจนชิดแผลราวกับจะดมแผล
พร้อมกันนั้นก็พูดอะไรพิมพ์้าเหมือน
ดังจะรำยมนตร์ ความหวาดกลัว
ค่อยๆเกิดขึ้นในใจของข้าพระองค์
เพราะว่าข้าพระองค์เคยพบเคยเห็น
มาแล้ว สีหน้าท่าทางอย่างนั้นแหละ
ทันใดนั้นภาพการต่อสู้กับจระเข้เมื่อ
ก่อนได้แวบขึ้นมาในใจ และข้า-
พระองค์ก็ทราบได้ในทันทีทันใดเองว่า
เหตุใดชายแค้นนั้นจึงได้มีผ้าพันแผล
พันไว้รอบหัว ข้าพระองค์ต้อง
สะกดใจไว้ด้วยอำนาจจิตอย่าง
เข้มแข็งจึงทำให้ไม่เป็นลมไปใน
ขณะนั้น หลังจากนั้นใครๆก็พากัน
ลงจากเรือนไปหมด เปิดโอกาสให้
ข้าพระองค์หนึ่งลงจากเรือนไปได้

ข้าพระองค์รีบโขกเขยกไปยังริม
ตลิ่งอย่างรวดเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ เมื่อมา
ถึงริมตลิ่งแล้วจึงรู้ว่าเหตุใดเขาจึง
ปล่อยข้าพระองค์ไว้แต่ลำพัง ทั้งนี้
เพราะไม่ไกลไปจากหมู่บ้านนัก ตรง
กับน้ำอกด้านหนึ่ง มีพวกผู้หญิงพา
กันร้องไห้คร่ำครวญ และเอาโคลน
ทาหน้า แสดงความเศร้าโศกอาลัย
ชายคนหนึ่งผู้ชาย ๔ คนกำลังยก
ศพวางพักในเรือเพริชวล่าแคบๆ
หัวเรือยาวประดับประดาด้วยหัว
จระเข้สลักเสลา แล้วก็ยกศพไปยัง
ที่ฝัง ในขณะที่นั้นเอง ข้าพระองค์
แน่ใจว่าจำหน้าเจ้าคนที่ตายนั้นได้
ข้าพระองค์รีบไปยังที่ที่ลากเรือเกย
ตลิ่งไว้เมื่อวานนี้ แล้วก็หยุดอยู่
ครู่หนึ่งหวังว่าจะได้เห็นลูกเรือสัก
คน แต่ไม่เป็นผล คนเหล่านั้นคง
ประสบเคราะห์กรรมที่ข้าพระองค์ได้
ประสบ มา และรอดมาได้ อย่าง

หวดหวัดเมื่อก่อน

เรื่อยยังอยู่ที่เดิม อยู่ในพงหญ้าไม่ไกลฝั่งนัก ใช้ไม้ไผ่ลั่นนัยเขยักถึงในเรือว่างเปล่าไม่มีสินค้าใดๆเหลืออยู่เลย แต่ว่าช่วยการจะนั่งลงในเรือลูกเรือตั้ง ๘ คนยังเสียไปได้ ฉะนั้นนับประสาอะไรกับสินค้าอันเป็นทรัพย์สินนอกกาย ข้าพระองค์จัดการลากเรือลงน้ำแล้วนั่งลงบนกระทงเรือ เขยัดขาที่เจ็บออกไปแล้วก็ก้าวออกจากฝั่ง เมื่อสวดอธิษฐานพระเจ้าเป็นเจ้าแล้ว ข้าพระองค์ก็ปล่อยเรือไปตามชลกรรมและดูเหมือนการเดินทางครั้งนี้แสนจะยาวนานไม่รู้จึกกับกว่าเราจะพาข้าพระองค์มายังที่พักเมื่อคืนก่อนก่อนจะได้ไปผจญกับฝันร้ายนั้นแล้วข้าพระองค์ก็ค่อยเบาใจเมื่อได้พบคนที่พอพูดกันรู้เรื่องแม้เพียงคำสองคำก็ยังดี เขาแสดงความเห็นอกเห็นใจแล้วก็หัวเราะอย่างสนุกสนานเมื่อข้าพระองค์เล่าให้ฟังถึงการหนีภัยมาได้อย่างหวดหวัด แต่พอข้าพระองค์หลุดปากคำจะเช้อออกมา

เท่านั้นละ หนาเขาสดขาวเลยที่เดียวคาดเหลือบมองไปทางต้นน้ำไม่ได้ทุกที่ที่ข้าพระองค์กล่าวถึง และพยายามหาถ้อยคำด้วยความยากลำบากที่จะบอกให้ข้าพระองค์รู้ว่าที่หนีรอดมาได้ นั้นนับเป็นอภินิหารอันมหัศจรรย์ยิ่งแล้ว

ข้าพระองค์พักที่นั่นอยู่ชั่วคราจนกระทั่งทะเลขึ้นพอจะเดินทางต่อได้ ชายนั้นก็นำทางและเดินทางมาด้วยเพื่อความปลอดภัยจนกระทั่งมาถึงเรือ ข้าพระองค์เลยให้ของกำนัลเขาเสียมากมายหลายอย่างอย่างที่เขายังไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิตและคงไม่รู้จึกใช้ด้วย ถึงแม้ข้าพระองค์ยังเคลื่อนไหวไม่ค่อยจะได้ แต่ก็ได้สั่งให้ลูกเรือถอนสมอและออกเรือไปทันที และพอดลมด้วยจึงได้แล่นเรือฝ่าอันตรายมาได้สำเร็จ ใช้เวลาตั้งหลายวันกว่าจะถึงบ้าน

ก่อนจะจบข้าพระองค์ใคร่จะพูดให้พระองค์ทรงทราบว่า หมู่บ้านที่ข้าพระองค์ได้ไปพักค้างคืนนั้น

ผู้คนทั้งหมู่บ้านเป็นพระเจ้าพะยะคะในตอนกลางวันพระเจ้าเหล่านี้นจะจำแลงร่างเป็นคน แต่ตอนกลางคืนจะกลายร่างเป็นพระเจ้า จะคอยช่วยคนเดินทางที่ไม่เคยรู้เรื่องและสงสัย และจะได้ลักเอาทรัพย์สินของคนเดินทางไปหมดด้วย ข้าพระองค์ไม่เห็นด้วยกับผู้ที่ว่าคนพวกนี้มีลักษณะสองอย่าง คือ ใจดี เอื้อเฟื้อในตอนกลางวันแต่ร้ายกาจในตอนกลางคืน ข้าพระองค์เชื่อว่าการที่จำแลงร่างเป็นคนจิตใจดีเอื้อเฟื้อในตอนกลางวันนั้นเป็นเพียงหลอกลวงเท่านั้นเอง ตาแก่หัวหน้าหมู่บ้านนั้นข้าพระองค์จำได้แม่นยำทีเดียวว่าหน้าเหมือนพระเจ้าตัวใหญ่ทั้งบ้น้องข้าพระองค์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์จึงได้ทูลยืนยันว่าคนพวกนี้เป็นพระเจ้า

“เอ้า เอาทองลงน้ไป เป็นการแสดงความพึงพอใจของเรา” สุดด้านตรัสพลางประทานถุงทองให้กับต้นฮาชันเป็นรางวัลที่เล่าเรื่องแปลกๆถวาย ♥

กินอยู่ให้ถูก

จะกินอยู่ให้ถูกและถูกต้อง ให้ได้ผลตอบแทนที่คุ้มค่าต้องใส่ใจความเรียบง่ายเข้าไว้ด้วย

ความเรียบง่ายจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อได้สลัดความยึดติดประจำตัวออกเสียบ้าง อย่างน้อยที่สุด (ซึ่งความจริงเป็นอย่างมากที่สุด) คือสลัดคำว่า ‘เคย’

อยู่บ้านเคยกินข้าว อยู่ที่ไหนก็ต้องขอกินข้าว กินข้าวแพงกว่ากินขนมปังก็ยอม มีข้าวก็ต้องมีกับออกสู่ดาวแห่งรากผักขีตไปเพื่อจะทอดหมูเคล้ารากผักขี กระเทียม พริกไทย เพราะเคยกินอยู่ครบเครื่อง หมูทอดกระเทียมพริกไทยเฉยๆ ไม่หอม ขาดกลิ่นรากผักขี

แม้รากผักขียังไม่กระไร ของชนิดเดียว สุกการ

เมืองฝรั่งเศสไม่พบ ถึงพบก็ไม่เอะอะนั้ ไม่มีทางสงสัยว่าจะเป็นสิ่งเสพติดต้องห้าม ชนิดเห็นแมงดาอยู่ในขวดน้ำกลุ้มใจแทนมากกว่า คนประเภทติดน้ำปลาพริกขีหนูมะนาวขนาดหนักก็มี จะนั่งกินข้าวในเมืองจีนหรือเมืองฝรั่งเศสเมืองแขก น้ำปลาต้องขึ้นโต๊ะเคียงข้าง ขอมให้น้ำปลามีอำนาจเหนือใจ

แต่ละคนมีความยึดติดมากน้อยต่างหาก ถัดทบทวนสำรวจดูจึงจะพบว่าล้วนขอมให้อะไรต่อมิอะไรถ่วงตัวหนักอึ้ง ชีวิตทางชีวิตคือการเดินทาง มีระยะสั้นระยะยาวแล้วแต่กรรม กว่าจะถึงปลายทาง แบกความเคยเสียเหน้อยย้าแยะ สลัดทิ้งไปไม่พ้นตัว บางอย่างใจไม่ยอมสลัด แต่หนีหายไปเองไม่ยอมอยู่ด้วย เจ้าของได้แต่โหยให้อาลัยรักอยู่นั่นแล้ว นึกไม่ออกจะบอกให้ว่า

๖32 ๖๖ ๔6 17 ก.พ. 2523

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

อิกานางฟ้า

(นิทานเตอรกี)

มีนิทานมากมายทั้งยุโรป และอาเซียที่นิยมสาปกันให้เป็น สัตว์อะไรต่อมิอะไรอยู่เสมอ และ ก็ต้องมัวส์แกจึงจะกลับเป็นคน ได้ดังเดิม เรื่องนี้มีลักษณะ เช่นเดียวกันนั้น ดังที่เพอร์ล เอส บัก เล่าไว้ในเทพนิยายตะวันตก ออก ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่ง เป็นลูกชายนายพราน เมื่อพ่อตาย แล้ว ก็ได้ดำเนินอาชีพตามพ่อ วันหนึ่งได้นำดาบขาย ไปดักนกที่บน ต้นไม้ ด้วยเหตุที่ทำไว้อย่างดีจนนก ไม่ได้สังเกต ไม่ช้าก็เกิดตัวหนึ่งบิน มาติด ชายหนุ่มบินต้นไม้ไปปลด ดาบบ้าง อีกตัวนั้นก็ได้ออวนของ ชายหนุ่มขอให้ปล่อยตนไป แล้วตน จะตอบแทนด้วยสิ่งที่สวกว่ามีค่า กว่าตัวเอง อีกออวนแล้ว ออวนแล้ว จนกระทั่งชายหนุ่ม ใจอ่อน ขอมปล่อยอีกาไป ต่อจาก นั้นก็จึงดาบดักใหม่ แล้วชาย หนุ่มก็นั่งคอยอยู่ใต้ต้นไม้ ไม่ช้าไม่ นานก็ได้มีนกมาติดดาบอีกตัวหนึ่ง ชายหนุ่มได้ยื่นเสียง กรีบบินต้นไม้ ขึ้นไปจะปลดดาบ แต่ครั้นแลเห็น

นกในดาบขยับถึงกับตะลึง ทั้งนี้ เพราะนกตัวนั้นสวยเหลือเกิน สวย อย่างที่ชายหนุ่มไม่เคยเห็นมาก่อน

ขณะที่ชายหนุ่มยังจ้องมองนก อย่างเกรงๆ อีกาที่พรานหนุ่มปล่อย ไปนั้นก็บินกลับมามอบว่า “เอา ไปขายแก่ปาดิชาจักรพรรดิแห่ง เปอร์เซียเถอะ พระองค์จะทรงซื้อ ไว้เอง” นายพรานก็ทำตาม เมื่อ เอนกเข้ากรุงแล้ว ก็ตรงไปยัง พระราชวัง เมื่อจักรพรรดิทอด พระเนตรเห็นนกสวยเช่นนั้น ก็ทรง ตกตลึงซอห์ทันที และประทานเงินให้ พรานหนุ่มมากมายจนไม่รู้จะเอาไป ทำอะไร แล้วโปรดให้เปลี่ยนกรงเป็น กรงทอง แหวนไว้ในที่ที่จักรพรรดิ จะได้ทรงเพลิดเพลินกับนกได้ทั้งวัน ทั้งคืน แต่จักรพรรดิทรงมีที่ปรึกษา ซึ่งมีจริยาพรานหนุ่มผู้นำนกมา ขาย จึงเฝ้าคิดอยู่ตลอดเวลาหาทาง ให้ชายหนุ่มพินาศลงให้จงได้ ใน ที่สุดก็คิดออก จึงไปเฝ้าจักรพรรดิ ทูลว่า

“นกสวยนี้คงจะมีความสุข อย่างเหลือเกิน ถ้าได้อยู่ในคานัก งามข้าง”

“จริงซี” จักรพรรดิคล้อยตาม

“แต่จะไปหาข้างที่ไหนได้ มากมายพอจะสร้างคานักได้เล่า”

“พรานที่นำนกมาขาย คง สามารถหาได้พะยะค่ะ”

จักรพรรดิทรงเห็นดีเห็นงาม ไปด้วย จึงโปรดให้คนไปตามนาย พรานมา และสั่งให้ ไปหาข้างมา ให้ ชายหนุ่มถึงกับโอดครวญว่า “โห้ ข้าพระองค์จะไปหาที่ไหนมาถวาย ได้พะยะค่ะ งามข้างมากมายออก อย่างนั้น”

“เป็นเรื่องของเจ้า” จักรพรรดิ ตรัส “ข้าใช้เวลาเจ้าไปหามา ๔๐ วัน มิฉะนั้นละก็หัวเจ้าเป็นหลุมไปอยู่ที่ เท้าเจ้าแน่”

พรานหนุ่มเดือดร้อนเป็นที่สุด ขณะที่กำลังลังเลอยู่ว่าจะไปหนทาง ไหนดี อีกาตัวนั้นก็บินมา และ ถาปาดสาเหตุ ชายหนุ่มก็เล่าให้ฟัง ว่า “นกตัวนั้นทำเหตุเสียแล้ว” อีกา ก็ปลอบว่า

“ไม่มีอะไรต้องไปขุ่นเคือง นกหรอก กลับไปขอให้จักรพรรดิ จัดเหล่าใส่เกวียนมาให้ ๔๐ เกวียน ก็แล้วกัน”

ชายหนุ่มก็ทำตาม เมื่อได้เหล่า มาแล้ว อีกาก็แนะนำให้ไปอีกว่า

(อ่านต่อหน้า ๑๒๑)

สมัครเป็น 'แฟน' ส่งส.ค.ส.ให้วันไปหมด (นักเขียน) คนไหน (หลง) ตอบก็นั่นอันว่าแม่ได้หลักฐานไว้ 'อ้างอิง' สบายใจเฉิบ ไม่บอกใครจะไปรู้ละ ว่าที่แท้แม่น่ะ (แอบ) รู้จักเขาข้างเดียวก็ดังหลายคน

แม่เปิดกรณักเขียนทั้งไทยและเทศที่ไร บ้าเจ๊ (แบ้งเจิมด้วย) ตาวาววับ แบ้งเจิมนี้มีโอกาสดีกว่าที่สาวน้อยอีตรงที่แม่เคย (จำใจ) พาไปในงานแจกรางวัลนักเขียนกราวหนึ่ง แล้วเจ้าหล่อนก็คอยพูดถึงให้บ้าเจ๊เด่นอยู่พรวดๆ

"แหม 'คุณภรรยา' ใจ" เจ้าหล่อนทำสุ้มทำเสียขมขื่นอย่างงี้แหละ "แล้วก็คุณสุภาภะเพ็ญนะ โอโฮ...คุณสุวรรณหอกกะ... พบบางก็ขำบอกใคร แล้ว...แล้ว..."

แบ้งเจิมบรรยายอย่างชนิดที่แม่เองฟังแล้วออกสะอึก (เพราะปลื้ม) แทนผู้ที่ถูกกล่าวถึง ทั่วๆ ทั่ววันนั้น เจ้าหล่อนนั่งนั่งสงมแสงยมเหมือนผ้า (ยับๆ) ที่แม่ยังทาบไว้ (ขมไม่ทาบไว้ชีหล่อนจะได้ทำบ่อนแตก) ไม่น่าเชื่อว่าหล่อนจะจำได้หมดว่าใครนั่งห่มอะไร ใครพูดว่ายังไง แล้วก็ใครยิ้มด้วยมุมปากข้างไหน...

"แต่คุณบ.ก. น่ะนะ พี่ยะรู้ใหม่ เค้าผิดคาดที่สุดเลย มีน้ำใครๆ ถึงเรียกว่าคุณบ.ก." แบ้งเจิมลงท้ายด้วยน้ำเสียงที่แม่บรรยายไม่ถูกเลย...

แต่เมื่อพูดถึง 'คุณบ.ก.' หรือคุณบรรณาธิการแล้ว แม่นักขนิมาได้ทันทีและยืนยันเสมอมาว่า อันบรรดาสาเหตุทั้งใหญ่ย่อยที่ช่วย (ทั้ง) ผลัก (ทั้ง) ดัน ให้ ใครๆ (รวมทั้งบ้าเจ๊) เป็นนักเขียนเต็มตัวขึ้นมาได้นั้น ที่สำคัญที่สุดก็ที่คุณบ.ก. เอง ♥

อิกนางฟ้า

"ที่ใกล้ๆ น่ะเป็นบ้านะ ที่ตรงชายป่ามีคูใหญ่ๆ ถึง ๔๐ คู บรรดาข้างทั้งหลายเท่าที่มีอยู่ในโลกกว้างจะพากันมากินน้ำที่คูเหล่านี้ จงเอาเหล้าไปเทลงแทนน้ำให้ครบหมดทั้ง ๔๐ คู เวลาข้างมาดื่มแทนที่จะได้ดื่มน้ำก็กลายเป็นดื่มเหล้า แล้วก็จะเมาถึงอยู่ตรงนั้น ท่านไปถอดเองา ออกมาได้เลย แล้วก็เอาไปถวายจักรพรรดิ"

จริงอย่างอิกว่าทุกประการ เมื่อชายหนุ่มทำตามก็ได้อาข้างไปถวายจักรพรรดิได้มากมาย จักรพรรดิพอพระทัยเป็นอย่างยิ่ง ถึงแก่ให้รางวัลชายหนุ่มอย่างงาม แล้วก็ส่งตัวกลับบ้านไป นักแสนสวยมีความสุขจนจริงอย่างที่ปรึกษาว่า ที่ได้อยู่ในตำแหน่งข้างอันกว้างขวางนักโตจากคอนนั้น ไปเกาะคอนโน้น แต่ก็ยังไม่มีใครทำให้มันตัวร้องเพลงได้ และที่ปรึกษาเจ้าเล่ห์ก็เพ็ดทูลจักรพรรดิว่า "เห็นจะต้องให้เจ้าของเขามาละกระมังพะยะคะ นักตัวจึงจะร้องเพลงได้อย่างสบายอารมณ์"

"ใครจะไปรู้เล่าว่าใครเป็นเจ้าของนกตัวนี้" จักรพรรดิตรัสอย่างท้อพระทัย

"คนที่ไปหาข้างมาสร้างคานักได้ ก็คงจะไปหาเจ้าของนกได้กระมังพะยะคะ"

จักรพรรดิก็ทรงเห็นด้วยและโปรดให้ไปตามชายหนุ่มมา แล้วตรัสสั่งให้ชายหนุ่มไปตามหาตัวเจ้าของนกมาเผื่อให้จงได้ ชายหนุ่มถึงกับอึ้งทูลจักรพรรดิว่า

"ข้าพระองค์จะทูลได้อย่างไรว่าใครเป็นเจ้าของนก ในเมื่อข้าพระองค์จับมาได้โดยบังเอิญ"

"นั่นเป็นเรื่องของเจ้า" จักรพรรดิตรัส "แต่ถ้าเจ้าหาตัวเจ้าของนกมาได้ ข้าเป็นประหารเจ้าเสียทีเดียว เอาข้าให้เวลาเจ้า ๔๐ วัน ท่านนั้นละพอแล้ว"

ชายหนุ่มทนอดอันตั้งใจไม่ไหว เมื่อถึงบ้านก็ร้องให้โฮออกมา ทันใดนั้นอิกาก็คอยช่วยเหลือก็ได้บินมาและถามว่า "ร้องให้ทำไม" นายพรานก็ได้เล่าเรื่องราวให้ฟังโดยตลอด อิกาเลยคว่า

"อ น้าชายหน้า เรื่องแก่นักต้องร้องให้ด้วย รีบกลับไปหาจักรพรรดิเถอะ ไปทูลขอเรือลำหนึ่ง ต้องเป็นเรือใหญ่ๆ ใหญ่ขนาดบรรทุกนางกำนัลได้ตั้ง ๔๐ คน และให้มีสวนสวยๆ มีสระอาบน้ำด้วย"

ชายหนุ่มจำต้องทำตาม และก็ได้เรือใหญ่มาตามต้องการ แต่ถึงจะได้เรือมาแล้ว ชายหนุ่มก็ยังงงไม่รู้จะแล่นเรือไปไหน ก็ได้ถามาแนะนำอิกว่า

"มุ่งตรงไปทางตะวันตก บินตรงไปจนกระทั่งแลเห็นภูเขาใหญ่ลูกหนึ่ง ตรงเชิงเขาจะมีนางฟ้าที่ถูกขับจากสวรรค์อยู่ ๔๐ นางด้วยกัน เมื่อแลเห็นเรือของท่านแล่นตรงมา ย่อมอยากจะขึ้นมาดูตั้งต่างๆ บนเรือ แต่อย่ายอมให้ใครขึ้นมานอกจากราชินีของเขาเท่านั้น เพราะราชินีองค์นี้แหละคือผู้เป็นเจ้าของนกสวยตัวนั้นละ ขณะที่พาราจีนขึ้นเรือนั้น จงออกเรือแล่นไปเลย จนกระทั่งถึงบ้าน"

๗๓๒ ราชว ๔ ๕ ๒๕ ๐.๖ ๒๕๖๓

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

หนูน้อยกับยักษ์

(นิทานอินโดนีเซีย)

ฉันเชื่อว่ายักษ์แล้วไม่ว่า
ยักษ์ชาติใดต้องมีลักษณะใหญ่โต
น่าเกลียดน่ากลัว ที่น่ากลัวก็
เพราะจะต้องกินคน จนกระทั่ง
เป็นท้าวเกรงทั้งของเด็กของผู้ใหญ่
แต่ลงท้ายก็ถูกเด็กปราบ
ลงได้ ดังเรื่องที่มีมารเกอริด
เชือกเลาไว้ซึ่งมีบางตอนคล้าย
กับหนูน้อยวีรบุรุษของเม็กซิโก
เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีสองแม่ลูกอาศัย
อยู่ในกระท่อมเล็กๆ ในป่า ลูกสาว
ยังเป็นเด็กซื่อซดุม แต่ต้องเข้าไป
ไปกับแม่ทุกเช้า เพื่อหาพืชกับ
สมุนไพร เมื่อได้มากพอ แม่ก็นำไป
ขายที่ตลาดในหมู่บ้านที่ใกล้ที่สุด
นอกป่าออกไป ได้เงินมาพอเลี้ยง
ชีวิตไปวันหนึ่งๆ

แม่ของซดุมต้องนำของไปขาย
ที่ตลาดแทบทุกวัน แต่ก่อนออกจาก
บ้านต้องทำแบ่งเบี่ยงหมีใหญ่ไว้
หมีหนึ่งก่อน แบ่งเบี่ยงนั้นให้
แบ่งข้าวเจ้าเบี่ยงกับกะทิกับน้ำตาล
จำนวนมากๆ แม่ของซดุมต้องผสม
สิ่งเหล่านี้ให้ได้ดีเสียก่อน แล้วจึง
ยกขึ้นตั้งไฟ พอเดือด แบ่งเบี่ยงนั้น

จะส่งกลิ่นหอมตลบไปทั่วกระท่อม
เล็กๆของแม่ลูก แต่ของอร่อยๆที่
แม่ของหนูน้อยซดุมต้องทำไว้หมี
ใหญ่ๆทุกวันนั้น ทั้งแม่ทั้งลูกหาได้
เคยลืมนรสไม่แม้แต่สักครั้งเดียว ถ้า
เช่นนั้นทำไมให้ใคร

ในป่าลึกเข้าไปอีกนั้นมียักษ์
ตนหนึ่ง ซึ่งตัวใหญ่น่าเกลียด
น่ากลัว ยักษ์ตนนี้จะมาที่กระท่อม
สองแม่ลูกทุกวันเพื่อกินแบ่งเบี่ยง
หมีใหญ่ๆนั้น ถ้าหากไม่ทำแบ่งเบี่ยง
ให้กินยักษ์นั้นก็ถึงกินสองแม่ลูก
แทนที่ ด้วยเหตุนี้เองแม่ของซดุม
จึงต้องทำแบ่งเบี่ยงไว้ทุกวันมิได้
ขาด ก่อนออกจากบ้านไปตลาด
แม่จะต้องส่งลูกน้อยของตนว่า

“ซดุมระวังหมีแบ่งเบี่ยงไว้
ให้ฉันลูก อย่าให้หนูหรือแมวไป
กินเสียหมดละ เดียวลุงยักษ์เขามา
จะไม่มีกิน เวลาเขามาละก็ปิดประตู
หน้าต่างให้ฉันนะ แล้วก็ซ่อนตัวให้
มิดชิดอย่าให้เขาเห็นลูกได้ทีเดียว”

แล้วนางก็ปิดฝาหม้ออย่าง
เรียบร้อย เอาหม้อวางไว้ที่ชั้นบนโต๊ะ
แล้วจึงไปตลาด ตกเย็นจึงจะ
รีบร้อนกลับบ้าน ด้วยความเป็นห่วง
ว่า ลูกสาวจะยังคงอยู่เรียบร้อย

หรือไม่ ฝ่ายซดุมเมื่อแม่ออกจาก
บ้านไปแล้ว ก็ต้องทำงานบ้านอย่าง
ขยันขันแข็ง เริ่มด้วยยกเสื่อที่ปู
นอนมาสะบัดฝุ่น แล้วก็กวาดพื้น
ห้อง เสร็จแล้วก็ไปล้างหม้อไห
ด้วยขาม จนกระทั่งบ้านช่องสะอาด
เรียบร้อยแล้ว จึงได้ออกไปเล่น
นอกบ้าน

ครั้นใกล้เที่ยง ก็จะได้ขึ้นฝั่งเท่า
หนักๆเดินข้ามสวนมาแต่ไกล
ถึงขนาดแผ่นดินสะเทือนทีเดียว
ถึงไม้ก็แกว่งไกว ใบไม้ก็ไหวไปทั่ว
บรรดานกและสัตว์น้อยใหญ่ต่างพา
กันหนีไปอย่างรวดเร็วที่สุดที่จะบินได้
เพื่อให้พ้นมือพินาศยักษ์ที่จะมาที่
บ้านของซดุม พอถึงเวลานั้น
หนูน้อยซดุมจะรีบหลบเข้าบ้านและ
ปิดประตูหน้าต่างหมดทุกบาน แล้ว
ตัวเองก็ไปซ่อนอยู่ตรงมุมห้อง

ไม่ช้าก็มีมือใหญ่โตเกาะประตู
ก๊อก ก๊อก และจะมีเสียงของ
หนูน้อยดังออกมา “ใครนะ และก็มี
เสียงตอบว่า “ข้าเป็นยักษ์อยู่ใน
ป่าใกล้ๆ เจ้าเป็นใครเล่า” ซดุมก็
จะตอบมาว่า

“ข้าซดุม อยู่ในบ้าน”

(อ่านต่อหน้า ๑๑๒)

เสียงฝีเท้าก็กลับไปแล้ว ทุกชีวิต
ทั้งคนทั้งสัตว์ต่างก็ออกมาจากที่
ซ่อน ตูตุมก็จัดแจงเปิดประตู
หน้าต่าง แล้วมาเตรียมอาหารเย็น
ไว้

ด้วยเหตุที่ถูกขังเบียดเบียน
เช่นนี้ทุกวัน สองแม่ลูกจึงต้องกิน
อยู่อย่างอดๆอยากๆ เพราะเงินที่
ขายของได้จะต้องแบ่งไปซื้อแป้ง
ซื้อน้ำตาลเป็นจำนวนมากๆทุกวัน
จะหาทางกำจัดขังอย่างไรก็มอง
ไม่เห็นหนทาง เพราะใครๆก็พากัน
กลัว และไม่ยอมมาอยู่ใกล้ๆ ไม่มี
ใครกล้าเข้ามาในบ้านด้วยซ้ำไป

นอกจากนี้ยังมีบางคราวที่แม่
ของตูตุมขายสินค้าของตนไม่ได้เลย
ไม่มีใครต้องการฟัน หรือสมนไพร
แม่ลูกจึงยังอดคัดค้านขังขืน ยัง
เมื่อต้องเอาเงินส่วนที่พอมีเหลืออยู่
บ้าง ไปซื้อแป้งซื้อน้ำตาลมาทำ
แป้งเปียกให้ยักตั้งหม้อใหญ่ จะ
ลดน้อยกว่าเคยก็ไม่ได้เกรงยัก
โกรธจะจับตนกับลูกกินเสีย เงินที่
จะซื้ออาหารสำหรับตนกับลูกจึง
ขอบเขย ไม่พอกิน ทำให้รู้สึกหิว-
โหยอยู่เสมอ จนตูตุมรู้ว่าจะไม่
แบ่งเปียกที่แม่ทำให้ยักกิน กิน
เสียเอง

อยู่มาวันหนึ่ง พอแม่ออกจาก
บ้านไปตลาด ตูตุมทนหิวทนอยาก
กินแป้งเปียกนั้นต่อไปอีกไม่ได้
เพราะหิวเหลือเกินกับทั้งกลิ่น
แป้งเปียกที่ยังอุ่นๆอยู่นั้นช่างหอม
หวานชวนกิน ตูตุมจึงคิดว่า

“ชิมสักชิ้นเถอะนะ ลุงยัก
คงไม่สังเกตหรอก”

ยังมองหม้อแป้งเปียกที่ยังอยาก
ตูตุมจึงเอาช้อนจ้วงลงไปในหม้อ ตัก
ใส่ปาก เอ้อเฮอ อร่อยอะไรอย่างนี้

“ขออีกชิ้นเถอะนะ ลุงยัก” ตูตุม
พูดเองเออเอง แล้วก็จ้วงตักแป้ง
เปียกขึ้นมาใส่ปาก ช้อนแล้วช้อน
เล่า ตูตุมลืมหืมยัก ลืมหมดทุก
อย่าง กินไปจนกระทั่งอิ่ม มาถึง
ตอนนั้นตูตุมจึงนึกถึงยัก แต่แป้ง
เปียกไม่ได้เปี่ยมหม้ออย่างเคยเสีย
แล้ว พร่องไปตักเกือบครึ่งหม้อ เออ
แล้วทันยักมาจะว่าอะไรละ
ตัวเองจะทำอย่างไรดี จะไปซ่อนที่
ไหนดี หนูน้อยตูตุมรีบปิดฝาหม้อ
แล้วเข้าบ้านปิดประตูหน้าต่างอย่าง
แน่นหนา แล้วก็ไปซ่อนอยู่ใต้เตียง
รอเวลาที่ยักจะมา

ตักบ้ายได้ขึ้นเสียงฝีเท้ายัก
เดินสวนสาบดังมาแต่ไกล แล้วก็
ใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามา จนกระทั่งมา
ยืนอยู่ตรงหน้าประตู เกาะประตูดัง
ก๊อก ก๊อก ตูตุมตามออกไปด้วยเสียง
สนๆว่า “ใครนะ” มีเสียงตอบมาว่า

“ยักไล่ละ เจ้าเป็นใครนะ”

“ตูตุมจ๊ะ”

“ตูตุมหรือ แม่เจ้าไปไหน”

“ไปตลาด”

“แป้งเปียกของข้าอยู่ไหนเล่า”

“อยู่ตรงหน้าประตูไล่ละ ลุง
ยัก”

เสียงตูตุมตอนท้ายๆแทบจะ
ไม่ได้ยิน ยักจึงเปิดฝาหม้อ เตรียม
ยกหม้อชด แต่เมื่อเห็นแป้งเปียก
พร่องไปตักเกือบครึ่งเช่นนั้น ก็
โกรธเอ็ดตะโรลงว่า

“ใครหา ใคร ใครมากินแป้ง
เปียกของข้า ทำไมจึงมีอยู่นิดเดียว
วันนี้”

ตูตุมไม่กล้าตอบ แต่เบียดตัว
ซุกเข้าไปซิดฝา ยังเงิบไม่มีเสียง
ตอบเช่นนั้น ยักยังไม่โหนกขึ้น
ผลึกประตูที่เดียว ประตูก็เปิดออก

เสียงยักคำรามลั่นว่า “ตูตุม เจ้า
อยู่ไหน หา” ตูตุมยังทำตัวให้เล็ก
ที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ยักก็แลเห็น
จนได้ จึงลากตัวตูตุมออกมาจากใต้
เตียง แล้วก็ไขน้าวหม้อมอกบนวช
หยิบตัวตูตุมหย่อนใส่ปากที่อ้ากว้าง
พลาจกลืนเอือกเดียว ตูตุมก็หายลง
ไปในท้องยัก อะไรกันนี้ ใน
ทำไมจึงมีดอย่างนี้ ตูตุมแทบจะ
สลบด้วยความตกใจกลัว แต่แล้วก็
ร้องเรียกแม่ออกมาว่า “แม่เจ้า แม่
เจ้า” แต่ขณะนั้นแม่ของตูตุมยังอยู่
ที่ตลาด แม่จะมาช่วยได้อย่างไร
ทันใดนั้นตูตุมก็นึกได้ถึงเขมือบถม
อันแหลมคมที่เสียบอยู่ที่มวนผมเล็กๆ
ของตน จึงดึงเขมือบถมออกมาแล้ว
แทงท้องยักเต็มแรง ยักเจ็บถึง
กับร้องลั่นว่า

“เฮ้ย ตูตุม อย่านะ อย่าทำ”

แต่ตูตุมก็ได้หยุดยั้งคงแวง
ต่อไป พลาจร้องตะโกนว่า “ให้ข้า
ออกไป ให้ข้าออกไป” ร้องพลาจ
แวงไปพลาจจนทำให้ยักเจ็บปวด
เป็นอันมาก ถึงกับต้องวิ่งเข้าไปใน
ป่า วิ่งไปโดยไม่ต้องคว้าวิ่งไปทาง
ไหน ในที่สุดยักก็วิ่งไปสะดุด
รากไม้ หน้าจะมำหัวทิ่มไปกระแทก
กับหินก้อนใหญ่จนตายไปเลย

ต่อจากนั้นไม่นาน แม่ของตูตุม
ก็กลับมาถึงบ้าน วันนั้นโชคดียาย
สินค้าได้หมด จึงมีเงินพอจะซื้อข้าว
ซอปลา ซอผัก ตลอดจนถั่วลันเตา
ให้ลูกน้อยตูตุมของตนได้ แม่
ร้องเรียกลูกสาวมาแต่ไกลว่า “ตูตุม
ตูตุมมาดูซิว่าแม่ซื้ออะไรมาให้ลูก”

แต่ไม่มีเสียงตอบ แม่ของตูตุม
ใจหายวาว ลูกหายไปไหน จะเข้าไป
ในป่าหรือ แต่แล้วเมื่อเห็นประตู
เปิด หม้อแป้งเปียกยักก็เตะไป

กลังโกลี ข้าวของในบ้านเกลื่อนกลาด เต็มจนหนักกว่า นางก็รู้ได้ทันทีว่ายักษ์คงเอาลูกน้อยของตนไปกินเสียแล้ว แม่ของตุตุมร้องไห้โฮ แต่ด้วยเหตุที่นางเป็นคนใจกล้าหาญ จึงความัดทำกับข้าวเล่มใหญ่คุมกริบออกตามหายักษ์ ปากก็ร้องลั่นว่า

“ข้าจะต้องฆ่าเจ้าให้ได้ เจ้ายักษ์ เจ้าบังอาจอย่างไรมาเอาลูกข้าไปกิน”

นางไม่ต้องเสียเวลาตามหานาน เพราะไม่ไกลกับบ้านสักเท่าไรนัก นางก็แลเห็นยักษ์รายนอนกลิ้งอยู่บนพื้น แล้วมีเสียงตุตุมร้องเรียกแม่อังออกมาจากห้องยักษ์ว่า “แม่จ๋า แม่จ๋า ช่วยลูกด้วย” แม่ของตุตุมจึงไข่มัดเล่มนั้นผ่าท้องยักษ์ช่วยลูกสาวออกมาได้ แม่ลูกช่างดีใจกระไรเลย ทมิโอกาสได้มาเห็นหน้ากันอีก และทั้งสองแม่ลูกดีใจเหลือล้นพันประมาณ ก็จะสามารถกำจัดยักษ์เสียได้ ต่อไปนี้ไม่มีใครมาเบียดเบียนอีกได้ แต่แม่ของตุตุมก็ยังทำแบ่งเบียดกันทุกวัน ไม่ใช่เพื่อให้ยักษ์กินดังแต่ก่อน แต่เพื่อให้ลูกสาวแสนรักของตนกับตนเองกินต่างหาก ♥

อมาญาส

และอารมณ์เย็นที่สุดในโลก พุฒขึ้นหลังจากที่หายตกใจแล้ว “การเป็นเพื่อนกับนักโทษนั้น เราไม่รู้ว่าเขาเป็นคนยังไง แล้วเขาต้องโทษเรื่องอะไรจะ”

“เขามาเมียเขา”

คำตอบนั้นเล่นเอาหน้าผู้ฟังก็พลอยตะลึงไปด้วย หล่อนไม่รู้เลย เพราะเอื้อมมานอลกับดิ่วคุยกันเป็นภาษาสเปนที่หล่อนไม่รู้เรื่องอยู่

ตลอดเวลา มิสซิสซาร์มเมอร์สเอามือกุมคอหอย กรางเสียงลั่น

“ฆาตกร...ตายแล้ว แล้วนี่ทำไมเขาปล่อยให้ออกมาเฟ้นฟ่านทำไมเขาไม่เอาไปประหารชีวิต...”

“ที่นั่นเขาไม่มีโทษประหารหรือแม่” ฟรานซิสอธิบาย “นอกจากพวกโจรปล้น โทษปล้นขโมยหนัก แต่ฆ่าคนนี่ติดคุกแค่สามปี ระเบิดปลาในน้ำเสียอีกโดนห้าปี”

“ตาย ประหลาด แม่ไม่เคยได้ยินกฎหมายอะไรที่ประหลาดอย่างนี้”

“แต่ผมว่า มันแสดงคอมมอน-เซนส์ของคนออกกฎหมายนะแม่นะ” คริสต์ออกความเห็น “ปลาสำคัญกว่าผู้หญิง หรือว่าไงอมาญาส”

“เอาเถอะ เอาเถอะ กฎหมายเขาจะเป็นยังไงก็ช่าง แม่ว่ามันไม่ดีเลยนะลูกที่เพื่อนเป็นฆาตกรนะวันดีคืนดีเขาเกิดมันเขียว เทงฟงเราเล่นเอามั่งจะว่าไง”

การสนทนาอันเป็นคว้น เมื่อดิ่วบอกว่าฟรังซ์เขาจะออกไปหาปลา กับเอื้อมมานอล เลียงกันไปเลียงกันมาสักเกือบชั่วโมง จนในที่สุดอมาญาสบอกว่า เขาจะไปเป็นเพื่อนดิ่วเอง มิสซิสซาร์มเมอร์สจึงค่อยโล่งอก แล้วบอกอมาญาสว่าพอหาปลาเสร็จแล้ว ให้เขาลองชวนเอื้อมมานอลมาร่วมรับประทานอาหารกลางวัน เพราะเธอเองก็ชักอยากรู้ขึ้นมาเสียแล้วว่าการเป็นนักโทษนั้นต้องมีลักษณะและคุณสมบัติอย่างไร

ดังนั้น ในวันรุ่งขึ้น อมาญาสจึงพานักรูจิมาสังไวที่บ้าน หล่อนทำหน้าที่เป็นคนให้อาหารสัตว์แทน

ดิ่ว ในบริเวณบ้านเต็มไปด้วยกรงนก กรงสัตว์ ราวกับสวนสัตว์ย่อยๆ ทางด้านหลังของวิลล่าเป็นห้องโถงใหญ่ เป็นที่ที่ดิ่วเก็บสัตว์เล็กสัตว์น้อยของเขาไว้ เก็บมันไว้ในกล่องบ้าง ในตะกร้า ในกรงเล็กๆบ้าง ที่เป็นสัตว์น้ำก็อยู่ในอ่างแก้วใหญ่แต่งภายในราวกับใต้ทะเล นอกจากนั้นยังมีสัตว์ดองอยู่ในขวด ในโหล เรียงกันเป็นแถว ส่วนมากเป็นสัตว์ประหลาด เช่น งูสองหัวครึ่ง หรือลูกไก่สี่ขาเป็นต้น เป็นความสามารถอันน่าทึ่งสำหรับเด็กอายุเพียงสิบขวบ นักรูจิมาสังไวและให้อาหารอย่างเพลัน จนได้ขึ้นเสียงดิ่วกับอมาญาสเดินร้องเพลงเข้ามาในบริเวณบ้าน ที่โต๊ะอาหาร ทุกคนเรียบร้อยเป็นพิเศษ เพราะ ‘แขกสำคัญ’ นั่นเอง มิสซิสซาร์มเมอร์สมีอาหารประสาทกระตักเพราะรู้ว่ากำลังนั่งร่วมโต๊ะอาหารกับฆาตกร เธอแทบทำอะไรไม่ถูก งบประมาณเสียจนพูดไม่ออก พาลลืมนสเปนที่เธอพอรู้บ้างเสียหมดเกลี้ยง เธอจึงนั่งเฉยๆ ยิ้มน้อยๆ อย่างแหยๆ ปลอ่ยให้เอื้อมมานอลคุยกับดิ่วและอมาญาส โดยมีคริสต์กับฟรานซิสช่วยกันแปลให้เธอฟัง

เมื่อแขกสำคัญลาไปแล้ว มิสซิสซาร์มเมอร์สส่งความประหลาดใจออกมาทางสีหน้า ตามองตามหลังเอื้อมมานอลที่เดินลงไปท้ายทะเลกับอมาญาส

“แม้ว่าแก่นารักนะ แปลกจึงไม่เห็นมีท่าทางเป็นฆาตกรเลยสักนิดเดียว”

“แล้วแม่คิดว่าคนที่ เป็นฆาตกรจะต้องมีลักษณะยังไงล่ะ”

932 ๑๖๔๘ ๒ ๕๐ ๒๕๒๓

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

อาณาจักรเกะดำ

(นิทานอาหรับ)

นิทานอาหรับกับยุโรปมีลักษณะคล้ายกันตรงที่มีการสลับให้มันเป็นไปต่างๆ ต้องหาวิธีแก้มจึงจะกลับไปดังเดิม แต่ส่วนสำคัญของเรื่องก็ยังมีที่ไปคล้ายเรื่องอื่นๆ อีก ดังเรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชาวประมงคนหนึ่งเป็นคนขากจน แต่ก็เป็นคนขากจนที่แปลกคือแกตั้งกติกาสำหรัยตัวแกว่า วันหนึ่งๆ แกจะไม่ทอดแหเกิน ๔ ครั้ง ถ้าวันไหนบังเอิญโชคร้ายไม่ได้อะไรเลย แกก็ปลุกอีก ๓ คน ก็เป็นอันต้องอดตั้งวันทักกล่าวถึงนแกพยายามแห่ช่วงแหไป หมายจะให้ได้ปลา แต่แห่ช่วงไปถึง ๓ หน ก็หาได้ปลาไม่ กลับได้อะไรต่อมิอะไรแปลกๆ เป็นต้นว่า ได้ซากกระดุกกลามาบ้างละ ก้อนกรวดก้อนหินบ้างละ ท้ายที่สุดก็เป็นโคลนตม ซึ่งนอกจากจะไม่เป็นประโยชน์แล้ว ยังจะทำให้แหของแกเลอะเทอะสกปรกและฉีกขาด สุดท้ายแกเห็นท่าไม่เป็นการ จึงต้องถูกเข้าวังวอนพระผู้เป็นเจ้าของประทานโชคแก่แกในครั้งสุดท้ายนี้สักครั้งหนึ่งเถิด พระผู้เป็นเจ้าของได้ยื่นคำวิงวอนของแก หรือจงใจ

จะให้อะไรแปลกๆ แก่แกอีก หรืออย่างไรก็ไม่แน่ พอทอดแหลงไป คราวนี้แกจึงไปได้อะไรหนักองขึ้นมาอย่างหนึ่ง และดูเหมือนแกจะกะได้ทีเดียวว่า ลงเป็นของหนักแบบนั้นละก็ เป็นไม่ใช่ปลาเสียละ และก็จริงอย่างคิด สิ่งที่เหลืออยู่รวมอยู่ในแหของแกหาใช่ปลาไม่ กลับกลายเป็นหม้อทองเหลืองหนักอย่างประหลาด

ชาวประมงนี้จึงจ้องหม้อทองเหลืองนั้นพลางปลอบใจตัวเองว่า ยังดีกว่าไม่ได้อะไรเลย เพราะถึงดีๆ ทั่วๆ อย่างเป็นไร ก็ยังขายได้เงินมาใช้บ้าง แต่ก็น่าสงสัยว่าอะไรมันอยู่ในนั้นหนอถึงได้หนักนัก แกจับพลิกคว่ำพลิกหงายดูก็แล้ว เขย่าดูก็แล้ว ก็กำหนดได้ไม่ว่า อะไรอยู่ในนั้น แต่ว่าฝาที่เป็นตราแผ่นดินประทับอยู่นั้น ชวนให้คิดว่าข้างในต้องเป็นของมีค่าอะไรสักอย่างหนึ่ง เมื่ออดรนทนอยาการู้ต่อไปไม่ได้ ชาวประมงจึงใช้มีดแงะฝาออก ซึ่งกว่าฝาจะหลุดออกมาได้ก็แสนยากลำบาก พอฝาเปิดออกแล้วแกก็ลองเทคว่ำลงก็กลับไม่มีอะไรออกมา ครั้นแกกลับหงายขึ้นอีกครั้ง คราวนี้

แกถึงกับตกตะลึงเลย เพราะปรากฏว่าหม้อทองเหลืองที่แกคิดว่าไม่มีอะไรนั้น กลับมีควันทองขึ้นมาไม่ขาดระยะ จนกลุ้มกลุ้มบริเวณแถบนั้นไปหมด และไม่ช้าเมื่อวันนั้นออกมาจากหม้อหมดแล้วก็กลับรวมตัวเข้าเป็นลำ ลำนั้นค่อยๆ ชะลุดสูงชันๆ จนแลเห็นเป็นร่าง และร่างนั้นสูงใหญ่เหมือนยักษ์ที่สูงใหญ่กว่ายักษ์อื่นๆ ดังหลายเท่า ยักษ์นั้นร้องออกมาว่า

“โอ ท่านโซโลมอน โปรดอย่าให้ข้าด้วยเถิด ข้าจะไม่ขัดขืนท่านอีกแล้ว ข้าจะยอมทำตามท่านทุกอย่างทีเดียว”

ชาวประมงได้ยินแล้วอดสงสัยไม่ได้ ทั้งๆ ที่ใจก็ยังไม่เป็นปรกตินัก ก็ยังอุตส่าห์ถามไปว่า

“ท่านหมายถึงใครนะ ก็ท่านโซโลมอนนั้นตายไปตั้งพันแปดร้อยกว่าปีแล้วไม่ใช่หรือ ไหนท่านลองเล่าไปซิว่าไปอย่างไรมาอย่างไร ท่านจึงได้ถูกจับขังไว้ในหม้อทองเหลืองใบนี้”

ยักษ์ได้ยินดังนั้นหันมาตอบว่า “พูดให้เพราะกว่านั้นหน่อยก่อนที่ข้า
(อ่านต่อหน้า ๑๑๔)

เดียวไม่มีเขา จะเก้อเปล่าๆ” พรหม
กำชับหลังจากบอกสามแล้ว

“ผมว่าแน่ๆ” อารณีย้า
หน้าตาชนบาน “ผมว่าต้องมี เรา
ควรจะมีได้แล้ว”

“อยากได้ผู้ชายหรือผู้หญิงคะ”

“ได้ทั้งนั้นแหละ ชนเชื่อว่าลูก
ผมไม่เห็นแตกต่างกันเลยว่าจะเป็น
ลูกสาวหรือลูกชาย ผมรักทั้งนั้น...
ลูกคนแรกขออะไรดีนะพรหม”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

อาณาจักรเกาะดำ

จะฆ่าเจ้า” ชาวประมงตกใจตา
เหลือกลานถามว่า “มาฆ่าข้าทำไม
ท่านล้มไปแล้วหรือว่าข้านี้เป็น
คนปล่อยท่านให้เป็นอิสระ”

“อ้อ ไม่ลืมหรอก” ยักษ์ตอบ
“แต่ว่าเรื่องนั้นมันช่วยให้เจ้า
รอดตายไปได้ ข้าจะตอบแทน
ความดีของเจ้าได้แต่เพียงให้เจ้า
เลือกเอาได้ว่า เจ้าอยากตายแบบ
ไหน”

“เออ พิลึกจริง” ชาวประมง
รำพึง “นี่หรือคอรางวัลความดี
ของข้า”

“มันช่วยไม่ได้เจ้า พังเรื่อง
ของข้าหน่อยซิแล้วเจ้าจะรู้” ยักษ์
พูดแล้วก็เล่าเรื่องของตนว่าตน
ขัดสน ไม่ยอมชนกับ โซโลมอนก็
เพราะเห็นว่าตนก็ประกอบแต่กรรม
ดีไม่ได้กะกะระรานใคร แต่ผลก็
ก็ถูกจับขังไว้ในหม้อทองเหลือง
เป็นการลงโทษ มีตราของโซโลมอน
กับนามพระผู้เป็นเจ้าประทับอยู่ที่
ฝาหม้อ แล้วก็ถูกล่วงทะเลนับแต่
นั้นมา ยักษ์พูดต่อไปว่า

“ข้าปฏิญาณไว้ว่าในรอบร้อย
ปีแรก ถ้าใครมาช่วยข้าให้หลุดพ้น

ไปได้ ข้าจะให้เขามั่งคั่งแม้กระทั่ง
ตายไปแล้ว แต่ก็ไม่มีใครมาช่วย
พอรอบร้อยปีต่อมา ข้าก็สาบานไว้
ว่า ข้าจะเปิดขุมทรัพย์บรรดาที่มี
อยู่ในโลกนี้ให้แก่คนที่มาช่วยปล่อย
ข้าให้เป็นอิสระ แต่ก็ไม่มีใครช่วย
ข้า พอลงร้อยปีสามข้าก็สัญญาว่า
ถ้าใครช่วยปล่อยข้าให้พ้นที่คุมขัง
ได้ ข้าจะให้เขาได้เป็นกษัตริย์ผู้
เรืองอำนาจ และจะให้กินอะไรก็ได้
ดังใจทุกวัน วันละสามอย่าง แต่ก็
ไม่มีใครช่วยข้าได้อีก ข้าก็เลยแก่น
ขนมาบังละชิ ทนข้าปฏิญาณใจไว้
เลยว่า ต่อไปในใครก็ตามบังเอิญมา
ปลดปล่อยให้ข้าหลุดไปจากหม้อ
นรกนี้ได้ละก็ ข้าจะฆ่ามันเสียอย่าง
ไม่ปรานีเลย แล้วก็จะไม่ตอบแทน
อะไรทั้งนั้นนอกจากจะบอกให้เลือก
เอาได้ว่าอยากตายอย่างไร เจ้า
แหละเป็นผู้เคราะห์ร้ายในวันนั้น มา
เถละ มาตายเสียดีกว่า เลือกเอาว่า
จะตายอย่างไร”

ฟังเรื่องแล้วก็ออกเห็นใจ แต่
ใครก็ไม่อยากตายด้วยกันทั้งนั้น
ตาชาวประมงนั้นก็เช่นกัน แผล
ข้างอกก็ยังไม่หายดี ยักษ์ก็ไม่
ยอมใจอ่อน ในที่สุดจนหนทางเข้า
จริง มีญูญาก็มีมาเอง ชาวประมง
จึงพูดขึ้นว่า

“มันเป็นกรรมของข้าแล้ว ข้า
ก็ไม่รู้จะเลียงอย่างไร แต่ไหนๆก็จะ
ตายอยู่แล้ว ข้าจะขอถามอะไรท่าน
สักหน่อย ท่านต้องสาบานว่าท่าน
จะตอบแต่ความจริงเท่านั้นนะ”
เมื่อยักษ์รับคำ ชาวประมงก็ถามว่า
“ท่านกล้าสาบานได้ไหมว่าท่านได้
ลงไปในหม้อนั้นจริง”

“จริงยิ่งกว่าจริงเสียอีก ให้
สาบานอย่างไรก็ได้ ถ้าไม่ทำ”

ยักษ์ถามเพราะชังงไม่รู้ที่ชาว
ประมงจะมาไม่ไหน ครั้นได้ยิน
ชาวประมงพูดซ้ำหลายหนเป็นที่ไม่
เชื่อว่ายักษ์ตัวออกโตจะเข้าไปอยู่ใน
หม้อใบเล็กเท่านั้นได้อย่างไร ใน
ที่สุดยักษ์เลยหลงกลชาวประมง
ตอบไปว่า

“หนอยแน่ๆไม่เชื่อ เจ้าไม่เชื่อ
หรือว่าข้าจะฤทธิ์มากแค่ไหน ลอง
ทำให้เจ้าดูก็ได้” ว่าแล้วก็แสดงฤทธิ์
หายตัวไป กลายเป็นควันกลุ้มตลบ
อย่างเก่า แล้วควันก็ค่อยๆรวมตัว
เป็นลากลับเข้าไปในหม้อทองเหลือง
ไปในันจนหมด แล้วก็มียักษ์ดังมา
จากหม้อว่า “เป็นไงๆ เห็นหรือยังละ
ว่าข้าเข้าไปอยู่ในหม้อได้อย่างไร”

ชาวประมงได้ยินแล้วไม่ตอบ
ว่าอะไร รับขมิ้มขึ้นเอาฝ่ามือปิด
หม้อตอกลงไปจนแน่นแล้วจึงพูดว่า
“ขอบคุณะท่านที่แสดงให้ดู
จนถึงตาข้าบ้างละที่จะต้องเลือกดู
ว่าจะให้ท่านตายแบบไหน เอากลับ
ลงไปในทะเลอย่างเก่าละมัง”

ชาวประมงทำเสียงเยาะเย้ยให้
สมแก่น แล้วพูดต่อไปว่า “แล้ว
ข้าจะมาปลุกบ้านอยู่ตรงชายทะเล
นั้นแหละ คอยสังฆชาวประมงอื่นๆเขา
ว่าถ้าใครทอดแหไปได้เจ้าหม้อใบ
นั้นมาละก็ อย่าได้บังควรเปิดฝา
ออกเที่ยวนา ยักษ์ร้ายมันอยู่ในนั้น”

ยักษ์ได้ฟังแล้วแค้นใจนักหนา
ที่เสียมนุษย์ ถึงจะตะลึงอย่างไร
ก็ไม่วันหลุดพ้นออกมาจากหม้อ
นั้นได้ ด้วยว่าฝาหม้อเป็นของศักดิ์
สิทธิ์ มีพระนามพระผู้เป็นเจ้าจารึก
ไว้เป็นยันต์อันสำคัญ ในที่สุดยักษ์
เปลี่ยนแผนใหม่ กลับเอาน้ำเย็นเข้า
ลูบ พูดแก่ชาวประมงว่า “ไรทำ
โมโหไปได้ ข้าพูดเล่นหรอกเมื่อ

กนั้นะ เจ้าอย่าทำอย่างทีพูดเลยนะ”

“เป็นอย่างนั้นไป” ชาวประมงชักทั้ง “อะไรประเดี๋ยวเดียวเปลี่ยนแปลงไปได้ถึงอย่างนั้นเทียว เมื่อนักข่าววิ่งวอนขอชีวิตต่อท่านแต่ท่านก็ไม่ฟัง กรวณถึงทีของข้า ข้าก็ไม่ฟังท่านเสียบ้างละ”

“ช่วยให้ข้าหลุดออกไปทีเถอะน้า” ยักษ์ฮอด “แล้วข้าจะตอบแทนให้พอแก่ความต้องการของเจ้าทีเดียว”

“ออกมาฆ่าข้าเสียนะซี” ชาวประมงประชด “อย่ามาฮอดเสียให้ยากเลย ข้าไม่โง่อย่างเมื่อก่อนอีกแล้ว ข้าจะโยนท่านทิ้งทะเลเดี๋ยวนะ”

“ข้าก่อนนำ ฟังข้าอีกคำเดียวเท่านั้น” ยักษ์พูดอย่างสิ้นหวังหมดอาลัยตายอยาก “เจ้าอย่ากรวยไซ้ใหม่ ถ้าเจ้าปล่อยข้าออกไปจากหมอนไคละก็ ข้ารับรองแน่ๆว่าจะทำให้เจ้ารวยได้”

ได้ยินคำว่า ‘รวย’ เท่านั้นแหละ ชาวประมงชักจะลังเล เพราะเบื่อกความอดคัดขัดสนเต็มที่ แม่วันนี้เองก็ยังไม่ว่าจะมีอะไรกิน ถ้ายักษ์ไม่เล่นตลกอย่างตอนแรก คงจะใช้อิทธิฤทธิ์ทำให้ตนรวยขึ้นมาได้อย่างละกระมัง คิดได้เช่นนั้นแล้วก็บมบังคับยักษ์ให้สาบานจนแน่นแก้วใจ ยักษ์ก็ยอมสาบานให้ทุกอย่าง ชาวประมงจึงเปิดฝาหม้อออก พอฝาหม้อเปิดออกควันก็ลอยออกมาจากหม้ออย่างเก่า กรนหลุดออกมาจากหม้อได้ ก่อนจะทำอะไรอื่น ยักษ์รีบจัดการเตะหม้อไบนั่นลงทะเลไป ทำให้ชาวประมงอดหาวตะแวงไม่ได้ว่า ยักษ์จะมาทำไหนกับตนอีก ยักษ์เห็นชาวประมงตกใจกลัวตัวสั่น

ก็หัวเราะพูดว่า “อย่ากลัวไปเลยนะเร็วเข้าเถอะ เอาแหตามข้ามา” ว่าแล้วก็เดินคุ่มๆนำหน้าไป ทั้งยักษ์ทั้งคนเดินทางไปไกลจนถึงยอดเขาแห่งหนึ่งซึ่งมองลงไป แลเห็นเป็นหนองน้ำใหญ่อยู่หว่างกลางเขาล้อมทั้ง ๔ ลูก

กรนเมื่อลงจากยอดเขามาอยู่ริมหนอง ยักษ์ก็บอกให้ชาวประมงเหวี่ยงแหไปจับปลา ปลาในหนองนั้นช่างมากมายจริงโผล่หัวกันสละอนท้นาแปลกก็คือปลามีสีต่างกันอยู่สี่สีคือ สีขาว สีแดง สีน้ำเงินและสีเหลือง เหวี่ยงแหไปที่เดียว ชาวประมงก็ได้ปลามาสี่ตัว ตัวละสีทั้งสี่สี เห็นแล้วชาวประมงรู้ได้ว่า ตนต้องได้โชคกลางจากปลาเหล่านี้แน่ เพราะปลาทั้งสี่ทั้งสวยทั้งแปลก เนื้อก็อาจจะอร่อยด้วย และยังไม่ทันจะคิดต่อไปว่า จะทำเงินได้มากน้อยเพียงไร ยักษ์ก็ส่งกำชับขึ้นว่า

“เอาปลานี้ไปถวายสุลต่านนะ แล้วเจ้าจะได้เงินมากยิ่งกว่าเจ้าเคยได้มาตลอดชีวิต เจ้าจะมาจับปลาวันทุกวันที่ได้ แต่จำไว้นะว่าอย่าโลก เหวี่ยงแหไปเพียงวันละหนเดียวเท่านั้น ไม่เช่นนั้น เจ้าจะต้องเสียใจภายหลัง จำคำข้าไว้ แล้วจะว่าข้าไม่เตือนไม่ได้”

พูดแล้วยักษ์ก็กระทับเท้าลงกับพื้น ดินก็แยกออก กลิ่นร่างยักษ์หายลงไปในพริบตาเหมือนธรมสูญหมดธุระเรื่องยักษ์ไปเสียได้ ชาวประมงค่อยโล่งอกรีบเอาปลาไปถวายสุลต่านที่ในวัง ชาวประมงคงคาดไม่ถึงหรอกว่า ปลาประหลาดของตนจะทำให้เรื่องอาณาจักรเกาะคำเปิดเผยขึ้นดังจะได้เล่าต่อไป

(ยังมี ต่อ)

นับสิบ

ไม่ว่าอุดมการณ์ของปรัชญาที่ว่านั้นจะลึกซึ้งแค่ไหน

ถ้าไม่มีกฎหมายห้ามไว้ เชื่อแน่ว่าทุกหนทุกแห่งในอเมริกาเมื่อหน้าร้อนคงจะเต็มไปด้วยผู้คนที่เปลือยกาย เพราะขนาดห้ามอยู่ก็ยังมี การแอบเปลือยอาบแดดกันให้เห็น การนั่งชุดบิกินีเดินช้อปปิ้งในสวนสาธารณะของบางเมืองในอเมริกาเป็นเรื่องปกติมาก และถ้าตำรวจไม่จับเสียอย่างเดียว การเปลือยกายอาบแดดหรือเปลือยทั้งที่ไม่ได้อาบแดดก็คงเป็นเรื่องปกติเหมือนกัน เลยทำให้แปลกใจว่าทำไมตำรวจไทยที่ถูกเกลียดถึงไม่ยอมจับคนเปลือยเหล่านี้ หรือว่าเห็นเป็นเรื่องไม่ผิดปกติก็ไม่รู้ ♥

ทะเลาะกันพอหอมปากหอมคอ

เรื่องบาดหมางใจเสียบ้าง หรือไม่สนใจเสียได้ เป็นดีที่สุด

เอาคนนอกเข้าร่วมด้วย การทะเลาะเบาะแว้งเป็นเรื่องราวสามภริยา ไม่สมควรให้คนนอกเข้ามายุ่งเกี่ยวกับ สามภริยา มีสมควรนำเรื่องที่ตนไม่พอใจถึงกับทะเลาะกันไปเล่าปรึกษาผู้อื่น เพราะอาจจะทำให้เรื่องขัดเยื่อออกไป และต่างก็พยายามจะรักษาหน้าตัว แทนที่จะแก้ไขปัญหา

การทะเลาะกันต่อหน้าลูกๆ อันที่จริงการพูดต่อปากต่อคำธรรมดาต่อหน้าลูกๆ มิใช่สิ่งเลวร้าย หรือน่าบัดบังอะไร แต่จะไม่เป็นผลดีต่อเด็ก และทำให้เด็กรู้สึกไม่สบายใจ ไม่ปลอดภัย ถ้าพ่อแม่

ปี 32 ฉบับ 49 ๑๖.๑.๒๕๖๓

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

อาณาจักรเกะดำ (๒)

(นิทานอาหรับ)

เรื่องเล่าไปถึงชาวประมงที่ทอดแหไปได้หม้อทองเหลือง เมื่อเปิดออกก็กลายเป็นยักษ์ ออกมาจากหม้อ จะฆ่าชาวประมง ชาวประมงเลยทำอุบายขอให้ยักษ์แสดงให้ดูว่าลงไปอยู่ในหม้อได้จริงหรือไม่ ยักษ์หลงกลก็เลยกลับลงไป ในหม้อ ชาวประมงรีบปิดฝาหม้อ และขู่ว่าจะเอาหม้อโยนลงทะเลกลับไปอย่างเก่า ยักษ์เลยอ่อนวอนขออย่าให้ทำเช่นนั้น พร้อมทั้งสัญญาว่าจะช่วยให้ชาวประมงรวยตลอดไป แล้วก็พาไปยังหนองน้ำที่อยู่ในหว่างเขา และทอดแหได้ปลาในหนองที่มีสีต่างๆ สีสีสี่สัตว์ ยักษ์บอกให้ชาวประมงเอาไปถวายเป็นสุลต่าน แล้วยักษ์ก็กระโดดดินจนดินแยก และยักษ์ก็หายลงไปใต้น้ำ แล้วชาวประมงก็นำปลาไปถวายสุลต่าน

จริงดังคาด สุลต่านเห็นปลาที่ชาวประมงนำมาถวายก็ทรงตื่นเต้นเพราะไม่เคยเห็นปลาสีแปลก และสวยอย่างนั้น สุลต่านทรงเฝ้าชมเชยปลาอยู่ช้านานแล้วจึงสั่งให้วิเชียรอำมาตย์ผู้ใหญ่นำปลานั้นไปให้หัวหน้าพวกวิเศษที่เป็นผู้หญิงชาวกรีก และจักรพรรดิชาวกรีกทรงนำมาถวาย จัดปรุงแต่งปลา

เป็นอาหารมาให้ลองเสวยดูว่ารสชาติจะดีสมกับที่สวยงามหรือไม่ แล้วก็ไม่ได้มีประทานเงิน ๔๐๐ เหรียญ แก่ชาวประมงเป็นรางวัล ซึ่งเป็นที่ยินดีปรีดาแก่ชาวประมงเป็นอย่างยิ่ง ส่วนหญิงสาวหัวหน้าวิเศษหรือหัวหน้าแม่มด เมื่อได้รับคำสั่งอย่างนั้น ก็ไปจัดการทำปลาจนสะอาดดีแล้วจึงตั้งกระทะทอดปลาทอดปลาเหลืองไปข้างหนึ่งแล้วและเตรียมจะกลับปลาเพื่อทอดอีกข้างหนึ่ง ก็ได้บังเกิดสิ่งมหัศจรรย์ยังไม่ทันที่หญิงนั้นจะหันหลังไปดูว่า มีอะไรเกิดขึ้นที่กำแพงข้างหลังตน ก็ปรากฏเป็นหญิงสาวร่างสะคราญแต่งกายงดงามตามแบบอย่างพวกอัปส์ ก็อุ้งกระโปรงดอกมันระยับประดับคอด้วยไข่มุกเม็ดใหญ่ มีสร้อยข้อมือทองประดับทับทิมมีค่า ในมือถือคทาถึงไม้มาดด้วย ขณะที่หญิงแม่มดนั่งตะลึงพูดไม่ออกอยู่นั้น หญิงสาวสวยใช้ปลายคทาถึงไม้เคาะปลาในกระทะทั้งสัตว์พูดว่า

“เจ้าปลาเอ๋ย เจ้าทำหน้าที่ของเจ้าอยู่หรือ”

ที่แรกปลานั้นไม่ได้ตอบว่าประการใด จนหญิงนั้นพูดซ้ำขึ้นอีก

ปลาทั้งสัตว์จึงกระดกหัวขึ้นพร้อมกัน ทลางพูดว่า

“ใช่ๆ ถ้าท่านใช้หนี้ของท่านเราก็คือหนี้ของเรา”

พอปลาพูดจบหญิงสาวก็ใช้คทาคว่ำกระทะทอดปลาเสีย แล้วก็หายกลับเข้าไปในช่องกำแพงอย่างตอนเข้ามา ปลานั้นเลยหล่นไปในไฟไหม้ดำไปไม่ผิดก่อนถ่าน แม่มดเห็นเช่นนั้นก็ตกตะลึง ครั้นหายตกตะลึงก็กลับตกใจว่าจะไปหาปลาที่ไหนมาทำถวายเป็นสุลต่านเสียได้ทันเมื่อไม่รู้จะทำอย่างไรก็ได้แต่นั่งร้องไห้จนกระทั่งวิเชียรเข้ามาถามหาปลา นางจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง วิเชียรเองก็ไม่แน่ใจว่าสุลต่านจะทรงเชื่อหรือไม่ จึงเก็บเป็นความลับไว้ก่อน รีบส่งคนไปตามชาวประมงมา และให้ช่วยไปหาปลาอย่างเดียวกันนั้นมาอีก ๔ ตัว ชาวประมงก็ไปหาปลาได้ตามคำสั่ง แต่พยายามไปทอดแหเอาตอนใกล้รุ่ง เพื่อจะได้เป็นวันใหม่ไม่ผิดกติกาที่ยกย่องไว้ คราวนี้วิเชียรเข้าไปกุมแม่มดด้วยตัวเอง และก็ได้เห็นภาพดังที่หญิงแม่มดเล่าทุกประการ วิเชียรเห็นแปลกจะเก็บไว้ (อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

อาณาจักรเกาะดำ

ไม่ได้ จึงไปทูลสุลต่าน สุลต่านทรงฟังแล้วก็พลอยตื่นตื่นแปลกพระทัยไปด้วย และก็ทรงปรารภว่าจะได้ทอดพระเนตรเหตุการณ์ดังกล่าวด้วยพระองค์เอง ดังนั้นจึงโปรดให้ชาวประมงไปหาปลาอีก ๔ ตัว และชาวประมงต้องเว้นระยะเดินทางไปเดินทางกลับให้เป็นวันใหม่อีกวันหนึ่งจะได้ไม่ผิดพลาด สุลต่านก็ได้ทรงประสบเหตุการณ์เช่นเดียวกับวิเชียรและแม่ครัวเห็นแค่กราวน ไม่ใช่หญิงสาวสวยออกมาจากช่องกำแพง กลับกลายเป็นทาสผิวดำร่างใหญ่ในมือมีกิ่งไม้สควมาด้วย และก็ถามปลา และปลาก็ตอบเช่นครั้งที่แล้วๆ สุลต่านทาสนั้นก็ใช้ไม้คว่ำกระทะเสียบเช่นเดียวกัน แล้วก็หายไปทางช่องกำแพง

สุลต่านไม่ได้ทรงรู้สึกแปลกพระทัยแต่อย่างใด แต่ยังคงคิดไปไกลถึงว่า ปลาสีสันคงจะต้องมีความหมายอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งพระองค์จะต้องสืบให้รู้ให้ได้ ดังนั้นจึงโปรดให้ชาวประมงเข้ามาเฝ้า ครัสถามถึงหนองน้ำที่มีปลาสีสัน แล้วโปรดให้นำทางไปยังหนองน้ำนั้น เมื่อไปถึงที่หมาย ก็ทรงเห็นหนองน้ำใหญ่มีปลาสีสันจริง สุลต่านจึงตัดสินใจที่จะตั้งค่ายพักอยู่ที่ริมหนองน้ำนั้น เพื่อจะมีทางรู้ได้บ้างว่าเหตุใดปลาในหนองน้ำนั้นจึงมีสีต่างกันถึงสี่สี และเหตุใดใครๆ จึงไม่เคยเห็นเคยได้ยินเรื่องหนองน้ำกับปลาสีสันมาก่อนเลยทั้งๆที่หนองน้ำนั้น ไม่ได้อยู่ห่างเมืองสักเท่าใดนัก เดินทางเพียง ๔-๕ ชั่วโมงก็ถึง

ความอยากรู้ทำให้สุลต่านประทับนั่งๆในค่ายพักไม่ได้ คืนวันนั้นเมื่อทุกคนเตรียมตัวพักผ่อน สุลต่านจึงโปรดให้วิเชียรเข้าเฝ้าแจ้งให้รู้ว่าพระองค์จะเสด็จไปสืบเรื่องราววันนั้นแต่ลำพังขออย่าได้เป็นห่วง และอย่าได้แพร่พรายให้ใครรู้ แม้วิเชียรจะทูลทัดทานเพียงใด พระองค์ก็หาทรงฟังไม่ กลับแต่งองค์ให้หะมัดตะแมง มีดาบแบบอาหรับที่เคยใช้ประจำองค์ไปด้วย สุลต่านเสด็จข้ามเขาไปไม่ยากนัก พอลงจากเขาลูกนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นปราสาทอันโอฬารอยู่ลับๆ ขณะนั้นรุ่งแจ้งแล้ว พระองค์จึงทรงเร่งสาวพระบาทให้ถึงที่หมายได้เร็วขึ้น ในที่สุดก็เสด็จมาถึงปราสาทหินอ่อนสีดำเป็นเงามัน เลื่อมเหมือนกระจกส่องหน้า ตรงประตูใหญ่มีประตูเล็กอยู่ ๒ ประตู ประตูหนึ่งมีบานประตูเปิดแง้มอยู่ ถ้าหากจะเดินเข้าไปก็คงไม่ถูกกักท้วง เพราะไม่มีคนเฝ้า แต่ในฐานะที่เป็นคนแปลกหน้า สุลต่านจึงจำต้องทรงเกาะประตูเสี้ยก่อนตามธรรมเนียม แต่ถึงจะเกาะสกกเท่าไรๆ ก็หาไม่มีใครตอบรับหรือปรากฏร่างให้เห็นไม่ สุลต่านจึงแนพระทัยว่าปราสาทนั้นเห็นทีจะเป็นปราสาทร้าง ถ้าเป็นเช่นนั้นก็ไม่มียะไรน่ากลัว แต่ถึงจะมีคน พระองค์ก็ไม่ทรงนึกกลัว เพราะมีอาวุธป้องกันพระองค์ ทรงใคร่ครวญเช่นนั้นแล้ว สุลต่านก็เสด็จเข้าไปในปราสาท และถึงจะเสด็จผ่านห้องโถงอันประดับประดาสวยงามห้องแล้วห้องเล่า ก็หาได้พบผู้ใดไม่ แม้สุลต่านจะทรงตะโกนเรียกจนเหนื่อยอ่อน ก็ไม่มีผู้ใดมาตอบ

มนุษย์อยู่ในปราสาทนั้น สุลต่านจึงได้ชมปราสาทตามความพอใจ ทรงชมจนเมื่อยล้า สุลต่านจึงทรงเหน็ดเหนื่อยทั้งพัก และไม่เห็นว่าดีไปกว่าห้องหนึ่งซึ่งจะเห็นภาพสวนอันวิจิตรตระการตาได้ถนัด

ขณะที่สุลต่านประทับชมสิ่งสวยงามต่าง ๆ นานาบรรดาที่เห็นในปราสาทอยู่นั้น ทันใดนั้นก็ทรงได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญ ได้ยินอย่างชัดเจนว่า “กรรมอันใดหนอที่ทำให้ข้าเป็นคนเคราะห์ร้ายที่สุดในโลกทั้งที่ทนทุกข์ทรมานออกอย่างนี้แล้ว แต่ก็ยังไม่ตายไปเสียให้พ้นๆ ยังจะต้องทนทุกข์มีชีวิตอยู่ต่อไปอีกหรือนี่” สุลต่านทรงฟังแล้วอดสลดพระทัยมิได้ รับสาวพระบาทไปตามเสียงนั้น ก็ปรากฏว่าเสียงนั้นออกมาจากห้องโถงใหญ่ห้องหนึ่ง เมื่อเปิดประตูออกก็ทอดพระเนตรเห็นชายหนุ่มหน้าตางดงาม แต่งกายโอ้อ่า นั่งอยู่บนบัลลังก์เดี่ยวๆ สุลต่านเสด็จตรงเข้าไปคำนับ และชายหนุ่มก็คำนับตอบแล้วกล่าวว่า “ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าเห็นท่าทางท่านแล้ว ก็รู้ว่าข้าพเจ้าควรจะต้องลุกขึ้นมากระวะท่าน แต่ว่าข้าพเจ้าทำมิได้ หวังว่าท่านคงจะไม่ถือโทษ” สุลต่านไม่สนพระทัยในเรื่องนั้น เพราะแม้แต่ทรงตื่นตื่นที่เห็นชายหนุ่มอยู่ในปราสาทนั้นแต่ลำพัง จึงเฝ้าแต่คร่ำครวญว่าเข้ามาอยู่ในที่นั้นได้อย่างไร และมีอะไรเกี่ยวข้องกับปลาสีสันในหนองน้ำนั้นบ้างหรือไม่ แทนที่ชายนั้นจะตอบ กลับร้องไห้อย่างใจจะขาด แล้วก็เลิกเสือกถามออกให้สุลต่านทรงเห็นร่างอันแท้จริงของตน ซึ่งปรากฏว่าชายนั้นมีร่างอย่างมนุษย์เพียงแต่หัวถึง

เอาเท่านั้น ส่วนที่อ่อนล้ากลายเป็น
หินอ่อนสีดำไป เมื่อทรงเห็นเช่น
นั้น สุดด้านยังอยากทราบเรื่องราว
ของชายหนุ่มขงขัน และชายหนุ่มก็
ยินดีที่จะเล่าให้ฟัง แม้ว่าเรื่องที่เล่า
จะทำให้ตนเองกลับทุกข์โศกขึ้นมา
อีกก็ตาม ชายหนุ่มเริ่มเรื่องว่า

“ท่านผู้เจริญ ท่านโปรดทราบ
ไว้ก่อนนะว่า บิดาข้าพเจ้าเป็น
กษัตริย์ครองบ้านเมืองนี้ที่มีชื่อว่า
อาณาจักรเกาะคำ ที่เรียกเกาะคำก็
เพราะภูเขา ๔ ลูกล้อมรอบหนองน้ำ
ใหญ่นั้น แต่เดิมเป็นเกาะหาใช้กเขา
ไม่ ส่วนหนองน้ำนั้นเดิมก็เป็น
มหานครที่พระเจ้าแผ่นดินประทับ
อยู่ บิดาข้าพเจ้าทรงครองราชย์อยู่

จนพระชนม์ได้ ๗๐ จึงสิ้นพระชนม์
ข้าพเจ้าจึงได้ครองราชย์สืบต่อมา
แล้วก็ได้ราชาภิเษกกับเจ้าหญิงเชื้อ
พระวงศ์ เราอยู่ด้วยกันอย่างรักใคร่
เพียง ๕ ปีเท่านั้น หลังจากนั้น
เจ้าหญิงก็ไม่สู้จะชอบข้าพเจ้านัก

“ตามธรรมดาข้าพเจ้ามักนอน
พักหลังอาหารกลางวัน วันหนึ่ง
ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนอนบนเก้าอี้ยาว
มีนางกำนัล ๒ นางไปก่บัดตัวให้
หญิงทั้งสองเห็นข้าพเจ้าหลับตา
สำคัญว่าข้าพเจ้าหลับ จึงแอบคุยกัน
เบาๆ คนหนึ่งว่า “พระมหีสัตว์ทรงนี้
อย่างไรจะยังไม่รักสวามีเสียเลยทั้งที่
สวามีทรงดีทั้งงาม น่ารักออกอย่างนี้”
อีกคนหนึ่งว่า “จริงแล้วสวามีก็ไม่

ขักทรงทราบ พิลึกจริงแท้” คน
แรกตอบทันทีว่า “จะไปรู้ได้อย่างไร
ไรเล่า ก็พระมหีสัตว์ทรงผสมยานอน
หลับลงในเครื่องดื่มให้เสวยทุกคืน
จะให้ตนบรรทมเมื่อไร ก็เอาอะไร
ไม่รู้มารอที่ได้จุมพ”

“ท่าน คงนึก ออกกระมังว่า
ข้าพเจ้าฟังแล้วจะแปลกใจสักเพียง
ไหน แต่ยังแกล้งทำเป็นหลับต่อไป
แล้วก็ทำเป็นตื่นเหมือนไม่ได้ยิน
เรื่องราวอะไรทั้งสิ้น เจ้าหญิงแกล้ง
เห็นข้าพเจ้าตื่นแล้ว ก็นำเอาถ้วยน้ำ
อย่างที่เคยดื่มมาให้ และแทนที่จะ
ดื่ม ข้าพเจ้าก็แอบเททิ้งเสียที่หน้า
ต่างขณะที่เจ้าหญิงไม่ทันเห็น

“คืนวันนั้นเมื่อนางแน่ใจว่า

สิงห์
Singha Soda. It brings out the best in whatever you drink.

ข้าพเจ้าหลับแล้ว ก็ถูกชนพุดอกมาดั่งว่า “หลับเสียละแล้วอย่าตื่นขึ้นมาละ” พุดแล้วก็ออกไป ข้าพเจ้ารีบลุกตามไปติดๆ เจ้าหญิงสะเคาะกลอนได้ตลอดจนกระทั่งมาถึงสวน ซึ่งมีรกรกสองข้างทางเดิน ข้าพเจ้าแอบลัดเลาะไปตามรวนนั้น เพื่อไม่ให้นางแลเห็น แต่ข้าพเจ้าก็ยังได้ยินเธอพุดกับผู้ชายคนหนึ่งว่า “เจ้าจะต้องทำอะไร เจ้าบอกข้าเจ้ารู้แล้ว ใช่ไหม ว่าข้าสามารถแก้ไขไหม ถ้าเจ้าอยากจะให้ข้าสถาปนาอาณาจักรเถาแดน ปราสาทราชวังอันงดงามให้พินาศไปในพริบตา ก่อนตะวันตกดิน ก็บอกมาเพียงคำเดียวเท่านั้น ข้าจะทำให้ตามต้องการทีเดียว”

“พอพุดจบคนทั้งสองก็มาสู่ทางเดิน ผ่านหน้าข้าพเจ้าไปพุดที่ข้าพเจ้าได้ยินโอกาสนั้น เขาตอบทันทีที่ร่างเจ้าผู้ชาย ส่วนผู้หญิงต้องเว้นไว้เพราะถึงอย่างไรนางก็ยังได้ชื่อว่าเป็นทงญาติทั้งภรรยาของข้าพเจ้า ฟันแล้ว ข้าพเจ้าก็รีบหลบกลับเข้างวงไม่ให้นางเห็นว่าใครเป็นผู้ทำร้ายชู้รักของนาง

“วันรุ่งขึ้นปรากฏว่าเจ้าหญิงทำท่าเศร้าโศกปล่อยผมสยายร่ำร่ำมาบอกแก่ข้าพเจ้าว่า มารดาของนางสิ้นพระชนม์ บิดาก็สิ้นพระชนม์

ในสงคราม นางจึงเศร้าโศกเช่นนั้น และก็เลยถือโอกาสแยกไปประทับต่างหากตลอดทั้งปี และพอสิ้นปีก็ขอให้ข้าพเจ้าสร้างที่พักศพให้นาง ตั้งชื่อว่าปราสาทนาตา แล้วนางก็ไปขลุกอยู่ที่นี่ กับชู้รักผู้ทำร้ายข้าพเจ้า เขาตอบฟันเมื่อวันนั้น ข้าพเจ้าสำคัญว่านั่นตาย แต่เจ้าหญิงไม่ยอมให้มันตาย ใช้เวทมนตร์คาถา เอายาให้มันกินทุกวัน แต่เจ้านั้นยังไม่ตาย มันก็ทำอะไรไม่ได้ พุดก็ไม่ได้อีก ก็ไม่รู้ว่าเป็นคนเป็นหรือคนตาย มีก็แต่ยืนตามนั้นที่มองมาเท่านั้นที่แสดงให้รู้ว่ามันยังไม่ตาย นางอยู่ที่นี่ร่ำวันมาถึง๒ปี” (ยังมีต่อ)

ลอมพอก

โครงสร้างของลอมพอกทำด้วยไม้ไผ่สาน และหุ้มพื้นด้วยผ้าพันเป็นเกลียว ไปจนถึงยอดซึ่งมีลักษณะเรียวเล็ก ด้วยเหตุนี้น้ำหนักของผ้าก็จะทำให้ยอดบิดไปด้านหลัง การดูตำแหน่งจึงควรดูที่ชนิดของผ้าที่โปกพันและเครื่องประดับมากกว่า การพันผ้ามีสองแบบคือพันเป็นเกลียวขึ้นไปอย่างหนึ่งกับพันสลับกันอย่างที่เรียกว่า ‘หางเหยี่ยว’ อีกอย่างหนึ่ง

จากจดหมายเหตุของฝรั่งในสมัยอยุธยา กล่าวถึงลอมพอก มักจะเน้นเกี่ยวกับความเป็นเครื่องประดับ และความแตกต่างของยอดลอมพอก เช่น ‘ลอมพอก’ ของเจ้าพระยาโกษาธิบดี (ปาน) นั้นประดับด้วยดอกไม้วงรอบเหนือขอบ ซึ่งเป็นเครื่องแต่งกายของคณะทูตที่ไปเฝ้าโป๊ปอินโนเซนต์ที่ ๑๑ แห่งกรุงโรม เมื่อ พ.ศ. ๒๒๓๑ ดังปรากฏในจดหมายเหตุว่า

“คนเหล่านี้สวมเสื้อแพรดอกกลีงเข้า และเบื้องบนสวมเสื้ออีกชั้นหนึ่ง ทำด้วยผ้าสีม่วงยาวลงมาอีกนิดหน่อยตามธรรมเนียมบ้านเมืองของตน สวมหมวกเรียวขึ้นไปแหลมที่ยอด มีแท่นทองวงรอบอย่างมงกุฎ (ฝรั่ง) กว้าง ๓ นิ้ว...” นี่เป็นจดหมายเหตุบันทึกการตกแต่งลอมพอกในสมัยสมเด็จพระนารายณ์

การสวมลอมพอกนั้นใช้สวมศีรษะในพิธีการต่างๆ ในกระบวนแห่ เมื่อสวมแล้วจะมีสายแถบรัดไว้ใต้คาง และไม่นิยมถอดออก เพื่อที่จะแสดงความเคารพผู้หนึ่ง

ผู้ใดเหมือนอย่างธรรมเนียมฝรั่ง

การสวมลอมพอกนอกจากสวมศีรษะผู้มียศในงานพิธีแล้ว ยังใช้สวมให้แก่ศพบุคคลชั้นสูงทั้งหญิงชาย เพื่อเป็นเกียรติยศอีกด้วย จากหลักฐานก่อนเมื่อท่านผู้หญิงอุ ภรรยาเจ้าพระยาสุรพันธ์พิเดชถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๔๘ เจ้าพนักงานแต่งศพท่านผู้หญิงอยู่กลางลงแล้ว พระยาอุไทยธรรมได้เป็นผู้สวมลอมพอกให้ และอีกตัวอย่างเช่น เจ้าพระยาสุรธรรมาธิราช (เวศ) กระทรวงวัง ถึงอสัญกรรมเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๒ พอเจ้าพนักงานแต่งศพขงลงแล้ว เจ้าฟ้ากรมขุนนครสวรรค์วรพินิต ได้ทรงสวมลอมพอกโหมดประทาน และเมื่อเจ้าพระยาวิชิตวงศ์วุฒิไกร (ม.ร.ว. คึก สุทธิศักดิ์) ถึงอสัญกรรม พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้เสด็จพระราชดำเนินพระราชทานอาภรณ์ศพ และทรงสวมลอมพอกโหมดพระราชทาน (จะสังเกตว่าใช้ลอมพอกโหมดนั้นแสดงว่ายศสูง)

การที่บุคคลใดได้ลอมพอกนั้นถือว่าเป็นเกียรติสูงสุดน้อยคนนักที่จะได้รับ แต่ปรากฏว่าประเพณีนี้ยกเลิกเมื่อภายหลังการปกครองเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ เด็กสมัยหลังจึงไม่รู้ แล้วทำไมมันทำ มันทนซัก

ก็ทั้งผู้หลักผู้ใหญ่เล่าต่อมาก็ทำกันแหละ

คราวนี้จะได้หายสงสัย แล้วมาสนุกกับการดูรูปภาพโบราณตามผนัง เห็นไหม ผู้คนในงานศพในภาพต่างก็สวมลอมพอกกันทั้งนั้น ♥

๓๒ ๕๐๖ 5๐ (6 มี.ค. 2523)

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

อาณาจักรเกะด้า (ตอนจบ)

(นิทานอาหรับ)

เรื่องเล่าถึงความมหัศจรรย์
ที่สุลต่านทรงประสบเวลาแม่ครัว
ทอดปลาสดนั้น สุลต่านจึงเสด็จ
ไปยังหนองน้ำที่มปลาสสดเพื่อทรง
ค้นหาความจริง และได้เสด็จไป
พบปราสาทซึ่งในปราสาทมีพระราช
ผู้ครองอาณาจักรเกะด้า ทรงมีร่าง
ท่อนล่างเป็นหินอ่อนสีดำ เมื่อ
สุลต่านตรัสถามถึงสาเหตุ ก็ทรงเล่า
ให้ฟังว่า เจ้าหญิงผู้เป็นทมิฬเส
ด็จพระญาติได้ให้พระองค์เสวยยา
นอนหลับทุกคนเพื่อไปพบกับซุรูก
ในสวน และที่พระองค์ทรงทราบ
เรื่องนั้นก็ทราบจากนางกำนัลทูลยุ
โดยคิดว่าพระองค์หลับ เพราะฉะนั้น
พระองค์จึงแอบเททิ้ง แล้วลอบ
เสด็จตามไป เมื่อคนทั้งสองผ่าน
หน้ามาก็ใช้พระแสงดาบฟันซุรูก
ของเจ้าหญิง แต่ชายนั้นไม่ตาย
เพราะเจ้าหญิงใช้เวทมนตร์คาถา
และให้ยาพิษทุกวัน เจ้าหญิงอยู่กับ
ชายนั้นทั้งไม่ตายก็ทำอะไรไม่ได้
พูดไม่ได้ ลูกไม่ได้ถึง ๓ ปีในปราสาท
น้ำตาที่พระองค์ทรงสร้างให้ พระ
ราชาแห่งอาณาจักรเกะด้า ตรัส
ต่อไปว่า

“อยู่มาวันหนึ่ง ข้าพเจ้าลอบเข้า

ไปดูเหตุการณ์ในปราสาทน้ำตาของ
เจ้าหญิง ก็ได้ยินเจ้าหญิงพูดกับ
เจ้านั้น ซึ่งเข้าไปมองซดๆแล้วถึง
ได้รู้ว่ามันเป็นทาสสีดำ นางพูดว่า
“นี่ล่องเข้าสามปีแล้วนะ ที่เจ้า
พูดกับข้าเพียงคำเดียว มันเป็น
เพราะอะไร เพราะเจ้าดูหมิ่นข้า
หรือเพราะไม่มีความรู้สึกอะไรใน
ตัวข้าเสียเลย ไม่จริง คงไม่ใช่เช่น
นั้นแน่ ข้าไม่เชื่อ เธอ ปราสาท
น้ำตาของข้า เจ้าช่างเก็บสิ่งมีค่า
หาได้ยากอะไรอย่างนี้”

“พอได้ยินเช่นนั้น ข้าพเจ้า
อดโทสะไว้ไม่ได้ ร้องออกมาว่า
“ปราสาทน้ำตาทำไมไม่กลืนร่างผี
ร้ายทั้งขุนเสยหนอ” และด้วยถ้อยคำ
นี้เองที่ทำให้นางแค้นแค้น ประณาม
ข้าพเจ้าว่าเป็นคนใจร้าย โหดเหี้ยม
และเหยียบย่ำนาง ข้าพเจ้าเองก็แค้น
สุดจะแค้น ชักดาบออกมาหมายจะ
ฟันขาดให้สมแค้น แต่นางเม้มค่น
มันไวกว่า มันกล่าวคาถาอะไรออก
มาฟังไม่เข้าใจ ทันใดนั้นข้าพเจ้า
ก็กลายร่างไปเป็นครึ่งคนครึ่งหิน
อ่อน ดังที่ท่านเห็นอยู่นี้

“ไม่แต่เท่านั้น นางยังใช้
เวทมนตร์คาถาทำลายบ้านเมืองผู้คน
สถาปให้กลายเป็นหนองน้ำและปลา

สด สี่หนึ่งแทนคนถือศาสนาหนึ่ง
สีแดงแทนพวกเปอร์เซียบูชาไฟ
สีขาวแทนพวกอิสลาม สีน้ำเงินคือ
พวกคริสเตียน และสีเหลืองคือพวก
ยิว เกะด้าทั้งสี่ก็เลกกลายเป็นภูเขา
สีลูกอมรอบอยู่ แต่อะไรไม่ร้าย
เท่าที่นางเม้มค่นนอกจากสาปข้าพเจ้า
แล้วยังไม่พอ ยังเอาแสมาโบยหลัง
ข้าพเจ้าวันละร้อยทีทุกวัน แล้วเอา
เสื้อขนแพะคลุมไว้ให้ข้าพเจ้าได้รับ
ความอับอายสุดอย่างนี้”

ตรัสแล้วพระราชทานหม่มแห่ง
อาณาจักรเกะด้าก็ทรงรำไห่อก
พักใหญ่ สุลต่านทรงส่งสารพระ
ราชาหม่มจนตรัสอะไรไม่ออก ทั้ง
ไม่ทราบจะปลอบโยนอย่างไรจึงจะ
คลายเศร้า ในที่สุดสุลต่านก็ได้ตรัส
ออกมาว่า “โปรดบอกข้าพเจ้ามา
ซิว่า เจ้าหญิงเม้มค่นกับทาสสีดำนั้น
อยู่ที่ไหน” ครั้นเมื่อพระราชผู้
เกราะห้ร้ายตรัสอธิบายให้ฟังว่า
ทาสสีดำอยู่ส่วนใดของปราสาท
น้ำตา และเวลาใดที่เจ้าหญิงจะนำ
ยาไปให้กิน สุลต่านก็รีบเสด็จออก
ไปสำรวจที่ทางและวางแผนการ

เข้ามิดวันรุ่งขึ้น สุลต่านทรง
ถอดเสื้อคลุมซ่อนไว้ที่มุมมืดแห่ง
หนึ่ง (อ่านต่อหน้า ๓๓๐)

- to swallow one's pride : ต้องกล้ำกลืน
ความทะนงในศักดิ์ศรีเสีย

ex : - In order to get his daughter back
the tycoon had to swallow his pride and called
his prospective son-in-law whom he despised.
(เพื่อจะขอให้ลูกสาวกลับมา ท่านมหาเศรษฐีต้องกล้ำกลืน
ความทะนงตน โหรีที่พาไปหาเจ้าหนุ่มที่จะมาเป็นเขยใน
อนาคตขงตนเคยถูก)

หมายเหตุท้ายบท : สำหรับหนุ่มสาวคู่ซี้ข้างในรสนของ
เพลงนี้ ไม่ควรไปเอาความปวกะวของเนื้อเพลงมา

จินตนาการควบคู่กับความรู้สึกส่วนตัวให้ ฟังผ่านขนาดไป
ถึงคุณค่าตัวตายนั่นเอง

บอกก็ยังไม่เชื่อ การฆ่าตัวตายจะไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น
ข้าเองก็จะตายไปแล้วไม่รู้ไม่เห็น คนที่ยังอยู่เขา
ก็จะมาเสียใจอะไรสักเท่าไร ไม่ช้าเขาก็จะลืมเรา

แต่ถ้าเรายังอยู่ เวลาจะช่วยให้เราลืมอะไรต่อมิอะไร
ได้มากกว่าที่เราคิด แล้วย้อนกลับไปดูความหลัง จะรู้สึก
ว่าความจริงการคิดขนาดว่าชีวิตไม่มีความหมาย ในตอน
นั้น น่าจะเป็นความคิดที่ไร้สาระอะไรเช่นนั้น - จ.อ.ศ.

อาณาจักรเกาะดำ

แล้วเสด็จตรงไปยังปราสาทน้ำตา
เมื่อเสด็จลัดเลาะเข้าไปภายใน
ก็ทรงเห็นเทียนไขจุดไว้มากมาย
สว่างไสว ทั้งยังมีกลิ่นหอมกรุ่น
ออกมาจากหีบทองฝังมอด ตั้งไว้เป็น
ระยะๆ ไม่ช้าก็ถึงเตียงที่ทาสผัด
นอนนิ่งอยู่ สุดด้านทรงชักพระแสง
ดาบออกฟันทาสผู้นั้นถึงตายทันที
แล้วก็ทรงลากศพออกไป โยนทิ้งใน
บ่อน้ำนอกปราสาท เสร็จธุระแล้วก็
มาทำนอนแน่นิ่งเหมือนทาสผู้นั้น
สุดด้านทรงมีเวลาที่จะจัดธุระซึ่งดู
ง่ายนิดเดียวได้เรียบร้อยก่อนเจ้าหญิง
มา เพราะก่อนหน้านั้นเจ้าหญิงม้วย
อยู่กับกิจวัตรโบยสวามีวันละ ๑๐๐ ที่
เสียงพระราชาร้อง ครวญคราง
โหยหวน และแม้จะวิงวอนนางให้
หยุดเมียน นางก็หาฟังไม่ กลับพูด
ว่า “เจ้าเป็นคนไม่มีเมตตา แล้ว
เจ้าจะมหาหวังให้เรามาเมตตาเจ้าอย่างไร
ได้” นางโบยสวามีแล้ว ก็เอาเสื้อ
ขนแพะคลุมไว้อย่างเดิม แล้วรีบ
ตรงมายังปราสาทน้ำตา มาถึงก็ตรง
ไปยังที่เตียงทาสผัดว่า

“อนิจจา ยอดชีวิตของข้า น

เจ้าจะทรمانให้ข้าตายหรือ เจ้าจะ
หุบปากเงียบอยู่อย่างนี้หรือ เจ้าจะ
ไม่ยอมพูดให้ข้าสนใจสักคำหนึ่ง
หรือ”

สุดด้านทรงฟังนางพูดจบลง
แล้ว ก็ทรงทำท่าเหมือนเพ่งตื้น
แล้วก็พูดสำเนียงอย่างภาษาของทาส
ผัดว่าผู้นั้นว่า “พลั้งหรืออำนาจไม่มี
อยู่ที่ไหนหรอก นอกจากในพระผู้
เป็นเจ้า ผู้เรืองฤทธิ์” เสียงนั้นจะ
เหมือนหรือไม่เหมือน ถ้อยคำเหล่านี้
จะถูกใจ ตรงใจเจ้าหญิงแม่มด
หรือไม่ เจ้าหญิงคงไม่ได้สนใจ
เพราะเพียงแต่ได้ยินซู้รักพูดได้ นาง
ก็ละล้าละลักพูดออกมาว่า “นี่เจ้า
พูดกับข้าจริงหรือ ข้าได้ยินจริงๆ
หรือ ไม่ใช่พูดไปหรอกนะ”

“ทุระอะไรข้าจะไปพูดกับนาง”
สุดด้านตรัสต่อไป “นางไม่เห็นมี
คำควรที่ข้าจะพูดด้วย”

“อ้าว” เจ้าหญิงอุทานออกมา
อย่างน้อยใจ “ทำไมเจ้าบริภาษข้า
อย่างนั้น”

“ก็เสียงร้องครวญครางของ
สวามีของนางที่ถูกโบยอย่างโหดร้าย
ทารุณนั้น มันรบกวนข้าจนไม่เป็น
อันได้หลับได้นอน ถ้านางไม่สาป

เขา ไม่เมียนเขา ข้าคงจะหาย พุด
ได้เสียนานแล้ว”

“อย่างนั้นหรือ” เจ้าหญิง
คืนเต็นท์ได้รู้สาเหตุของการไม่พุด
ของซู้รัก “เอาละข้าจะทำทุกอย่าง
ที่เจ้าต้องการ เจ้าจะให้ข้าปล่อยเขา
ให้เขาพ้นคำสาปหรือ”

“ถ้าได้อย่างนั้นก็ดี” ทาส
ปลอมกล่าว “รีบปล่อยเขา ข้าจะได้
พ้นเดือรื้อนจากเสียงร้องโหยหวน
ของเขาสักที”

เจ้าหญิงรีบไปจัดการทันทีให้
เป็นที่ถูกใจของผู้เป็นที่รักของนาง
นางเอาน้ำใส่ถ้วยแล้วเสกคาถาจน
น้ำนั้นเดือดพล่านเหมือนต้งไฟ แล้ว
สาธน์ในถ้วยนั้นไปยังร่างพระราช
ผู้สวามี พลันร่างของพระราชาก็คืน
รูปดังเดิม พระราชาทรงโคตลุกขึ้น
ด้วยความปรีดาปราโมทย์ แต่ก็
ไม่ทรงลืมคุกเข่าขอบคุณพระผู้
ประทานอิสรภาพให้ และถึงแม้
เจ้าหญิงจะไม่กล่าวขับไล่ไสส่งให้
ไปให้พ้นปราสาท พระราชาก็พร้อม
ที่จะเสด็จหนีไปสุดโลกเพื่อให้พ้น
เจ้าหญิงแม่มด

ฝ่ายเจ้าหญิงรีบกลับไปแจ้งแก่
ชายคนรักเล่าเหตุการณ์ทุกอย่างให้

ทั้ง แต่สุดท้ายในร่างขายนั่นแทนที่จะชื่นชมยินดี กลับพูดกันว่า

“ที่นางทำไปนั้นทำให้ข้าทุเลาลงนิดหน่อยเท่านั้น ยังไม่ช่วยให้ข้าหายจากโรคได้ ถ้าจะให้โรคของข้าหายขาด มันต้องถอนรากถอนโคน”

“เอ๊ะ ทำอย่างไร” ถึงเจ้าหญิงจะเก่งอย่างไร ก็ยังอดลงนในถ้อยคำอันแยบยลของสุลต่านไม่ได้

สุลต่านจึงตรัสอธิบายว่า

“รากเง้าของโรคที่ทำให้ข้าเจ็บอยู่ช้านานถึงเพียงนี้ ก็คือพวกชาวบ้านชาวเมืองตลอดจนบ้านเมืองที่นางสาปเอาไว้ ปลาในหนองนั้นชุกช้วนตลอดวันทุกคืน เพื่อหาโอกาสแก้แค้นนางกับข้า ฉะนั้นถ้านางไม่ไปทำให้คนเหล่านั้นสถานที่เหล่านั้นพ้นคำสาปแล้วละก็ ข้าเป็นไม่มีวันหาย”

ความลุ่มหลงของเจ้าหญิงทำให้เจ้าหญิงหลงกลสุลต่านอีกครั้งหนึ่ง นางรีบไปจัดการโดยด่วน และเพียงแต่นางวิ่งน้ำในหนองขึ้นมาพร้อม พร้อมทั้งว่ากล่าวพิมพ์้าหนองน้ำก็หายไปในวันเดียว และก็ได้กลายเป็นบ้านเป็นเมือง ปลาได้กลายเป็นไพร่บ้านพลเมือง อยู่ตามบ้านตามตึกตามทางของตน มีทั้งผู้หญิงผู้ชายเด็กผู้ใหญ่ ทั้งชาวฮิว เปอร์เซีย คริสต์และอิสลาม บรรดาทหารและข้าราชการของสุลต่านต่างพากันแปลกประหลาดใจไปตามๆกัน เมื่ออยู่ๆค่ายพักของตนก็มาปรากฏอยู่กลางเมืองอันใหญ่โตสวยงาม ผู้คนชุกชีไว้มากนัก แทนที่จะอยู่กลางป่าริมหนองเชิงเขาดังที่เห็นอยู่เมื่อครู่ที่แล้วมา

เจ้าหญิงกลับมาหาสุลต่าน

คืนด้วยหวังจะได้เห็นทาสผิวดำหายจากเจ็บไข้ได้ป่วย นางร้องเรียกทาสผู้นั้นให้ลองลุกขึ้นดู นางจะพวยงให้ลุกขึ้น

“เข้ามาใกล้ๆซินาง” สุลต่านตรัส “เข้ามาอีก เข้ามาอีก ยังไม่ใกล้”

พอนางขยับเข้าไปใกล้จนเกือบชิด สุลต่านก็หลุดลุกขึ้นคว้าแขนนางไว้ได้ และยังไม่ทันที่นางจะรู้ตัวว่าใครเป็นใครอะไรเป็นอะไรชีวิตอันโหดเหี้ยมของนางก็สิ้นสุดลงด้วยพระแสงดาบของสุลต่าน สุลต่านทรงจ้วงฟันโดยแรงจนร่างนางขาดกระเด็นเป็นสองท่อน แล้วก็รีบเสด็จไปตามหาพระราชานู่มผู้กำลังคอยฟังผลอยู่ด้วยใจเป็นห่วง สุลต่านทรงสวมกอดพระราชานู่มอย่างลึบโลดพระทัย ตรัสว่า

“ไม่ต้องกลัวอะไรอีกแล้ว ศัตรูของพระองค์สิ้นชีพไปแล้ว ต่อไปนี้พระองค์จะได้อยู่อย่างสุขสงบ หากมีพระประสงค์จะเสด็จไปเยี่ยมข้าพเจ้าที่บ้านเมืองของข้าพเจ้าบ้าง ก็ขอต้อนรับด้วยความเต็มใจที่เดียว บ้านเมืองเราก็คงดีกันแค่นี้”

“ขอบพระทัยอย่างยิ่ง” พระราชานู่มตรัสตอบด้วยความรู้สึกกตัญญูรู้คุณอย่างลึกซึ้ง “แต่พระองค์ทรงเชื่อหรือว่าบ้านเมืองเราอยู่ใกล้กัน”

“ก็ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกหรือ” สุลต่านตรัสตอบ “ข้าพเจ้าคิดว่าบ้านเมืองของเราห่างกันเพียงระยะทาง ๔-๕ ชั่วโมงเท่านั้น”

“อะไรได้ เดินทางทั้งนี้ก็ไม่ถึงพะยะค่ะ” พระราชานู่มแห่งอาณาจักรเกาะด้าตรัสแย้ง “ที่พระองค์เสด็จ

เดินทางมาได้สะดวกๆ และเห็นว่าไม่ไกลนัก นั่นก็เป็นเพราะบ้านเมืองข้าพระองค์ตอนนั้นยังถูกสาปอยู่ แต่ว่าถึงบ้านเมืองของพระองค์จะอยู่ห่างไกลสักเพียงไหน ก็ไม่ทำให้ข้าพระองค์รู้สึกยากลำบากที่จะติดตามไปส่งพระองค์ผู้มพระคุณจนถึงบ้านเมือง และถึงแม้จะต้องจากบ้านเมืองไปเลย เพื่อไปรับใช้พระองค์อยู่ ณ ที่นั่นข้าพระองค์ก็ยินดี”

เมื่อสุลต่านทรงได้ยินเช่นนั้น ก็อดปลาบปลื้มไม่ได้ตรัสว่า

“ถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ใคร่จะขอเชิญพระองค์ไปครอบครองบ้านเมืองของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าวายชนม์ลงแล้ว ข้าพเจ้าไม่มีลูก หากได้พระองค์เป็นรัชทายาท ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน คงจะพากันชื่นชมยินดี”

และถึงจริงดังนั้น เมื่อพระราชานู่มทรงมอบราชสมบัติอาณาจักรเกาะด้าให้พระญาติสนิทปกครอง และพระองค์เองตามเสด็จสุลต่านมาในฐานะรัชทายาท ประชาชนที่เฝ้าคอยสุลต่านอยู่ด้วยความเป็นห่วงต่างพากันปลาบปลื้มขนาน ยังได้ฟังเรื่องการผจญภัยของสุลต่านจนถึงช่วยเจ้าชายและอาณาจักรเกาะด้าให้พ้นจากคำสาปได้ยิ่งตื่นเต้น เล่าสู่กันฟังต่อไปไม่รู้จักเบื่อ เมื่อเล่าแล้วผู้เฒ่าก็ต้องไม่ลืมย้อนนึกไปถึงชาวประมงผู้เป็นต้นเหตุให้รู้เรื่องอาณาจักรเกาะด้า และก็ได้รวบรวมหลักฐานการนี้ด้วยทรัพย์สินสมบัติอันมากมายพอจะทำให้ชาวประมงเลี้ยงลูกเลี้ยงเมียด้วยความผาสุกจนชั่วชีวิตดี ♥

บรรณ พันธุมะธา

นิทานนานาชาติ

ตำนานการสุบ่ฝั้น

(นิทานจีน)

ถึงฝนจะไม่ใช่ของดีที่จำเป็น
แก่ชีวิตมนุษย์ แต่คนก็ยังอดน้ำ
มาเล่ากันบ่อยๆ ไม่ได้ว่าฝนมี
กำเนิดมาอย่างไร เหตุใดคนถึง
สับสน ถึงเรื่องตำนานฝนในนิทาน
เบงกอลที่ได้เคยเล่าไว้เมื่อนานมา
แล้ว และเรื่องอันเป็นเรื่องราว
จีนเล่าเพื่ออธิบายว่าเหตุใดคนจึง
สับสน ดังที่โวลแฟรม เฮเบอร์ฮาร์ด
ได้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของจีน
เรื่องเล่าว่า

กรงหนยังมิขายคนหนึ่งชื่อ
 หวางคำ ซึ่งออกจะโง่ร้ายทีไปได้
 เมียชเหว หนีออกเพราะเคยเป็น
 โรคฝีดาษ หวางคำทนอยู่กับเมีย
 ชเหวไปได้พักหนึ่ง ต่อจากนั้นก็ทน
 อยู่ด้วยไม่ได้ ถึงกับแข่งด่าและชู้
 อยู่ทุกวันว่าจะไล่เมียออกจากบ้าน
 เมียขึ้นก็แค้นคิมได้ปรึกษาคอบได้
 แต่สักคำ แต่ก็อดตรอมใจไม่ได้
 จะแก้ไขความชเหวของหน้าตาตน
 เองให้หายไปได้ไม่มีปัญญา ในที่สุด
 เมียของหวางคำก็ล้มเจ็บ แม้กระนั้น
 หวางคำก็ไม่ได้สนใจดูแลรักษา
 พยาบาลเมียของตน ในที่สุดเมื่อ
 เมียของหวางคำเห็นว่าตนคงจะต้อง
 ตายแน่ นางจึงได้พดแก้หวางคำว่า

“ตลอดเวลาที่ขายอยู่กับท่าน
ท่านรักษากฎข้อขายอย่างเคร่งครัด
แต่ถ้าข้าตายไปแล้ว ท่านจะรู้หรือว่า
ข้านี้รักท่านมากแค่ไหน”

พอพูดจบ นางก็สิ้นใจตาย
 หวางคำค่อยโง่งงใจที่พ้นจากเมืง
 ขี่หเร่ของตนไปเสียได้ แล้วก็มีได้
 สนใจถ้อยคำของเมียที่พูดไว้ก่อนจะ
 สิ้นใจเลย

อีกอาทิตย์หนึ่งต่อมา ได้มีเด็ก
เลขว้าวังกระหัดกระหอบมาบอก
หวางต้าว่า

“ฟัฟวางตำ ฟัฟวางตำ” ไปดู
ตรงหลุมฝังศพเมียพ่อกันเถอะ”

“เกิดอะไรขึ้น” หวางคำถาม
พลอยตื่นเตนไปด้วย

“ต้นอะไรก็ไม่รู้งอกขึ้นมาบน
หลุมฝังศพเมย์พี เป็นต้นไม้แปลก
มาก แปลกจริงๆ”

หวางต้ารับไปกับเด็กเลี้ยงวัวทันที
ที่ได้ยินเช่นนั้น คนทั้งสองตรงไป
ยังหลุมฝังศพของเมียหวางต้า และ
หวางต้าก็ได้เห็นด้วยตาตนเองว่า
ได้มีต้นไม้ต้นเล็กๆงอกขึ้นมา และ
ออกดอกเป็นดอกไม้แสนสวยสีขาว
บริสุทธิ์ไม่ผิดหิมะ ตรงกลางดอกไม้
สีขาวสวยงามมีเมล็ดกลมๆ โดษนา

เมล็ดข้าว หวางตำพิจารณาตุ้นไม้
ดอกไม้แล้วก็อดครุ่นคิดไม่ได้
และออกจะกังวลใจอยู่ไม่น้อย ขณะ
ที่ค่อยๆเดินกลับบ้าน แต่เมื่อถึง
บ้านแล้วจิตใจของหวางตำก็ยังไม
สงบลงได้

ตอนเย็นวันนั้น หวางต้าเผ่า
แต่คิด กิดถึงเมีย กิดถึงความ
โหดเหี้ยมของคนที่ทำรุนแรงใจไม่
ตลอดเวลาทำไมมีชีวิตอยู่ กิดไป
กิดมาหวางต้าก็มาสะกดหยุดคิดถึง
ถ้อยคำสุดท้ายที่แม่พูดไว้ก่อนสิ้นใจ
แล้วก็หวนกลับมาคิดถึงต้นไม้ต้น
เล็กขุ่นหม่นฝั่งศพของเมีย ซึ่งกิด
ก็ยิ่งเสียใจ และอดคิดว่าตนเอง
ไม่ได้ทำร้ายทางต่อเมียของตน ท้าย
ที่สุดหวางต้าก็อดสะอื้นสะเทือน
ไม่ได้ในเมื่อนึกถึงว่า ถ้าหากเมีย
ของตนเกิดกลายเป็นต้นไม้ชนิด
มาทำร้ายตน แล้วตนจะทำอย่างไร
หวางตันอนตาไม่หลับไปตั้งครึ่ง
คืนกิน จนเที่ยงคืนล่วงไปแล้ว จึง
ค่อยหลับตาลงไปได้

นับแต่นั้นมา ภาพของเมีย
ขเหระงของหวางคำก็ ได้ปรากฏแก่
สายตาของหวางคำอยู่เสมอได้เว้น
(อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

ทั้งนี้ยอมอาศัยสายตาและจิตที่มีเมตตากรุณา” พระเนตรคมๆ ปรายมาทางคนข้างๆ “นี่ฟ้าเริ่มสว่างแล้ว พระคุณเจ้ารอที่นี่ ข้าพเจ้าจะออกไปตามโมการัทมาด้วย บ้านนกรออยู่นอกกำแพงอารามแล้ว เราจะได้มีคนช่วยถือสัมภาระขึ้นเขา”

เอมิลาหยุดยืน แล้วต้องรีบก้าวตาม เมื่อเสียงตุๆ เปรยมาว่า “ตามมา...เราไม่อาจเสี่ยง แม้ในกำแพงอารามแห่งนี้”

“ก็ทำไมต้องดู” หล่อนนึกในใจ เมื่อก้าวตามเงิบๆ พระเนตรวาวระยิบระยับเมื่อครู่หายไปยังไหนก็ไม่รู้ เมื่อคนก็เรยบรอยไม่เห็นมีอะไรสักหน่อย ที่ข้างกำแพงสูงมโหฬารนั้น หล่อนเห็นกระโจมซึ่งทอดด้วยขนแพะของมูสตาฟา ห่างจากกระโจมของเบดอูนที่ทำงานในอารามเล็กน้อย อุฐและลายังล้อมวงอยู่รอบกองไฟ เด็กหนุ่มอาต๊ะยะห์ยืนเบ่งมองอยู่แล้ว เขาร้องบอกหัวหน้ากองคาราวานโหวกเหวกอย่างดีใจว่า

“มูสตาฟา...นายมาแล้ว วู... วู...”

ชายเบดอูนโผล่หน้าออกมาจากกระโจม เขาวังรีเข้ามาบอกว่า “นาย...ดีเท่าไรที่นายไม่ได้ค้างนอกกำแพง”

“มีอะไร” พระสุรเสียงหวานจัดขึ้นทันที

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ตำนานการสู้รบ

และอย่าว่าแต่จะทำให้หวางต้าไม่เป็นอย่างอื่นได้หลับใต้อนตอนกลางคืนเลย แม้ตอนกลางวันหวางต้าก็ยังอยู่ไม่เป็นสุขอีกด้วย เพราะพอ

หลับตาลงครึ่งไร ก็ได้เห็นภาพของเมฆคร่งนั้น ในที่สุดหวางต้าก็ล้มเจ็บลง

ถึงแม้หวางต้าจะตามหมอมารักษา และแต่ละคนล้วนแต่เป็นหมอ มีชื่อเสียงทั้งนั้นก็ตาม แต่ก็หาได้มีหมอกันใครรักษาหวางต้าให้หายได้ไม่ อาการเจ็บป่วยของหวางต้าทรุดลง ทรุดลงจนเกือบจะตายอยู่แล้ว หวางต้าได้แต่นอนครางด้วยความเจ็บปวดและทุกข์ระทมใจ เพราะหวางต้าไม่มีลูกไม่มีเมีย ไม่มีใครดูแลเอาใจใส่ ได้แต่นอนทุรนทุรายอยู่คนเดียว

แต่แล้วตอนเย็นวันหนึ่งหวางต้าก็ได้ฝันเห็นเมฆเขียวของตนมาหาและบอกว่า

“ต้นไม้นี้เล็ก ๆ ที่ขนิมนามบนหลุมฝังศพของข้ามันจะ เติบโตขึ้นมาจากดวงวิญญาณของข้าเท่านั้น ไม่มีหมอกันไหนหรอกที่จะรักษาโรคของท่านได้ นอกจากดอกของต้นไม้นั้น พรุ่งนี้ไปที่หลุมฝังศพของข้า เอาเมล็ดกรวดที่กระเปาะดอกให้น้ำอย่างขาวๆ ใส่ออกมา แล้วก็ให้น้ำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ให้แข็งแรง แล้วก็เอามาใส่กลองยาสูบจุดสูบ ถ้าสูดควันนี้เข้าไปให้นานๆ แล้วท่านจะดีขึ้น อาการเจ็บป่วยจะทุเลาลง”

หวางต้าตกใจตื่นและยังจำคำของเมฆได้ทุกถ้อยทุกคำราวกับนางได้มาพูดด้วยตัวเอง ดังนั้นตอนเช้าวันรุ่งขึ้นหวางต้าก็ได้รับไปที่หลุมฝังศพ และได้ทำตามคำบอกเล่าของเมฆตน และยังไม้ทันจะสูดควันเข้าไปสักกี่ครั้ง อาการของหวางต้าก็ค่อยดีขึ้นๆ จนกระทั่งหายเป็นปกติในที่สุด

ตั้งแต่นั้นมาหวางต้าก็สูบนายาง

ของดอกไม้นั้นทุกวัน ถ้าไม่ได้สูบตามเวลาที่เขยสูบวันใด เป็นต้องเจ็บลงทันทีในวันนั้น และมีอาการเหมือนหนึ่งจะตาย ร่างกายก็อ่อนเปลี้ยหมดเรี่ยวหมดแรง มาถึงตอนนั้นหวางต้าออกจะเชื่อคำสุดท้ายของเมฆขึ้นมาแล้ว ท่านางว่า “ถ้าข้าตายไปแล้วท่านจะรู้ว่า ข้าจะรักท่านมากแค่ไหน” แต่ดูเหมือนนางจะมาแก้แค้น มากกว่าจะแสดงความรักตน เพราะการสูบนายางขาวนั้นะ เป็นพิษร้ายเป็นอันตรายแก่ร่างกาย เป็นที่สุด ด้วยความมั่นใจในตัวเอง♥

สตรียบพบ

และองค์การเอกชนจะช่วยให้การศึกษาอบรมในงานอาชีพเพิ่มเติมให้มีความรู้ความชำนาญในอาชีพเพิ่มขึ้น เพื่อที่จะได้ค่าจ้างเพิ่มขึ้นแล้วทางเจ้าหน้าที่แรงงานของรัฐหรือผู้แทนสหพันธ์แรงงานควรจะได้อบรมให้รู้และเข้าใจในเรื่องกฎหมายแรงงานและการคุ้มครองแรงงานพอสมควร เพื่อที่จะได้ไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากนายจ้างผู้ไม่ยอมปฏิบัติตามกฎหมาย

อาศัยรัฐและองค์การเอกชนร่วมมือกันอย่างจริงจัง ที่จะช่วยพัฒนาความรู้และอาชีพ ตลอดจนรายได้ให้แก่หญิงชนบทเท่านั้น ที่จะช่วยยับยั้งการไหลบ่าเข้าหางานทำในตัวเมืองใหญ่ๆ ได้ นอกเหนือจากการสกัดกั้นการย้ายแรงงานหญิงจากชนบทแล้ว การได้รับการศึกษาแบบชุมชนซึ่งสามารถนำเอาไปใช้ประโยชน์ได้นั้น จะทำให้ผู้หญิงชนบทได้รู้จักคิดและแก้ปัญหาปรับปรุงตนเองและตนตัวขึ้นได้ ♥

บรรจบ พันธุเมธา

๙๓๒ ๒๕๖๒ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๖๓

นิทานนานาชาติ

สัตว์รุกราน

(นิทานยังการ)

ความกตัญญูรู้คุณเป็นคุณธรรมที่คนนิยมยกย่องกันทั่วไป จึงได้มีนิทานกล่าวถึงความกตัญญูบ้าง ความอกตัญญูบ้าง ผู้ที่อกตัญญูแทนที่จะเป็นสัตว์ กลับกลายเป็นคน และสัตว์โดยมากมักจะกตัญญูรู้คุณผู้ที่ทำให้แก่ตน ดังเรื่องนกเข้เช่นเดียวกัน เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีสองคนผิวเมย์ที่มีลูกชายสามคน แต่ละคนล้วนแต่หน้าตาดี แต่ว่าใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ ในเมื่อครอบครัวนี้ยากจนข้นแค้น จนพ่อแม่ต้องปล่อยลูกชายทั้งสามไปเผชิญโชคกันเอง และลูกทั้งสามก็ยินดีที่จะออกจากบ้านไปแสวงหาโชคในโลกกว้างนี้ ก่อนออกจากบ้านแม่ได้ให้พรและให้ขนมปังติดตัวไปคนละก้อน คนทั้งสามก็ได้ออกเดินทางไปด้วยไม่มีจุดหมาย

ความจริงพี่น้องทั้งสามนี้ก็หาได้รักใคร่กันนักไม่ โดยเฉพาะพี่ชายสองคนอดริษยาพี่ชายคนเล็กหน้าตาสะสวย ผมสีทอง ตาสีฟ้า รูปร่างประเปรี้ยว ผิวสีขาว

อมชมพู เหมือนน้ำมันผสมกุหลาบ ดังนั้นวันหนึ่งขณะที่คนทั้งสามนั่งพักผ่อนอยู่ใต้ต้นไม้ เพราะเดินมาเหนื่อยเหนื่อยและแดดกำลังร้อนจ้า พี่ชายทั้งสองก็เผลอหลับไป พี่ชายทั้งสองยังนั่งคุยกันอยู่ พี่คนโตพูดกับน้องคนกลางว่า

“เจ้าพี่ชายเอนอนเรานี้มันหน้าตาสวยจนใครๆพากันติดอกติดใจ ไม่มีใครมาสนใจเราทั้งสองเลย เราต้องหาทางกำจัดมันไปเสีย เราจะได้อะไรให้ได้อะไร”

“ถ้าเช่นนั้นเอาขนมปังของมามากินเสียสิ” น้องคนกลางแนะนำ “พอมันหิวมันจะมาขอของเรากิน เราไม่ยอมให้ ถ้าอยากได้จริงๆต้องยอมให้เราทำลายดวงตา แล้วก็ให้เราห้กษาเสียด้วย”

“เออ ดีๆ” พี่ชายเห็นด้วยกับความคิดชั่วช้าของน้อง แล้วคนทั้งสองก็ไปฉวยก้อนขนมปังมาจากพี่ชายเอนอน พี่ชายเอนอนหลับอยู่ แล้วก็ช่วยกันกินเสียจนหมด ครั้นพี่ชายเอนอนตื่นขึ้นเหลือวหาขนมปังของตน พี่ชายก็ร้องออกมาว่า “ก็เจ้ากินไปหมดแล้วตอนนอนหลับอยู่นั่นไงละ เจ้าเด็กตะกละ อดเสียเถอะอย่ามาขอเรา

กินละ เราจะไม่ให้แม้แต่เม็ดเดียว” พี่ชายเอนอนไม่ได้ ไม่เข้าใจเลยว่าตนจะกินขนมปังทั้งหลักๆได้อย่างไร แต่ก็ไม่ว่าอะไร ทนอดเอาตลอดทั้งวัน และต่อไปถึงกลางคืน ครั้นรุ่งขึ้นเช้าพี่ชายเอนอนก็รีบออกเดินหาอาหารหาเลี้ยงชีพเสียจนเหลืออดถึงกับต้องร้องไห้ออกมา แล้วก็อ่อนวอนพี่ชายให้แบ่งขนมปังให้ตนบ้าง พี่ชายใจร้ายทั้งสองก็ได้แต่หัวเราะ เมื่อพี่ชายเอนอนร้องขอหนักๆเข้า พี่คนโตก็ได้พูดว่า

“ให้ก็ได้ แต่เจ้าต้องยอมให้เราทำลายลูกตาของเจ้าเสียข้างหนึ่ง แล้วห้กษาเจ้าเสียข้างหนึ่ง”

ได้ยินพี่ชายพูดเช่นนั้น พี่ชายเอนอนก็ร้องไห้ให้หนักขึ้น และยอมทนหิวต่อไปจนกระทั่งตะวันขึ้นสูงในที่สุดเมื่อทนหิวต่อไปไม่ไหว พี่ชายเอนอนก็ต้องยอมสละตาข้างกับพี่ชายให้แกพี่ชาย แต่แล้วปรากฏว่าพี่ชายบิขนมปังให้หนึ่งเดียว ไม่พออนุความหิวก็ยังรบกวนอย่างทารุณต่อไปอีก พี่ชายเอนอนจึงขอขนมปังพี่ชายอีก พี่ชายก็ไม่ยอมให้จนกว่าจะได้ทำลายตาขวาและห้กษาขวาของพี่ชายเอนอน พี่ชายเอนอนทนหิวต่อไปอีกทั้งวัน จนทน

ไม่ไหวจริงๆจึงได้ยอม เฟอร์โกก็เลยกลายเป็นเด็กตาบอดขาหัก ที่พี่ชายปล่อยให้คลาหาทางไปเอาเอง เฟอร์โกก็ได้แต่ร้องไห้ด้วยความซึ้งใจ แต่ถึงจะร้องไห้สักเพียงไหนก็ไม่มีใครได้ยิน ไม่มีใครมาช่วย จนตกคำเฟอร์โกก็ได้แต่กลานไปตามพื้นดินโดยไม่รู้ว่าจะไปทางใด จนกระทั่งตะวันขึ้นสูงอีกครั้งหนึ่ง เฟอร์โกรู้สึกร้อนจึงคลาทางกลานไปหาที่ร่มๆนั่งพัก เฟอร์โกรู้สึกวุ่นวายที่ตรงนั้นเป็นภูเขาจึงค่อยๆไต่ขึ้นไป แล้วก็ไปทอดตัวนอนบนพื้นหญ้า ใต้ต้นไม้ใหญ่ แต่ที่จริงตรงนั้นหาใช่ต้นไม้ไม่ เป็นเสาตะแลงแกง ซึ่งขณะนั้นมอกาสองตัวเกาะอยู่ กาคตัวหนึ่งพูดว่า

“มื่ออะไรแปลกประหลาดเป็นพิเศษควรสังเกตบ้างในละแวกนี้”

“ข้าคิดว่ามีนะ” กาคอีกตัวหนึ่งพูด “คือไม่ว่าใครลงไปอาบน้ำในทะเลสาบข้างหน้านั้น แม้ว่าจวนจะตายมีตายแน่ ก็จะไม่ยอมไปปฏิบัติขณมาตรงนั้นทีเดียว และคนที่เอานาค่างบนภูเขาเหล่านี้ลงตาลก็ ตาจะไวเห็น ได้รวดเร็วชัดเจนไม่ผิดนัยน์ตาเหยี่ยว แม้ว่าคนนั้นจะตาบอดมาตั้งแต่ยังเยาว์ก็ตาม”

“แต่ว่า” กาคตัวแรกพูด “ตัวข้าไม่ต้องการการรักษายะเยาหรือ เพราะขอบคุณสวรรค์ที่ทำให้ตาของข้าเหมือนเดิม แต่บอกข้านะซุสีกว่าอ่อนเปลี้ยเพราะเคยถูกยิงด้วยธนูเมื่อ ๒-๓ ปีที่แล้ว ถ้าอย่างนั้นเราน่าจะไปทะเลสาบเดียวกันเถอะ ข้าจะได้มีแรงขมามาเหมือนเมื่อก่อนอีก”

พูดแล้วกาทองสองก็บินไป เฟอร์โกผู้ฟังภาษาสัตว์เข้าใจ ได้

ขึ้นแล้วอดกระหึ่มขมขื่นไม่ได้ แข็งใจรออยู่จนเย็น จนตะวันลับหลังเขาไปแล้ว อากาศเริ่มขมกขมัวและเย็นลงๆจนไม่ช้าหญ้าก็เริ่มเน่าค่างเกาะอยู่เต็ม เฟอร์โกรีบเกลือกหน้าลงกับหญ้าจนกระทั่งนัยน์ตาเบียดชิดไปด้วยหยาดน้ำค้าง ครู่เดียวเท่านั้นเฟอร์โกก็รู้สึกตาสว่าง แลเห็นทุกอย่างได้ชัดเจน ดูเหมือนจะชัดยิ่งกว่าเก่าเสียอีก ขณะนั้นพระจันทร์กำลังฉายแสงอย่างแจ่มจ้า ช่วยส่องทางให้เฟอร์โกได้กลานไปยังทะเลสาบเพื่อไปรักษาขาทั้งสอง ครั้นถึงที่หมาย และจุ่มตัวลงในทะเลสาบแล้ว เฟอร์โกก็รู้สึกวุ่นวายของตนแข็งแรงดังเดิม และอดขอบคุณโชคชะตาไม่ได้ที่บันดาลให้ตนขึ้นมาบนภูเขาจนมาได้ยินอีกาสองตัวคุยกัน ดังนั้นก่อนที่จะลงจากทะเลสาบนั้นมา เฟอร์โกก็ได้เอาขวดบรรจุน้ำในทะเลสาบนั้นติดตัวไปด้วย แล้วก็ออกเดินทางไปด้วยหัวใจร่าเริง

เฟอร์โกเดินทางไปยังไปทันถึงไหน ก็ได้พบหมาป่าตัวหนึ่งกำลังเดินสามขาโขกเขยยกมา พอแลเห็นเฟอร์โกเข้า หมาป่านั้นก็ส่งเสียงร้องอย่างเดือดเนื้อร้อนใจ เฟอร์โกเห็นแล้วก็พูดขึ้นว่า

“อ้าว เป็นอะไรไปละเพื่อน ไม่เป็นไรนะ ข้าจะช่วยรักษาให้เจ้าเอง”

พูดแล้วก็เทน้ำพิเศษจากทะเลสาบลงที่ตีนของหมาป่า ครู่เดียวหมาป่าก็หายเป็นปกติและกระโดดโลดเต้นด้วยขาทั้งสองได้ดังเดิม หมาป่าขอบคุณเฟอร์โกผู้มีความรู้สึกลึกซึ้ง และสัญญาว่าถ้า

เฟอร์โกต้องการความช่วยเหลือเมื่อไร ตนจะมาช่วยทันทีเป็นการตอบแทนบุญคุณ

เฟอร์โกก็ได้เดินทางต่อไปจนกระทั่งมาถึงทุ่งนาที่โล่ไว้เรียบร้อยแล้ว และที่ตรงทุ่งนาเอง เฟอร์โกได้แลเห็นหนตัวหนึ่งกำลังเดินลากขา หลังทั้งสองมาอย่างอ่อนเปลี้ยเพลียแรงในเมื่อขาหน้าทั้งสองหักหมด เพราะถูกกับหนีบ เห็นแล้วเฟอร์โกรู้สึกสงสารหนูจับใจ จึงพูดลอบบอกหนู แล้วก็เอาน้ำพิเศษมาชะล้างขาเล็กๆของหนู ครู่เดียวหนูก็นาย เป็นปกติดังเก่า หนูได้ขอบคุณเฟอร์โกผู้รักษาให้ตน แล้วก็กระโดดหายไปตามรอยไถ

เฟอร์โกก็ได้เดินทางต่อไป แต่ไปได้ไม่ไกล ก็ได้มีนางพญาผึ้งบินมาเกาะที่ตน บิกข้างหนึ่งของนางพญาผึ้งหักห้อย เพราะถนัดตัวหนึ่งฉีกเสื่ออย่างทารุณ เฟอร์โกก็ได้ช่วยรักษาให้อย่างเต็มใจ เพียงแต่หยดน้ำพิเศษไปบนปีกที่หักนั้น ครู่เดียวนางพญาผึ้งก็หายเป็นปกติ นางพญาผึ้งจึงหันมากล่าวแก่เฟอร์โกว่า

“ข้าขอขอบคุณท่านอย่างเหลือเกินที่ได้กรุณาช่วยเหลือข้า เอาละข้าคงจะได้ตอบแทนบุญคุณท่านสักวันหนึ่งข้างหน้า”

พูดแล้วนางพญาผึ้งก็บินจากไป เฟอร์โกเดินทางเรื่อยไปอีกหลายวัน จึงได้มาถึงอาณาจักรแห่งหนึ่ง เฟอร์โกก็คิดจะเข้าไปขอรับราชการกับพระราชแห่งอาณาจักรนั้น เพราะได้ยินผู้คนโจษจันกันว่าพระธิดาของพระราชานี้ทรงมีพระรูปโฉมสวยสะกดตาผู้ยิ่งนัก

ดังนั้นเฟอร์โกจึงตรงไปยัง (อ่านต่อหน้า ๓๙)

“เอะ...ไม่หมายความว่าอะไรหรอก”

พาไลขยับตัว พยายามบอกเขาว่า “ฉันชักปวดศีรษะจังๆแล้ว เห็นจะต้องกลับเสียที ขอบคุณนะค่ะ”

เสียบตามออกมาส่งหล่อนที่รถพาลางถามว่า

“ผมจะไปหาคุณอีกได้ไหม”

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะค่ะ” หล่อนยังคงหยอดเสน่ห์ทั้งไว้กับเขาต่อไปอีกจนได้ ใช่ๆ เมื่อนึกถึงคำเขาคอร์ทและของกำนัลซึ่ง...ถึงอย่างไร...ก็ยังสามารถหล่อเลี้ยงชีวิตหล่อนให้ชุ่มชื่นขึ้นมาได้บ้าง แม้ว่าพาไลจะยังคงกีดกันแข็งขันไม่ยอมรับ ‘ซอง’ จากเขาก็ตาม

โรเอ็ช...ช่างน่าขันเสียจริงๆไรท์หล่อนจำต้องจำกัดขอบเขตให้ตนเอง นั่ง เดิน เหมือนนกในกรง แม้มีคนมาติดต่อก็เป็นนางแบบหล่อนก็ปฏิเสธเด็ดขาด อย่างสงวนเนื้อสงวนตัว

ราวกับว่าจุดหมายปลายทางที่อยู่ ‘ตรงนั้น’ มันแจ่มกระจ่างจนแน่ใจได้แล้วว่ากระนั้นแหละ

“ถามจริงๆ เออะ” เขาเอ่ยขึ้นหลังจากนั่งไปครู่หนึ่ง “คุณมีแฟนแอบๆ ไว้หรือเปล่า”

“คุณคิดว่าฉันมีไหมล่ะค่ะ”

เขานิ่งคิด

“คงไม่มีหรอก อย่างน้อยๆ ผมก็ไม่เคยเห็น แต่อาจจะเป็นสักครั้งหรือสองครั้ง ผมก็ไม่คิดว่าจะเป็นฟงเป็นแฟนอะไรกัน”

“ทำไมคะ”

เขาขม้อย่างที่ทำให้พาไลเย็นวาบไปทั้งตัว

“ผู้ชายบ้านนั้น คงไม่ยุ่งกับคุณแน่”

“อ้อ แล้วเขาจะยุ่งกับบ้านไหนล่ะคะ”

“คุณก็น่าจะรู้ดี”

พาไลสะบัดหน้าทันทีวันสตาร์ทรถ แล้วแล่นวีลออกจากที่นั่น

‘ไอ้เสียบ้า’ หล่อนนึกคำด้วยอารมณ์หงุดหงิด ‘ดีแล้วละ อยากให้ก็จะเอา แต่อย่าหวังเลยว่าจะได้อะไรจากชั้น’

ความเคียดชังดั้งเดิมพลุ่งพล่านขึ้นมา น้ำใส่ที่ดูแน่วแน่อยู่ตรงพื้นหน้า ถูกกวานจนขึ้น แล้วตะกอนของพาไลก็มักจะพ้องตัวเองว่าหล่อนคือใคร เป็นผู้หญิงที่มีอดีตและมีความหมกหมมโถมเศร้าอย่างไ้ หล่อนอยากจะหันหลังกลับ เลี้ยวไปอีกทาง หนึ่ง ทางซึ่งเคยเดินผ่านและเมินเสียอย่าง ไม่แยแสในครั้งกระโน้น แต่ว่า...หล่อนมีกำลังใจพอแล้วหรือที่จะกลับไปสู่ทางนั้น

กำลังใจ

นั่นนะซี ใครเลยจะนึกว่า การเปลี่ยนวิถีดำเนินชีวิตใหม่ ก็ต้องการกำลังใจถึงเพียงนี้ ยิ่งกว่าไปรบทัพจับศึก หรือเริ่มงานใหญ่ ต้องมีแผน มีกลโกง มีโครงการระยะยาว ใช่...ได้แก่คำถามที่ตัวเองจะต้องตอบ...ตอบว่าสมมุติ สมมุติว่าได้เขามาแล้วโดยง่าย เราจะผูกเขาไว้ได้นานสักเท่าไร หรือหวังว่าเขาจะอยู่กับเราได้ยืนยาวแค่ไหน

หรือว่า...เออะ...ขอให้ได้ก่อนก็แล้วกัน ได้มาแล้ว เรื่องอื่นไว้คิดทีหลัง

พาไลถอนใจด้วยความหงุดหงิด ขุนมัว เมื่อเลี้ยวรถเข้าสู่คอร์ทแล้ว เหลือบไปยังหน้าต่างห้องเขา ก็เห็นแต่ความมืด

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สัตว์วิเศษ

พระราชวัง แต่พออย่างเข้าประตูคนกลุ่มแรกที่เฟอร์โกได้พบก็คือพี่ชายใจร้ายของตนทั้งสองคน คนทั้งสองได้สมัครมาทำงานกับพระราชาก่อนตน เมื่อเห็นน้องชายก็จำได้แล้วก็อดตกใจไม่ได้ที่เห็นนั่นตาตลอดจน ขาของเฟอร์โกยังคงอยู่เหมือนเดิม ทั้งนี้เพราะกลัวเฟอร์โกจะนำความไปทูลพระราชาก็ด้วย ความหล่อเหลาของเฟอร์โก ดวงตาทุกคู่จึงหันมาจับจ้องอยู่ที่เฟอร์โก แม้พระบิดาเองก็ยังอดนิยมชมชอบไม่ได้ เพราะไม่เคยเห็นผู้ชายที่โหดจะงดงามเท่านี้มาก่อนเลย พี่ชายทั้งสองของเฟอร์โกลอบสังเกตเห็นก็อดริษยาเช่นเมื่อก่อนไม่ได้ ประกอบทั้งความกลัวว่าเฟอร์โกจะไปทูลพระราชาก็เลยทำให้พี่ชายทั้งสองคิดหาทางทำลายน้องชายต่อไปอีก พี่ชายเฟอร์โกได้ไปทูลพระราชาวา เฟอร์โกนั้นนะเป็นพอมดมมอผี ที่มานักม่งหมายจะมาลักพาตัวพระบิดาหนีไป

พระราชาก็ทรงฟังดังนั้นก็โปรดให้เฟอร์โกเข้าเฝ้า และตรัสว่า

“เจ้านะเป็นพอมดมมอผี ที่มานักม่งหมายจะลักพาตัวพระบิดาไปใช่ไหม ข้าจะลงโทษเจ้าให้ถึงตายแต่ข้าจะให้เจ้าลองทำงานสักสามอย่างก่อน ถ้าเจ้าทำสำเร็จ ข้าจะไว้ชีวิตเจ้า แต่เจ้าต้องออกจากบ้านเมืองข้าไป แต่ถ้าเจ้าทำไม่ได้ละก็ เจ้าจะถูกแขวนคอตรงต้นไม้ที่ใกล้ที่สุด”

ตรัสแล้วก็หันพระพักตร์ไปทางชายช้วนทั้งสอง ตรัสถามว่า “เจ้าหาทางให้เขาทำดูซิ”

“ให้สร้างพระราชวังให้เสร็จภายในวันเดียวพะยะค่ะ ให้สวยามกว่านเสียอีก”

พระราชาก็โปรดให้เป็นไปตามนั้น คนทั้งสองก็ตกใจใจ เชื่อว่าอย่างไรเสียก็กำจัดเฟอร์โกได้สำเร็จ ฝ่ายเฟอร์โกลืมแต่ความทุกข์ระทม พร้อมกันนั้นก็อดสาปแช่งโชคชะตาของตนไม่ได้ทั้งยังเออญให้มาเหยียบแผ่นดินนี้ ขณะที่เฟอร์โกเดินไปตามทุ่งหญ้าใกล้พระราชวังอย่างสับสนหวัง ก็ได้มีฝูงตัวน้อยบินผ่านมา แล้วมาเกาะบนป่าของเฟอร์โก กระซิบที่ข้างหูว่า

“เกิดเรื่องเดือดร้อนอะไรหรือท่านผู้มั่งคั่ง ข้าจะช่วยเหลือท่านได้บ้างละ ข้าคือสิ่งที่ท่านช่วยรักษามากยิ่งละ ข้าอยากจะทำตอบแทนบุญคุณท่านเหลือเกิน”

เฟอร์โกจำนางพญาผึ้งนั้นได้จึงพูดว่า “โอเอีย จะช่วยข้าได้อย่างไรนะ ในเมื่อข้าถูกใช้ให้ทำงานที่ไม่มีใครในโลกนี้จะทำได้ พงุนข้าจะต้องสร้างพระราชวังให้สวยามกว่าพระราชวังในปัจจุบัน และจะต้องให้เสร็จในตอนเย็นด้วย”

“ฟิโร เพียงแค่นั้นเองละหรือ” นางพญาผึ้งถาม “ไปพักผ่อนให้สบายใจเสียเถอะ รับรองได้ว่าก่อนตะวันตกดินพงุนนี้ พระราชวังที่ท่านถูกสั่งให้สร้าง จะสำเร็จผลอย่างสวยาม กอยอยู่ตรงนั้นเถอะ จนกว่าข้าจะกลับมาบอก”

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นนั่นเอง ผู้คนทั้งเมืองต่างพากันโจษจันกันถึงเรื่องทุกคนแปลกหน้าจะสร้างพระราชวังใหม่ให้เสร็จในวันเดียว ฝ่ายพระธิดาทรงโสภะเสรี และกันแสงเสียดจนนำพระเนตรชมพระเขนย เพราะ

ทรงเกรงชายหนุ่มรูปงามจะไม่รอดชีวิต ในวันนั้นเฟอร์โกนั่งบ้านนอนบ้างอยู่ทุ่งหญ้านั่นเอง ครั้นตกเย็นนางพญาผึ้งก็บินกลับมาและบอกเฟอร์โกว่า “พระราชวังเสร็จแล้วสบายใจเสียเถอะนะ ท่านไปพาพระราชานไปบนภูเขานอกกำแพงเมืองเถอะ” บอกแล้วนางพญาผึ้งก็บินกลับไป

เฟอร์โกรีบไปทูลพระราชาราชาก็ได้สั่งไปทอดพระเนตรพร้อมด้วยข้าราชการบริพารทั้งหลายแล้วไม่ว่าเจ้าไม่ว่าข้าต่างพากันตะลึงงันเมื่อได้เห็นพระราชวังที่ตั้งโดดเด่นบนภูเขานั้น ไม่มีใครได้เคยเห็นเช่นนั้นมาก่อนเลย ใครจะเคยได้เห็นพระราชวังที่สร้างขึ้นด้วยดอกไม้ นานาชนิดแสนจะสวยามมหัศจรรย์เท่าที่จะมีในสวนเมืองมนุษย์ คือหลังคาทำด้วย ดอกกุหลาบแดง หน้าต่างทำด้วยดอกลิ้น ถั่วแระนั้นเป็นดอกฝ้ายสีขาว พุ่มเป็นดอกไวโอเล็ต ส่วนประตูเป็นดอกทูลิปกับดอกนาร์ซิสซัส และที่เกาะประตูเป็นดอกทานตะวัน และรอบๆ บริเวณก็ยังมีดอกไม้ต่างๆ สดกลั่นหอมตระหลิบอบอวลไปหมดทั่วบริเวณ จนแต่ละคนแทบจะเมากลิ่นทีเดียว นึกแล้วก็ผม่อของนางพญาผึ้งและฝูงทั้งหลายทั่วอาณาจักรที่ถูกเรียกตัวมาช่วยกัน

พระราชาทรงประหลาดพระทัยอย่างเหลือจะกล่าว ส่วนพระธิดานั้นแทบไม่ต้องพูดถึงก็ได้ พระเนตรทั้งสองแฉ่ววามด้วยความตื่นตะลึงและปีติยินดี พระธิดาทรงยิ้มให้แก่เฟอร์โก แต่พี่ชายของเฟอร์โกนั้นตาขุ่นตาเข้ด้วยความรู้สึกรังและริษยา ได้แต่ทูลพระราช

ว่านั่นแสดงว่าชายคนนั้นพร้อมหมดมอฬะ พระราชาเองถึงแม้จะแปลกพระทัยที่ชายแปลกหน้าสามารถกระทำงานที่พระองค์สั่งได้เป็นผลสำเร็จ แต่ก็ยังรู้สึกไม่สบายพระทัยที่เห็นชายนั้นจะรอดชีวิตไปได้ จึงตรัสแก่พี่น้องทั้งสองให้หาทางที่ยากยิ่งกว่านี้ให้ชายแปลกหน้าทำพี่น้องทั้งสองก็ได้ทูลว่า

“ข้าพโหดตัดลงหมดแล้ว แต่ยังไม่ได้อาณาจักรมาเลยพะยะค่ะ โปรดให้พอมคนจัดการขนข้าว โปดทั่วอาณาจักรมากองรวมกันไว้ให้หมดก่อนที่วันพรุ่งนี้ และถ้าเหลือข้าวโผดแม้แต่ต้นเดียวหลงอยู่ ก็จะต้องถูกประหารชีวิต”

พระธิดารู้สึกตกใจจนพระพักตร์ซีดขาว เมื่อทรงได้ยินถ้อยคำเหล่านั้น แต่คราวนั้นเฟอร์โกไม่ค่อยตกใจเท่าเทแรก เฟอร์โกเดินไปที่ทุ่งหญ้านั่นเอง แต่ก็ไม่เห็นหนทางเอาตัวรอดไปได้ ขณะนั้นตะวันตกดินแล้ว ความมืดเข้ามาแทนที่ก็ได้มีหนูตัวน้อยตัวหนึ่งโผล่ออกมาจากพุ่มหญ้าปรากฏตัวที่แทบเท้าของเฟอร์โกและกล่าวแก่เฟอร์โกว่า

“ได้ใจจริงที่ได้พบท่านผู้มั่งคั่งอีกครั้งหนึ่ง แต่ท่านเป็นอะไรไปนะหน้าตาถึงได้ดูเศร้าสร้อยนัก จะให้ข้าช่วยเหลือท่านบ้างแล้ว ข้าจะได้ตอบแทนบุญคุณท่านบ้าง”

ได้ยินหนูพูดเช่นนั้น เฟอร์โกก็จำได้ทันทีว่าเป็นหนูที่ตนเคยช่วยไว้แน่นอน เฟอร์โกพูดว่า

“อนิจจา จะช่วยข้าได้อย่างไรหนูเอีย เรื่องมันยากเกินปัญญา มนุษย์ก็ยากกว่าพงุนข้าจะต้องขนข้าวโผดทั่วอาณาจักรมากองรวม

กันเป็นกองใหญ่ และถ้าข้าวโพดขาดไปแม้แต่ต้นเดียว ข้าจะต้องสังเวชชีวิตของข้าเลยทีเดียว”

“ท่านนั้นเองหรือหรือ” หนูถาม “ถ้าเพียงแค่นั้นก็ไม่เห็นท่านน่าจะต้องโสกเศร้าไปทำไมกัน ไว้ใจข้าเถอะนะ ก่อนตะวันตกดินพรุ่งนี้ท่านจะต้องได้ข่าวจากข้าว่างานของท่านสำเร็จลงเรียบร้อยแล้ว”

พูดแล้วหนูก็โดดหายไปในท้องทุ่ง ข้างฝ่ายเฟอร์โกเมื่อไว้ใจว่าอย่างไรเสียหนต้องไปจัดการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อช่วยตน ก็เลยนอนหลับสบายในทุ่งหญ้านั่นเอง จนกระทั่งเช้าวันรุ่งขึ้น เวลาค่อยๆ ผ่านไปอย่างเชื่องช้า ครันตกเย็น หนูตัวน้อยก็ได้มาปรากฏตัว บอกเฟอร์โกว่า

“เชิญไปหาพระราชินีไปทอ-พระเนตรซีท่าน ต้นข้าวโพดกองอยู่บนภูเขานั้นแน่ รับรองได้ว่าไม่มีหลงเหลือแม้แต่ต้นเดียว”

พระราชินีทอดพระเนตรแล้วก็ไม่ถูกพระทัยอีก ที่เห็นชายแปลกหน้าสามารถขุดต้นข้าวโพดมากองไว้สูงท่วมพระราชวังเสียอีก และไม่ปรากฏแลเห็นต้นข้าวโพดหลงอยู่ในท้องทุ่งแม้แต่ต้นเดียว ทั้งนี้เป็นเพราะหนูกตัญญูนี้ได้ไปหาหนูตัวอื่นๆ อีกมากมายมาช่วยกัน ขน ดังนั้นจึงโปรดให้สองพี่น้องหางานให้ชายแปลกหน้าทำอีกครั้งหนึ่ง ให้ยากยิ่งกว่าสองครั้งก่อน ถ้าทำไม่ได้ก็ตาย

พี่ชายคนโตของเฟอร์โกก็ทูลว่า “ให้เรียกหมาป่าทั่วทั้งอาณาจักรให้มารวมกันบนภูเขาก่อนค่ำวันพรุ่งนี้เถอะพะยะค่ะ ถ้าทำไม่ได้ก็เป็นอัน จะต้องถูกแขวนคอตาม

พระประสงค์”

ได้ทรงฟังถ้อยคำของชายใจร้ายนั้นแล้วพระธิดาลังกับกันแสงออกมา พระราชาจึงต้องทรงจัดการนำพระธิดาไปยังไว้นบนหอคอยสูง ให้มีคนระวังรักษาอย่างแข็งขันจนกว่าพอมดหมอผีนั้นจะถูกแขวนคอหรือออกจากอาณาจักรของพระองค์ไป เฟอร์โกยังไม่กลัวเกรงแต่อย่างใดเลย ตรงไปนั่งบนตอม่อในทุ่งหญ้านั้น ขณะที่กำลังคิดว่าจะทำอย่างไรดี ก็พอดมีหมาป่าตัวใหญ่ตัวหนึ่งวิ่งมาหา และทักว่า

“สบายดีหรือท่านผู้มีคุณ ข้าดีใจเหลือเกินที่ได้มาพบท่านอีก ท่านคิดอะไรอยู่คนเดียวเล่า จะให้ข้าช่วยทำอะไรบ้างไหม ข้าจะได้พิสูจน์ให้ท่านเห็นความกตัญญูของข้าที่มีต่อท่าน”

เฟอร์โกก็จำหมาป่านั้นได้ เมื่อบอกพระที่ตนจะต้องทำ หมาป่าก็รับปากทันทีว่าตนจะไปจัดการให้สบายใจเสียเถอะ วันรุ่งขึ้นก่อนตะวันตกดินจะกลับมากบอก แล้วก็หายไปใน และได้กลับมาบอกในวันรุ่งขึ้นว่า

“ไปทูลพระราชินีท่าน ว่างานที่พระองค์ทรงใช้ให้ท่านทำนั้นสำเร็จเรียบร้อยแล้ว”

เฟอร์โกก็ไปทูลพระราชินีให้ไปทอพระเนตร ส่วนตนเองขึ้นหลังหมาป่าตรงไปยังป่าไม้ใกล้ๆ กันนั้น หมาป่าเฝ้าแฉ้วลัทธิบริบดาเดียวถึงที่หมาย ซึ่งมีหมาป่าตั้งหลายร้อยตัวหน้ากันมา และยังทยอยกันมาอีกทุกขณะ จนเหลือปัญญาจะนับได้ถ้วนว่าจำนวนเท่าไร เฟอร์โกก็จัดการขับหมาป่าทั้งหมดให้ตรงไปยังภูเขาค้างที่พระราช

กับพี่ชายสองคนของตนรวมทั้งข้าราชบริพารทั้งหมดกำลังยืนดูอยู่ พระราชาทรงตกพระทัยเป็นที่สุด เมื่อหมาป่าคาหน้ากันใกล้เข้ามาๆ จึงทรงเปล่งเสียงร้องบอกเฟอร์โกว่า “พอแล้ว พอแล้ว ไม่ต้องการอีกแล้ว” แต่หมาป่าตัวที่เฟอร์โกขับหลังอยู่กลับบอกเฟอร์โกว่า “รุกเข้าไปเถอะ รุกเข้าไป” ขณะนั้นเองบรรดาหมาป่าทั้งหลายต่างก็วิ่งขึ้นเขามา พลังเห่าหอนเสียงน่ากลัวทั้งยังแยกเขี้ยวขาว พระราชาซึ่งตกพระทัยหนักขึ้น ทรงร้องบอกเฟอร์โกว่า

“หยุดเถอะเถอะ ข้าจะยกอาณาจักรให้เจ้าครองครึ่งหนึ่ง ถ้าเจ้าจะไล่หมาป่าพวกนี้ไปให้พ้น”

แต่เฟอร์โกทำเป็นไม่ได้ยิน ยังขับหมาป่าจำนวนพันไปข้างหน้า จนคนทั้งหมดนั้นต่างพากันตกใจกลัวตัวสั่น พระราชาที่แผดสุมเสียงร้องบอกแก่เฟอร์โกว่า

“หยุดเถอะ ข้าจะยกอาณาจักรให้ทั้งหมดเลย ถ้าเจ้าไล่เจ้าพวกนี้กลับไปตามที่อยู่ของมัน”

หมาป่าที่เฟอร์โกขับอยู่ก็ยุเฟอร์โกให้ไปต่อไปอย่าหยุด จนกระทั่งในที่สุดหมาป่านั้นเป็นจำนวนพันๆ ได้ตรงเข้าขย้ำร่างของพระราชินีและข้าราชบริพารตลอดจนพี่ชายผู้ชั่วช้าของเฟอร์โกด้วย ครู่เดียวก็หมดเกลี้ยง ไม่มีใครเหลือรอดไปเลย

ต่อจากนั้นเฟอร์โกก็ได้ไปยังพระราชวังปล่อยพระธิดาออกมาจากหอคอยสูง หมาป่าทั้งหลายต่างก็แยกย้ายกันกลับไป พระธิดาก็ได้เสกสมรสกับเฟอร์โก และทั้งสองก็ได้ครอบครองบ้านเมืองด้วยความผาสุกสืบไป ♥

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ใครเก่งใครอยู่

(นิทานฟิลิปปินส์)

เรื่องจำแลงแปลงกายเป็นเรื่องที่มีในนิทานแทบทุกถิ่นไม่ว่าจะเป็นดินตะวันออกหรือตะวันตก ทั้งยังมีที่จำแลงแปลงกายต่อสู้กันเสียอีกด้วย แต่ใครจำแลงได้เหนือกว่ากันนะ กำจัดอีกฝ่ายหนึ่งได้สำเร็จ คำนีทานเรื่องนี้ที่แมกซิโมราโมส เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านฟิลิปปินส์ ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งที่เกาะสละบายันในอ่าวซอร์โซคอน ยังมีผีร้ายที่คอยรบกวนผู้หญิงท้องกับคอยดูดเลือดคนเจ็บชนิดที่เขาเรียก ผีอัสวัง กับผีปะติอะนักรักคอยลักเด็กชนๆ ที่หนีออกมาเที่ยวนอกบ้านตอนค่ำๆ มดๆ ผีอัสวังกับผีปะติอะนักรักชอบออกหากินตอนกลางคืน ผีปะติอะนักรูปร่างเหมือนเด็ก แต่หัวโตมาก ผีชนิดนี้ชอบลักเด็กไป แล้วพาไปทิ้งเขา เอาไว้เป็นเพื่อนเล่นด้วย ถ้าแลเห็นเด็กหัวโตที่โหมในตอนกลางคืนเดือนมืดก็เขินอายรู้ว่านั่นละคือผีปะติอะนักรัก แต่บางที่ผีปะติอะนักรักจำแลงร่างเป็นนกที่หากินตอนกลางคืนหรือไม่ก็เป็นสัตว์อื่นๆ

คืนวันหนึ่งขณะที่ผีอัสวังกำลังบินเหินพ่ายอยู่ทางแถบชนบท ก็ได้แลเห็นเด็กน้อยคนหนึ่งเดินอยู่แต่ลำพังคนเดียว นางผีเห็นเช่นนั้นก็ถาลงมาจะโอบเอาตัวเด็กไป แต่เด็กน้อยนั้นหาใช่คนไม่ เป็นผีปะติอะนักรักนั่นเอง ดังนั้นเมื่อนางผีอัสวังกำลังจะโอบถึงตัว ผีปะติอะนักรักก็ได้จำแลงร่างเป็นวัวไปในพริบตา

วันนั้นหัวเราะใส่หน้านางผีอัสวัง นางผีอัสวังแก่นักหนา จึงได้จำแลงร่างของตนให้เป็นควายป่า ควายป่าตรงรี่เข้าขวิดด้วยเขาคันแหลมเขี้ยว แต่จะทำอะไรว้าวไม่ได้เพราะวัวก็มีเขาคันขวิดได้เหมือนกัน ทั้งวัวยังแกล้วคล่องว่องไวกว่า ถึงจะถูกควายป่าขวิดบาดเจ็บ ก็ยังสามารถทำให้ควายบาดเจ็บได้มากกว่า จนกระทั่งนางผีอัสวังในร่างควายเห็นว่าตนกำลังจะเพลี่ยงพล้ำ จึงได้จำแลงร่างเป็นงูเหลือมไปในทันทีนั่นเอง งูเหลือมตรงเข้ากัดตัวควายหลัง แล้วพันหางไว้กับต้นฝรั่งพลางดึงตัวพยายามสะบัดร่างของตนให้พ้นจากเขี้ยวงูเหลือมที่ฝังจมลงไป ในเนื้อ จนเลือดไหลอยู่ตลอดเวลา แต่

ทำอย่างไรก็ไม่อาจพ่นงูเหลือมไปได้ ผีปะติอะนักรักที่อยู่ในร่างวัวเห็นท่าไม่เป็นการ จึงได้จำแลงร่างกลายเป็นจระเข้ไปทันที งูเหลือมก็จำเป็นต้องปล่อย และร่างจระเข้ก็หล่นลงกับพื้น ทั้งนี้เพราะจระเข้มีหนังแข็งเกินกว่าที่งูเหลือมจะกัดเข้า แต่นางงูเหลือมก็ไม่ยอมละเว้น รีบคลายร่างของตนจากต้นฝรั่งแล้วก็ตรงเข้ากัดจระเข้เข้า แต่ก็กัดไม่เข้า เพราะจระเข้มีเกล็ดด้วย

ดังนั้นนางงูเหลือมก็พยายามจะกลืนร่างจระเข้ แต่ตัวจระเข้ก็ใหญ่กับปาก ขบอย่างใดก็ไม่เข้า ถ้าเช่นนั้นเอาร่างพันตัวจระเข้ไว้เถละจะรัดร่างให้มันตายไปทีเดียวนางงูเหลือมคิด แต่แล้วยังไม่ทันจะได้รัดร่าง จระเข้ก็ไต่จับหางงูเหลือมเข้าให้ งูเหลือมก็พยายามดึงหางของตนให้พ้นปากจระเข้ แต่ดึงอย่างไรก็ไม่เป็นผล จนสุดท้ายนางงูเหลือมก็ได้ตัดสินใจกลายร่างเป็นอีกา

อีกานางผีอัสวังก็ได้ตรงเข้าจิกถูกตาจระเข้ด้วยจะงอยปากอันแหลมคม จระเข้ร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด แล้วก็อาปากไล่จับอีกา แต่อีกา

(อ่านต่อหน้า ๕๐๓)

จริง ผมตั้งใจจ่ายได้เร็ว”

“ใช่”

“ไอ้แบบนั้นเขาเรียกว่า จะหาย ก็ไม่หาย จะตายก็ไม่ตาย”

“นั่นสิ” เสียงคุณไปรยลอด ออกมาตามไรฟัน

นั่งกันไปอีกครู่ ฝ่ายแม่ก็คราง ขนออก

“กับนะที่เขายู่ด้วยกัน”

นครินทร์หัวเราะหึๆ

“แม่น่าจะนับถูกกว่าผมนะ ผม นี่ไม่นับหรอก รู้แต่ว่าหายใจเอออ เดี่ยวจริงๆ หรือไม่ก็แค่หลับตาไม่ ก้ออดใจ ลมตาขึ้นมาอีกหน...อ้าว... เลิกกันแล้ว”

“อนิจจัง”

ยามหน้าบ้านปิดประตูใหญ่เร็ว กว่าทุกวัน เพราะเชื่อว่าไม่มีรถเข้า ออกอีกแล้ว เนื่องจากรถคันสำคัญ เพิ่งพ้นประตูไปไม่นานนัก

บริเวณตึกเงียบสงัด ไฟไม่ สว่าง มีเพียงไฟดวงเดียวตรงมุม เมื่อบมองเข้าไปภายในก็ดูมืดมัวผิดปกติ

แม่มายโผล่ออกมา

“เธอเพิ่งขนของไปเมื่อคืน เองอะ”

“ใคร” คุณไปรยร้องเกือบ กรีดเพราะนึกว่าคนไปคือลูกตัว

“คุณผู้ชายอะ”

นครินทร์เงยขึ้น

“มายกำลังเก็บกวาดแก้วอะ ยังกวาดไม่หมดเลย”

“อ้าว แล้วทำไมไม่เปิดไฟ”

“หลอดไฟชั๊อะ... แดก... โย๊...” หลอนทำท่าใจหายใจคว่ำ หน้าตาเสียขวัญ

คุณไปรยก้าวเข้าไปข้างใน ก็ เห็นข้าวของกระจุยกระจาย มี

เศษแก้วตกเกลื่อนวิบวับอยู่ไม่ไกล ลูกมือของแม่มายถือไม้กวาดคนละ อัน และที่โกยผง กำลังเหวี่ยงด้อม มองชั้นส่วนของ โคมและหลอดไฟ ซึ่งถูกทำลาย จนเป็นเหตุให้ห้อง มืดกว่าปกติเพราะเหลือ ไฟอยู่เพียง ดวงเดียวตรงมุมสุดห้อง

“คุณปิ่นละ”

“อยู่ข้างบนกับคุณอินทรีอะ”

คุณไปรยกับนครินทร์รีบขึ้น บันได เปิดประตูเข้าไปในห้องนอน

“อะไรกันลูก” คุณไปรยโผล่ เข้าไปยังร่างที่นอนแน่นอยู่บนเตียง ประตูเสื้อผ้าเปิดกว้าง ขาวของถูก รอคอย ขอบเขว่นเสียดกเกลื่อน น้ำหอมผู้ชายกลิ่นเลอเลิศคลอคลุ้ง ทั่วห้อง

อินทรีนั่งอยู่ข้างๆ พอกุณ ไปรยเข้าไป หลอนก็ลุกขึ้นขึ้น

ทั้งสามคนเงยขึ้น ไม่มีใคร ปฏิเสธว่าอะไร เท่าที่ทำได้ก็ กือตาสัปดา (อ่านก่อนฉบับหน้า)

ใครเก่งไครอย

บินหนีได้คล่องแคล่ว ถึงจะระแวง พยายามเอาหางฟาดอีกาอย่างไรก็ ไม่มีวันถูก อีกาเห็นได้ทีเช่นนั้น ก็ได้จิกถูกตาจะเข้ทั้งสองข้าง จิกหู จิกจมูก แม้กระนั้นแล้วจะเข้ก็ยัง ทำอะไรอีกาไม่ได้ ในที่สุดจะเข้ ก็เลยต้องกลายร่างเป็นหมา

หมาสี่ปัดีอะนักได้โดดเข้างับ อีกา คราวนี้ได้ตัวอีกา หมาเลยกัด บั๊กกั๊กทางอีกาเสียหมดให้สมแค้น แล้วก็ยังกัดร่างอีกาทุกส่วนหมด จนอีกาเห็นว่าตนสู้หมาไม่ไหวแน่ จึงกลายร่างเป็นผิง ผิงนางผิงสัวัง ได้ต้อยจนถูกหมาจนบวมปูด แล้วก็ ต้อยที่ปากจนปากเจ่อ นางผิงไม่

หยุดยัง ยังคงต้อยไปทั่วตัวจนหมา ต้องร้องขอให้หยุด แต่นางผิงก็ไม่ พึงเสียด คงต้อยต่อไป จนหมาสี่ ปัดีอะนักทนไม่ไหวต้องวิ่งไปที่ แม่ย่า แล้วก็โดดลงไปในน้ำ แต่ เมื่อบหมายโผล่ขึ้นมาพื้นน้ำคราวได ผิงก็จะตรงเข้าต้อยทันทีที่คราวนั้น ๕๕ เพราะคอยที่อยู่แล้ว

ในที่สุดหมาก็เลยต้องจำแลง แปลงกายเป็นนกขมิ้น ครั้นผิง นางผิงสัวังบินผ่านมา นกขมิ้นก็ อ้าปากบับผิง แล้วก็เลยเกยกินเสีย อย่างเอร็ดอร่อย เป็นอันสิ้นสุดชีวิต นางผิงเผ่ายสัวัง

นับแต่นั้นมาก็ไม่ปรากฏมีผิง สัวังในเกาะสะบะลาขึ้นอีกเลย เพราะนางผิงสัวังตัวอื่น ๆ เมื่อเห็น ผิงสี่ปัดีอะนักเก่งกว่าพวกตน สามารถ ปราบพวกตนได้ ก็เลยหนีไปอยู่ ทั่วถิ่นหมด ที่เกาะนั้นจึงมีแต่ผิง ปัดีอะนักที่คอยเผ่ายสัวังเด็กที่หนี ออกจากบ้านไปเที่ยวตอนดึกๆ เป็น การช่วยผู้ปกครองเด็กไปด้วย พร้อมกัน ♥

เหตุเกิดที่แม่ยก

ตอบแทนความไว้วางใจที่เขามอบ ให้เราอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่ง เพื่อ เป็นการแสดงความเป็นมิตรให้คน ต่างถิ่นได้รับรู้ เพื่อจะได้อยู่ร่วมกัน ในระยะสองคืนกับสามวันอย่างมีความสุข ไม่ต้องคอยระวังแก่งกัน และกัน

เมื่อชนสัมภาระจนหมด และ ทุกคนขนมามาขึ้นบนแพเรียบร้อยแล้ว พ่อก็ตะโกนถามเพื่อน ๆ อีกสาม ▶▶

J 33 มจว 2 13 Dec. 2523

บรรณ พันธุมเมธา

นิทานนานาชาติ

สาวขเหร์

(นิทานอินโดนีเซีย)

เรื่องผู้หญิงสวยมีเล่าไว้
 เปรื่องว่าสวยอย่างไร แต่ผู้หญิง
 ขเหร์นาน ๆ จึงจะมีผู้กล่าวถึง
 สักที ทั้งยังมีขเหร์ไม่ซ้ำแบบ
 กัน คงเรื่องนับเป็นขเหร์อีก
 แบบหนึ่งซึ่งมาเกอร์ิต เซียกเล่า
 ไว้ว่า

ครั้งหนึ่งมีผู้หญิงขเหร์สองคน
 แม่ลูก ดูเหมือนทั้งเมืองจะหาคน
 ขเหร์เท่าเทียมไม่มี ผู้คนพากันเรียก
 ชื่อแม่ขเหร์ว่าแม่พันชเดียว และ
 ลูกสาวขเหร์ว่าแม่พันสองช ทั้งนี้
 เพราะทั้งปากแม่พันชเดียว และ
 ลูกสาวมีพันสองชเท่านั้นเวลาขม
 และทั้งแม่ขเหร์พันชเดียวจะเป็น
 แม่หม้ายผู้มั่งคั่ง และลูกสาวก็เป็น
 คนเอื้อเฟื้อใจดีชอบช่วยเหลือคน
 แต่ก็ไม่ค่อยมีใครมาสู่ขอ ไม่มีแม่สื่อ
 มาติดต่อทาบทามให้แก่ผู้ชายคนใด
 เลย เหตุนี้จึงทำให้สาวขเหร์ผู้
 อดเศร้าสร้อยมิได้ มักจะปรารภกับ
 มารดาว่า

“แม่จ๋า ลูกมีต้องเป็นสาวแก่
 ไปตลอดชีวิตหรือจะ และถ้าแม่
 สันบุญไปแล้วลูกจะอยู่กับใคร ลูก
 มีเหงาตายหรือ”

ได้ยินลูกสาวพูดเช่นนั้น แม่เอง
 ก็ต้องถอนใจ และบางทีทั้งแม่และ
 ลูกก็เลยนั่งร้องไห้ไปด้วยกัน

อยู่มาวันหนึ่ง ได้มีคนมาตั้ง
 ร้องข่าวทั่วเมืองว่า เจ้าชายรัชทายาท
 จะเสด็จผ่านเมืองนี้ไปยังชายทะเล
 เพราะฉะนั้นขอให้ทุกคนช่วยกันทำ
 ความสะอาดถนนหนทาง และทำ
 ให้เมืองสวยงามน่าติดใจให้มาก
 ที่สุดที่จะเป็นไปได้ ขวั้นทำให้ผู้คน
 พากันตื่นตื่น โดยเฉพาะพวกสาว ๆ
 ทั้งนี้เพราะเจ้าชายทรงเป็นชายหนุ่ม
 ที่งามสง่า พระชนม์มราว ๒๐ กว่า
 ปี ยังมีได้เสกสมรส ยังไม่มีหญิงใด
 เป็นที่ต่อพระทัยเจ้าชาย แม้จะเป็น
 สาวที่สวยงามที่สุดก็ตาม จนพระชนนี
 ทรงห่วงพระทัยว่าจะไม่มีโอกาสได้
 ทอดพระเนตรเจ้าสาวของโอรสเสีย
 ละกระมัง

ครั้นจนถึงวันที่เจ้าชายจะเสด็จ
 และขณะที่บรรดาสาวๆในเมืองนั้น
 พากันไปตกแต่งรูปโฉมให้สวยงาม
 ให้เป็นที่ติดเนื้อพองใจแก่เจ้าชายอยู่
 นั้น สาวแสนขเหร์ผู้พันสองช
 กลับนั่งร้องไห้แทบใจจะขาดอยู่ใน
 ห้อง เพราะนางเองก็อยากให้
 เจ้าชายสนพระทัยอยู่เหมือนกัน แต่

ถึงแม้จะมีปฏิกิริยาอย่างไรก็คงไม่
 สามารถทำให้เจ้าชายทรงแย้มสรวล
 กับนางได้ มีแต่จะทรงวังหน่อกัน
 ถ้าได้ทอดพระเนตรเห็นหน้าตาอัน
 แสนขเหร์ของนางเข้าละก็ หญิงผู้
 เป็นแม่เกิดแล้วคิดอีกหาวิธีที่จะช่วย
 ลูกสาว ในที่สุดก็บอกแก่ลูกสาวว่า

“อย่าร้องไห้ไปเลยลูกรัก แม่
 คิดออกแล้วที่จะทำให้เจ้าชายทอด
 พระเนตรเห็นลูก และคิดตั้งแต่ลูก
 แต่ลูกต้องทำตามแม่บอกนะ”

ลูกสาวรับคำด้วยความยินดี
 ดังนั้นเมื่อถึงวันที่เจ้าชายจะเสด็จมา
 แม่ของสาวพันสองชก็ได้เตรียมน้ำ
 อบดอกไม้หอม ทั้งดอกกุหลาบ
 ดอกมะลิ ดอกพุดซ้อน บ้านของ
 สองแม่ลูกอยู่ติดถนนพอดี และใน
 ขณะที่เจ้าชายเสด็จผ่านพร้อมด้วย
 ข้าราชการบริวาร แม่ผู้พันชเดียวก็ได้
 ใส่น้ำอบดอกไม้หอมออกมาทาง
 หน้าต่าง น้ำได้กระเซ็นไปถูก
 พระพักตร์เจ้าชาย และนางก็เฝ้า
 ลูกสาวเสียดังล้นว่า

“ตายแล้ว ลูกอะไรสะเพร่า
 อย่างนี้ สาดน้ำล้างมือออกมา ไม่ได้
 ดูเสียก่อน คุณน้ำกระเซ็นไปต้อง
 (อ่านต่อหน้า ๔๕)

ก็ทนปิ่นไม่ไหวเหมือนกัน มันไม่
ถึงกับเกลียดกันหรอกค่ะ แม่ ปิ่น
ก็ยังนึกว่าเขาเป็นพ่อของลูก แต่โดย
จิตสำนึกที่ลึกจริงๆ แล้วเราแหม่ง-
หน้ากันถึงที่สุด”

“ขว้างป้าอะไรแตกตะเขี่ยคไป
หมดขี้จันละ”

“ค่ะ แม่ ปิ่นรู้สึกเหมือนจะ
เป็นบ้า ถ้าไม่ทำลาชอะไรสักอย่าง
เขาเองก็ป้าเหมือนกัน ไฟข้างล่าง
นั่นแหละค่ะ”

หล่อนพูดออกมากระเือยเป็น
สายน้ำที่เคี้ยว ลูกขี้มนั่ง หมยู่
หน้าซัด

นกรินทร์ยืนอยู่ปลายเท้าอย่าง
สลัดใจ

ทำไมเขาจึงต้องถูกบังคับให้
มาขึ้นความอับปางของครอบครัว
น้องสาวใกล้ชิดขนาดนี้ เขาม่าจะ
ยังอยู่ต่างแดน และรับข่าวเพียง
จดหมายที่บอกไปสั้นๆ เขาอาจจะ
เกือบช็อค เมื่อรู้ว่า ‘ปิ่นหย่ากับผัว
แล้ว’ หรืออะไรก็ได้ที่คล้ายอย่าง
นั้น แต่เขาก็คงไม่ต้องทรมานมาก
ถึงขนาดนี้

“ปิ่นเลยเป็นลมค่ะ แม่ ไซ้ไหม
คุณอินทรา ดันเป็นลมไซ้ไหม”

“ค่ะ”

“ทีนี้เขาก็ไปอยู่กับอินันตบย

ไปละ ปรากฏว่าไม่ใช่คนเก่าะคะ
แม่ เปลี่ยนใหม่อีกแล้ว ปิ่นถามคิๆ
แหละว่า นึกจะตั้งฮาเริ่มหรือเ
ควงผู้หญิงไม่ซ้ำหน้าหยาบฉินไซ้
ไหม เห็นฉินเป็นนังไพร่สารเลว
อะไรที่คุณเอามาเลี้ยงไว้ ให้ข่าวให้
น้ำ ออกลูกเท่านั้นหรือ ปิ่นพูดขี้
งี้แหละ แม่ พูดเลข มันอึดอันจน
หัวอกแทบระเบิด ไม่พูดไม่ได้...”

ไม่มีใครทักท้วงทักทาน ปล่อย

ให้หล่อนพูดไป มีเร็วแรงเท่าไร
ก็พูดไป เหมือนท่านบพิ

“เขาเอาเขียงเอาอย่างที่ไหนมา
คะ แม่ ผู้ชายไทยเป็นขี้จันคั้งแต่
เมื่อไหร่คะ ทำไมพ่อไม่เป็น บาง
คนเขาก็ไม่เป็น เอาเขียงเอาอย่าง
ที่ไหนมา นึกว่ามีเงินเสียอย่าง
ก็เอาคืนเหยียบขยบ้านช่องให้มันพัง
ทลายได้ทุกวันทุกเวลาไซ้ไหม เขา
เคยคิดถึงใจคนที่เขาเรียกว่าเมียมั่ง
หรือเปล่า ถ้าไปเที่ยวผู้หญิงพรหม
อย่างว่า ปิ่นจะไม่ลือ ไม่สนใจเลย
แต่นักงวนคนนั้น คากหน้าไปโน่นไป
นี่เป็นเดือนๆ พอเบื่อกัน ก็คงใหม่
เพื่อนปิ่นก็คนแล้วมากระซิบว่า ปิ่น
ระวังผัวมั่งนะ ปิ่นทนไม่ไหว เลข
โทฯ ไปบอกแม่เขา ให้รับรู้ไว้ว่า
ลูกตัวเป็นอย่างนี้ จะโทษปิ่นไม่ได้”

นี่เอง...คุณไปรณีก้อยากจะพูด
ออกมาสักประโยค แต่ไม่ได้พูด...
คนที่กำลังเอาชนะเขาแพ้ทุกคน
ไม่ได้นึกถึงเรื่องเล็กๆ น้อยๆ
ถ้อยคำประโยคสองประโยคที่จะพา
ไปสู่ความแตกร้างรุนแรง ปิ่นบัก
จะนีกออกหรือยังว่า ในวิกฤติทุก
อย่างนั้น เขาห้ามพูดมาก

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สาวขี้เหว

พระพักตร์พระองค์ท่าน ที่นเรจะ
ทำอย่างไรกันดี จะเคียดรอนกัน
ไปหมด”

“ไซ้ ก็เพลิดชมพระพักตร์
พระองค์ท่าน ลูกเลขลืมอะไรๆ หมด
อย่างล้างมือเลขหกควาไป ลูกไม่ได้
สาธออกมาหรอก ลูกหวังว่าพระองค์
คงจะประทานอภัยแก่ลูกด้วย แต่
ลูกก็พร้อมจะรับโทษนานาประการ
ให้สมกับความสะเพร่าของลูก”

ขณะที่แม่ลูกได้ตอบกันอยู่ข้าง
หลังม่านภายในบ้าน เจ้าชายทรง
ได้ยินทุกถ้อยคำแต่ก็มีได้พิโรธ กลับ
แหม่งพระพักตร์หมายจะค่น้ำหญิง
แม่ลูกที่พูดโต้ตอบกัน แต่ก็เห็นแต่
เพียงเงาๆ แวบๆ ตรงหน้าต่าง
เจ้าชายทรงรำพึงว่า

“ถ้าน้ำล้างมือหอมออกอย่างนี้
ผู้หญิงคนนี้นคงจะต้องมีอะไรน่า
ชื่นชม คงทั้งสาวและสวส ไม่ได้
การต้องขอให้พระมารดาทรงจัดแจง
ถามไถ่เกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้น”

ทรงนึกเช่นนั้นแล้วเจ้าชายก็
อดขมไปทางหน้าคางนั้นไม่ได้
ก่อนจะเสด็จต่อไป กรันเสด็จกลับ
ถึงพระราชวังก็ได้ทูลพระราชินีถึง
หญิงสาวคนนั้น จนถึงกับคร่ำว่า
พระองค์ทรงประสงค์จะเสกสมรส
ด้วย พระราชินีทรงยินดีที่ได้ข่าว
เช่นนั้น จึงได้เสด็จไปที่บ้านสาว
พันสองชั่วด้วยพระองค์เอง ทั้งแม่
ทั้งลูกต่างตื่นตื่นและตื่นกลัวเมื่อได้
ข่าวว่าพระราชินีจะเสด็จมาบ้านตน
แต่แม่ผู้พันซึ่งเคยก็ทำใจถ้ามัว
พรันพริ้งใดๆ พยายามจัดการต้อนรับ
เสด็จอย่างสมพระเกียรติ จัด
น้ำชาอย่างดีที่สุดถวายพร้อมทั้ง
ขนมอย่างอร่อยที่สุดที่จะหาได้ใน
เมืองนั้น กรันเมื่อพระราชินีคร่ำ
ว่าอยากจะเห็นลูกสาว แม่ผู้เจ้าเล่ห์
ก็ทูลว่า

“ขอประทานอภัยเถอะเพคะ
ลูกสาวข้าพระองค์ออกจะขี้อาย ไม่
กล้าออกมาเฝ้า พอได้ข่าวว่าจะ
เสด็จมาก็รีบเข้าไปซ่อนตัวอยู่ใน
ห้องคังแด้นที่เคี้ยวเพคะ”

“เด็กคิมกุดค่า” พระราชินี
ทรงรำพึง “ผิดกับผู้หญิงสาวคน
อื่นๆ ทุกวัน” แล้วก็คร่ำแก่

แม่หม้ายขี้เหวว่า “ถ้าอย่างนั้นขอคุณสักรักยิ่งดี”

“ได้เพคะ ข้าพระองค์จะไปบอกลูกให้ขึ้นนิ้วออกมาให้ทอดพระเนตร”

ครู่ต่อมาพระราชินีก็ทรงเห็นประคุดแม่มือออกน้อย และมีนิ้วขึ้นออกมาเป็นนิ้วขาวเรียวยาว สวมแหวนเพชรมีประกายวาววับ พระราชินีทอดพระเนตรเช่นนั้นก็ทรงรำพึงอ้อว่า “เออ นิ้วก็สวยผิวก็ขาวเนียนดี แหวนนั้นก็สวยดีด้วย เห็นจะสวยพอจะเป็นเจ้าสาวของลูกเราได้หรือกะนะ”

ที่จริงนั้นพระราชินีทรงมีสายพระเนตรสั้น ทั้งห้องนั้นก็ค่อนข้างมืด เพราะฉะนั้นจึงมิได้ทรงสังเกตให้ถนัดว่า ที่ทรงเห็นเป็นนิ้วนั้น แท้จริงคือเทียนไขที่ทำรูปเหมือนนิ้วสวมแหวนเพชรไว้ด้วย

เมื่อพระราชินีเสด็จกลับถึงพระราชวัง ก็ทรงยืนยันว่าผู้หญิงนี้สวยด้วยนิสัยดีด้วย ดังนั้นจึงโปรดให้จัดพิธีเสกสมรสขึ้น โดยมีข้าทูลละอองธุลีพระบาทได้ทราบข่าวนั้นก็ทั้งยินดีทั้งตกใจ แต่ไม่มีทางจะแก้ไขอย่างไรได้ ในเมื่อวันกำหนดที่เขาจะมารับตัวเจ้าสาวข้างรวดเร็ว พิธีจะมีในตอนเย็นวันรุ่งขึ้นอยู่แล้ว แม่ผู้พี่ชายเคียดแค้นตัวลูกสาวอย่างสวยที่สุดทั้งเสื้อผ้าและเครื่องประดับเพชรพลอยอันมีราคาแพงที่สุด แต่ก็หาได้ทำให้ลูกสาวสวยขึ้นมาไม่ กลับดูน่าเกลียดกว่าเก่าเสียอีก ยังเคราะห์ตกผลึกหมอนานหนาพอที่จะไม่ให้ใครได้แลเห็นหน้า เมื่อขบวนหน้าเจ้าสาวไปพ้นบ้านแล้ว แม่ของสาวขี้เหวก็ได้แต่เฝ้าภาวนาขอร้องให้เจ้าชายทรงใจร้ายแก่ลูกสาวตนเกินไปนัก

ส่วนที่ในพระราชวังนั้นตามประทีปสว่างไสว ทั้งภายในคาน้ำก้นและในอุทยานสว่างไม่ผิดกลางวัน บรรดาแขกนับเป็นร้อยๆต่างแต่งตัวสวยงามขึ้นรอรับอยู่ที่หน้าประตู ขณะที่ขบวนเจ้าสาวมาถึง พระราชาและพระราชินีทรงคอยรับอยู่ตรงทางเข้าสู่วังพระโรง ส่วนเจ้าชายรัชทายาทนั้นทรงคอยอย่างกระวนกระวายอยู่ที่อยู่ในห้องพระโรงที่ตกแต่งไว้อย่างงดงาม ตลอดงานเลี้ยง เจ้าสาวมิได้เลิกผ้าคลุมหน้าขึ้นเลย แต่ใครๆก็มิได้รู้สึกแปลกใจ เมื่อได้ทราบว่าเจ้าสาวนั้นขี้อายเหลือเกิน กรันงานเลี้ยงเสร็จลงแล้ว และส่งตัวเจ้าสาวแล้ว เจ้าชายได้อยู่ตามลำพังกับเจ้าสาวในห้องหอ เจ้าสาวจำเป็นต้องเลิกผ้าคลุมหน้าพอได้ทอดพระเนตรเห็นหน้าเจ้าสาว ถนัดว่าขี้เหวเพียงใด เจ้าชายก็อดพิโรธมิได้ ทรงควาออกมาว่า

“เจ้าเป็นใคร นมโง่เจ้าสาวของข้า เจ้าเป็นผีร้ายมาสิงแทนนางไป ออกไป”

ครั้นแล้วเจ้าชายก็ทรงจับแขนเจ้าสาวผู้ขี้เหวเหวี่ยงออกไปนอกหน้าต่างโดยมิได้โยน ปล่อกให้หญิงสาวหวั่นตกลงไปในแปลงดอกไม้ แล้วก็เลยจมลงไป ในโคลนตม กระจกกระแตกตื่นซึกซ่า ที่แปลงดอกไม้ นั้นบังเอิญเป็นที่ประทับของบุปผาราช ราชานางดอกไม้ ตอนเที่ยงคืน บุปผาราชได้เสด็จออกมาจากดอกอันใหญ่อันเป็นตำแหน่งของพระองค์ กรันได้มาทอดพระเนตรเห็นเจ้าสาวขี้เหวหวั่นอยู่ในดิน ต้นซึกซ่าแลเห็นไหวๆ ในกองดอกไม้ เห็นแล้วอดขุ่นใจไม่ได้ แต่แรกก็ทรงแย้มสรวลแต่ต่อมาก็ถลันหัวเราะไว้ไม่ได้ บุปผาราชก็ทรง

พระสรวลออกมาเสียงดังถลัน เสียงหัวเราะของบุปผาราชทำให้บุปผาราชินีกับธิดาทั้ง ๖ องค์ได้ทรงถลันออกมาจากคาน้ำก้นดอกไม้ดอกต่างๆ เพื่อจะคว้าเกิดอะไรขึ้นแก่บุปผาราช ทั้งนั้นเพราะบุปผาราชประหลาดมานาน ไม่มีใครได้ขึ้นเสียงหัวเราะของบุปผาราชตั้งนานมาแล้ว กรันมาได้เห็นบุปผาราชทรงพระสรวลอย่างเบิกบานพระทัย แสดงว่าโรคไข้ได้หายไปแล้วเช่นนั้นทั้งบุปผาราชินีและพระธิดาต่างก็พระทัยพร้อมกันนั้นก็เสด็จตรงไปยังที่ที่เจ้าสาวขี้เหวยังติดกระจกกระแตกอยู่ในดิน แล้วก็ช่วยกันจับตัวให้ขึ้นขึ้น เมื่อชักใช้ได้ถามเรื่องราวและเจ้าสาวขี้เหวได้เล่าเรื่องของตนไปพลาถสะอื้นไปพลาถ ทุกองค์ต่างพากันสงสารเจ้าสาวขี้เหวเป็นอย่างยิ่ง บุปผาราชตรัสว่า

“เราจะช่วยนาง เพราะนางได้ช่วยรักษาโรคไข้ของข้า นางอยากได้อะไรเล่า”

“ข้าก็อยากจะสวย เจ้าชายจะได้ไม่ทรงรังเกียจข้า”

“ถ้าอย่างนั้นข้าจะให้ความงามของดวงตาของข้าแก่นาง” บุปผาราชินีตรัสขึ้นทันที แล้วดวงตาทั้งสองของสาวขี้เหวก็เป็นประกายแจ่มใสไม่ผิดกับดวงตาในท้องฟ้า

“ขอให้ผมของนางหนาและดำเหมือนผมของข้า” ธิดาองค์ใหญ่ของบุปผาราชตรัสขึ้น ทันใดนั้นผมอันโปร่งบางของสาวขี้เหวก็กลายเป็นหนานุ่มดำลึบประดุจขนบ่า

“ขอให้ผมของนางแฉ่มใสเหมือนผมของข้า” ธิดาองค์ที่สองตรัส แล้วฟันที่หลอเหลืออยู่เพียง ๒ ซึกได้กลายเป็นฟันขาวเป็นเงาวาววับขึ้นเต็มทั้งปาก ท้องทำให้

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

นกหัวขวาน

(นิทานชาราวัก)

เรื่องผู้หญิงต้องเป็นเมียผู้ชายที่เก็บหรือตกเสาเครื่องตกแต่งร่างกายของตนเอาไว้ และภายหลังได้พยายามสวมเครื่องนุ่งบั้นกลับไปยังสวรรค์ อันเป็นที่อยู่ของตนนั้น มีเล่ากันหลายอันด้วยกัน ดังเรื่องดาวเดือนเจ็ดของจีนกับญี่ปุ่น เจ้าหญิงนกยูงของจีนกับนางจางกวดวงจันทร์ของญี่ปุ่น และเรื่องอีกอันดุษของมลายู ที่ผู้หญิงเป็นนางเงือกถูกจับมาได้ ในที่สุดก็ได้กลับไปเป็นนางเงือกตามเดิม เรื่องของชาวชาราวักก็เช่นเดียวกัน ดังเรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชาวตะขกคนหนึ่งเป็นพรานป่า ชื่อกะตูปง วันหนึ่งกะตูปงได้เข้าไปในป่าเพื่อหานก กะตูปงได้เห็นนกตัวหนึ่งมีตาสีแดงแปลกเหลือเกิน จึงยกไม้ซางเป้าไปขว้าง เสียงลูกกระสุนแหวกอากาศไปถูกนกตัวนั้นตกลงมา กะตูปงก็ลงเก็บนก พอมีจะถึงตัวนก ทันใดนั้นก็น้ำแปลกอย่างหนึ่งที่ตัวนกนั้นหาใช้นกไม่ กลายเป็นเสื้อสวยที่ทำด้วยขนนก กะตูปงจึงจัดแจงพับเสื้อนั้นและเสื้อนั้นก็บางและอ่อนนุ่มจน

ม้วนให้เล็กพอที่จะใส่ไปในไม้ซางที่ใช้ยิงนกนั้นได้ แต่แล้วกะตูปงก็สะดุ้งสุดตัว ท่อๆก็มีเสียงถามมาว่า “เห็นเสื้อของข้าบ้างหรือเปล่า”

กะตูปงหมุนรอบตัว เหลือหาผู้ที่พูดแก่ตน และก็ได้เห็นผู้หญิงสาวสวยดูน่ารักยืนอยู่ข้างหลังตนนั่นเอง กะตูปงนึกไม่ออกเลยว่าผู้หญิงนั้นมาจากไหน จึงมายืนอยู่ข้างหลังตนได้ กะตูปงจึงตอบคำถามของสาวน้อยน่ารักว่า

“เห็น นี่จ้” พูดแล้วก็ชี้ให้ดู แล้วพูดต่อไปว่า “แต่ข้าไม่ให้นางหรือกะนะ จนกว่านางจะตกลงยอมเป็นเมียข้าไปอยู่กับข้า”

กะตูปงไม่เคยเห็นผู้หญิงสาวสวยอย่างนั้นมาก่อน จึงไม่ได้คิดเรื่องมีเมีย ทั้งที่แม่พรานบอกเสมอว่าให้มีเมียเสียที หญิงนั้นยอมตกลงทันทีที่แต่มีเงื่อนไขว่าจะต้องไม่ซักไซ้ไต่ถามเรื่องความเป็นมาของนาง และไม่ถามชื่อของนางด้วย กะตูปงก็รับปาก คนทั้งสองก็เลยได้แต่งงานกัน และบัดนี้ก็ได้ลูกชายคนหนึ่ง กะตูปงกับเมียได้อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขเรื่อยมา และทั้งหัวทั้งเมียต่างรักลูกชายของตนอย่างยิ่งยวด

แต่กะตูปงอดสงสัยไม่ได้ว่า เมียของตนมักมองขึ้นไปบนฟ้าบ่อยๆ วันหนึ่งกะตูปงอดสงสัยอยู่ต่อไปไม่ได้จึงถามนางว่า

“อะไรนะ”

แต่เมียไม่ตอบ ได้แต่สั่นหัว ต่อจากนั้นกะตูปงก็แลเห็นเมียของตนทอดผ้าทำเป็นเสื้อสองตัวด้วยกัน เสื้อนั้นมัสเซียวมีลวดลายแปลกดูคล้ายขนนก เห็นเช่นนั้นกะตูปงจึงถามเมียว่า “ทำเสื้อสองตัวนี้ให้ใครนะ”

“สำหรับสองคนพ่อลูกนะจ้” เมียกะตูปงตอบ “ถ้าเสร็จเมื่อไรสวมใส่แล้วละก็เหาะขึ้นไปบนฟ้าได้เหวียนา”

“ข้าไม่เห็นอยากเหาะได้เลย”

กะตูปงตอบ

“โง่จริง” นางพูดขมๆ “ไม่รู้หรือหรือว่าข้าคือใคร ข้านี้แหละคืออินจัน ตะมาคา ลูกสาวของซิงกาลางบูร่ง บ้านของข้าจะอยู่บนท้องฟ้านะ”

ได้ยินเมียพูดเช่นนั้น กะตูปงอดสงสัยไม่ได้ เพราะเคยได้ยินชื่อซิงกาลาง บูร่งมาก่อนแล้ว ท่านผู้

(อ่านต่อหน้า ๔๙)

“งานก็เรื่อยๆแหละครับ ว่าแต่แรงงานวัน” ซงเตือนเรื่องค่าแรงคนงาน

ทิจอตอนใจ หมั่นเขาใช้เงินมากจริงๆ ทั้งการก่อสร้างและขนย้ายข้าวของออกจากที่เก่ามาสู่ที่ใหม่ เงินที่ควรจะมีก็คล่องๆ จากบริษัทปูนก็อดผลิตปกติ เขาต้องจ่ายเงินส่วนตัวไปก่อนมากมาย

“ไปเบิกที่คุณนาย”

ทิจอไปต่อว่านายโซโนคะกับนายโอกุระเรื่องการเบิกเงิน ทั้งสองคนได้แต่นิ่งหน้า

“ผมให้คุณเบิกไปก่อสร้างที่พักคนงานล่วงหน้าเท่าที่ผมจะส่งจ่ายได้ แต่มากนักก็ต้องให้ซอนคะอนุมัติ”

“แต่คุณซอนคะโยกโยยอยู่เรื่อย ผมก็ได้อ่านเรื่องจะถูกบอมบ์อยู่เรื่อย สภาพงานก็ไม่ไหวเลย” ทิจออุทาน “ผมจมนเงินไปที่นั่นหลายสัปดาห์แล้วนะครับ”

ทิจอยังติดนิสัยนับเลขแบบคนจีน ก่อนนับแค่หลักหมื่นเท่านั้น ไม่นับเป็นแสนเป็นล้าน

“ผมจะพยายาม” โอกุระเสียงอ่อน “ไม่รู้จะไรกันขึ้นนะ นายซอนคะนี่ ชอบทำใหญ่เกินเหตุอยู่เรื่อย ผมจะไม่ชอบพวกทหารเท่าไรนักหรอก ทำเป็นขามูไรโบราณไปได้”

แต่ทิจอก็ได้เงินมาเพียงสิบเปอร์เซ็นต์ของลงทุนไป มีหน้าชาสงครามใกล้จะสิ้นสุด ระเบิดลงไม่เว้นวัน โรงเรือนที่ปลูกให้คนงานอยู่ถูกระเบิดพัง คนงานตายเสียหลายคน ยิ่งคิดเขาหมดความอดทน รมออกจากงานขึ้น สงอพยพคนงานออกเสียบ้างแล้ว

งานชิ้นนี้ทำให้เขาเสียทั้งเงินและกำลังใจไปไม่น้อยเลย

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นกหัวขวาน

เป็นเทพแห่งสงครามชาวอะซึก เป็นแม่ทัพใหญ่ผู้ไม่เคยแพ้สงครามใดๆ เลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่กะตุปก็ไม่ได้ว่าอะไร ได้แต่นึกในใจว่า ‘เมื่อเราเห็นจะเป็นนางฟ้าละมัง’

ทันใดนั้น ร่างเมียของกะตุปก็ปรากฏขึ้นคลุมเต็มตัว อีกครู่หนึ่งต่อมาแขนทั้งสองก็ได้กลายเป็นปีก และก็ได้โบยบินสูงขึ้นๆ กะตุปจะจับตัวเอาไว้แต่จับไม่ทัน เพราะเมียบินสูงขึ้นๆ ทุกที กะตุปร้องตะโกนเรียกเมียว่า

“กลับมาก่อน กลับมาก่อน”

เสียงเมียร้องตอบมาว่า “ถ้าอยากจะมาเยี่ยมข้าละก็ สวมเสื้อที่ข้าทำไว้ให้นั่นแหละ” แม้เมียจะบอกเช่นนั้นกะตุปก็มิได้สนใจ เพราะไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ เวลาจึงล่วงไปเป็นปีๆ ตลอดเวลาลูกชายกะตุปมีท่าทางเศร้าสร้อยเพราะขาดแม่หน้าตาดีไม่มีความสุข ซึ่งกะตุปผู้พ่อไม่รู้จะทำอย่างไรให้ลูกมีความสุขได้ จนในที่สุดลูกชายก็ได้ร้องให้ร้องบอกพ่อว่า

“พาลูกไปหาแม่เถอะ ลูกอยากเจอแม่อีก”

“จะทำอย่างไรจึงจะได้เจอแม่เขาละลูก” กะตุปถามลูก ทันใดนั้นก็นึกถึงเสื้อที่เมียทำไว้ให้ จึงลองเอามาสวม และสวมให้ลูก ในพริบตาคนทั้งสองก็รู้สึกตัวเบาและลอยขึ้นๆ ในไม่ช้าก็บินขึ้นไปได้ถึงบนฟ้า และได้เห็นพระราชวังอยู่ตรงหน้า ประตูพระราชวังเปิดอยู่ และได้มีชายคนหนึ่งแต่งกายสวยงามอย่างชาวอะซึกขณะเข้าสู่ศึก ชายผู้นั้นแหละคือซิงคาลาง บุร

ซึ่งได้ส่งเสียงดังลั่นเรียกกะตุปว่า

“เข้ามา เข้ามา กะตุป ข้ากับลูกสาวกำลังคอยอยู่ ทำไมมาช้านักเล่า”

ทันใดนั้น อินจิน ตะมาคา ก็ปรากฏร่างออกมา และมีท่าไม้ลูกใจที่รู้ว่ากะตุปได้มีเมียใหม่ นางจึงออกปากว่า

“กลับไปเสียเถะ ข้ารู้ว่าเมียใหม่แล้วมิใช่หรือ ทั้งลูกไว้กับข้าทีนี้แหละ พ่อข้าจะได้สอนอะไรๆ ให้เอง แล้วจะส่งกลับไปภายหลัง”

ได้ยินเมียพูดเช่นนั้น กะตุปก็จำต้องกลับไป ข้างฝ่ายซิงคาลาง บุรรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้เห็นหลานตา ในระหว่างนั้นคนของซิงคาลาง บุรถูกขังขื่อขุ่ยขางฆ่าตาย ซิงคาลาง บุรได้แสดงให้หลานดูวิธการพศพออย่างถูกต้อง และได้บอกหลานให้เก็บข้าวของของคนตายลงหีบทั้งหมด ซิงคาลาง บุรบอกหลานต่อไปว่า

“แล้วหีบนั้นจะเปิดไม่ได้นะ จนกว่าเราจะตัดหัวศัตรูของเราได้”

ดังนั้นในวันรุ่งขึ้น สองคนหลานจึงได้เที่ยวตามหาขังขุ่ยขางศัตรูของตน ขณะเดินทางไปในซิงคาลาง บุรได้สอนหลานถึงเรื่องเวทมนตร์คาถาต่างๆ ตลอดจนวิธีที่จะดูนิมิตหมายว่าจะไรดีอะไรร้ายในไม่ช้าก็มาถึงบ้านยาวที่ขังขุ่ยขางได้พำนักอยู่ ตาหลานสองคนตกลงกันว่าจะคอยอยู่ข้างนอกจนกว่าจะมืด ครั้นถึงเวลา คนทั้งสองย่างเข้าไปในบ้าน ซิงคาลาง บุรได้ตะโกนเสียงดังลั่น เป็นการข่มขวัญศัตรู แล้วก็พุ่งหอกไปที่ขังขุ่ยขาง ยักษ์ล้มลง ซิงคาลาง บุรได้โดดเข้า

ไปเหยียบบอกแล้วใช้ดาบฟันคอขั้ว
ขุบาง คับเดียวคอขั้วก็ขาดกระเด็น
และปรากฏว่าคนที่อยู่ในบ้านยาว
ทั้งหมดนั้น ต่างเป็นเชลยของขั้ว
ขุบาง ซึ่งกลาง บุ่งจึงจัดแจง
ปล่อยเชลยทั้งหมดนั้น

เมื่อซึ่งกลาง บุ่งได้ห้วยขั้ว
แล้วก็พาหลานชายกลับที่อยู่ คนของ
ซึ่งกลาง บุ่งต่างพากันดีใจ
จัดงานเลี้ยงใหญ่ถึงสามวันสามคืน
เมื่องานเลี้ยงสิ้นสุดลงแล้ว ซึ่งกลาง
บุ่งก็ได้ให้หลานชายคนกรุงไป
ประหลาดที่สลักไว้บนหัวเสาสูง
ปากถนนนั้นไปทางที่อยู่ของขั้ว
ขุบาง หลานชายได้ถามว่า

“อะไรนั่นนะตา”

“นกหัวขวานใจละ นี่จะเป็น
นกศักดิ์สิทธิ์ของชาวตะขก เรา
เชื่อว่านกหัวขวานนั้นแหละที่จะช่วย
เราทำลายศัตรูของเราได้”

“ทำไมจึงใช้นกหัวขวานละ
ตา”

“ทำไมถามมากจริง” ผู้เป็นตา
เอ็ดหลาน แต่ก็อธิบายต่อไปว่า
“คงจะเป็นเพราะนกหัวขวานเป็นนก
ใหญ่แข็งแรงละมั้ง แต่ถึงจะอย่างไร
ก็ตาม นกชนิดนี้นักเป็นนกสวย
ไม่ใช่หรือ ทั้งหัวทั้งหางของมัน
นั้นแหละ”

ต่อมาเมื่อได้สอนหลานให้เรียน
รู้อะไรหลายๆอย่างแล้ว ซึ่งกลาง
บุ่งก็ได้ส่งหลานกลับมายังโลก
มนุษย์ และลูกของกะตูปก็ได้นำ
ความรู้เหล่านั้นมาสอนให้แก่พ่อและ
คนอื่นๆที่อยู่ในบ้านยาวร่วมกับพ่อ
ของตน เพื่อให้ได้ประพฤติปฏิบัติ
สืบกันต่อมา ♥

วงศ์ศาคณาญาติ

อย่าเอาเลลยลขั้วนั้นะ มันกดเนื้อเจ็บ
เอาผ้าบางๆดีกว่า อย่างผ้าบ้าน จะ
ได้ไม่ร้อน”

ด้วยเหตุนี้เงินจำนวนดังกล่าว
จึงใช้ไปด้านการเตรียมของให้ลูก
ได้มาหลายชิ้นอย่างไม่น่าเชื่อ เพราะ
ชื่อของในตลาดที่ราคาไม่แพง

เงินจำนวนเดียวกัน ถ้าพริ้ม
เดินเข้าไปในร้านขายของเด็กใน
ศูนย์การค้าทันสมัยสักแห่ง อาจจะ
ได้ผ้าห่มเล็กๆมาผืนเดียว

“กระดิกน้ำร้อนแม่มี ไม่ต้อง
ไปซื้อใหม่หรอก แม่จะเอามาให้
เพราะไม่ได้ใช้แล้ว ผ้าห่มก็เอาผ้า
นุ่มๆหน่อยอย่างผ้าขนหนู อย่าไป
เอาผ้าห่มหนาๆเลย เปียกเข้าซัก
ลำบาก ไม่ค่อยจะแห้ง”

ลูกของพริ้มที่จะเกิดมาดูเหมือน
จะเป็นหลานคนที่สิบของย่า หรือ
ไม่กี่คนที่เก่า...ราวๆนั้น แต่แม่ของ
อาร์มย์ก็กระตือรือร้นที่จะคอย
ต้อนรับหลานคนนั้น ราวกับว่าเป็น
คนแรกเหมือนกัน

“หนูอยากได้ผู้หญิงหรือผู้ชาย”

“ผู้หญิงค่ะ” พริ้มตอบโดยไม่
ลังเล

อีกฝ่ายหนึ่งหัวเราะเบาๆ บอก
ความพอใจ

“มีน้ำละ เตรียมแต่เสื้อผู้หญิง
...ดีเหมือนกันนะ หนู คนไทยเขา
ชอบลูกคนหัวขี้เป็นผู้หญิง จะได้
ช่วยแม่หุงข้าวเลี้ยงน้อง...เข่าว่ากัน
ยังงั้น”

“หนูนึกว่าใครๆเขาชอบแต่ลูก
ผู้ชายเสียอีกค่ะ” พริ้มอดรำพึงออก

มาไม่ได้

“คนจีนกระมัง เขาชอบลูก
ผู้ชายเอาไว้สืบแซ่ แม่ล่ะชอบทั้งนั้น
แหละไม่ว่าผู้หญิงผู้ชาย เป็นลูกเรา
เสียอย่าง หนูเดินระวังนะ ในตลาด
มันลื่น หกล้มไม่ได้นะคนท้อง แล้ว
อย่าหัวของหนักล่ะ ไม่ได้หรอก”

แม่ของอาร์มย์มาหาลูกชายและ
ลูยสะใภ้ได้บ่อย เพราะบ้านอยู่ใกล้
บางครั้งก็ทำอาหารมาฝากอย่างชนิด
ที่คิดว่าพริ้มจะกินได้โดยไม่แสดง

“หนูอยากกินอะไรละ คนท้อง
บางคนชอบกินอะไรแปลกๆ ถ้า
ไม่ใช่หมวดเต้าเขากะต่าย แม่จะ
หามาให้”

“ไม่อยากจะอะไรเป็นพิเศษหรอก
ค่ะ” พริ้มตอบปฏิเสธตามมารยาท

“พริ้มเขากินแต่น้ำผึ้ง” อาร์มย์
บอก “ซอมาทาขนมปังกินได้ทก
มือ หวานแสบไส้ ไม่รู้กินเข้าไปได้
ยังงัยละ แม่”

“โอ๊ย ตอนท้องแคะรู้ใหม่ว่า
แม่กินดินสอพองเข้าไปเท่าไร ใคร
เขากินกันมั้ง” แม่ของอาร์มย์ร้อง
“คนท้องก็ยังไม่ละยะ บางคนกิน
อะไรไม่กิน ไปชอบกินทองคำเปลว
ก็ยังม่ กินน้ำผึ้งนะรี...โบราณเขา
ว่า...”

คนพูดมีคำ ‘โบราณเขาว่า’ ติด
ปากอยู่เสมอ

“ลูกที่เกิต้นต้องมาจากสวรรค์”
“เกี้ยวอะไรกัน ละยะแม่”

อาร์มย์ถามแกมหัวเราะ

“อ้าว มาหัวเราะ เขาลือกันยะ
ว่าถ้ากินของสดคาวละก็มาจากนรก
ถ้าของหวานๆละก็มาจากสวรรค์ ถ้า
กินผลไม้มาจากสัตว์เดรัจฉาน

J 33 มจร ๒ ๒๗/๓.๖-๒๕๒๓

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

เรื่องของวัว

(นิทานจีน)

วัวมีความสำคัญในชีวิตของคน คนจีนก็ถกเถียงกันทีเดียวกัน จึงมีเรื่องของวัวเล่าไว้หลายต่อหลายเรื่องด้วยกัน นับแต่เริ่มมีวัวชนในโลกเป็นต้นไป ดังที่โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ดเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของจีน เรื่องเล่าว่า

แต่ก่อนนานมาแล้ว ในโลกเรายังไม่มีวัว คนจะทำอะไรได้น่าต้องใช้แรงกายของตนเอง ซึ่งเหน็ดเหนื่อยอย่างสาหัสสากรรจ์ ทั้งยังทำนาไม่พอกินเสียอีก การที่มีวัวมาช่วยคนไถนานั้นมีเล่ากันเป็นตำนานว่า ส่วนหนึ่งเล่าว่าเทพแห่งสวรรค์ทรงส่งสารผู้คนในโลกให้ต้องทำงานอย่างแสนเหนื่อย โดยไม่ได้หยุดพักเลย แล้วก็ยังได้ผลไม่พอกิน คนจึงกินข้าวทุกวันไม่ได้ ๓ วันจึงจะได้กินสักที บางทีก็กินกินที่ ๖ วันกินก็ยังมี ดังนั้นจึงได้โปรดให้วัว ซึ่งขณะนั้นเป็นดาววัวในท้องฟ้าลงมายังมนุษย์โลกเพื่อบอกแก่คนในโลกว่า

“ถ้าพวกเจ้าทำงานกันอย่างขยันขันแข็งอย่างนั้นละก็ เจ้าจะมีข้าวมากพอ พอกินข้าวได้ ๓ วันหน”

แต่วัวเกิดฟังคำสั่งไม่เข้าใจ จึงรีบลงไปยังมนุษย์โลก แล้วประกาศแก่คนทั้งหลายว่า “นี่แน่ะ เจ้าทั้งหลาย บัดนี้เทพแห่งสวรรค์ได้โปรดให้เราบอกแก่พวกเจ้าว่าต่อไปนี้จะได้อีกกินข้าววันละ ๓ วัน ไม่ต้องอดข้าวกันอีกต่อไปแล้ว”

เมื่อบอกเรียบร้อยแล้ว วัวก็รีบกลับไปยังสวรรค์ไปรายงานแก่เทพแห่งสวรรค์ว่าไปบอกแก่คนว่าอย่างไรบ้าง พอพูดจบเทพแห่งสวรรค์ก็พิโรธว่าเป็นที่สุด ตรัสว่า

“หนอยแน่ เจ้าวัว ส่งให้ไปบอกอย่างหนึ่ง กลับไปบอกอีกอย่างหนึ่ง แล้วเจ้าคิดใหม่ว่า คนนั้นมีแค่ ๒ มือ ๒ เท้า จะมีปัญญาความสามารถอะไรที่จะหาข้าวกินให้พอกินได้วันละ ๓ มือ ถ้าอย่างนั้นแล้ว เจ้าต้องลงไปช่วยเขาไถนา เพื่อให้คนเขาได้มีข้าวพอกินวันละ ๓ มือ ทั้งนี้เพราะเจ้าอยากฟังผิด และไปบอกเขาผิดๆ”

ดังนั้นวัวจึงต้องลงจากสวรรค์มาช่วยคนไถนานับแต่นั้นมา เขาจึงถือว่าวัวเป็นสัตว์สำคัญไปด้วย เหตุเพราะเป็นสัตว์ที่มาจากสวรรค์

ส่วนอีกตำนานหนึ่งเล่าว่าผู้ที่ส่งสารคนที่ต้องทำนาเหน็ดเหนื่อย

แล้วได้ข้าวไม่พอกินนั้นหาใช่เทพแห่งสวรรค์ไม่แต่เป็นตจางสุตะผู้มีใจเมตตา วันหนึ่งตจางสุตะทอดอุวหาว่า

“คนในเมืองมนุษย์ออกจะลำบากยากเข็ญที่ต้องไถนาด้วยแรงของตัวเอง เราจะไม่ส่งวัวจากสวรรค์ของเราไปช่วยเขาไถนาบ้างหรือพะยะคะ”

อุวหาว่าตจางสุตะตรองอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ทรงปฏิเสธเด็ดขาดว่า “ไม่ได้ ไม่ได้แน่นอน คนในโลกไม่ได้มีใจเมตตากรุณา เวลาใดที่ว้ายังหนุ่ม และช่วยเขาทำงานได้มาก เขาก็จะเลี้ยงดูอย่างดี แต่ถ้าเวลาใดที่ว้ายแก่ตัวลง ทำงานไม่ไหว เขาก็จะฆ่าเสีย เอาเนื้อไปกิน เอาหนังไปใช้” แต่ตจางสุตะก็ทูลแย้งว่า

“แต่คนก็ไม่ได้เล่นก่หรือก่พะยะคะ ข้าพระองค์ขอเอาตัวเองเป็นประกันได้ ถ้าวัวถูกฆ่าเอาเนื้อไปกิน เอาหนังไปใช้ละก็ ข้าพระองค์ขอลงนรกไปเอง”

เมื่อทรงเห็นตจางสุตะยืนยันแข็งขันเช่นนั้น อุวหาจึงโปรดให้เป็นไปตามคำขอร้อง แรกๆผู้คนก็ปฏิบัติต่อวัวเป็นอย่างดี เพราะวัว

(อ่านต่อหน้า ๕๒)

“พริม จะมางานทำไมไม่บอกแม่” แม่กระซิบเอ็ด หน้าตาบอกความเดือดเนื้อร้อนใจ “ทำไมถึงแต่งตัวปอนอย่างนี้ ดายแล้ว! ตัวเองบ้างหรือเปล่าว้าทำไมปล่อยเนื้อปล่อยตัวนัก ไร! พริม นี่ถ้าญาติๆ เขาเห็นเขามิถูกเอาเยหรือ พริม ไม่มีสตางค์ทำไมไม่บอกแม่สักคำ”

“พริมมาคารวะคุณปู่ ไม่รู้ว่าจะต้องแต่งตัวเต็มยศ ไม่งั้นจะไปเช่าเครื่องละครชาตรีมาเสียรู้แล้ว รูด”

“ยังจะมาเถียงอีก” แม่เอ็ดต่อแม่แต่งชุดไทยแบบพระราชานิยมเป็นผ้าไหมไทยสีดำสนิททั้งชุดเสื้อแขนยาวและผ้าถุงยาวกรอมเท้า ดูสวยสง่า ประดับอาภรณ์แท้ที่แพรวพราวราวกับของเทียม คือสร้อยอุษะเพชรล้วนของเก่า ส่องประกายวูบวบรอบลำคอ “รู้ไหมว่างานนี้ใหญ่ขนาดไหน แล้วแต่งตัวราวกับคนใช้มางาน จะเกล้งพ่อแม่ให้อายหรือใจ ดินะที่คุณย่าไม่เห็น”

ถ้าเป็นเมื่อเด็ก ๆ พริมคงจะแสดงออกด้วยการกระต๊อบเท้าเร่าๆ เป็นการต่อต้านคำว่ากล่าวทำนองนั้น แต่พริมเป็นผู้ใหญ่ที่กำลังจะเป็นแม่คนภายในอีกไม่กี่เดือน พริมจึงได้แต่ขมหน้าซัด ปากม้ม เสียความตั้งใจจะมางานซึ่งบัดนี้พังทลายลงหมด (อ่านต่อฉบับหน้า)

เรื่องของว้าว

แข็งแรงโลนาได้ดี ช่วยงานคนได้มาก แต่อยู่ไปๆ ว้าวเกล้งทำนาไม่ไหว เขาก็ฆ่าเสีย เอาเนื้อมากิน เอาหนังมาใช้ แม้ว่าว้าวจะร้องไห้และร้องขอชีวิต แต่คนก็มีได้สนใจไว้ชีวิตให้

ครันฮหว่างต๋ทรงทราบเช่นนั้น ก็พิโรธหนักหนาลึงกับเนรเทศต๋จ้างผุสะลงนรกไปเลย ทั้งยังต้องให้หลับตาตลอดไป จะยกเว้นให้เฉพาะวันที่ ๓๐ ของเดือนเจ็ดเท่านั้น เพราะฉะนั้นในเดือนนั้นวันนั้นคนจะจูดรูปบูชาต๋จ้างผุสะเป็นการระลึกถึงคุณของท่านด้วย

เมื่อว้าวได้ลงมาอยู่ในโลกมนุษย์แล้ว ก็ได้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับสัตว์อื่น สัตว์ประเภทหนึ่งคือปู เขาเล่าว่าในสมัยนั้นปูยังตัวกลมๆ และเกลี้ยงเรียบ อยู่มาวันหนึ่งว้าวเกิดแอบไปกินข้าวในนา ปูแลเห็นเข้าก็เอะอะไววาย ร้องตะโกนว่า “ว้าวโมยข้าวกิน ว้าวโมยข้าวกิน” ว้าวได้ขึ้นเข้าอดโมใหญ่ไม่ได้ เอ็ดปู้ว่า

“เงียบเถอะ เจ้าปู ไม่ใช่ขุระอะไรของเจ้า”

แต่ปูก็ยังไม่สนใจ กลับยังตะโกนดังหนักขึ้น ว้าวโกรธเต็มทีจึงยกเท้ากระทุบลงไปบนกระดองปู โดยแรง ปูก็เลยตัวแบนแปดแปดลงไป และเขาวัวยังแลเห็นรอยกับว้าวอยู่บนกระดองปูนั้นด้วย

นอกจากปูแล้ว ว้าวก็ยังไปเกี่ยวข้องกับปูอีก โดยเฉพาะเมื่อเทวดาทรงปรารภจะหาสัตว์มาใส่ในจักรราศีให้ครบทั้ง ๑๒ ตัว และก็ทรงหาได้ทั้งมังกรงูใหญ่ งูเล็ก เสือ และกระต่าย ครันมาถึงว้าวกับหนูกี้ มีปัญหาว่าใครตัวใหญ่กว่ากัน ที่จริงใครๆ ก็รู้ว่าว้าวตัวใหญ่กว่าหนู แต่หนูกี้ยังเถียงว่าตนเองตัวใหญ่กว่า ว้าวได้ขึ้นหนูกี้ว่าตัวโตกว่าเช่นนั้นก็ได้แต่สั่นหัวจนเขาสั่น ว้าวร้องตะโกนว่า

“เฮ้ย เจ้าหนู ใครๆ ก็รู้ว่าว้าว

อย่างข้านี้แหละตัวใหญ่แก่ไหนและทำงานเก่งอย่างไร แล้วเจ้าหนูตัวเท่านี้ หนูกี้ก็ไม่ก็ปอนด่ หนอยแน่ะ บังอาจมาตีเสมอกับข้า ข่าน่าหัวเราะเสียเหลือเกิน”

เจ้าหนูแสนกลหัวเราะเยาะว้าวแล้วพูดว่า “เรื่องขนาดกับความสามารถนั้นะ ใครๆ ก็วัดตัวของตัวได้ แต่วามันไม่มีมาตรฐาน มันต้องแล้วแต่คนส่วนใหญ่เขาจะเป็นผู้ตัดสิน จริงละที่ข้าเป็นเจ้าหนูตัวกระจอยร่อย แต่วามันข้าจะวัดรอยตีนกับเจ้าละ”

เทวดาทรงเห็นว่าเรื่องจะไปกันใหญ่ ก็เลยตัดบทว่า

“อันที่จริงนะ หนูนะตัวไม่ใหญ่เท่าว้าวหรอก แต่ในเมื่อหนูไม่ยอมเชื่อ เราจำต้องอาศัยการตัดสินของฝูงชน ข้าก็เลยมีความเห็นว่าออกไปหยั่งเสียงประชาชนดูดีกว่า”

ววกี้ยอมตกลงทันที คิดว่าถึงอย่างไรๆ ขัษชนะต้องเป็นของตนแน่นอน ข้างฝ่ายหนูกี้ทำเป็นหน้าเศร้าพูดว่า “ข้าต้องทำตัวให้ใหญ่ขึ้นอีกหน่อยก่อนจะไปปรากฏตัวให้คนอื่นเห็น” เมื่อเห็นหนูกี้ท้อแท้ใจคอห่อเหี่ยวอย่างนั้น ววกี้ก็คิดว่าถึงอย่างไรก็ตามหนูกี้คงตัวเล็กกว่าตนอยู่นั่นเอง เพราะฉะนั้นจึงยอมให้หนูกี้แบ่งตัวให้ใหญ่ขึ้นอีกเท่าหนึ่ง ส่วนตัวเองไม่ต้องเดือดร้อนในเรื่องนี้ เพราะตัวเองตัวโตกว่าหนูกี้ตั้งร้อยเท่าอยู่แล้ว

ครันเมื่อหนูกี้แบ่งตัวโตขึ้นอีกเท่าหนึ่งแล้ว ทั้งหนูกี้กับววกี้พากันเข้าไปในเมือง เมื่อผู้คนแลเห็นเข้าก็ชวชนกันดูหนู แล้วโห่จันว่า

“ดูนั่นแน่ะ โอ้โฮ หนูกี้ตัวใหญ่เท่านี้ เกิดมาไม่เคยเห็น”

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ผีห้วบิน

(นิทานเวียดนาม)

เรื่องนี้เป็นเรื่องชวนสนใจ
จึงมีคนพยายามเล่าให้แปลกน่า
ตื่นเต้น ดังเรื่องนกเขนเดียวกัน
เรื่องเล่าว่า

เมื่อนานมาแล้ว ยังมีชายหนุ่ม
คนหนึ่งชอบเที่ยวแต่งตัวโหลมๆ
สวมหมวกญวนเก่าๆ รองเท้าแตะ
ขาดๆ มือถือไม้ สะพายถุงย่าม
เดินไปตามทางเลียบลำธารที่ไหล
เข้าไปในหุบเขาโดยไม่มีจุดหมาย
ทั้งนี้เพราะชอบเที่ยวสอดเขารับ
ราชการแบบจอบหวดออกแล้วเป็น
ครั้งที่สอง ทุ่งๆก็ได้อุดสำหรับพัก
เพื่ยร่ำเรียนมาตลอดเวลา ๓ ปี
ความผิดหวังทำให้เขารู้สึกไม่
อยากกลับบ้าน อยากเดินไปเรื่อยๆ
แต่ทำไม่ได้ เพราะถ้าเดินไปเรื่อยๆ
ก็จะพาไป และที่เดินเลียบลำธารมานี้
ก็มิได้รู้เลยว่า ลำธารนี้จะผ่านที่ใด
บ้าง เมื่อเดินมาได้ไกลทีเดียว
หนทางที่เลียบลำธารก็เบนออกแล้ว
เลี้ยวเข้าไปในป่าละเมาะ ได้ยินแต่
เสียงนกกับเสียงแมลงที่บินอยู่รอบ
ตัวเรื่อยๆ ก้าวขาอย่างเหนื่อยอ่อนไป
ตามทางที่ค่อนข้างชัน เดินไปพักไป
ไม่ค่อยแน่ใจนักว่าหนทางอันแสน
เปลี่ยวจะมีบ้านผู้คนพอจะขออาศัย
นอนค้างคืนได้บ้างหรือไม่ แต่ก็ยัง
ปลอบใจตนเองว่า คงจะมีบ้างหรอก

น่า คิดดังนั้นแล้วก็ออกเดินต่อไป
ด้วยความมั่นใจ

ครั้นมาถึงยอดเขานั้น ต้นไม้
ค่อนข้างน้อยลงจนแลเห็นสิ่งก่อสร้าง
เป็นหินก้อนใหญ่ พอเดินเข้าไปดู
ใกล้ๆก็เห็นเป็นบ่อน้ำที่สร้างบนที่
ราบสูงเหนือชะง่อนผา แต่ประหลาด
พิสดารหมดสิ้นแล้ว แลเห็นแต่
ก้อนหินขาวโพลนในแสงตะวัน
อ่อนๆตอนเย็น เขารู้ว่าเข้าไปใน
ลานและเดินไปมารอบบ่อน้ำที่อยู่
กลางลาน ก็ได้เห็นตึกหลังหนึ่งท่าม
กลางสิ่งประหลาดพิสดาร ยังมีหลังคาอยู่
มองดูคล้ายโรงเก็บของ ตัวโรงมี
กำแพงแข็งแรง หลังคามุงกระเบื้อง
เห็นแล้วเขารู้ดีใจไม่ได้ว่าพอจะมี
ที่พักนอนแล้วกันวันนี้ เพราะโรง
นั้นถึงจะเก่าแต่ก็ไม่ร้างอย่างตัวบ่อน้ำ
และปราสาทส่วนอื่นๆจึงแสดงว่าน่า
จะมีคนอาศัยอยู่

เขารู้สึกว่าไปที่ประตูลูกแล้วค่อย
มองเข้าไปข้างใน เมื่อสายตาชินกับ
ความมืดแล้ว ก็แลเห็นมีร่างร่างหนึ่ง
นั่งอยู่ตรงมุมห้อง เขารู้สึกอดหวั่น
ว้างลงข้างล่าง แล้วจึงไม่ไว้ที่กำแพง
พอลำบากร่างนั้นแล้วก็ก้าวเข้าไป
ข้างใน ร่างนั้นเป็นชายชราโกนหัว
เกลี้ยงแต่ไว้หนวดยาวขาว นั่งผ้า

เก่าๆสวมหัว แต่แรกอาจจะเป็นสี
เหลืองก็ว่าได้ ชายชรานั่งบนเสื่อ
กมหัวตอบรับคำนับชายหนุ่มโดย
ไม่พูดว่าอะไร แต่ชี้ไปยังเสื่ออก
ผืนหนึ่งซึ่งปูอยู่ใกล้ประตู เขารู้
ลังบนเสื่อนั้น แต่เมื่อชายชราไม่พูด
เขาก็ไม่กล้าพูดอะไรออกมา เมื่อได้
พักขาเสียหน่อยก็ค่อยสบาย พอได้เป็น
เวลาใกล้ค่ำ เขารู้สึกขี้ขลาด บิดตัว
ไปมา ชายชราดูเหมือนออกมาทันทีว่า

“จะไปไหนล่ะ”

“ข้าจะออกไปล้างเนื้อล้างตัวที่
บ่อน้ำกลางลานนั้น”

“อย่าไปเป็นอันขาด” ชายชรา
เตือน “ที่นี่จะอาบน้ำล้างตัวได้
เฉพาะที่ลำธารน้ำไหลเท่านั้น แต่
ก็ต้องไปให้ถึงต้นก่อนค่ำ” หยุดพูด
ไปครู่หนึ่ง ชายชราก็บอกว่า “เอา
ไม้เข้ามาเสียข้างใน”

เขารู้สึกแปลกใจไม่ได้ แต่ก็ทำ
ตามโดยไม่รู้ว่าชายชราพูดมีความ
หมายอย่างไร ไม่ช้าตะวันก็หายลับ
ไป ทุกแห่งมืดมิด มีลมอ่อนๆพัด
มาพอเย็นสบาย ชายชราจุกบ และ
นำข้าวเหนียวมัดหนึ่งกับน้ำชาถ้วย
หนึ่งมาให้เขากิน แล้วก็กลับไป
เสื่อของตน เอนตัวลงนอน หันหน้า
เข้าข้างฝา (อ่านต่อหน้า ๕๕)

- in all the land : all over the country (ทั่วทั้งประเทศ)

นี่เป็นเรื่องจริง ไม่แค่เพียงผู้รักหรือโค้ชเท่านั้น แม้ผู้เล่นเขาก็ส่งคนไปเที่ยวเสาะหาและประมวลเอาตัวมา

- super fans : เป็นทั้งการขอลและโอ้อวด ว่าคนที่ไปดูฟุตบอลที่ทีมเขาเล่นนั้น ล้วนคนคั่งๆง้นๆ ซึ่งอาจหมายถึงทั้งคารา เศรษฐี รัฐมนตรี และแม้ประธานาธิบดี

- super plays : super games คล้ายกับรับประกันว่าเล่นแล้วต้อง 'มัน' ถึงใจ

- best looking cheerleaders : หัวหน้าเชียร์สาวสวยอกทงนั้น

ตรงนั้นแหละที่น่าเป็นห่วง เพราะทีมคัดลัสดาวมอยน์เขาโฆษณากองเชียร์ของเขาว่า ทั้งสวยสาว และทำเชียร์เช่กซ์

ประเพณีนี้เข้ามาถึงเมืองไทยคงสนุก ฟุตบอลก็เตะไป ทางเครื่องก็เดินไป

- to turn on : to cause to flow (ทำให้ไหลล้นออกมา เช่นน้ำ ไฟ) แต่ในที่นี้หมายถึงพวก cheerleaders ก็คงต้องหมายว่าแสดงกันเต็มที่ (เต้น โยกย้าย สะบัด ฯลฯ)

- to throw a pass down to my end zone : เรืองมันก็จะอยู่ๆหน่อยตอนนั้น ต้องตามให้ทัน นอกจากจะโฆษณาทีมฟุตบอลมาแล้วโดยตลอด ตอนนั้นก็กลายเป็นคนคนนอกสนาม (ซึ่งนั่นก็จริงก็ทางโทรทัศน์ ซึ่งอาจจะเป็นโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งตามจุดต่างๆในสนามก็ได้) เป็นคนพูด และความสนใจไปอยู่ที่แม่พวกคนเชียร์เสียแล้ว

- to throw a pass : เป็นสำนวนอีก แปลว่าทั้งทางตาให้ หรือให้ทำอะไรจะควยอะไรก็แล้วแต่ ในกรณีนี้ใช้จินตนาการได้มากพอๆ เพราะขนาดคนดูทางโทรทัศน์ยังคิดใจ

- my end zone : คงจะนั่งอยู่ทางปลายสนาม

- I wrote the station and I asked her name : ที่จับได้ว่าทางโทรทัศน์ก็ตรงนั้นแหละ คิดใจขนาดเขียนไปทางสถานีส่ง ตามชื่อแม่สาวคนนั้น

- Never mind, son, just watch the game : จากคำว่า son จะรู้ว่าผู้พูดเป็นผู้ใหญ่ ไม่จำเป็นต้องเป็นพ่อ คงว่าลาญเจ้าหน่มีที่มัวไปใส่ใจสาวกองเชียร์เสียจึงอุเอะ ว่าให้ดูการเล่นดีกว่า ♥

นิพนธ์

แต่เพียงครู่เดียวก็หันมา พูดว่า

“ถ้าจะมีอะไรเกิดขึ้นในคืนวันนี้ ไม่ว่าอะไรก็ตาม ขออย่าได้กลัว และอย่าไปเอาใจใส่ด้วย รับรองจะไม่มียันตรายใดๆ แต่ข้าคาดว่าจะเป็นอะไรเกิดขึ้น เดือนอีกครั้งว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรเป็นอย่างไร จงอย่าได้ออกไปข้างนอก และถ้าจะให้ดีไม่ควรเข้าไปใกล้ประตูหรือหน้าต่าง”

พอพูดจบ ก็หันหน้าเข้าฝาและกลับไปทันที ฮวยยังนั่งอยู่อีกนานสักหน่อย ตาก็มองผ่านหน้าต่างบานใหญ่ออกไปข้างนอก ซึ่งมีแต่ความมืด ใจก็อดคิดจนสนทนาก็ไม่ได้ว่า จะมีอะไรลึกลับเกิดขึ้นที่

หน้าต่างนั้นหรือ ชายชราจึงหันมาห้ามหนาไม่ให้เข้าไปใกล้ นั่งคิดไปคิดมา ความเหนื่อยเพลียทำให้ฮวลิมดาอยู่ไม่ได้ นอนไม่ซำกถึงนอนบ้างและก็หลับไปไปในทันที

ฮวลิมต้องสะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงร้องกรรๆดังก้องไปทั่วหุบเขาที่อยู่ใต้ชะง่อนผาชันลงไป เสียงนั้นแสดงความโกรธนาหวาดหวั่น พังแล้วช่างเสียดแทงหัวใจจนฮวลิมใจแทบจะหยุดเต้น ครุ่นมองไปทางหน้าต่างที่มีแสงจันทร์เรืองๆส่องผ่านเข้ามา ฮวลิมก็แลเห็นอะไรอย่างหนึ่งบินไปบินมา เพ่งดูชัดๆก็เห็นว่าสิ่งนั้นหาใช่อะไรอื่นไม่ แต่เป็นหัวคนมีผมดำยาวปลิวไสวอยู่ในอากาศ ปากก็ร้องด้วยเสียงแหลมเล็ก หัวคนนั้นบินตามกันมาเป็นทิวแถว แม่มองไกลๆ

ฮวลิมได้คิดว่า หัวคนที่บินได้นั้นคงบินว่อนไปทั่วทั้งหุบเขาเบื้องล่างแน่ๆ

หัวคนหัวหนึ่งบินเข้ามาใกล้หน้าต่าง มันหยุดบินแล้วจ้องมองเข้ามาข้างใน หน้ามันขาวซีดดวงตาโปนใหญ่เป็นสีแดง แต่แข็งไม่มีแวว ปากที่ทำให้แลเห็นฟันอันแหลมคม มันจ้องมองฮวลิมกำลังตระหนกตกใจอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็สับัดหน้าอย่างแค้นเคือง บินจากไป

ขณะนั้นชายชราก็ได้ตกใจตื่นขึ้นมาเหมือนกัน ชายชราคอยจนฮวลิมสติอยู่แล้ว จึงได้รินน้ำชาให้ฮวลิมอีกถ้วยหนึ่ง แล้วพูดว่า

“ข้าไม่ชอบพูดเรื่องที่ไม่ว่าเป็นทั้งคิดว่ามันคงจะไม่เกิดขึ้นวันนั้น จึงไม่ได้บอกอะไรต่อหน้าแม่ แต่บัดนี้

พ่อกับแม่ก็เห็นแล้ว ข้าจึงจะบอก
เรื่องราวให้รู้ไว้บ้าง” ชายชรา
นั่งเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วจึงพูดต่อ
ไปว่า

“ในสมัยโบราณนานมาแล้ว
มีคนต่างถิ่นมาตั้งถิ่นฐานบ้านช่อง
อยู่ในหุบเขาแห่งนี้ คนเหล่านั้นเป็น
คนฉลาดหลักแหลม และอยู่อย่าง
สงบ ตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากินจน
มีมั่งมีศรีสุข แต่ก็เป็นคนกล้าหาญ
และหยิ่งทะนงตัวจึงไม่ยอมขึ้นแก่
พระราชชาติ ต่อสู้กับทหารพระราช
อย่างหาญหาญมาเป็นปีๆ ทดินของ
ตนก็เหลือเล็กน้อยๆ และไม่มีเวลา
จะทำไร่นาได้อีกต่อไป ทั้งชีวิต
ที่ต้องสู้รบติดต่อกันเป็นเวลาแรมปี
ทำให้คนพวกนี้มีความสุขเลย
ในที่สุดบรรดานักรบที่ยังเหลืออยู่ก็
เลวบางอาวุธขอมออ่อนน้อมต่อพระ
ราชา แต่พระราชพิโรธคนพวกนี้
มานานแล้วทำให้ทหารของพระ
องค์โดยเฉพาะนักรบที่เก่งกาจตาย
ไปเป็นอันมาก ทั้งทรงเกรงด้วยว่า
ต่อไปข้างหน้าทหารที่มาอ่อนน้อม
อาจจะจับอาวุธขึ้นต่อสู้อีกได้ จึง
ได้จัดการประหารเสียทั้งหมด ไม่
ว่าจะเป็นนักรบหรือมิใช่ก็รบ แม้
ผู้หญิงเด็กและคนแก่ก็ถูกฆ่าตายไป
ด้วยกันทั้งหมด มีไม่กี่คนที่เหลือ
รอดตายไปได้”

ชายชราถอนหายใจแล้วเล่าต่อ
ไปว่า

“หัวหน้าคนใดนั้นเป็นหัวหน้าของ
ผู้ที่ถูกฆ่าตาย ตอนกลางวันพวก
จะดูเหมือนคนธรรมดา แต่พอตก
กลางคืนขณะพลมัวลงนอน หัว
ของคนเหล่านั้นจะหลุดออกมาจาก
ตัวแล้วก็บินว่อนไปทั่วหุบเขา คอย
ทำร้ายคนที่ยังมีชีวิตอยู่เป็นการ

แก้แค้นแทนบรรพบุรุษในกาลก่อน
แต่ก็เข้าบ้านคนไม่ได้หรอกนะ จะ
ฆ่าได้เฉพาะคนที่ออกมาอยู่นอกบ้าน
ในตอนกลางคืน แต่พวกคนนั้น
อำนาจไปครอบงำคนใดคนหนึ่งได้
โดยทางสังขของของคนคนนั้นทั้ง
เอาไว้นางนอก หรือของที่เกี่ยวข้อง
กับร่างกายของเขา ถ้าหากมันจะ
สังคังกล่าวนั้นนอกบ้านมันจะเข้า
ยึดครอง และด้วยสังขของนั้นเองมัน
อาจจะทำลายชีวิตคนคนนั้นเสียได้
เหตุเพราะไม่ระมัดระวัง”

พูดแล้วชายชราก็นั่งอยู่
อย่างนั้น ข้างฝ่ายชวก็นั่งคิดถึง
แต่เรื่องราวโหดร้ายทารุณที่เกิดขึ้น
ในอดีต ทันใดนั้นเองก็เสียงหวีด
ร้องอย่างน่าขนพองสยองเกล้า แล้ว
ก็มีหัวโผล่อยู่ตรงหน้าต่าง ผมเป็น
กระเชิงเพราะถูกลมตี ชวเห็นแล้ว
ตกใจถึงกับด้วยชาที่ถืออยู่กระดก
น้ำชาในถ้วยหกออกมาเปื้อนพื้น
หัวของผีตนนั้นสังเกตเห็นจึงได้รับ
บินปรือมาที่ประตูแล้วเฝ้าดูน้ำชาที่
หกจากถ้วยและกำลังไหลช้าๆ ไปที่
ธรณีประตูอย่างกระหาย ชวเองก็
แลเห็น แต่ว่างจ้งจ้งเสียจนกระดก
กระเดี้ยไม่ไหว ส่วนนั้นชวก็คง
จ้องจับอยู่ที่น้ำชาที่ไหลเป็นสายนั้น
อย่างไม่อาจละสายตาเสียได้

ทันใดนั้นชายชราลุกขึ้น
พรวดพราดรับเอาชายผ้าแดงเช็ด
น้ำชาที่ไหลเป็นสายนั้นไว้ได้ทัน
ก่อนที่น้ำชาจะไหลไปถึงธรณีประตู
หัวบินที่คอยอยู่ที่ประตูก็เลยหายไป
เป็นอันว่าคืนวันนั้นหลังจากนั้นแล้ว
เหตุการณ์สงบเป็นปรกติ

ครั้นรุ่งขึ้นเช้าชายชราปลุกชว
ที่นอนหลับๆ ตื่นๆ อยู่ขึ้นให้ลุกขึ้น
พลาฟพูดว่า

“ข้าจะไปส่งพ่อกับแม่ลงไปใน
หุบเขา และจะบอกทางให้ไปให้พ้น
ดินแดนแห่งนี้ ข้าไม่รู้ว่าพ่อกับแม่
จะอยู่อีกถิ่นไหนใหม่ ในเมื่อ
พ่อกับแม่ก็ได้เห็นเองแล้วว่า
อันตรายอยู่อย่างไรวาง”

หนทางที่คิดโยงไปตามข้าง
ภูเขาไปสิ้นสุดในหุบเขา พ่อกับ
แม่ไม่เห็นพ่อกับแม่บ้านแห่งหนึ่ง
ปรากฏอยู่ตรงหน้า เห็นหมู่บ้านมี
ผู้คนอยู่เช่นนั้น ชวอดบินตีปรืด
ไม่ได้ แต่แล้วก็ได้สังเกตเห็นว่า
หมู่บ้านแห่งนี้จะมีอะไรพิลึกอยู่
กล่าวคือบ้านแต่ละบ้านไม่มีฝา และ
หลังคาที่ขยับลง แต่แม้กระนั้นก็ยัง
มีคนอยู่ แต่ละคนมีรูปร่างลำต้นมีผม
ดำยาว และเดินไปเดินมากมีขนก็มี
นั่งก็มีอยู่ข้างๆ บ้าน แต่ไม่ได้ทำ
อะไร พ่อกับแม่ก็ไม่ได้สังเกตเห็น
ด้วยซ้ำไปว่ามีคนแปลกหน้าเข้ามา
ได้แต่มองเหม่อไปข้างหน้าโดย
ไม่ได้จับตามองใคร ชายชราได้พูด
ขึ้นว่า

“นี่ใจคนพวกนั้นละ พ่อกับแม่
จำขึ้นตาไปนแดงของมันได้ไหมละ
หมู่บ้านที่มีคนเหล่านั้นมีอยู่หลาย
หมู่บ้านด้วยกัน จะว่าเป็นคนเป็นก็
ไม่ใช่ คนตายก็ไม่เชิง คนที่จะมา
แทรกอยู่ก็พวกเขาที่บางทีนั้นบาง
ก็มีแต่พวกฤษีที่โง่อย่างข้าเท่านั้น
ละ”

ชวเห็นคนเหล่านั้นกับตา ชว
ยังเศร้าใจ ได้แต่ถอนใจแล้วพูดว่า

“ข้าไม่มีเกรงใจจากคำสาป
เข่งนั้นบ้างหรือ”

ชายชราหันหัว พลาฟพูดว่า
“มีก็แต่เวลา บางทีเวลาเท่านั้น
ที่จะเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่าง แม้
ความเจ็บปวดรวดร้าวใดๆ ก็จะมี

จนหายไปได้ด้วยเวทมนตร์แหละ”

ชายชราพาตัวเพียวเดินไปจน
พันหมื่นบ้านถึงแม่น้ำ ก็ให้ชายหนุ่ม
ลุดนาข้ามไป ชายชรากล่าวคำอำลา
ชายหนุ่ม แล้วพูดว่า

“ข้ามไปถึงฝั่งข้างโน้นได้ละก็
เป็นอันปลอดภัยแล้ว ขอให้กลับถึง
บ้านโดยปลอดภัย และอยู่ดีมีสุข
ตลอดไปเถอะนะ พ่อหนุ่ม” ♥

แก้กลาดเกลื่อน ในนิทานเรื่องของวัว
ฉบับวันที่ ๒๘ เม.ย. '๒๓ หน้า ๑๒๐ ถ้า
จักรวาล กับ ๑๒ ราศี ที่ถูกถือ บินกันชัด
กับ ๑๒ สัตว์

บรรจบ พันธุเมธา

833 หน้า 6 11 พ.ค 2533

นิทานนานาชาติ

แม่เลี้ยงริษยา

(นิทานเนปาล)

เรื่องนี้เป็นนิทานทำนอง
แม่เลี้ยงลูกเลี้ยงอีกเรื่องหนึ่งซึ่ง
คล้ายเรื่องปลาบู่ทอง และลงท้าย
เรื่องเข้าลักษณะเอาอย่างที่สุดผล
ร้ายจนถึงตายในที่สุด เรื่องเล่า
ตามทฤฎาคร โททย เล่าไว้ใน
นิทานชาวบ้านเนปาล ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งมีชื่อนานาคนหนึ่งมี
ลูกสาวคนหนึ่งชื่อปุนขุ ไม่ช้า ปุนขุ
เป็นเด็กเคราะห์ร้าย แม่ตายตั้งแต่
ตนยังเพิ่งกลานได้ พ่อจึงจำต้องมี
เมียใหม่ และได้ลูกสาวจากเมียใหม่
คนหนึ่ง เป็นธรรมชาติของแม่เลี้ยง
ที่จะต้องรักแต่ลูกของตัวเอง หาสของกิน
อย่างดีเลิศให้แต่ลูกของตัวเอง ส่วน
ลูกเลี้ยงนั้นให้กินแต่ไรต์ที่ทำได้
และแกลบ ซึ่งหยาบและแข็งกลืน
แทบจะไม่ลง เรื่องนี้พ่อของปุนขุ
ไม่มีวันรู้ ผู้ที่รู้เรื่องตั้งแต่แม่ตัวเมีย
ทรอบครวันเลี้ยงไว้เท่านั้น

ดังนั้นวันหนึ่งขณะที่ปุนขุพา
แคะไปกินหญ้าในทุ่งหญ้า แม่แคะ
ตัวนึ่งสารปุนขุเป็นที่สุดจึงได้
ตำรอกเอาข้าวกับดาลแกงถั่วทก
ไปตอนเช้ามอดออกมาให้ปุนขุกิน
และก็ข้างบังเอิญให้น้องสาวซึ่งเป็น
ลูกแม่เลี้ยงมาเห็นเข้าพอดี น้องสาว

ได้เข้าถามปุนขุครั้งแล้วครั้งเล่าว่า
“กินอะไรนะ” ปุนขุก็ตอบบ้างบ้าง
เสียว่า “ไม่มีอะไรหรอก หวังมันสุ
ทุดได้ในทุ่งหญ้าเอง แต่น้องสาว
ก็ไม่ยอมเชื่อคงพูดว่า “กินอะไรนะ
ขอกินบ้างซิ” ปุนขุทนน้องสาว
ไม่ได้ ก็เลยแบ่งให้กินครึ่งหนึ่ง
พร้อมทั้งสั่งว่า “อย่าไปบอกแม่นะ”
น้องสาวก็รับคำ แต่เมื่อกินเสร็จ
แล้ว เด็กโข่งก็ได้แอบซ่อนของ
กินไว้ตามซอกเล็บโดยปุนขุมิได้
สังเกตเห็นเลย

ครั้นเมื่อกลับถึงบ้าน ก็รีบไป
บอกแม่ว่า “แม่จ๋า แม่จ๋า แม่แคะ
ของเราตำรอกเอาของกินมาให้ให้
ปุนขุกิน อร่อยจังเลย” พูดแล้วก็
เอาข้าวกับดาลนิดหน่อยยกมาให้
ให้แม่ดู แม่เลี้ยงของปุนขุทั้งโกรธ
ทั้งริษยาเลยลงโทษของด่าทอ ก็น
วันนั้นนางจึงบอกแก่สว่า “จะต้อง
ฆ่าแคะเสียแล้วพรุ่งนี้” แม่แคะนั้น
รู้ตัวว่าชะตาตนจะต้องถึงมาตใน
วันรุ่งขึ้น ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นแคะจึง
ได้บอกปุนขุ พร้อมทั้งต่อว่าปุนขุว่า
ไม่รู้จักรักษาความลับไว้ให้ดี ไป
ปล่อยให้น้องเลี้ยงรู้เข้า และผลก็คือ
ตนจะถูกฆ่าตายในวันนั้นอยู่แล้ว
ปุนขุได้ยินเช่นนั้นก็ร้องไห้เสียจน

น้ำตาจะเป็นสายเลือด เพราะต่อไป
นี้จะได้ใครคอยเป็นเพื่อน และ
ปลอบโยนตนในยามมีเรื่องเดือดเนื้อ
ร้อนใจ แม่แคะเห็นปุนขุเศร้าโศก
เช่นนั้น จึงกล่าวว่า

“น้องปุนขุเอ๋ย อย่าร้องไห้
เศร้าโศกไปเลย พังคำพูดที่ว่า
ที่กำลังจะถูกฆ่าตายวันนี้อยู่แล้ว ถ้า
เขามาเรียกน้องให้ขึ้นไปขึ้นบนเพื่
เอาสีแดงแต้มดื่กะที่หน้าผากน้อง
ละก็ น้องอย่าขึ้นไปนะ แกล้งทำ
เป็นปวดท้อง ปวดหลังก็แล้วกัน
ต่อจากนั้นเขาจะต้องมาเรียกน้อง
ไปอีกให้เอาดอกไม้ไปถวายเทวรูป
น้องก็อย่าไป สุดท้ายเขาจะต้องมา
เรียกน้องไปเก็บกระดุกที่เอาไปทิ้ง
ตอนนั้นน้องจึงค่อยไปกวาดเอากระดุก
ไปทิ้งไว้ แล้วที่ตรงนั้นในไม่ช้า
จะมีต้นไม้ประหลาดงอกขึ้นมา
ต้นไม้นี้จะมีขนมอร่อยชื่อโยมารีท
น้องชอบ”

ปุนขุจำถ้อยคำของแม่แคะไว้
เป็นอย่างดี และแม่แคะก็ได้ถูกฆ่า
ตายในวันนั้น ทุกคนพากันกินเนื้อ
แคะกันอย่างเอร็ดอร่อย มีแต่ปุนขุ
เท่านั้นที่นอนทุกข์ระทมอยู่แต่ลำพัง
และเมื่อถูกเรียกตัวให้ไปทั้งสองครั้ง
(อ่านต่อหน้า ๑๐๙)

ก้าวเข้ามาหา พระเนตรแลกวาดไปทั่วร่างตรงหน้า แสงไฟในห้องสะท้อนให้เห็นผิวผ่องผุดผาดไร้ใดเนื้อผ้าบางเบา เสียงตรัสแผ่วๆขึ้นว่า

“สวย...สวยเหลือเกิน ว่าภาพที่เห็นริมบ่อน้ำในหุบเขาคันนั้นก็.....งามอยู่แล้วนะเอมิลา...” พระกรแข็งแรงโอบไปรอบร่างโปร่งบาง “เมื่อเช้ามืด ทำละหมาดก่อนแล้วจึงทำพิธีทางศาสนา เนื่องในวันแต่งงานของเรา ได้ขอพรพระผู้เป็นเจ้า ขอให้คิดและทำในทางที่ถูก เพราะเมื่อวานได้รับลายพระหัตถ์จากท่านอา”

อ้อมพระกร นนกระชับแน่นขึ้นอีก ไฟฟ้าหัวเตียงดับวูบ ไม่มีเสียงตรัสมาอีกนานเท่านาน จนเอมิลาลืมเลื่อน..... ลืมทูลถามถึงข้อความในจดหมาย จากฝั่งเศส ที่ท่านรับส่งอยู่เมื่อครู่ เสียงลมพัดผ่านกิ่งไม้ยามดึกส่งดังกกระทบหู พร้อมเสียงถอนพระทัยลึก ตามด้วยเสียงรับส่งอ่อนโยนที่ข้างหัวว่า

“เพียงเท่านั้น ยังห่วง ยังกังวล....เอมิลา เมื่อก่อน ถิ่นไม่ได้คิดอะไรมากนัก ออกทำงาน ทำประโยชน์ ไม่อยาก ใช้ชีวิต วางเปล่า ให้หมดไปวัน ๆ แต่เวลานี้ ความคิดนั้นเปลี่ยนไป แปลกใหม่”

“ทรงคิดอะไรหรือเพคะ” หล่อนกระซิบถาม รู้สึกถึงพระหัตถ์ที่ลูบไล้เรือนผมอย่างเบาเมื่อ อ่อนโยนนึก

“กำลังคิดว่า จะทนเห็นเมียของตนลำบากอย่างนี้ ไปอีกนานเท่าไร ในเมื่อตัวเองมีโอกาสจะหาความสุข ความสะดวกสบายให้มากกว่านี้ มันเป็นเรื่องรู้สึกสามัญธรรมดา ของผู้ชายทุกคน ที่ไม่ได้ยู่ตัวคนเดียวชอกต่อไป แต่มิการะ ความรับผิดชอบเพิ่มขึ้น จะไม่มีแค่เราสองคน แต่จะ

มีลูกของเราในอนาคต ท่านอาทรงมีรับส่งมาอย่างนั้น”

พระนาสิกโค้งงาม เคลื่อนไปทั่วใบหน้านวลเนียน เสียงรับส่งมาอีกว่า “ท่านอาทรงมีลายพระหัตถ์มาว่า เป็นการโง่เขลาตั้งแต่ต้น และจะโง่อีกมาก ถ้าปล่อยให้ลูกและเมียต้องลำบาก ฉันทรักเธอ รักมากจนห่วงไปว่า กำลังทำอะไรโง่ๆ หรือเปล่า บ้านหลังนี้เครื่องเรือนยังมีไม่ครบทุกห้องเลยนะ เพราะไม่อยากขายเครื่องเพชรชุดที่เธอแต่งงานเป็นชุดสุดท้ายที่มืเหลือ ถ้าทำตามที่ท่านอาทรงแนะ เธอและลูกของเราในอนาคตจะสุขสบายกว่า บ้านนี้ก็ยังมีขาดเงินอีกหน่อยด้วยซ้ำ”

เสียงถอนพระทัยยาว “ช่วยฉันคิดที่เถอะเอมิลา คิดว่าจะตัดสินใจอย่างไรดี ไม่ใช่เดี๋ยวนี้ อาทิดย์หน้าเมื่อเราไปถึงโน้นแล้ว อย่าลืมให้คำตอบก็แล้วกัน”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

แม่เลี้ยงริษยา

ปุ่นจึงไม่ยอมไปอ้างว่าปวดท้องปวดหลัง จนครั้งสุดท้ายเมื่อแม่เลี้ยงให้ขึ้นไปเก็บกระดุกแคะเอาไปทิ้ง ปุ่นจึงกระวีกระวาดไปทำตามแม่แคะส่งไว้ทุกประการ แล้วเอากะดุกแม่แคะไปฝังไว้ไม่ไกลจากบ้านที่ปุ่นอยู่มากนัก

วันรุ่งขึ้นก็ปรากฏมีต้นโยมาริ งอกขึ้นมาตรงนั้น พองอกก็โตเต็มที เล็บเดียว แล้วก็ยังมีขนมโยมาริ อันเป็นขนมที่ทำด้วยแป้งเป็นรูปกรวยมีไส้เป็นน้ำตาลเกี้ยวใส่ถั่วอยู่เต็ม เห็นเช่นนั้นปุ่นขี้ใจยังนึก รีบขื่นขึ้นไปเก็บขนมโยมาริกินตามสบายให้สมกับที่อดอยากปากแห้ง

มานาน ในขณะนั้นเองได้มีปีศาจสองตนตรงมาที่โคนต้นโยมาริ และขอให้ปุ่นขี้ใจผลิตขนมลงมาให้กินสักสองอันเถอะ ปุ่นขี้ใจลงมาให้ แต่ปีศาจร้องว่า ขนมหั่นไปในกองขยะหมด กินไม่ได้ เอาลงมาให้เองดีกว่า ปุ่นขี้ใจเป็นเด็กใจดีก็ลงมาจากต้นโยมาริยื่นขนมที่ปลิดมาจากต้นส่งให้ แต่ปีศาจร้ายนั้นหาได้ต้องการขนมไม่ กลับรวบตัวปุ่นขี้ใจพาเอาไปเสียเลย

เมื่อถึงที่อยู่ของปีศาจสองตนแล้ว ก็ชักส่งให้ปุ่นขี้ใจทำปรีทือไร้อย่างทอดชนิดทำด้วยแป้งถั่ว แล้วก็พากันออกไปข้างนอกว่าจะไปชำระบาป ทั้งให้ปุ่นขี้ใจอยู่คนเดียว ในขณะนั้นได้มีหนูมากมายหลายตัว ออกมาจากรู มาร้องจืดๆ ของขนมกินอยู่ตรงหน้าปุ่นขี้ใจ หนูบอกว่าถ้าได้กินขนมแล้วจะบอกอะไรให้ แต่แรกปุ่นขี้ใจพยายามไล่หนูไป แต่ไม่เป็นผล ก็เลยต้องสละขนมแบ่งให้หนูกินไปอันหนึ่ง หนูรีบเอาไปยังรูของตน แต่พลับเดี๋ยวก็กลับมาขอใหม่ จนปุ่นขี้ใจหมดขนมไปราว ๖-๗ แผ่น หนูตัวหนึ่งจึงได้บอกว่า

“ไมลาจ๋า ไมลาจ๋า รัก พังทางนั้นนะ ที่นั่นเป็นที่อยู่ของเจ้าพี่ร้ายนั้น ที่มันออกไปข้างนอกกันนั้นนะ มันไม่ได้ไปชำระบาปอะไรอย่างมันว่าหรอก มันไปลับมีดเพื่อจะฆ่าไมลานะ เพราะฉะนั้นตอนที่มีมันไม่อยู่อย่างนี้ ไปจัดแจงค้นหาข้าวของมีค่าเจ้าชื้ออยากได้อะไรก็ได้ แล้วอย่าลืมเอาถ่านมาด้วย ๑ ก้อน ก่อนออกจากบ้านถ่มน้ำลายลงไปที่บ้านไค นะ แล้วเอาก้อนถ่านวางไว้ข้างบนน้ำลายนั้น แหงละก้อนๆ แล้วอย่าลืมปิดประตูคัดกลอนไว้ข้างโน้นะ”

ปุ่นขุทำตามคำแนะนำของหนู โดยตลอด เมื่อไปสำรวจดูที่บ้าน เห็นมีของมีค่า เพชรพลอยมากมาย รวมทั้งทองเงิน จึงรีบหอบเอาไปให้มากที่สุดที่จะมากได้ แล้วก็วิ่งนำလာ เอาก้อนถ่านวางไว้บนกองนำละยนั้นทุกแห่งไป แล้วก็รีบวิ่งกลับบ้านโดยรวดเร็ว ต่อจากนั้น บิสาจรับทั้งสองตนก็ถ่มมีดเข้ามา แต่เข้าบ้านไม่ได้ เพราะปุ่นขุใส่กลอนขัดกลอนไว้ข้างใน บิสาจร้องเรียกชื่อปุ่นขุสุดเสียงว่า “ปุ่นขุ ไมดา ปุ่นขุ ไมดา” พอเรียกทีหนึ่งก็มีเสียงขานรับว่า “จ๋า” ออกมาจากข้างใน แต่ก็ไม่มีใครมาเปิดประตู บิสาจชักจะโกรธ จึงถีบประตูพังลงแล้วก็เข้าไปชะงักหาปุ่นขุตามที่ต่างๆ แต่ก็ไม่พบ ก็เลยได้รู้ว่าเหยื่อได้หลบหนีไปแล้ว

ฝ่ายปุ่นขุหอบข้าวของกลับมาถึงบ้าน ความกลัวว่าบิสาจจะตามมา ก็ได้รับเกาะประตู แต่ไม่มีใครยอมออกมาเปิดให้ ต่างเกยกันท่อกว่า “แม่ทำไมไม่ไปเปิดประตูล่ะ” แม่เลี้ยงก็หันมาทางลูกว่า “ถึงตาถูกแล้วใจเล่า ลูกออกไปเปิดประตูให้พี่เขาสั่ง” แล้วลูกสาวหันไปบอกพ่อว่า “ถึงตาพ่อแล้วมิใช่หรือจ๊ะ” ในที่สุดหญิงสาวอดรนทนไม่ได้ จึงร้องบอกว่า “ของหนักออกอย่างนี้ช่วยเปิดประตูให้พี่” พอได้ยินว่ามีของหนักมาด้วย แม่เลี้ยงก็หูผึ่ง อยากรู้นมาทันทีทีเดียวว่าเป็นของอะไร จึงรีบลงมาเปิดประตูให้ แล้วพาขึ้นไปข้างบน

ครั้นถึงชั้นบน ปุ่นขุก็ไปหาผ้าขาวมาปูลงตรงหน้า แล้วเทเครื่องเพชรพลอยลงไปบนผ้า แม่เลี้ยงไม่เคยเห็นของสวยงามๆเช่นนั้นมา

ก่อน จึงชื่นชมยินดียิ่งนัก แล้วก็ตรงเข้ามาทอดมรดตามปุ่นขุว่าไปได้จากไหนอย่างไร ปุ่นขุก็บอกให้ฟังโดยตลอด แม่เลี้ยงก็นึกอิจฉา โชคลาภของปุ่นขุ พร้อมกันนั้นก็อยากให้ลูกสาวของตนมีโชคลาภเช่นนั้นบ้าง จึงแกล้งใช้ให้ลูกสาวไปปลิดขนมโยมาริมจากต้น แล้วก็คอยฝึยสองตนมาของขนม และก็ได้มีบิสาจสองตนมาของขนม โยมารินจริงๆ เมื่อลูกแม่เลี้ยงปลิดขนมโยนลงมาให้ บิสาจก็บ่นว่าตกไปในกองขยะหมดแล้ว ขอให้ลงมามอบให้ด้วยตนเอง ลูกแม่เลี้ยงก็ยอมทำตาม แต่พอเท้าแตะดิน บิสาจทั้งสองก็รวบตัวพาไปบ้านของตน แล้วก็ถูกส่งให้ทำงานไป และก็ได้รับอนุญาตให้หวนออกมาจากเรือนของกิน แต่ลูกสาวแม่เลี้ยงไม่ได้มีใจกรุณาอย่างปุ่นขุ จึงไล่ตะเพิดหนีไป หนูตกใจก็เลยหนีไปหมด โดยไม่ได้บอกความลับให้ ดังนั้นเมื่อบิสาจไปลี้ภัยกลับมา ก็พอดีมีด บิสาจทั้งสองจึงจัดแจงให้เด็กนั้นนอนตรงกลางระหว่างตน แล้วก็ไปก่อไฟเตรียมไว้ในเตา

ตอนแรกนางบิสาจได้เชือดเนื้อเด็กนั้นออกมาหน่อย แล้วย่างไฟกินอย่างเอร็ดอร่อยตะกละตะกลาม เด็กนั้นเจ็บปวดก็ร้องออกมา เจ้าบิสาจผู้ชายจึงดึงตัวมาใกล้ตน แล้วปลอบว่า “มาทางนี้เอะแม่หนู ขยายแผ่นมันหยุกเจ้าเอานะ ไม่มีอะไรหรอก” พูดแล้วก็กอดไว้แน่น แล้วก็เชือดเนื้อเอาไปย่างไฟกินอีกก้อนหนึ่ง เมื่อเด็กส่งเสียงร้อง นางบิสาจก็ตั้งตัวมากอดไว้บ้าง ปากก็ว่า “อ้อตาเฒ่าคงหยุกหนูเข้าให้แล้วสิ ถึงได้ร้องอย่างเจ็บปวดอย่างนี้”

แล้วบิสาจทั้งสองก็ผลัดกันทำวิธีนั้น จนในที่สุดลูกสาวแม่เลี้ยงก็เหลือแต่โครงกระดูก บิสาจทั้งสองได้หัวเอาโครงกระดูกนั้นไปแขวนไว้หน้าบ้านปุ่นขุ

เช้าวันรุ่งขึ้น ขณะที่แม่เลี้ยงของปุ่นขุกำลังหิวผม ใจก็คิดถึงลูกสาวที่จะหอบเอาเครื่องเพชรพลอยกลับมาบ้าน พอดีนึกอากัวหนึ่งมาตะเบ็งเสียงร้องไม่ยอมหยุดว่า “เอ้าแม่มีแต่เต่งตัว เต่งผมอยู่นั่นแหละ กระดุกลูกสาวแขวนอยู่หน้าบ้านเนอะ” ตอนแรกแม่เลี้ยงฟังอากัวร้องไม่เข้าใจ จึงไล่ตะเพิดอากัวไป แต่เมื่อก้มลงดูจากเฉลียงแลเห็นโครงกระดูกแขวนอยู่ตรงชายคาหน้าบ้าน จึงได้ว่าเป็นโครงกระดูกลูกสาวก็เลยต้อกชกหัวร้องห่มร้องไห้แทบจะขาดใจ ปากก็พร่ำพูดว่า

“หมดแล้ว แม่หมดแล้ว ลูกรักไม่มีอะไรเหลืออีกแล้ว” ♥

เลื่อมสลับลาย

นครินทร์มาถึงบ้านมมราวๆ ห้าทุ่มเศษ วันนั้นเป็นวันเสาร์ เขามีกิจอยู่กับมารดาและน้องสาวซึ่งเพิ่งประสบความสำเร็จบ้านแตก และเขาจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเป็นความอบอุ่นทั้งมวลให้แก่ปิ่นปักและหลานน้อย เพราะฉะนั้น กว่าเขาจะปลื้มตัวมาพบหลานได้ ก็เย็นค่ำ เมื่อมาถึง หลานทั้งสามคนนั่งรอนอนรอเขาอยู่แล้วด้วยท่าทางที่ทำให้เขารู้สึกว่าเขาเป็นคนสำคัญที่สุด

“ไฟละครสับกระส่ายแทบแยแล้วละ คุณนครินทร์” ฝ่นรีบบอกเมื่อเขาก้าวมาถึงบันได และฝ่นยืนฟังร่าบันไดอยู่ตามลำพัง หลาน

บรรจบ พันธุเมธา

๙๓๓ ๕๖๗ ๑๘ พ.ค. ๒๕๔๖

นิทานนานาชาติ

กิ้งโรสเมรี่

(นิทานยุโรป)

นิทานยุโรปโดยมากมักไม่ค่อยพินเรื่องคำสาป พันธูกสาป และเรื่องประหลาดมหัศจรรย์ต่างๆ แล้วแต่จะให้ประหลาดมหัศจรรย์ไปในแง่ใด ดังเรื่องนี้ที่เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งมีลูกสาวอยู่คนเดียว แต่ชายนั้นก็หาได้เลี้ยงอย่างทะนุถนอมไม่ ลูกสาวต้องทำงานหนักตามแต่พ่อจะใช้ตลอดทั้งวัน เช้าวันหนึ่งเมื่อทำงานทุกอย่างที่พ่อสั่งเสร็จเรียบร้อยแล้ว แทนที่จะได้พัก พ่อกลับใช้ให้เข้าไปในป่า ไปหาพืชมกกับใบไม้แห้งมาไว้จุดไฟ หญิงสาวจำต้องออกไปทำตามคำสั่งของพ่อ หาพืชมกไม่นานก็ได้พืชมกใหญ่พืชมกหนึ่ง พ่อจะกลับบ้าน หญิงสาวได้แฉะหกกิ่งโรสเมรี่สำหรับตนเองมาด้วยทั้งนี้เพราะโรสเมรี่เป็นไม้หอม ใช้ใบทำเครื่องหอม แต่ว่าหกกิ่งก็หักไม่ออก ในที่สุดหญิงสาวก็เลยตัดสินใจทิ้งออกมาโดยแรง จึงได้ค้นโรสเมรี่ติดมือมาทั้งต้น

ทันใดนั้นหญิงสาวก็ได้ยินเสียงพูดอยู่ใกล้ๆ ว่า “อะไรกัน” หญิงสาวจึงเหลียวมามดู ก็แลเห็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาคนหนึ่ง

ชายหนุ่มจึงถามว่า “เรื่องอะไรถึงได้มาขโมยหกกิ่งไม้ของข้า” หญิงสาวตกใจพูดอีกๆ ว่า “ก็พ่อข้าใช้ให้ข้ามาหาพืชมก ข้าก็ไม่ทราบว่างี้ทำไมเหล่านมเจ้าของ”

“ดีละ” ชายหนุ่มพูดทำเสียงขึงขัง “ถ้าเช่นนั้นมากับข้า”

พูดแล้วก็พาหญิงสาวลงไปในดินตรงช่องที่รากต้นโรสเมรี่ถูกหญิงสาวทิ้งออกมา คนทั้งสองเดินไปตามทางใต้ดิน จนกระทั่งมาถึงวังแห่งหนึ่งโอ้อาสวยงาม เมื่อเข้าไปภายใน ชายหนุ่มได้บอกแก่หญิงสาวว่าตนเป็นเจ้าของวังนั้น และตั้งแต่เป็นหนุ่มมายังไม่เคยได้พบหญิงสาวคนใดสวยเท่านี้เลย ถ้าหากได้แต่งงานกับหญิงสาว ตนจะเป็นสุขอย่างยิ่ง หญิงสาวเองก็ไม่ขัดข้อง คนทั้งสองจึงได้แต่งงานกัน

ในวันรุ่งขึ้น หญิงชราที่ดูแลรักษาสถานที่ ได้ส่งกุญแจทั้งหมดให้แก่หญิงสาว แต่บอกว่ามีอยู่ดอกหนึ่งไม่ควรใช้ เพราะถ้าใช้กุญแจดอกนั้น วังทั้งวังจะพังทลายและจะมีแต่หญิงชราเต็ม สามของหญิงสาวเองก็จะจำใครไม่ได้เลย แม้แต่หญิงสาวผู้เป็นภรรยา แต่แรกหญิงสาวก็รับปากรับคำ แต่ครั้น

ต่อมาหญิงสาวไม่มีอะไรทำ ก็เลยเกิดความอยากรู้อยากเห็นว่าหีบที่จะต้องใช้กุญแจดอกนั้นไขนั้นจะเก็บอะไรไว้ คิดดังนั้นไม่ช้าหญิงสาวก็สอดกุญแจเข้าไปในแม่กุญแจ แต่แม่กุญแจนั้นแข็งเหลือเกิน พยายามบิดลูกกุญแจอย่างไร ก็ยังไม่ออก ในที่สุดหญิงสาวก็เลยต้องกุญแจออก ครั้นเปิดหีบออกก็ไม่แลเห็นอะไรในนั้นนอกจากหนังงู ซึ่งสามของตนใช้คลุมร่างเวลาใช้มายากลในฐานะผู้วิเศษ พ่อได้เห็นเช่นนั้นหญิงสาวอดรู้สึกขบขันไม่ได้ ทันใดนั้นแผ่นดินก็สั่น สะเทือนเลื่อนลั่นอยู่ข้างใต้ วังทั้งวังก็หายวับไปราวกับไม่เคยมีอยู่ก่อนเลย หญิงสาวครั้นรู้ตัวว่าอะไรเป็นอะไรก็แลเห็นตัวเองมาขึ้นอยู่กลางทุ่งนาเป็นตำบลใดเมืองใดก็บอกไม่ได้จะไปทางไหนก็ไปไม่ถูก

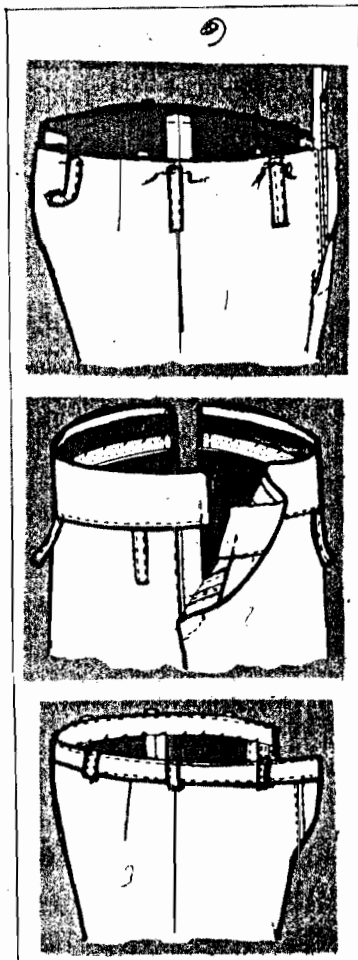
หญิงสาวไม่รู้จะช่วยตัวเองได้อย่างไร ก็ได้แต่ร้องไห้ ร้องให้ที่ตนโฉดเขลา ไม่เชื่อฟังคำห้ามของแม่บ้าน แต่ที่ต้องร้องไห้จนน้ำตาแทบจะท่วมท้นนี้ ก็คือต้องสูญเสียสามที่รักไป เมื่อนึกถึงสาม หญิงสาวก็ตัดสินใจในขณะนั้นทันทีว่าจะ

(อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

อ้อมด้านหน้าทั้งหมดมาหยุดที่กลาง
หลัง ส่วนที่ใช้ผ้าสั้นกว่าคือจากเอว
ไปถึงกลางหลังเท่านั้น

รูป ๑. ถ้าจะทำห่วงคล้องเข็มขัด
ติดปลายห่วงข้างหนึ่งเข้ากับเอว
กางเกงแล้วจึงเข้าขอบ จะแน่นหนา
แนบเนียนดี

รูป ๒. กางเกงไม่มีขอบ ใช้ผ้าแข็ง
ตัดตามความโค้งของเอวกางเกง
ทุกประการ ปิดเกล็ดด้านหลังให้ผ้า
โค้งรับกับรูปร่าง มิฉะนั้นจะข่น
ถ้าไม่แน่ใจว่ากางเกงจะพอดี ตัด
ผ้าเป็นสองส่วนเพื่อสำหรับการ
แก้ไข เช่นเดียวกับเมื่อทำขอบ ♥

กิ้งกิ้งโรสแมรี่

ต้องตามหาสามีให้ได้ไม่ว่าจะ
เหนื่อยยากสักปานใด คิดดังนั้น
แล้วก็ออกเดินทางจากที่นั่นไป แต่
ก่อนไปก็ไม่ได้ลืมกิ้งกิ้งโรสแมรี่ติด
มือไปด้วย

หญิงสาวเดินไปๆ เดินไปจน
กระทั่งมาถึงบ้านหลังหนึ่งซึ่งสร้าง
ด้วยฟาง หญิงสาวเคาะประตูแล้ว
ร้องถามว่า “ที่นี่ต้องการสาวใช้
บ้างหรือไม่” หญิงเจ้าของบ้านตอบ
ว่า “ต้องการซิ ถ้าเต็มใจจะอยู่ด้วย
กันละก็” จึงเป็นอันว่าหญิงสาว
อยู่ทำงานที่บ้านนั้น แต่ยี่สิบวัน
หญิงสาวก็ยังไม่มีท่าเศร้า เศร้าจน
กระทั่งหญิงเจ้าของบ้านอดอยากรู้
เหตุผลไม่ได้ ต้องขอให้หญิงสาว
บอกเหตุผลให้รู้บ้าง หญิงสาวจึง
เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด และลง
ท้ายว่า “ข้าพเจ้ายากเดินทางไปให้
ทั่วโลกเลย เพื่อตามหาสามีของข้า”
หญิงเจ้าของบ้านได้ตอบว่า “จะมี
ใครรู้ดีไปกว่าพระอาทิตย์ พระ-
จันทร์กับพระพายุว่าสามีของนางอยู่
ที่ไหน”

ได้ยินเช่นนั้นหญิงสาวก็รำลา
หญิงเจ้าของบ้านออกเดินทางต่อไป
หญิงสาวเดินทางมาจนถึงปราสาท
ทองคำของพระอาทิตย์ หญิงสาว
ไปเคาะประตูอย่างห้าวหาญแล้ว
พูดว่า

“ข้าแต่พระอาทิตย์ ที่ข้าพระ-
องค์มาทักเพื่อขอพระเมตตา ขอ
พระองค์ได้โปรดเมตตาช่วยเหลือ
ข้าพระองค์ให้ได้พบสามีของข้า
พระองค์ด้วย ข้าพระองค์เดินทาง
มาในโลกกว้าง ข้างเหน็ดเหนื่อย
เต็มที่”

“ต้องการให้ข้าช่วยจริงๆ
หรือ” พระอาทิตย์ตรัส “ถ้าเช่น
นั้นจะเป็นไรไป ไม่ว่าเจ้าจะอยู่
ที่ไหนในบ้านหรือในพระราชวัง
แม้จะไม่มีหน้าต่าง ข้าก็ยังเข้า
ไปช่วยได้”

หญิงสาวเล่าเรื่องให้ฟังโดย
ตลอด มิได้ปิดบังความผิดที่ตน
กระทำ พระอาทิตย์ทรงเห็นใจหญิง
สาวอย่างยิ่ง และแม้ว่าจะยังไม่
ทรงทราบว่าสามีของนางอยู่ที่ไหน
แต่ก็ได้ประทานลูกนัตมาลูกหนึ่ง
และตรัสสั่งว่า “เฮ้! เอาลูกนัตนี้ไป
แต่อย่ากะเทาะเปลือกออกนะ จน
กว่าจะถึงคราวที่ความทุกข์อย่าง
ใหญ่หลวง” หญิงสาวกล่าวขอบคุณ
พระอาทิตย์แล้วก็ทูลลาพระอาทิตย์
ออกเดินทางต่อไปยังปราสาทของ
พระจันทร์ และได้ขอความช่วยเหลือ
พระจันทร์ก็ได้ประทานลูกอัลมอนด์
มาให้ลูกหนึ่ง ทั้งๆที่ก็ยังบอกไม่ได้
ถึงที่อยู่ของสามีหญิงสาว และได้
สั่งมาเช่นเดียวกันว่าอย่ากะเทาะ
เปลือกจนกว่าจะถึงความจำเป็น
หญิงสาวขอบคุณแล้วก็ออกเดินทาง
ต่อไปจนถึงปราสาทอีกแห่งหนึ่ง
อันเป็นปราสาทของพระพายุ พระ-
พายุก็ได้ประทานลูกมันฮ้อมมาลูกหนึ่ง
 และได้สั่งเช่นเดียวกันว่าให้กะเทาะ
เปลือกออกต่อเมื่อจำเป็นจริงๆ ครั้น
แล้วพระพายุก็คิดว่าหญิงสาวจะลา
เดินทางต่อไป แต่ผิดคาด หญิงสาว
มิได้ลาไป แต่กลับร้องไห้ด้วยความ
ทุกข์ระทม ทั้งนี้เพราะหญิงสาวไม่รู้
จะเดินทางไปทางไหนต่อไปอีก
พระพายุอดเวทนาก็ได้พลอยกันแสง
ตามไปด้วย และตรัสว่า

“อย่าร้อนใจไปเลยนาง ข้าจะ
ไปดูซิ เผื่อจะรู้อะไรดีๆมาบ้าง” ➤

แล้วพระพายก็ทำเสียงอ้ออิงออกไป พริบตาเดียวก็กลับมามีท่าทางคั่นเดินยั้ง และตรัสว่า

“ข้าจะไว้ในใจแล้วว่าอย่างไรเสีย สามของนางต้องอยู่ในวังของพระราชฯ พระราชาทรงซ่อนเอาไว้เพราะเกรงคนจะแลเห็น ฟุ้งสามของนางจะเข้าพิธีเสกสมรสกับเจ้าหญิงผู้มีอารมณ์ร้ายจนไม่อาจจะหาผู้ใดแต่งงานด้วยได้”

จะมีข่าวใดที่ทราบมาจิตใจของหญิงสาวเท่าขวานเป็นไม่มี จนหญิงสาวไม่อาจจะกล่าวสิ่งใดออกมาได้ แต่พอควบคุมสติได้ หญิงสาวก็ได้ขอให้พระพายช่วยทำให้พิธีเสกสมรสของเจ้าชายเนิ่นนานไปอีก ๒-๓ วัน ชะลอเวลาไว้จนกว่านางจะเดินทางไปถึงพระราชวังนั้น

พระพายก็ยินดีช่วยหญิงสาว เมื่อมาถึงวังพระราชฯ ก็ทอดพระเนตรเห็นช่างตัดเสื้อถึง ๕ คนกำลังกว้าเครื่องทำงานทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อให้ฉลองพระองค์ชุดวิหังของเจ้าหญิงเสร็จทันเวลา ดังนั้นพระพายก็ทรงจัดการพัดเอาข้าวของที่ใช้ในการตัดเสื้อตกแต่งเสื้อวัดเด็ยก็ปลิวออกไปนอกหน้าต่างหมด ไปติดตามยอดไม้ฟากข้างโน้นบ้าง ไปติดตามฝักข้าวโพดบ้าง บรรดาช่างตัดเสื้อต่างช่วยกันไล่ตะกรับไล่ตามกว้า แต่ก็เปล่าประโยชน์เพราะพอกว่ามาได้ลูกไม้ก็ฉีกขาด ฝักตัวก็เปราะเปื้อนหมด ไข่มุกที่ประดับอยู่ที่กระเดียนไปสิ้น เพราะฉะนั้นมีอยู่ทางเดียวที่จะทำได้คือไปซื้อใหม่ และเริ่มงานกันใหม่ จึงเป็นอันรู้กัน

ว่าอย่างไรเสียฉลององค์ชุดวิหังของเจ้าหญิงเสร็จไม่ทันในวันรุ่งขึ้นแน่ๆ

ดังนั้นพระราชฯจึงจำยอมเลื่อนพิธีเสกสมรสและงานเลี้ยงฉลองออกไป เพื่อเจ้าหญิงจะได้สวมฉลองพระองค์อันหุหุราสมควรแก่ฐานะ ในขณะที่นางหญิงสาวก็ได้เดินทางมาถึง พอมาถึงประตูพระราชวังหญิงสาวก็กะเทาะเปลือกลูกนัตออก และปรากฏว่าในลูกนัตนั้นเป็นเสื้อผ้า เมื่อหญิงสาวดึงออกมาได้ กระโปรงสวยที่สุดในโลก หญิงสาวก็ไปชักกระบัง เมื่อมีคนออกมาถามหญิงสาวก็ถามว่า

“วันนี้เจ้าหญิงไม่ทรงเข้าพิธีเสกสมรสหรือหรือ”

“เข้าสิ”

“ไปทูลถามเจ้าหญิงที่เถอะว่าจะทรงขอเสื้อสวยตัวใหม่”

เมื่อเจ้าหญิงทอดพระเนตรเห็นเสื้อตัวนี้เข้าก็ทรงยินดียิ่งนัก เพราะจะได้ทรงสวมแทนตัวที่พระพายพัดปลิวไปจนเสียหายหมด เจ้าหญิงโปรดให้คนมาถามราคา หญิงสาวจึงราคาเสียสูงลิบเป็นทองคำหลายแท่ง แต่เจ้าหญิงก็ทรงยอมตกลงโดยง่าย

เมื่อหญิงสาวออกไปพ้นพระราชวังเพียงครู่เดียว ก็กลับมาใหม่ คราวนี้กะเทาะเปลือกลูกนัตนัตออก ก็ได้กระโปรงในอย่างสวยหุหุราที่สุด หญิงสาวกลับไปทูลพระราชวังอีกครึ่งหนึ่งเพื่อบอกขายกระโปรงใน และเจ้าหญิงก็ทรงซื้อทันทีไม่ว่าหญิงสาวจะตั้งราคาสูงเพียงไรก็ตาม เพราะกระโปรงใน

สวยงามยิ่งกว่ากระโปรงตัวนอกด้วยซ้ำไป

ต่อจากนั้นหญิงสาวก็หันหลังลงบันไดไป แต่เมื่อเห็นไม่มีใครมอง หญิงสาวก็ทบทวนเปลือกลูกนัตนัตออก คราวนี้เป็นเสื้อคลุมที่สวยงาม เมื่อเจ้าหญิงทอดพระเนตรเห็นก็ทรงคั่นเดินยั้ง เพราะพระองค์ทรงคิดว่า ถึงกระโปรงชั้นในหรือชั้นนอกจะหุหุราสวยงาม แต่ก็จะไร้ประโยชน์ถ้าหากไม่มีเสื้อคลุมข้างนอก จะให้ช่างตัดเสื้อเย็บให้ก็ยังไม่ทันแน่ๆ เจ้าหญิงทรงส่งคนไปถามว่าจะต้องการทองสักเท่าใด แต่หญิงสาวปฏิเสธไม่รับทอง ขอเพียงว่า ขออนุญาตพบเจ้าบ่าวสักหน่อย เจ้าหญิงไม่ค่อยพอพระทัยนักที่ได้ยินเช่นนั้น แต่ถ้าไม่ยินยอมก็จะไม่ได้เสื้อสวยสวม จึงจำต้องยอมตกลง ทั้งยังทรงคิดว่า “คงไม่เกิดอะไรขึ้นหรอกนะ”

เจ้าหญิงโปรดให้นางกำนัลพาหญิงสาวเข้าไปพบเจ้าบ่าวในห้องที่พัก เมื่อหญิงสาวเข้าไปใกล้สามีซึ่งจำนางไม่ได้ ก็ได้ใช้กังโรสแมรี่ที่มีติดตัวไปด้วยตลอดเวลาและไปที่ตัวสามี พอถูกกังโรสแมรี่แตะตัว ความทรงจำของชายหนุ่มผู้เป็นสามีก็กลับคืนมา และจำเมียของตนได้ทันที จึงตรงเข้าจับพิศหญิงสาวแล้วประกาศว่าหญิงสาวนี้แหละคือภรรยาอันแท้จริงของตน และตนเองรักใคร่ภรรยาคนนี้อย่างคนเดียว ไม่มีคนอื่นอีก แล้วก็จัดการพาหญิงสาวภรรยาของตนออกจากพระราชวัง กลับไปอยู่ยังบ้านเดิมของหญิงสาวตลอดไป

๙๓๓ ๘ ๒๕ พ.ค. ๒๕๖๓

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เจ้าหญิงชลวิเชียร

(นิทานอาร์มีเนีย)

ถึงแม้ดินแดนอาร์มีเนียจะอยู่ในเอเชียตะวันตก (ปัจจุบันส่วนหนึ่งอยู่กับรัสเซียอีกส่วนหนึ่งอยู่กับตุรกี ส่วนที่สามอยู่กับอิหร่าน) และออกจะค่อนข้างไปทางยุโรป แต่เรื่องราวไปคล้ายกับเรื่องหลวิชัยกล่าวที่ว่ามาจากอินเดีย หรือเรื่องหลวิชัยกล่าวจะมีต้นเค้ามาจากทางดำนันก่อนก็ไม่ทราบได้ เรื่องเล่าตามที่แอนดรูว์ ลังได้รวบรวมเอาไว้ ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชผู้เรืองอำนาจองค์หนึ่ง ซึ่งทรงปกครองบ้านเมืองอยู่ตรงชายเขตทะเลทราย ท้องแม่ในท่ามกลางทะเลทรายจะมีภูเขาสูง มีต้นไม้เขียว มีน้ำตกสวยงาม มีเสียงนกร้อง ได้กลิ่นดอกไม้หอม คุณารัณมย์ แต่ไม่มีผู้ใดที่ผ่านเข้าไปในหุบเขาแห่งนี้แล้วจะได้กลับออกมา จนพวกพ่อๆ ต้องอธิษฐานขออย่าให้ลูกชายของตนเกิดอยากเข้าไปค้นหาความจริงเลย แต่ถึงแม้กระนั้นก็ยังมีความที่ประกาศความตั้งใจของตนให้คนทั้งหลายรู้ว่า จะเดินทางไปในหุบเขา นั้น แล้วก็ไม่ได้กลับออกมาทุกคนไป พระราชาองค์นี้มีโอรสถึง ๗

องค์ด้วยกัน และเมื่อใกล้จะสิ้นพระชนม์ก็ได้ทรงตักเตือนโอรสทั้งเจ็ดไม่ให้เหยียบย่างเข้าไปในเขตภูเขาอันยังไม่ทันที่พระราชจะสิ้นพระชนม์ โอรสองค์ใหญ่ที่จะสืบราชสมบัติต่อไป ก็ทรงประกาศว่าจะเสด็จเข้าไปล่าสัตว์ที่ภูเขาอันลึกกลับน้ำหลงไหลแห่งนี้ แม้บรรดาคนแก่คนเฒ่าจะพยายามทูลวิงวอนให้ทรงเปลี่ยนความตั้งใจ แต่เจ้าชายผู้มั่งคั่งพระทัยเด็ดเดี่ยวก็มิได้ทรงฟัง แต่เมื่อเสด็จไปแล้วก็มิได้เสด็จกลับมา พระอนุชาองค์รองลงไปจึงได้เสวยราชย์แทน และได้เสด็จไปล่าสัตว์ ณ ที่แห่งเดียวกันนั้นอีก แล้วก็มิได้เสด็จกลับมาเช่นเดียวกันทุกครั้ง จนกระทั่งถึงเจ้าชายองค์สุดท้ายได้เสด็จขึ้นครองราชย์ และได้ทรงประกาศว่าจะเสด็จไปล่าสัตว์ที่ภูเขานั้น ยังไม่ทันจะได้เสด็จไปก็มิได้เสวยร้องไห้ดังอื้ออึงทั่วทั้งเมือง คนเหล่านั้นรำพันไปพลางทูลพระราชของตนว่า

“ถ้าพระองค์เสด็จไปแล้วใครจะปกครองเรา เพราะอย่างไรเสียก็ไม่มีวันได้เสด็จกลับมาประทับอยู่กับพวกเราอีก อยู่กับพวกเราเถิด พวกเราจะทำให้พระองค์ทรงผาสุกตลอดไป”

พระราชองค์ใหม่จำต้องทรงฟังคำวิงวอนของผู้คนพลเมืองของพระองค์ และได้ทรงปฎิกรรณบ้านเมืองจนกระทั่งบ้านเมืองเจริญรุ่งเรือง ครั้นเวลาล่วงไปอีก ๒-๓ ปี พระราชาทรงผนวชนอยู่ในบ้านในเมืองต่อไปอีกไม่ได้ จึงได้ทรงชักชวนพระสหาย และข้าราชการบริพารออกไปล่าสัตว์ที่ภูเขาแห่งนั้น

ขณะของพระราชได้ออกเดินทางตอนเช้าวันหนึ่งข้ามทะเลทรายเข้าไปในหุบเขา ทันใดนั้นได้มีกวางตัวหนึ่งโดดผ่านหน้ามาแล้วก็แผ่นพรวดออกไป พระราชาทรงควมมาติดตามไปทันที ข้าราชการบริพารทั้งหลายก็ควมมาตามไปติดๆ แต่กวางนั้นวิ่งเร็วจนตามไม่ทัน และไม่ช้าก็หายไปในป่าลึก

พระราชจึงทรงหยุดม้า และเหลียวไปรอบๆ ก็ปรากฏว่าไม่มีผู้ใดตามเสด็จมาทัน พระราชาทรงพอพระทัยป่าใหญ่แห่งนี้ยิ่งนัก จึงได้เสด็จเที่ยวเล่นอยู่ในบริเวณแถบนั้นอยู่ช้านานจนกระทั่งมืดค่ำ แต่ก็ยังไม่เห็นมีใครติดตามมา พระราชาจึงเสด็จออกจากบ้าน กลับมายังเต็นท์ที่พัก แต่เมื่อทอดพระเนตรเห็นผู้คนของพระองค์แล้ว

(อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

เจ้าหญิงชุลวิเชีย

ก็ตกพระทัยเป็นอย่างยิ่ง เพราะปรากฏว่าคนเหล่านั้นบ้างก็ตายไปแล้ว บ้างก็กำลังจะตาย แต่ก็พูดจาบอกเล่าอะไรไม่ได้แล้ว และถึงจะไม่ถามไถ่อะไร ก็ทรงทราบได้อย่างชัดเจนว่าที่นั่นเป็นเช่นนั้นก็เพราะเหล่าทมิฬกนัณนมีพิษ พระราชาทรงจึงมองคนเคราะห์ร้ายทั้งหมดอย่างเศร้าพระทัย พลางตรัสว่า “ข้ามาช่วยพวกเจ้าไม่ทัน แต่เอาละ ข้าจะต้องแก้แค้นแทนเจ้าให้ได้ คนที่วางกับดักพวกเจ้านั้นคงจะต้องกลับมาดูผลงานของเขาหรอก ข้าจะซ่อนตัวแอบดูซิว่าคนนั้นเป็นใคร”

ครั้นแล้วพระราชาก็ทรงขึ้นขึ้นไปบนต้นไม้ใหญ่ใกล้ๆนั้น ไม่ช้าทุกแห่งก็มีคนสนิทและเงื้อมกริบ จนกระทั่งใกล้จะรุ่งสางจึงได้มีเสียงฝีเท้ามา พระราชาทรงแหวกกิ่งไม้ดู ก็ทอดพระเนตรเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งขี่ม้าขาวตรงมา กรณมาถึงต้นที่พัก ชายหนุ่มก็ลงจากหลังม้า เข้าไปตรวจดูคนตายทุกคนๆ เมื่อเห็นตายแน่แล้วก็ลากศพไปที่ชอกเขาแล้วก็ผลักให้กลิ้งตกลงไปยังทะเลสาบเบื้องล่าง ส่วนคนติดตามก็ไปจัดการรวบบังเหียนม้าของคนตาย และจัดการปล่อยควาที่เอามาขี่ แล้วก็จัดอาหารในเต็นท์นั้นให้มีอาหารและเหล้าพร้อมบริบูรณ์เหมือนดังก่อนหน้านั้น เมื่อจัดแจงสิ่งเหล่านี้แล้วชายหนุ่มก็เดินตรวจตราซ้ำๆทั่วบ้านนั้น และก็อดประหลาดใจไม่ได้เมื่อแลเห็นม้างามตัวหนึ่งซ่อนอยู่ในพุ่มไม้ ชายหนุ่มร้องออกมาว่า

“เอ ก็ม้านี้ครบจำนวนคนตายแล้วนี่นา ม้าใครมาหลงอยู่ที่นี่อีกเล่า”

“ของข้าเอง” มีเสียงดังมาจากต้นไม้ใกล้ๆ “เจ้าเป็นใครถึงได้ล่อคนของเราให้ติดกับแล้วก็วางยาคนของข้าจนตายหมดอย่างนั้น แต่เจ้าจะทำอย่างนี้ต่อไปไม่ได้อีกแล้ว จงกลับไปบ้านของเจ้าไม่ว่าจะเป็นที่ไหนก็ตาม แล้วเราไปดวลกันที่หน้าบ้านนั้น”

ชายหนุ่มโกรธจนพูดไม่ออก แต่ก็แข็งใจพูดออกมาว่า

“ก็ได้ เรารับคำท้าของเจ้า ขึ้นมาตามขามาซิ ข้านี้จะสู้ชุลวิเชีย”

พูดแล้วก็กระโดดมาควบบัซหยาไป แลเห็นก็แต่แสงเรืองๆจากม้ากับตัวผู้ขับขี สมที่อยู่ได้หมวกเฮลเม็ตนั้นเหมือนกับสายทองปลิวไสว เห็นเพียงแก่นนั้นก็พอรู้แล้วว่าชายหนุ่มคนนั้นขมมานเป็นผู้อยู่หาใช่ผู้ขายไม่ ถ้าเช่นนั้นผู้อยู่นั้นเป็นใคร เป็นราชินีของราชินีทั้งปวงหรือ หรือว่าเป็นหัวหน้าโจร พระราชาทรงควมม้าไปตามทางที่ชุลวิเชียไปเป็นเวลาตงหลายชั่วโมง จนกระทั่งมาถึงกระท่อมสามหลังตั้งเคียงกัน อันเป็นที่อยู่ของผู้พิเศษกับลูกชายทั้งสาม ขณะนั้นพระราชาก็เห็นอยู่ทั้งหิวจนตรัสแทบจะไม่ออก เมื่อทรงพังกกระท่อมของผู้พิเศษและได้เสวยนมที่เจ้าของกระท่อมจัดหาให้เรียบร้อยแล้ว ก็พอจะตรัสตอบปัญหาที่ผู้พิเศษกับลูกชายถาม พระราชาตรัสว่า

“ข้าจะไปตามหาชุลวิเชีย นางได้ฆ่าพี่ชายของข้ากับคนของข้าเสียตั้งมากมาย ข้าจะต้องจัดการแก้แค้นแทนคนเหล่านั้น”

ได้ยินเช่นนั้น ผู้ฟังในกระท่อมทั้งสามต่างพึมพำออกมาว่า “น่าเสียดายจริงที่เราไม่รู้เรื่องก่อนหน้านั้น ไม่งั้นเราจับตัวไว้ให้ เพราะนางผ่านบ้านเราไปตั้ง ๒ วันแล้วโน่นนี่” ที่พูดเช่นนั้นก็มีไขว่คนเหล่านั้นจะกล่าวหาญอะไรนัก เพียงได้ยินชุลวิเชียก็ตัวสั่นเสียแล้ว ในที่สุดต่างก็พูดว่า “อย่าไปตามเลย ลืมชุลวิเชียเสียเถอะ แล้วอยู่กับเราที่นี่ มาเป็นพี่ชายของเรา เราจะเป็นน้องชายของพี่”

แต่พระราชาก็ไม่อาจทำตามได้ แต่แต่หยาบกรรไกรอันหนึ่ง มีดโกนเล่มหนึ่งกับกระบอกพานหนึ่งส่งให้ลูกผู้พิเศษทั้งสามคน พลางตรัสว่า

“ข้าจะความพยายามของข้าไม่ได้หรอก แต่เอาละ ขอให้ถือว่าเราได้สาบานเป็นพี่น้องกันแล้ว ถ้าวันใดปรากฏมีหยาเล็ดลอดบนสิ่งทั้งสามคนละก็ รู้เถอะว่าชีวิตพี่อันตรายนจรับมาช่วยก็แล้วกัน”

“ตกลง เราจะไปช่วย” คนทั้งสามรับคำ แล้วก็ชี้ทางให้พระราชาสั่งไป พระราชาทรงควมม้าไปไม่นานก็ทอดพระเนตรเห็นพระราชวังอันโอ่อ่าปรากฏวางๆอยู่ท่ามกลางแสงจันทร์ พระราชาทรงวนอยู่ ๒-๓ คลบ แต่ก็หาทางเข้าไม่ได้ เพราะไม่มีประตู ขณะที่กำลังคิดพิจารณาว่าจะทำอย่างไรดี พระราชาก็ทรงได้ยินเสียงกรנדังสนั่นดังมาจากพระบาท เมื่อทรงก้มลงดูก็ทรงเห็นชายชราคนหนึ่งนอนอยู่ก้นหลุมลึกนอกกำแพงมีตะเกียงดวงหนึ่งอยู่ข้างตัว ทั้งที่ยังไม่ทรงทราบว่า ชายชราจะช่วยอะไรได้หรือไม่ พระราชาก็ตัดสินใจพระทัยโดดลงไปในหลุม แล้วทรงตะบ่า

ชายชราหนึ่ง ชายชราตกใจตื่น ถามว่า
“อะไรกันนั่น ท่านเป็นนกกหรือ
เป็นงูถึงได้มาถึงที่นี่”

“เราก็คือคนอย่างท่านนี่แหละ
เรากำลังมาตามหาชูลิวเซี่ย”

“ชูลิวเซี่ยหรือ นั่นนี่คือคำ
สาปแช่งของโลกละ นางฆ่าคนเสีย
เป็นพันๆ ข้าเป็นคนทรยศชั่วมาได้
ได้ ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไรนางจึง
ไว้ชีวิตข้าให้ตายทั้งเป็นอย่างนี้ ข้า
เดาไม่ถูกเลย”

“ถ้าช่วยข้าได้ ก็ช่วยด้วย
เถอะ” พระราชาตรัส พลางเล่า
เรื่องให้ชายชราฟังโดยตลอด ชาย
ชราฟังอย่างตั้งใจอกตั้งใจ แล้วกล่าวว่า

“ถ้าอย่างนั้น ทรงฟังคำของ
ข้าไว้ให้ดีก็แล้วกัน ทุกเช้าตอน
ตะวันขึ้น เจ้าหญิงชูลิวเซี่ยจะทรง
เสื่อไข่มุกขึ้นบันได หอคอยแก้ว
ทอดพระเนตรแผ่นดินของพระองค์
ไปโดยรอบและไม่ว่าจะเป็นคนหรือ
สัตว์เข้าประตูมา นางจะต้องแล
เห็นได้ทั้งสิ้น ถ้าสงสัยว่าจะมีผู้ใด
แปลกปลอมเข้ามา นางก็จะส่งเสียง
ร้องอย่างนั้นจนพอสยของเกล้า จน
ไม่ว่าใครได้ยินเข้าเป็นต้องตกใจ
ตาย เพราะฉะนั้นท่านต้องไปซ่อน
ตัวอยู่ในถ้ำที่อยู่ใกล้ๆกับเชิงหอคอย
แล้วเอาไม้ทิ่มง่ามปักไว้ข้างหน้า
เมื่อไรได้ยินนางเปล่งเสียงร้องเป็น
ครั้งที่สาม ท่านจงตรงไปอย่าง
ห้าวหาญแล้ว แขนงหน้าขึ้นไปบน
หอคอย สบตากับนางโดยไม่ต้อง
หวาดกลัวอะไร เพราะท่านได้
ทำลายอำนาจของนางลงแล้ว”

พระราชาทรงกระทำตามคำ
ชายชราทุกประการ ครั้นเมื่อพระ-
ราชาทรงก้าวออกจากถ้ำ ทรง
แหงนพระพักตร์ขึ้น จนได้สบ

พระเนตรกับเจ้าหญิงชูลิวเซี่ย
เจ้าหญิงชูลิวเซี่ยตรัสว่า “พระองค์
ทรงชนะข้าพระองค์แล้ว และได้
ทรงทำลายคำสาปอันร้ายกาจลง
แล้ว พระองค์ทรงมีค่าเหมาะสม
จะได้เป็นสวามีของข้าพระองค์
เพราะพระองค์ทรงเป็นคนแรกที่
ไม่ตายเสียก่อนด้วยเสียงของข้า
พระองค์” ตรัสแล้วเจ้าหญิงก็ทรง
สยายพระเกศาสีทองของพระองค์
แล้วก็ทรงหย่อนเชือกมารับพระราช
สาขขึ้นไปยังหอคอยแก้ว แล้วทรง
พาพระราชเข้าไปถึงห้องพระโรง
และถวายทรัพย์สินสมบัติแด่พระราช
ายังตรัสอีกว่า

“พระองค์ทรงมีพระประสงค์
สิ่งใด ขอให้ตรัสมาเถละ ข้า
พระองค์จะจัดการให้ดังประสงค์
ทันทีทีเดียว”

พระราชาทรงได้โอกาสเช่นนั้น
จึงทรงขอให้เจ้าหญิงปล่อยชายชรา
ที่นอนในหลุมถักนั้นให้เป็นอิสระ
และส่งตัวกลับไปยังบ้านยังเมือง
เมื่อทั้งสององค์ทรงเสกสมรสกัน
แล้ว เจ้าหญิงชูลิวเซี่ยตรัสว่า
“ข้าพระองค์หมดธุระเกี่ยวกับการ
ล่าสัตว์และข้ามาตรวจตราดินแดน
ของข้าพระองค์แล้ว หน้าที่เหล่านั้น
จะต้องตกเป็นของพระองค์” ตรัส
แล้วก็ทรงหันไปบอกมหาดเล็กให้
ไปนำมาสเท้าไฟมา เมื่อมาสเท้าไฟ
มาอยู่เฉพาะพระพักตร์แล้ว เจ้าหญิง
ก็ตรัสถามว่า “นี่ก่อนนายนางของ
เจ้า เจ้าจงรับใช้พระองค์เหมือน
อย่างรับใช้ข้า” ตรัสแล้วก็จุ่มพิศพิ
ษหน้าผากมา แล้วก็ทรงส่งบั้งเทียน
ให้พระราชมา ม้ามองพระราชอยู่
ครู่หนึ่งแล้วก้มหัว เมื่อพระราชทรง
ตอบมาแล้วลอบหาง ก็เป็นอันว่า

เป็นมิตรต่อกัน แล้วก็ทรงม้าออกไป
ทำหน้าที่ตามที่เจ้าหญิงทรงขอร้อง
แต่ก่อนจะเสด็จไปเจ้าหญิงทรงมอบ
สลับไข่มุกที่บรรจุพระเกศาเจ้าหญิง
ไว้เส้นหนึ่ง ซึ่งพระราชาทรงชุกไว้
ในฉลองพระองค์ตรงพระอุระ

พระราชาทรงควมม้าเข้าไปใน
ป่าอยู่พักหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้เห็นสัตว์
ใดที่พอจะล่ามาเป็นอาหารได้ ทันใด
นั้นกวางงามตัวหนึ่งโดดมาเกือบจะ
อยู่ใต้พระบาท พระราชาจึงทรง
ควมม้าไล่ตามกวางไปทันที กวาง
วิ่งไปพลางเหลียวหันมา พระราชา
ก็ทรงติดตามไปจนกระทั่งต่างมาถึง
ริมแม่น้ำใหญ่ กวางกระโจนลงไป
ในน้ำและว่ายน้ำข้ามไป พระราชา
ทรงขึ้นชนูเดินไป แต่ถึงแม้จะ
ถูกกวางจนบาดเจ็บ แต่กวางก็ยัง
กระเสือกกระสนขึ้นฝั่งไปได้
อารามต้นเต็งที่จะได้กวาง กล้อง
บรรจุพระเกศาเจ้าหญิงก็ได้ตกลงไป
ในน้ำโดยพระราชามิทันรู้พระองค์

(ยังมี ต่อ)

ไม่ต้องถาม

กินน้ำตาต่างข้าวแล้วก็ใจหาย เขา
เที่ยวเพื่อหลีกความผิดหวังที่ไม่ได้
พบองค์เจ้า ลมนี้กลิ้งป็นหยกซึ่ง
ตั้งครรภ์จนกลอด และขมกลอด
ก็ไม่มีสามที่รกรอกอยู่เคียงข้างเช่นท้อง
ก่อนๆ

“เราจะตั้งตัวใหม่ ไม่ว่าจะ
ประสบเหตุร้ายอย่างไรอีก เราล้มแล้ว
เราก็กู้ขึ้น ไม่มีวันยอมแพ้” เขา
พูดเสียงเกรี้ยว “พวกน้องๆ ลูกของ
อาถ้าให้เขากลับไปอยู่บ้านเขาเถิด
เมื่อไม่ได้เรื่องเราก็กู้กู่เขาแต่
ห่างๆ ให้เขาไปทำมาหากินของเขา
เอง ส่วนน้องชายของเรอก็ดูแลแต่

บรรจบ พันธุมเมธา

นิทานนานาชาติ

เจ้าหญิงชุลวี่เซีย (ตอนจบ)

(นิทานอาร์มีเนีย)

เรื่องราวที่เล่ามาถึง
เจ้าหญิงชุลวี่เซียที่ร้ายกาจเพราะ
ต้องคำสาป แต่เมื่อพระราช
สามารถทนเสียงอันน่าสพึงกลัวของ
เจ้าหญิงได้ ทั้งยังสามารถสบตา
เจ้าหญิงได้ จึงเป็นอันเจ้าหญิงยอม
แพ้ และคำสาปก็สิ้นสุดลง เจ้าหญิง
ทรงมอบหน้าที่ล่าสัตว์และตรวจตรา
ดินแดนของพระองค์ให้พระราช
ก่อนที่พระราชจะเสด็จออกไปทำ
หน้าที่เจ้าหญิงได้ทรงมอบกลับบรรจุ
พระเกศาเส้นหนึ่งให้ และพระราช
ทรงใส่ไว้ในอกเสื้อ เมื่อทรงตาม
กวางไปและเล็งธนูยิงกวางที่ว่าย
ข้ามน้ำไป กลับพระเกศาที่เล็ดตก
ลงไปใต้น้ำโดยพระราชไม่ทันรู้
พระองค์

แม่น้าทั้งสี่ก็ลงมือ
กลับพระเกศาจึงไหลลื่นๆ ไปเป็น
ไมล์ๆ จนกระทั่งไปถึงบ้านเมืองอัน
คนตกน้ำในพระราชวังไปจ้วงตักเอา
กลับพระเกศาขึ้นมาจากน้ำได้ จึง
นำเอาไปถวายพระราชของตน
พระราชาทอดพระเนตรเห็นอัน
แปลกน่าพิศวงของตลับนั้นแล้ว
อดทั้งมิได้ ทั้งไข่มุกที่ประดับก็
เป็นของมีค่าหาได้ยาก จึงทรงตกลง
พระทัยจะเก็บไว้ใกล้ชิดกับพระองค์

แล้วก็ประทานรางวัลให้คนตกน้ำ
อย่างงาม ต่อจากนั้นก็โปรดให้
สมุหราชมนเทียรไปค้นคว้าหาประวัติ
และที่มาของตลับไข่มุกใน ๓ วัน
ไม่เช่นนั้นก็เป็นอันหัวหลุดจากบ่า

ไม่มีใครสามารถบอกได้ ไม่ว่า
จะเป็นปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่หรือพอมด
หมอผี มีแต่หญิงชราคนหนึ่งซึ่งมา
อาสาตอบ แต่ต้องได้ทองสองกำมือ
จึงจะเปิดเผยให้ทราบ สมุห
ราชมนเทียรพร้อมที่จะให้หญิงชรา
นั้นด้วยความยินดี และหญิงชราก็ได้
เปิดเผยให้รู้ว่าตลับไข่มุกพร้อมด้วย
เส้นผมข้างในนั้นเป็นของเจ้าหญิง
ชุลวี่เซีย

“ถ้าอย่างนั้น ไปนำตัวมา
ขายเถ่า แล้วขายจะได้ทองขนาด
ท่วมตัวทีเดียว”

แล้วยายเฒ่าก็กลับไปยัง
กระท่อมของตนที่อยู่กลางป่า เมื่อ
ขึ้นอยู่ตรงประตู ยายเฒ่าก็ผิวปาก
เบาๆ ไม่ช้าไปไม้แห้งใต้ต้นก็มีเสียง
เสียดสีดังสวบสวบ แล้วก็มิ
มากมายเลื้อยมาเป็นทางได้ไปไม้
แห้งนั้น งูเลื้อยขยับอยู่ตรงเท้า
ของยายเฒ่าแม่มด ยายแม่มดก็ลง
เอามือตบหัวงูเบาๆ แล้วก็เอามือ
ใส่อย่างดินแดงให้งูกิน ครั้นงูกินเสร็จ

ยายเฒ่าก็ผิวปากอีกครั้งหนึ่ง งู
ทั้งหลายก็พากันกลับไป เหลือไว้
๒-๓ ตัวที่ยายเฒ่าจับให้ขดอยู่ตรง
รอบคอและรอบแขน แต่ก็มีได้ให้
ขดอยู่ในสภาพงูเช่นนั้น ยายแม่มดเฒ่า
ร้ายมนตร์ งูตัวหนึ่งกลายเป็นไม้เท้า
อีกตัวหนึ่งกลายเป็นแส แล้วก็เอา
ไม้ชิ้นหนึ่งไปขึงแม่น้ำ และไม้ชิ้น
นั้นก็กลายเป็นแพให้ตัวแก่งอย่าง
สบาย แล้วแก่งก็ไหลออกไปกลาง
แม่น้ำ

ยายเฒ่าปล่อยแพลอยไปตลอด
ทั้งคืน จนกระทั่งตะวันตกดินของ
วันรุ่งขึ้นแพจึงได้มาใกล้กับอุทยาน
ของเจ้าหญิงชุลวี่เซีย ขณะนั้น
พระราชเสด็จกลับมาจากล่าสัตว์
พอดี เมื่อเห็นยายเฒ่า ก็ตรัสถามว่า
“ยายเป็นใครนะ แล้วมาทำ
ทำไม”

“ข้าพระองค์เป็นผู้จาริกแสวง
บุญเพคะ แต่เกิดพลัดกับคณะที่มา
ด้วยกัน ข้าพระองค์เดินวนเวียนอยู่
ในทะเลทราย โดยไม่มีอาหารเลย
ตั้งหลายวัน จนกระทั่งในที่สุดได้มา
ถึงแม่น้ำ ข้าพระองค์ได้พบแพเล็กๆ
นี่เข้างัดลงแพเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรม
มาไม่ทราบว่าจะเป็นหรือตาย แต่
เมื่อได้มาพบพระองค์ ข้าพระองค์ก็

ก็ขอประทานอาหารและขอพักนอนสักคืน นอนใกล้ๆ กับที่สุนัขเฝ้าประตูก็ได้พะคะ”

ทรงฟังเรื่องราวของยายเฒ่าแล้ว พระราชาทรงสงสารยายเฒ่าเป็นอันมาก จึงตรัสว่า

“ถ้าอย่างนั้นขอมานวดด้วยกันซิ เพราะเดี๋ยวนี้มันใกล้แล้ว และกว่าจะถึงพระราชวังก็ยิ่งใกล้”

ตรัสแล้วก็ก้มลงพุงยายเฒ่าให้ขยับหลังมา แต่มาเบี่ยงตัวเสียจนยายเฒ่าขยับหลังมาไม่ได้ พระราชามีได้ทรงสงสัยอะไร แต่ยายเฒ่าเตาออกว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ดังนั้นยายเฒ่าจึงทูลว่า “ไม่ขืนละพะคะกลัวตก แต่ถ้าพระองค์จะทรงเมตตาละก็ เสด็จไปเข้าฯซิพะคะ ข้าพระองค์จะเดินตามไป แม้ว่าข้าพระองค์จะขาพิการก็เชื่อว่าจะตามทัน”

ครั้นมาถึงพระราชวัง พระราชาโปรดให้ยายแม่มดพักอยู่กับพวกนางกำนัล และให้นางกำนัลจัดหาอาหารให้ แต่เจ้าหญิงชวลีเชษฐาพิทักษ์เชิดเมื่อทรงทราบว่าพระราชาทรงพาหญิงชรามาอุปการะ เจ้าหญิงทูลพระสวามีให้เพียงหาอาหารให้ แล้วก็จัดการให้เดินทางต่อไป ทั้งนี้เพราะทรงทราบว่าหญิงชราจะนำเคราะห์มาให้ แต่พระราชาทรงพระสรวล และตรัสอย่างร่าเริงว่า

“นี่ถ้าใครมาได้ยินเจ้าหญิงตรัสอย่างนี้คงคิดว่าหญิงชราเป็นแม่มด แต่ถึงแม่แก่เป็นแม่มด แกจะมาทำอะไรเราได้”

ยายเฒ่าก็เลยได้โอกาสอยู่ใกล้ชิดกับพวกนางกำนัล และแกก็สรรหาเรื่องแปลกๆ สารพัดมาเล่าให้นางกำนัลพวกนั้นฟังจนตลกขบขัน

ครั้งก่อนคืน เช้าวันรุ่งขึ้นขณะที่นางกำนัลกำลังช่วยกันแต่งองค์เจ้าหญิงชวลีเชษฐาพิทักษ์เชิด นางคนหนึ่งได้หัวเราะก๊ากออกมา คนอื่นๆ ก็เลยพลอยผสมโรงหัวเราะก๊ากกันไปด้วย จนเจ้าหญิงทรงสงสัยตรัสถามว่า

“เกิดอะไรขึ้นนะ”

นางกำนัลจึงทูลว่า “กำลังนึกถึงเรื่องนั้นๆ ที่หญิงชราผู้นั้นเล่าให้ฟังพะคะ หรือแกล้งเป็นแม่มดอย่างเขาพูดกัน แต่ข้าพระองค์เชื่อแน่ว่า ถึงแม่แก่จะเป็นเช่นนั้น แกล้งจะไม่ทำอันตรายแก่ใครแม่แมลงวัน แต่เรื่องสนุกๆ ของแกอาจช่วยให้พระองค์ทรงคลายเหงาไปได้บ้าง เวลาพระราชาสด็จเข้าป่าล่าสัตว์” นับเป็นโอกาสดีของยายเฒ่าที่เจ้าหญิงชวลีเชษฐาพิทักษ์เชิดเห็นงามไปด้วย โปรดให้นางกำนัลพายายเฒ่ามาเฝ้า และนับแต่นั้นมาก็ดูเหมือนจะขาดยายเฒ่าเสียมิได้

อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อยายเฒ่าปรารภถึงพระราชาก็เลย พระราชาทรงพระราชานุญาตให้ไปทั่วทุกแดนแล้ว ยังไม่เคยพบผู้ใดเหมือนพระราชานี้เลย พระราชาทรงฉลาดหลักแหลมมากนะพะคะที่สามารถเดาได้ว่าความลับของพระองค์คืออะไรอยู่ที่ไหน จนกระทั่งเอาชนะพระองค์ได้ แต่ส่วนความลับของพระราชาก็ทรงทราบหรือไม่พะคะ”

“คงไม่มีละกระมัง” เจ้าหญิงตรัส

“ไม่มีควมลับนะรีพะคะ” ยายเฒ่าขึ้นเสียงแสดงอาการดูหมิ่น “ถ้าใครเชื่อเช่นนั้นกับว่าเหลวไหลไม่มีวันเสียละที่ผู้ชายจะไม่มีควมลับ และถึงจะเป็นเรื่องลับ

อย่างไร เขาก็มักจะบอกแก่หญิงเขารัก ถ้าหากพระราชามีได้ตรัสบอกแก่พระองค์นั้นแหละย่อมแสดงว่าพระราชามีได้ทรงรักพระองค์เลย”

ถ้อยคำของยายเฒ่าออกจะทำควมวุ่นวายพระทัยให้แก่เจ้าหญิงชวลีเชษฐาพิทักษ์เชิดเป็นอย่างยิ่ง แม้ว่าจะไม่ได้ตรัสออกมาให้ยายเฒ่ารู้ก็ตาม ดังนั้นวันหนึ่งเมื่อทรงอยู่ตามลำพังกับสวามี เจ้าหญิงก็ทรงอดอ้อนพระสวามีให้ตรัสบอกความลับเกี่ยวกับเรื่องแรงและกำลังว่าอยู่ที่ไหน พระราชาทรงนิ่งไปนาน ในที่สุดจึงตรัสออกมาว่า

“อยู่ที่ตามนออย่างไรละ ถึงต้องเอาไว้มองตลอดเวลาไม่ว่าเวลากลางวันหรือกลางคืน เมื่อข้าได้บอกเจ้าหญิงเช่นนั้นแล้ว จงสาบานที่แหวนวงนี้ที่ข้าจะให้เจ้าหญิงแลกเปลี่ยนกับแหวนของเจ้าหญิงว่าจะไม่เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง”

เจ้าหญิงชวลีเชษฐาพิทักษ์เชิดทรงยอมสาบาน แต่แล้วก็มิได้รักษาคำสาบาน กลับรับนำความไปเล่าให้ยายเฒ่าฟัง เมื่อได้รับความลับเช่นนั้นแล้ว ต่อจากนั้นมาอีก ๔ คืน ยายเฒ่าก็แอบเข้าไปในห้องบรรทมแล้วลักเอาดาบมาจากข้างองค์พระราชาก็แอบเปิดหน้าต่างที่มิดายกัน โดดลงไปทอดผ้าแล้วเลยหย่อนดาบลงไปในแม่น้ำ

เช้าวันรุ่งขึ้น ใครๆ พากันแปลกใจที่ไม่เห็นพระราชาทรงขึ้นบรรทมแต่รู้เช่นเคยเพื่อออกไปล่าสัตว์ พวกมหาดเล็กแอบดูที่รูกุญแจก็เห็นพระราชาทรงหายใจหอบๆ แต่ไม่มีใครกล้าเข้าไป

(อ่านต่อหน้า ๖๐๕)

ศาลพระภูมิ

พนบ้านชนบทเป็นเหมือนห้องโถง
เบนท์ไว 'เจ็ด' มระเบียงคอป
ชนล่าง ย่นออกมาสำหรับตงเครื่อง
สังเวบูชา

ห้องชนบทเป็นทรโฐานของ
พระภูมิเจ้าที่ ผู้ใดจะละลาบละล้ง
ไปวางสังข์ของให้เกะกะไม่ได้ ควร
จะวางให้ถูกที่ เมื่อคิดจะมีไว้เคารพ
บูชา

ศาลมีบันได ไม่สำหรับขึ้นลง
อย่างมนุษย์ด้วย นิยมให้บันไดมี
จำนวนอย่างบันไดบ้านคน เรียก
ว่าคนชอบอย่างใดก็ชอบอย่างนั้น
ความเชื่อทางไสยศาสตร์จะยังคง
มีอิทธิพลต่อชีวิตชาวไทยอยู่

แต่ที่เห็นเป็นศาลพระภูมิทั่วไ
เพื่อศึกษา และเป็นสังเกตแห่งสถานที่
สังเวดล้อมให้สวยงาม (๔)
กลมกลืน อยู่ท่ามกลางสวนไม้ดอก
ไม้ประดับน่าดูชม เป็นศาลพระภูมิ
แบบเก่า ฝีมือประณีต ตรงกันข้าม
กับศาลพระภูมิพัฒนาที่หล่อด้วย
ซีเมนต์ เป็นรูปปรางค์ วิหาร วิมาน
เมืองแมน เหมือนกับว่าพระภูมิ
ซึ่งแต่เดิมท่านเป็นผี มีการเล่นซน
เป็นเทวดา เป็นพระอินทร์ พระ
พรหม จึงได้อยู่ศาลซีเมนต์ ก่ออิฐ
ถือปูน ปิดทอง ปิดกระຈกแพรว
พราว มีข้าทาสคนใช้ รถยนต์ ข้าง
ม้า วัวควายเป็นบริวารแวดล้อม ♥

เจ้าหญิงชุลวียะ

จนกระทั่งเจ้าหญิงชุลวียะเสด็จมา
ทุกคนจึงได้ตามเสด็จเข้าไปดู
พระอาการของพระราชินี ต่างก็ได้
เห็นพระราชินีพระอาการดังว่าจะ
สิ้นพระชนม์ พระเนตรปิดสนิท

คนทั้งหลายต่างพากันร้องไห้ระงม
ทันใดนั้นได้มีเสียงร้องกรีดดังมา
จากคนที่ยืนอยู่ข้างหลังๆ ทั้งนั้น
เพราะยายแม่มดเฒ่าที่มั่งพ้นคอและ
พ้นแขนตลอดจนผม ได้ถลันเข้ามา
พลางให้สัญญาณแก่ๆ ก็ทำเสียง
ขู่เพื่อไปชักกลุ่มนางกำนัลแล้วตรงเข้า
กีด ขยายแม่มดหันไปทางเจ้าหญิง
ชุลวียะพูดว่า

“เลือกเอานะเจ้าหญิงว่าจะมา
กับข้าเสียดีๆ หรือจะยอมถูก
กัศตาย”

และขณะที่เจ้าหญิงชุลวียะ
กำลังตกตะลึงตรัสอะไรไม่ออก
ยายแม่มดก็คว้าแขนเจ้าหญิงพาวัง
ไปยังแพทช์ซ่อนไว้ในกออ้อกอแขม
ริมตลิ่ง แล้วก็ล่องแพตรงไปยัง
เมืองใกล้เคียง เมื่อถึงแล้วก็จัดการ
ขายเจ้าหญิงชุลวียะแก่พระราช
ด้วยทองตงกระสอบหนึ่ง

ข้างฝ่ายผู้เสกกับลูกชายนับแต่
พระราชินีเสด็จจากไปและทั้ง
กรรไกรมืดโกนกับกระຈกไว้ให้
ก็มีได้เว้นตรวจตราดูแม้แต่สัปดาห์
เดียว แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น สิ่งทั้ง
สามยังคงใสสะอาด จนกระทั่งเช้า
วันหนึ่ง จึงได้เห็นหยดเลือดปรากฏ
ที่กรรไกรกับมืดโกน ส่วนกระຈก
ก็เป็นผ้าขาวไปหมด คนทั้งสามต่าง
พูดกันว่า “คงมีเรื่องร้ายเกิดแก่
ของเราแล้ว เราต้องรีบไปช่วย ก่อน
จะช้าเกินไป” แล้วต่างก็สวม
รองเท้าพิเศษตรงไปยังที่หมาย
บรรดามหาดเล็กต่างต้อนรับขับสู้
เป็นอย่างดี แต่คนทั้งสามก็ช่วย
อะไรไม่ได้ ในเมื่อดาบนั้นหายไ
ไม่มีใครรู้ว่าอยู่ที่ไหน คนทั้งสาม
ช่วยกันค้นหาอยู่ตลอดวันก็หาไม่พบ
จนตกกลางคืนต่างคนต่างหิวและ

เหนื่อย แต่จะเอาอาหารที่ไหนกิน
ในเมื่อพระราชินีเสด็จออกไปล่าสัตว์
ไม่ได้ คนทั้งสามแทบจะสิ้นหวัง
จนกระทั่งเหลือบไปเห็นแม่น้ำที่
ขาวโพลนอยู่ท่ามกลางแสงจันทร์
คนเหล่านั้นก็อดทนออกมาว่า “โอเอ
ช่างโง่เสียจริง มีแม่น้ำใหญ่ออก
อย่างนี้ อย่างไรเสียก็ต้องมีปลาให้
กินได้” แล้วคนทั้งสามก็ไปช่วยกัน
จับปลามาอย่างกินกันตรงริมตลิ่งนั้น
เอง พออิ่มแล้วก็ยสบายชนพอจะ
มองดูอะไรรอบๆ ตัวได้บ้าง และ
เมื่อมองออกไปยังกลางแม่น้ำก็ได้
เห็นน้ำแตกกระจาย และมีปลาตัว
ใหญ่โตขึ้นโผล่ผางพร้อมทั้งบิดตัว
ราวกับว่าจับปวด ตาคคนทั้งสาม
จึงจับไปที่ปลาเป็นตาเดียวกันและ
ทันใดนั้นก็ประกายมันปลานจาก
ตัวปลาโตขึ้นมาอีกครึ่งหนึ่ง
“ดาบ” คนทั้งสามร้องออกมา
พร้อมกัน แล้วก็โดดลงไปในน้ำ
ดำลงไปดึงดาบออกมาจากปลาโดย
แรง แล้วก็รีบว่ายน้ำขึ้นฝั่ง เช็ดดาบ
จนแห้งดีแล้ว จึงนำไปวางไว้บน
พระเขนยของพระราชินี ทันใดนั้น
พระพักตร์อันขาวซีดก็ปรากฏมีสี
แดงเรื่อขึ้น พระราชินีทรงลุกขึ้น
ล้มพระเนตรขึ้นแล้วถามว่า “เจ้า
หญิงชุลวียะอยู่ที่ไหน” คนทั้งสาม
ก็ตอบว่า “พวกเราไม่ทราบหรอก
แต่บัดนี้พระองค์ทรงพ้นอันตราย
หายเป็นปกติแล้ว ไปค้นคว้าหาเอา
เองเถอะ เราเห็นว่าเจ้าหญิงชุลวียะ
ไปไวความลับแก่ยายเฒ่าแม่มด จึง
ได้เกิดเรื่องอย่างนี้นะ”

“ถ้าอย่างนั้นขอให้พี่ไปหา
แม่ทัพก่อน” และเมื่อทอดพระ
เนตรเห็นม้าคู่ชีพ พระราชินี
น้ำพระเนตรแทบจะร่วง เพราะ

มามีอาการเสียวสอกและอ่อนระโหย เมื่อได้ขึ้นเสียงประตูออกและหันหน้ามาดู ครั้นเห็นผู้เข้ามาในคอกเป็นพระราชาม้าก็รีบลุกขึ้นตรงเข้าไปหา เอาหัวสัสไ้ท้องค้พระราช

พระราชาทรงอุทานว่า
“โฮเอ๊ย เจ้าม้าคู่ชีพของข้าเจ้าน่ะฉลาดยิ่งกว่าข้าเสียอีก ถ้าข้าเข้าใจเจ้า ข้าคงไม่ต้องเสียเจ้าหญิงชุลวิเชยไป แต่มาเถอะ เจ้ากับข้าไปด้วยกัน ไปตามหาเจ้าหญิง”

พระราชาทรงควมม้าไปตามแนวแม่น้ำ แต่ก็ยังไม่ได้ข่าวคราวเจ้าหญิงชุลวิเชยเลยจนกระทั่งเย็น พระราชาได้ทรงหยุดม้าและประทับพักผ่อนอยู่ตรงใกล้ๆ กับกระท่อมแห่งหนึ่งไม่ไกลจากเมืองใหญ่นัก ขณะที่พระราชาทรงเหยียดพระวรกายบนหญ้า เผาตุ่มน้ำที่กลังเล็มหญ้ากิน ก็ได้มีหญิงชราคนหนึ่งถือขามไม้ใส่นมมาขึ้นส่งให้ พระราชาทรงรับมาดื่มอย่างกระหาย พอวางขามลงก็ได้ทรงสนทนาปราศรัยกับหญิงชราผู้ใจดี หญิงนั้นพูดว่า

“พ่อหนุ่มช่างโชคดียิ่งนักที่ได้ผ่านมามาทางนี้ ในระหว่างนี้ เพราะพระราชาทรงจัดให้ม้านางเลี้ยงฉลองพิธีเสกสมรสตั้ง ๕ วัน แต่ก็แปลกที่เจ้าสาวของพระองค์ดูเหมือนไม่เต็มใจเลย นัยน์ตาออกสีฟ้าสว แต่ไม่ยอมมองดูใคร ผมสัสทองก็สยายอย่างไม่สนใจ เขาว่าเจ้าสาวมีถ้วยยาพิษอยู่ข้างตัวตลอดเวลา นางประกาศว่านางยอมตายเสียดีกว่าจะต้องตกเป็นเมียพระราชาทรงจริง พระราชาของเราก็ยังหนุ่มแน่นหล่อเหลาด้วย ได้แต่งกับผู้ชายอย่างนั้นแล้วยังไม่เต็มใจแล้วจะไปหาที่ไหนให้ดีกว่านั้น ในเมื่อตัวเองเป็น

ใครมาจากไหนก็ไม่รู้ เขาว่ากันว่ายายแม่มดคนหนึ่งเอามาขายเอาไว้”

หญิงนั้นพูดได้เพียงแค่นี้ พระราชาก็ทรงตนเดิน ตรัสถามออกมาทันทีว่า

“ช่อชุลวิเชยใช่ไหม”

“เออ ดูเหมือนจะใช้ใช่ละ แต่ว่าพ่อหนุ่มเป็นอะไรไปนะ” หญิงชราตอบอย่างตลกเมื่อชายหนุ่มโอดลูกขึ้นและคว้าข้อมือไว้ แล้วพูดว่า

“ยายจ๋า ยาย ยายเก็บความลับไว้ได้ไหม”

“ได้ซี ถ้าได้เงิน”

“อ้อ ต้องได้แน่ ไม่ต้องกลัวไปหรอก ยายจะได้อย่างมากที่สุดเท่าที่ใจยายอยากจะได้ทีเดียว เอาเอาทองไปก่อนกำมือหนึ่ง แล้วยายจะได้อีก ถ้าหากทำตามที่เขาขอร้อง”

หญิงชราก็มั้หวั่นคำ พระราชตรัสสั่งว่า “ยายไปซื้อเสื้อผ้าวางพวกผู้หญิงในวังเขาแต่งกันนะ แล้วยายพยายามเข้าไปในวัง เข้าไปให้ถึงตัวชุลวิเชย แล้วเอาแหวนวงนั้นให้แก่นาง ต่อจากนั้นชุลวิเชยจะบอกยายเองว่าจะต้องทำอะไรอีก”

หญิงชรา ก็ทำตามสั่ง ไปซื้อเสื้อแพรสีเหลืองมาสวมใส่มีผ้าคลุมหน้าด้วย แล้วก็ทำใจกล้าเดินตามหลังพ่อค้าที่พระราชาทรงส่งให้นำสินค้านมาเป็นของกำนัลแก่เจ้าสาวชุลวิเชย ตอนแรกเจ้าสาวไม่ยอมพูดกับใครเลย แต่พอแลเห็นแหวน ก็อ่อนโยนลงทันที เมื่อขอบใจพ่อค้าที่นำข้าวของมาให้แล้ว ก็จัดแจงให้ทุกคนออกไป เหลือแต่หญิงชราผู้เดียว พอประตูปิดสนิทแล้ว เจ้าหญิงชุลวิเชยก็ถามหญิงชรานั้นว่า

“ยายได้แหวนนี้มาจากไหนนะ

เจ้าของแหวนตอนนี้อยู่ที่ไหน”

“อยู่ที่กระท่อมของยาย กำลังคอยคำสั่งอยู่”

“ถ้าอย่างนั้นยายไปบอกเขาซะว่าให้คอยอยู่ที่นั่นสามวัน ตอนนั้นยายไปเฝ้าพระราชาทันทีเถิด ไปทูลว่า บัดนี้ยายได้พูดจากับข้าจนรู้เหตุผลแล้ว อย่างไรเสียก็ยังไม่ปฏิเสธการแต่งงานอีกต่อไป พระราชาจะได้ไม่เฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิด พอวันที่สามข้าจะทำเป็นไปเดินเที่ยวเล่นในอุทยานริมแม่น้ำ และแขกที่พักที่บ้านยายจะมาพบข้าได้ทันที ต่อจากนั้นไปเป็นเรื่องของข้าเอง”

ดังนั้นตั้งแต่ตอนเช้ามีดของวันที่สามก็ได้มีเสียงออดอึ้งแซ่ซู่ไปทั่ววัง เพราะพระราชาทรงเสกสมรสกับชุลวิเชยในตอนเย็นวันนั้นแล้ว บ้างก็กางเต็นท์ผ้าสีแดงประดับด้วยช่อดอกไม้สีขาวมีกลิ่นหอมหวาน บ้างก็ไปจัดเตรียมโต๊ะอาหารที่จะจัดเลี้ยงตามเต็นท์นั้น ต่อจากนั้นก็เตรียมกระบวนแห่ไปรับเจ้าสาว ผู้กำลังเดินเล่นอยู่ในอุทยานตั้งแต่ฟ้าสาง มีผู้คนเฝ้าดูอยู่ตามทาง เพราะเสื้อเจ้าสาวสีทองบางใสเป็นจุดเด่นแลเห็นได้ชัด ขณะที่นางเดินผ่านพุ่มไม้พุ่มหนึ่งไปยังอีกพุ่มหนึ่ง แต่ทันใดนั้นฝูงชนต่างแตกฮือพากันถอยห่างออกไป ในเมื่อมีเสียงเหมือนสายฟ้าฟาดลงมายังที่ที่เจ้าหญิงชุลวิเชยยืนอยู่ ที่จริงหาใช่ฟ้าผ่าอะไรไม่หรอก มีผีเท้าไฟที่พระราชาทรงควมขั้มนานเอง เมื่อผู้คนเฝ้าดูหายตกตะลึง แหงนหน้าดูอีกทีก็แลเห็นมีผีเท้าไฟแผ่นโผนโจนทะยานออกจากที่นั่นไป มีคนสองคนอยู่บนหลัง คือเจ้าหญิงชุลวิเชยกับพระสวามีนั่นเอง♥

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

นางเตงทอง

(นิทานอินโดนีเซีย)

ชาวอินโดนีเซียคนนิยมเล่าเรื่องขัณฑ์ จึงมักมีเรื่องขัณฑ์แทบทุกเรื่อง และขัณฑ์มักถูกเด็กผู้หญิงปราบด้วยวิธีแปลกๆ ดังเรื่องหนูน้อยตุ้มที่เล่าไว้คราวที่แล้ว เรื่องนี้ก็หนักไม่พ้นเรื่องขัณฑ์อีก มารูเออร์ต เชียกเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านอินโดนีเซีย ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีคนสองคนผิวเมย์ ตั้งบ้านเรือนอยู่ที่หมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ตรงชายป่าใหญ่พอดี คนทั้งสองอยู่อย่างเงียบเหงา เพราะไม่มีลูกเลยแม้สักคน แม้ว่าทั้งผิวเมย์จะจัดรูปบูชาพระผู้เป็นเจ้า และส่งศักดิ์สิทธิ์ทุกคืนมิได้ขาดเพื่อขอให้ได้ลูกแม้แต่เพียงคนเดียวก็ยังดี แต่เวลาได้ล่วงไปเป็นปีๆ คนทั้งสองก็ยังไม่ได้ลูกดังปรารถนา

วันหนึ่ง เมื่อเมย์รู้สึกเงียบเหงายิ่งกว่าทุกวัน จึงได้พูดแก่ผิวว่า “เราสองคนก็ได้กราบไหว้พระผู้เป็นเจ้าคนแล้วคนเล่ามาเป็นเวลาช้านานแล้ว แต่ดูเหมือนท่านจะไม่ทรงได้ยินหรืออย่างไร เราจึงไม่ได้ลูกสักที ข้าพเจ้าย่อมอย่างเงียบเหงาอย่างนี้ต่อไปไม่ได้อีกแล้ว พรุ่งนี้ข้าจะเข้าไปในป่า ไปขอให้ท่านดาบส

ช่วย เพราะใครๆ เขารู้กันดีว่าท่านเก่งนักเรื่องเวทมนตร์คาถา บางทีอาจจะช่วยให้ข้าพเจ้าได้บ้างละมัง”

“อย่าเชียวนะ อย่าไปนะ” ผิวร้องห้ามเมย์เสียงหลง เพราะรู้ว่าดาบสนั่นนี่ก็ขัณฑ์ “เวทมนตร์คาถาช่วยอะไรเราไม่ได้หรอก และระวังไว้ด้วยว่า ถ้าดาบสจะให้อะไรแก่เรา เราจะต้องเสียอะไรให้ดาบสเป็นการตอบแทน บางทีอาจจะทำให้เราเดือดร้อนเสียยิ่งกว่าอีก อดทนคอยไปอีกหน่อยละนะ พระผู้เป็นเจ้าคงจะต้องประทานลูกให้เราตามที่เราขอแน่ๆ ที่เดียว”

แต่ผิวเมย์มิได้ฟังคำผิวของตนเลย ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นนางจึงจัดแจงแต่งตัวอย่างสวยงาม เอาไม้เท้าไปถวายท่านดาบสด้วย นางต้องเดินไปตั้งไกล ลึกเข้าไปในป่าจึงได้พบถ้ำของดาบส และดาบสขัณฑ์ตัวใหญ่ เบื่อเรือกาลังนั่งขัดสมาธิหลับตาบริกรรม หนูน้อยต้องไปนั่งห่างออกไปไม่กี่ล้าปลูก คอยให้ขัณฑ์ดาบสลืมตาขึ้นมาเอง และก็โชคดียิ่งที่ไม่ต้องนั่งคอยอยู่นาน ดาบสก็ลืมตาขึ้น เมื่อแลเห็นมีคนมานั่งคอย จึงกวักมือเรียกให้เข้าไปใกล้ แล้วถามว่า

“มีอะไรนะ ถึงได้เดินขึ้นมาถึงที่นี่ ต้องการอะไรหรือ”

เสียงขัณฑ์ถามดังลั่นก้องบ่าอันเจ็บสวดนั้น หนูน้อยค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้ทั้งที่ยังตกใจเสียงขัณฑ์ดาบสจนตัวสั่น เมื่อขัณฑ์รู้ความประสงค์ว่าอยากจะได้ลูก ก็ยังไม่พูดจาว่าอะไรในทันทีทันใด แต่มองหนูน้อยอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงพูดว่า “ถ้านางอยากได้ลูกจริงๆ ละก็ ข้าก็คิดว่าข้าช่วยนางได้ แต่ต้องรับปากก่อนว่า ถ้าได้ลูกชายละก็นางเลี้ยงไว้เองได้ แต่ถ้าเป็นลูกสาวละก็ต้องยกให้ข้านะ ไม่เอาตอนเล็กๆ หรือก รอนกระทั้งอายุได้ ๑๕ เสียก่อน จะได้มาอยู่เป็นเพื่อนข้าบ้าง”

อารามอยากได้ลูก หนูน้อยมิได้คิดหน้าคิดหลัง ดาบสให้รับปากก็รับปากทันที ทั้งยังคิดต่อไปอีกว่า

“ข้าต้องโชคได้ลูกชายแน่ๆ เลย ดีเหลือเกินจะได้ไม่ต้องอยู่อย่างเงียบเหงาแต่ลำพังอีกต่อไป คงจะได้ยินเสียงร้องไห้ เสียงหัวเราะ เสียงพูดเสียงคุยของลูก และพอแก่ตัวลง ลูกก็จะได้ดูแลเรา”

ฝ่ายขัณฑ์ดาบส เมื่อหนูน้อย (อ่านต่อหน้า ๑๑๖)

นางแดงทอง

รับปากรับคำเป็นอย่างดีแล้ว ก็ได้เข้าไปข้างในถ้ำ คุงหนึ่งต่อมา ก็ได้ออกมาจากถ้ำ ขนห่อเล็กๆ ห่อหนึ่งส่งให้ พนางพูดว่า

“เอาเมล็ดพืชกลับบ้านนะ พอถึงบ้านก็จัดแจงปลูก และระมัดระวังดูแลให้ดี พอมันลูก ลูกสุกเมื่อไร ก็เอาไปฝากเมื่อนั้น เอา กลับบ้านได้แล้วอย่าลืมสัญญาเสียล่ะ”

พูดเช่นนั้นแล้ว ก็กลับเข้าไปข้างในถ้ำ หญิงผู้มาขอลูกก็ได้เดินทางกลับไป เมื่อถึงบ้านก็จัดการแกะห่อหอยกษณให้ เพาะเมล็ดพืชในห่อลงไป ในดินแล้วก็หมั่นรดน้ำ จนพืชงอกขึ้นมา ต่อจากนั้นก็โตวันโตคืน ไม่ช้าหญิงนั้นก็แลเห็นลูกติดอยู่ที่เถาลูกหนึ่ง เห็นเช่นนั้นคนปลูกยิ่งประคบประหงมมากยิ่งขึ้น ถึงกับไปหาร่มมากั้นสำหรับบังแดดบังฝนให้ และเมื่อลมจัดมากก็ไปหากระจาดมาครอบไว้ ลูกของพืชนั้นดูคล้ายแดงกว่า แต่ว่าลูกมันข้างใหญ่ เหลือเกิน ทั้งเปลือกก็ยังเหลืองเหมือนทองอีกด้วย หญิงนั้นจึงเรียกแตงนั้นว่าแตงทอง แตงทองใหญ่โตขึ้นทุกวันๆ จนในที่สุดเช้าวันหนึ่งอากาศแจ่มใส แตงทองนั้นก็หล่นลงบนดินและๆดังพลั๊ก และหญิงนั้นก็ได้ยินเสียงทารกน้อยร้องไห้จ้า หญิงนั้นรีบมาอุ้มแตงที่มีเสียงทารกเข้าไปในบ้าน และขณะที่สัวกำลังจ้องมองดูแตงทองนั้นอย่างกระตือรือร้น หญิงนั้นก็ไปเอามีดในครัวมาผ่าแตง พอแตงแบะออกเป็นสองซีก สองสัวเมื่ยก็ได้แลเห็นมีทารกน้อยน่ารักคนหนึ่งนอนอยู่ใน

แตง มีเนื้อแตงขาวนุ่มรองอยู่เหมือนเบาะอันวิเศษ ผมหทารกน้อยเป็นสีดำสนิท ผิวเนียนเหลืองเป็นทองปากก็แดงสดใส แต่อนิจจา ทารกนั้นเป็นหญิง แต่ด้วยความดีใจที่ได้ทารกมากคนหนึ่ง คนทั้งสองต่างก็ล้มคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้แก่ยักษ์เสียสนิท ฝ่ายแต่ช่วยกันเลี้ยงดูทารกน้อยน่ารักนั้น พ่อแม่ตั้งชื่อให้น้อยว่า ติมนมัส ซึ่งหมายความว่าแตงทองเสียงหัวเราะบ้างเสียงร้องไห้บ้างของหญิงน้อยติมนมัสทำให้บ้านที่เคยเงียบเหงากลับมีชีวิตชีวขึ้น และสองคนสัวเมื่อยุติสุขเป็นสุขเป็นที่สุด

เวลาล่วงไปเป็นปีๆ ติมนมัสก็เติบโตขึ้น เมื่อติมนมัสอายุได้ ๓ ขวบ พ่อก็ล้มเจ็บและตายลง เมื่อเหลือกันตามลำพังสองคนแม่ลูกแม็กยิ่งรักลูกสาวมากยิ่งขึ้น รักแล้วก็ห่วงเป็นห่วงเป็นใย วันๆแม่ไม่ยอมให้ลูกสาวคลาดสายตาไปได้ ในใจคิดถึงแต่ลูกสาวไม่ว่าจะหลับหรือตื่น ทั้งนี้เพราะยังคิดถึงนมาสซึ่งสวายน่ารัก พออายุใกล้จะสิบห้า ความงามของติมนมาสก็กลืนกันไปทั่วบรรดาชายหนุ่มในหมู่บ้านใกล้เคียงพากันมาสู่ขอ แต่แม่ของติมนมาสไม่กล้ายกให้ใคร นับวันหน้าตาของหญิงผู้เป็นแม่ของติมนมาสยิ่งเกร่งเกรียด หัวใจก็หนักอึ้ง ไม่ช้าเวลาที่คอยยักษ์มารับติมนมาสก็มาถึง

เมื่อถึงเช้าวันที่ติมนมาสมียายุได้ครบสิบห้าปี แม่ก็เรียกลูกสาวมานั่งข้างๆ แล้วบอกว่า

“ติมนมาส ลูกรัก วันนี้แหละเป็นวันที่ลูกมีอายุครบสิบห้า แม่มีเรื่องสำคัญที่จะบอกลูก”

นับเป็นครั้งแรกที่ติมนมาสได้รู้เรื่องกำเนิดอันประหลาดของตน และคำมั่นสัญญาที่แม่ให้ไว้แก่ยักษ์ดาบสได้รู้เช่นนั้นติมนมาสก็ร้องไห้โฮ แล้วก็พูดพลางสะอื้นพลางว่า

“แม่จ๋า ให้ลูกตายเสียดีกว่าทั้งแม่ไปอยู่กับยักษ์”

“ถ้าอย่างนั้น ลูกต้องหนีไปหนีไปให้ไกลที่สุดที่จะไกลได้เทียวลูก” แม่แนะนำ “นี่เนาะของวิเศษสำหรับลูก ขยายลูกให้แม่ไว้ ขยายบอกว่ามีผู้แสวงบุญคนหนึ่งให้ไว้ เมื่อยายของลูกได้เลี้ยงข้าวเลี้ยงปลาหาเครื่องนุ่งห่มให้ เมื่อยักษ์ตามมาใกล้ ลูกก็เอาของเหล่านั้นขว้างไป เป็นการขัดขวางไว้ไม่ให้ยักษ์ติดตามมาทันได้ ไปเถอะลูก รีบไป ไม่มีเวลาจะเสียแล้ว”

พูดแล้วแม่ก็มอบเข็มเย็บผ้าเล่มหนึ่ง เมล็ดพริกไทยสองสามเมล็ด เกลือก่อนหนึ่งกับกะปิหนึ่งให้ติมนมาส

แม่อดรดักลูกสาวพลงน้ำตาไหลพรากด้วยความรักอาลัยและความเป็นห่วง แล้วก็รีบไปส่งลูกสาวให้ออกพ้นหมู่บ้านไป นับว่าทันเวลาพอดี เพราะเพียงไม่ถึงชั่วโมงยักษ์ดาบสก็มาถึงบ้านติมนมาสดังคาดไว้

แม่ของติมนมาสทำเป็นตื้ออกดีใจที่ได้แลเห็นยักษ์อีกครั้งหนึ่ง ร้องทักเสียงดังลั่นว่า “แหม มาตามเวลาดีจัง ข่ายบอกลูกสาวเรื่องท่านแล้ว เดียวคอยก่อนนะ ข่ายจะไปบอกลูกให้เตรียมตัว แต่ตอนนั้นท่านคงหิวมา เชิญกินอาหารให้สบายใจเสียก่อน”

พูดแล้วก็ไปจัดหาอาหารอย่างดี

ที่สุดที่จะหาได้ในบ้านมาเลี้ยงยักษ
พยายามถ่วงเวลาให้นานที่สุดที่จะ
นานได้จนยักษจะเบื่อบังคับให้
ไปตามติมนมาสมาเดยวนั้น แม่
ของติมนมาสก็ทำเป็นเข้าไปตาม
ติมนมาส ครู่เดียวก็ร้องไห้โฮออก
มา พลงบิตมือแสดงว่าเสียใจอย่าง
สุดซึ้ง หญิงนั้นร้องว่า

“ท่านดาบส เกิดเรื่องใหญ่แล้ว
ไม่รู้ว่าคุณหายไปในไหน จะเข้าไป
หาดอกไม้น้ำแล้วอุทิศตัวรับ
มันลากเขาไปกินเสียแล้วก็ไม่รู้”

ได้ยินเช่นนั้น ยักษได้คำราม
ลั่นด้วยความโกรธสุดขีด ร้องทวาด
หญิงนั้นว่า

“ชายแก่นะแก แกล้งมาแต่ง
เรื่องหลอกข้า แกล้งเสือกใส่ลูก
ไปไหนไหมล่ะ เอาเถะข้าจะไปตาม
จับตัวมันเอง แต่ถ้าหากมันหนีไป
ก่อนแล้วละก็ ข้าจะมาจับตัวแกไป
กินแทนลูกสาวของแกเอง”

พูดแล้วก็เข้าสวนสาบหายไปใน
พริบตา ยักษร้ายเวททิศทางที่
ติมนมาสไป ไม่ช้าก็รู้ทิศทาง และ
ติดตามไปทางนั้น ข้างฝ่ายติมนมาส
ได้วิ่งอย่างเต็มสติกำลังเท่าที่เท่าจะ
พาไปได้ แต่ไปไม่ถึงไหนก็เหนื่อย
เสียแล้ว เพราะไม่เคยฝึกฝนหรือ
ทำมาก่อน ไม่ช้าก็เท้าก็ชาลงๆ และ
แทบจะหกล้มจนกว่าเสียให้ได้ ถ้า
ยักษตามมา อย่างไรเสียก็ตามทัน
และถึงจริงดังนั้น เพราะมีเสียงยักษ
ร้องตะโกนอยู่ข้างหลังว่า

“ติมนมาส ติมนมาส คอย
ข้าก่อน”

เสียงยักษดังสนั่น ได้ยินแล้ว
ติมนมาสตกใจเสียจนเกิดกำลังขึ้น
มาใหม่อีก แต่ถึงติมนมาสจะวิ่งเร็ว
อย่างไรก็หนีไม่พ้น เพราะปรากฏ

ว่าได้ยินลมหายใจของยักษดัง
พัดพามาจะถึงตัวอยู่แล้ว ในที่สุด
ติมนมาสก็ถึงคำของแม่ที่ส่งไว้
จึงได้ขว้างเข็มเย็บผ้าไปทางข้างหลัง
ทันใดนั้นก็ได้มีปาหนาทิ่มที่ต้นไม้
ลั่นมีหนามแหลมล้อมตัวยักษอยู่

ยักษต้องฝ่าพหนามอยู่ช้านานกว่า
จะหลุดมาได้ เมื่อตัวถูกหนามตำ
จนเลือดออก ซิบๆ ทั่วไปทั้งตัว
ติมนมาสได้ยินเสียงยักษร้องตะโกน
ตามหลังมาอีกว่า “ติมนมาส คอย
ข้าก่อน” ติมนมาสได้ยินเช่นนั้นก็
ซัดเมล็ดพริกไทยไปข้างหลัง ทันใด
นั้นพริกไทยก็ได้กลายเป็นหินเป็น
กรวด บ้างก็แหลมคม บ้างก็กลม
เกลี้ยงลื่นปรี๊ด ยักษยาลงไปเลย
หกล้มจนคว่ำไปบ้าง ลื่นไถลไปบ้าง
แต่ไม่ช้าติมนมาสก็ได้ยินเสียงยักษ
ตะโกนเรียกขอสอนอีกแล้ว กราว
ติมนมาสเอาก้อนเกลือกขว้างไป
ทันใดนั้นก็ได้มีทะเลสาบกว้างใหญ่
ขวางกั้นไว้ ยักษต้องเสียเวลานาน
ไม่น้อยกว่าจะลุยน้ำข้ามทะเลสาบ
ไปได้พ้น แต่ก็ไม่นานพอที่ติมนมาส
จะหนีไปพ้นเงอมมือยักษไปได้

ในที่สุดติมนมาสจำต้องหาทาง
กำจัดยักษให้ได้ ยังเหลืออะไรอยู่
อีกหน่อยหนึ่ง ถ้าหากของชั้นสุด
ท้ายช่วยไม่ได้ก็เป็นอันติมนมาสจะ
ต้องตกอยู่ในเงอมมือยักษแน่นอน
ติมนมาสหยิบกะป็นั้นมาอธิษฐาน
แล้วก็ขว้างไปบนดิน ในพริบตา
นั้นเองพื้นดินก็ได้กลายเป็นทะเล
โคลนมีไอน้ำร้อนพุ่งขึ้นมาด้วย
ยักษยังตามติมนมาสมาอย่างไม่ลด
ละ ถึงแม้จะมีทะเลโคลนขวางหน้า
ยักษก็ไม่กลัว ได้ยาลงไปในทะเล
โคลนร้อนๆนั้น โคลนดุ้ยยักษจมลง
ไปทุกทีในที่สุดก็จมหายลงไป

ทะเลโคลนนั่นเอง เมื่อติมนมาส
เหลียวหลังมามาดู ก็แลเห็นยักษโอบก้อม
อยู่ใหลๆก่อนจะจมหายลงไป เป็น
อันว่ายยักษตายแน่ๆ และติมนมาส
พ้นภัยแล้ว แต่ว่าจะกลับไปบ้านได้
อย่างไร ในเมื่อติมนมาสวิ่งไปด้วย
อารมณ์กลัวโดยไม่รู้ว่าวิ่งไปทิศทาง
ใด ติมนมาสนึกทอดอาลัย เลยเดิน
ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งไปต่อไปอีก
ไม่ไหว เลยทรุดตัวลงนั่งไต่ต้นไม้
แล้วก็ล้มตัวลงนอนหลับไป

บังเอิญในวันนั้นเอง ได้มี
มกุฎราชกุมารของเมืองนั้นได้เสด็จ
มาล่าสัตว์แถบนั้น มีมหาดเล็ก
คนสนิทติดตามมาด้วยเพียงคนเดียว
ทั้งเจ้าทงข้าไม่ได้ยิงสัตว์อะไรเลย
แม้สักตัว เพราะโชคไม่ค่อยดีในวัน
นั้น จนกระทั่งตะวันบ่ายจึงหันมา
บ่ายหน้ากลับเข้าบ้านเข้าเมือง ขณะ
ที่ขมามาเหยาะๆอยู่นั้น เจ้าชายมกุฎ
ราชกุมารก็ทรงชะงักและหยุดม้า
กะทันหัน พลงตรัสถามมหาดเล็กว่า
“ดูซิเจ้า ไครมานอนหลับอยู่
ไต่ต้นไม้เนาะ ผู้หญิงเสียด้วย
นั่นเขามาทำอะไรที่นั่นแต่เพียงคน
เดียวนะ”

“จะเป็นสักกระมังพะย่ะค่ะ”
มหาดเล็กกระซิบทูล

เสียงผู้เฒ่าทำให้ติมนมาส
สะดุ้งตื่น เมื่อเห็นคนแปลกหน้า
ติมนมาสยังตกใจบอกเจ้าชายล่ำ-
ละลักว่า “ข้าเป็นผู้หญิงจนๆ คน
หนึ่งที่เกิดหลงทางกลับบ้านไม่ถูก”
เจ้าชายตรัสถามว่า “ก็นางเป็นใคร
ล่ะ” ติมนมาสจึงเล่าเรื่องให้ฟัง
ตั้งแต่ต้นจนสุดท้ายที่รอดพ้นเงอม
มือยักษมาได้ เพราะยักษถูกโคลน
ร้อนๆดูดหายลงไปข้างใต้

เรื่องของติมนมาสตลอดจน

ความงามของนางทำให้เจ้าชายทรงพอพระทัยจึงได้พาหญิงสาวกลับไปส่งจนถึงบ้านได้ ทั้งนพพรามหาเด็กของพระองค์รู้จักหมู่บ้านแถบนั้นดี ทั้งแม่ทั้งลูกต่างโผเข้ากอดกันด้วยความดีอกดีใจที่ได้กลับมาพบกันอีก

หลังจากนั้นไม่ถึงอาทิตย์ เจ้าชายก็ได้กลับมาสู่ขอติมนมาสซึ่งแม่ยกให้ด้วยความยินดี ในวันเข้าพิธีเสกสมรส เจ้าชายได้ประทานชื่อใหม่ให้ติมนมาสหรือนางแดงทองว่า เทวมนิ เพื่อให้ฟังเหมาะสมกับที่ได้ได้เป็นชายาและเป็นราชินีในภายหน้า ♥

สายโลหิต

“ทำไมไม่ส่งให้แม่หญิงเองล่ะที่หลวงเทพกับพี่ลัดดา ยังไม่เห็นต้องอาศัยใคร ส่งสารเลยสักนิด”

“เฮ่น่า....” ผู้ส่งวัยออกเฝ้าถวายนิทฯ” ก็บอกแล้วไงว่า “พี่ชาย....ขุนไกรคอยกันน่ายู่”

“ท่านคงทำอะไรไม่ได้ให้เห็นละซี ไข่ม้อยล่า” เด็กหญิงลากเสียงหัวเราะๆ แล้วต้องหุบปากเสียทันควันเมื่อเห็นดวงตามีแววกราดเกรี้ยวขึ้นลับพลัน

“เงียบเถอะ ทำตามที่สั่งแล้วเจ้าจะไม่เดือดร้อน เรื่องอื่นเป็นของผู้ใหญ่ เจ้าเป็นเด็กเล็กไม่เกี่ยว....ไปไป รำคาญเต็มที่แล้ว”

ดาวเรืองยังโหล่ กอดของห่อ นั้น ลอนใจเสียใหญ่ ก่อนจะวิ่งปรือออกจากห่มแก้วโดยไม่เหลียวหลัง ที่หมายข้างหน้าก็คือ กลุ่มแขกผู้หญิงที่ล้อมตัวเจ้าสาวอยู่บนลานเรือน อารามร้อนรนนั่นเอง ดูเหมือนร่างที่เลียวลมเรือน ตรงมาจะไม่ทันยังเช่น

กัน ร่างเล็กแบบบางจึงปะทะเข้าเต็มแรง

ถ้าเป็นเสาเรือน หัวกองโนแตกไปนานแล้ว หากที่วิ่งเข้าไปหานั้นหาใช่เสาไม้แข็งไม้ แต่เป็นแหงอกแข็งแรงของบุรุษที่คนชนเงยหน้าขึ้นแล้วต้องอูทาน ทั้งๆ ยังจับจืดที่หน้า

ผาก และคางงูมก แลปลบปลาบ ด้วยโถมชนเต็มตัว อย่างเกลือกกลนเต็มที่ “ขุนไกร” เสียงอ่อนในสนั่นไม่ดังนัก ถ้าเป็นเวลาคืน ดาวเรืองคงไม่รู้สักกระอักกระอ่วน เช่น ครึ่งนี้แต่เรื่องราวที่รับมอบหมายมา หกๆ ทำให้ใจคอเต้นตึกตัก ระล่ำระลัก พุดพลง ขมวดปมผ้านั้นซึ่งทำท่าจะหลวมหลุดพลง

หน้าตาอ่อนวัยมีพิรุณเต็มที่ เมื่อบอกไปว่า “ขอโทษ....ขอโทษเถอะค่ะ”

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่าดาวเรืองเดี่ยว....” มือใหญ่แข็งแรงยังไม่ปล่อยต้นแขนที่คว้าไว้แน่น ล้ม ก้าวเขมจัดขมวดเขม็ง สีสหน้าสีดำเด็กหญิงนั้นชวนสงสัยจนขุนไกรนึกขำ ถึงประหลาดใจ

“ไม่ค่ะ.... จะรีบไปหาพี่ลัดดาวันนี้ค่ะ ไปละ” คนพุดกล่าวเสียงอ้อมแอ้มอีกมอชิงขมวดปมผ้านั้น ของสำคัญที่รับมาขมอยู่ในมือ นั้น สะบัดแขนเบาๆ แล้ววิ่งปราดต่อไป โดยไม่เหลียวหลัง ไม่ทันก้มมองด้วยซ้ำว่ากระดาดอีกแผ่นตกค้าง อยู่บนพื้นหญ้านั่นเอง

ดวงตาคู่ที่แลตามร่างเล็กบางซึ่งวิ่งห้อยๆ ลับลมเรือน แลกลับมายังกระดาดแผ่นนั้น ก็ยังขมวดเข้าหากันดุจเดิม รอยขมขบขึ้นยังไม่จางหายจากใบหน้า

ขุนไกรก็ลงหยิบกระดาด แผ่น

นั้นขึ้นพลิกดู พลันรอยขมก็เผือดไปปากบางได้รูปเม้มเข้าหากัน กลักระดาดอ่านปราดๆ ไม่ทันจบสำนวนถ้อยกระตือรือร้น อารมณ์แจ่มใสเมื่อครู่ก็ขึ้นมัวดับพลัน เสี่ยงลอคริมฝีปากออกไปว่า

“ไอ้หมื่นทิพเทศา.... ไอ้ดวง....”

กระดาดแผ่นนั้นถูกขยำ เจ้าของมือทำท่าจะขว้างทิ้งด้วยซ้ำ แล้วกลับเปลี่ยนใจ ขุนไกรเดินก้าวยาวๆ มา ยังเรือนใหญ่ เสียงพระสวามนต์แว่วๆ มาจากข้างบน ปากยังเม้มสนิทขณะก้าวขึ้นบันไดเรือน แลปราดไปที่นอกชาน ไม่เห็นตัวแม่สื่อที่วิ่งเกลือกกลนเข้าชนเมื่อครู่ อารมณ์ขุ่นมัวมาก จนไม่อาจนั่งประณมมือฟังพระสวดได้

ขุนไกรกลับลงมาข้างล่าง เดินต่อไปยังศาลาเล็กๆ ข้างหลัง เสียงเด็กๆ ดังมาจากทางนั้นจริงดังที่คาดไว้ ต้นเรื่องที่ตักการศักรวมกลุ่มอยู่กับเด็กหญิงอีกหลายคน ล้วนรุ่นเดียวกันท่าที่ดูจะวุ่นอยู่กับเรื่องแบ่งเงินกัน ประตุนั้นหมาก ขบวนเจ้าสาวที่มาแต่เช้าตรู่กระมัง

“ดาวเรือง” เสียงที่เปล่งออกไปเกือบจะกร้าวแข็งผิดปกติ เจ้าของซื่อหน้าขบ มียังตะปบเงินส่วนแบ่งเต็มที่ หน้าเผือดสลับพลัน เอ่ยปากรับไปว่า

“ค่ะ”

“เก็บเงินใส่ถุง แล้วมากับพี่หน่อยเถอะ....แม่ตัวดี” ประโยคสุดท้ายคนพุดพิมพ์ทำแล้วๆ อย่างหมั่นไส้

“ขุนไกรมีอะไรจะใช้หรือคะ”

เด็กหญิงถามออกไป ร้อนๆ หนาวๆ พิกล เมื่อเห็นสายตาคู่นั้น อะไรบางอย่างอีกเหมือนกันที่บอกว่า เห็นจะไม่ใช้เรื่องธรรมดาที่จะ ถูกเรียก ตัว

933 ๒๖ 11 15๗.๑. ๒๕๖๓

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

พูดความจริง

(นิทานคุณิเซีย)

ถ้อยคำดีๆ คนชอบมา
ดัดแปลงแต่งต่อให้ฟังแปลกไป
เป็นต้นว่า ‘ความจริงเป็นสิ่งไม่
ตาย’ จะถูกแย้งต่อไปว่า ‘แต่คน
พูดความจริงจะต้องตาย’ เรื่อง
ของตลกหลวงที่จะเล่าต่อไปนี้ตาม
ที่บิเรกเล้าไว้ในเพนนิยาจาก
ชายฝั่งบาวาร์ เป็นการยืนยันข้อ
ความที่คนนำมาดัดแปลงข้างต้น
เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีสุดตลกองค์หนึ่ง
ของคุณิเซีย เป็นผู้บริบูรณ์ด้วย
อำนาจและทรัพย์สินสูงการ สุดตลก
องค์นี้โปรดตลกหลวงยิ่งนัก เพราะ
ตลกหลวงสามารถทำให้พระองค์
กลายเบือกกลายเส้าได้ และตลก
หลวงที่ สุดตลกโปรดที่สุดคือเส้า
เส้าว่าชีวิตตลกนั้น ไม่ได้สุขสำราญ
อย่างที่ตัวเขาทำให้คนอื่นมีความสุข
หรือก ทั้งบางทียังจะสร้างศัตรู
เสียอีก ในเมื่อไปกระทบกระเทือน
คนอื่นเข้า ยังเป็นตลกหลวงชีวิตยัง
ล่อแหลม อาจจะเป็นที่โปรดปราน
อย่างเหลือเกิน แต่ในเวลาเดียวกันนั้น
หัวอาจจะหลุดจากบ่าโดย
ไม่รู้ตัวเมื่อไรก็ได้ ชีวิตของเส้า
ตลกหลวงของสุดตลกแห่งคุณิเซีย
ก็เช่นเดียวกัน แต่เส้าเป็นคนดีจึง

มีเพื่อนมากหาศัตรูได้ยาก ไม่ว่า
ใครเห็นเส้าแล้วจะอดขันไม่ได้
แม้ว่าเส้ายังไม่ได้เปิดปากพูดอะไร
ออกมาก็ตาม ทั้งนี้เพราะเส้ามี
หน้าตาน่าขันคือมีขนตากลมใหญ่
หูกักางเหมือนเอาไปติดเข้าไว้ ปาก
ก็กว้าง เวลาหัวเราะปากแแบะไป
เกือบถึงหู ส่วนรูปร่างนั้นเล็ก
นิดเดียว จึงคล่องแคล่วหกละเมน
คลั่งกา หรือเดินระบำ หรือนั่ง
กอดเข้าแล้วกลิ้งตัวจากท้องพระโรง
มุมหนึ่งไปยังอีกมุมหนึ่งได้ ที่สำคัญ
เหนืออื่นใดก็คือเส้ามีอารมณ์ขัน
ทั้งยังฉลาดอีกด้วย เส้ารู้ความ
เป็นไปทุกอย่างภายในวัง ไม่ว่าจะเป็น
เป็นในห้องพระโรง ในห้องเครื่อง
หรือในฮารัม และสามารถนำมา
พูดให้เห็นกันได้ทุกเรื่องไป จนคน
บางคนกลัวเรื่องตลกของเส้า
ตัวเองฟังเรื่องขันเกี่ยวกับคนอื่นได้
สนุกสนาน แต่ก็ไม่อยากให้ใคร
เอาเรื่องของตัวเองไปทำเป็นเรื่องตลก
ให้คนอื่นหัวเราะกันเล่นอย่างสนุก
แต่สุดตลกโปรดเส้ามาก จะพูด
อะไรสุดแต่จะนึกได้ก็ปล่อยให้
พูดไป ไม่ครีเส้าห้ามว่าอะไร ขอ
ให้ฟัง สนุกขบขัน เพลิดเพลินก็
แล้วกัน

คืนวันหนึ่งสุดตลกไปรดให้
จัดงานเลี้ยงฉลองวันขึ้นครองราชย์
ของพระองค์ นับเป็นงานใหญ่มาก
อาหารที่จัดเลี้ยงวางอยู่บนโต๊ะ ล้วน
ชวนเชิญให้อยากกินทั้งสิ้น มีทั้ง
เนื้อแพะย่าง ไก่ย่างกับแป้งนึ่งกับ
เนื้อต้ม ทั้งยังมีการแสดงระบำที่
นางระบำกลมหน้าเดินเข้าจังหวะ
กับดนตรี คืนวันนั้นทุกคน
สนุกสนานกันเต็มที่ ต่างเรียกหา
เส้าตลกหลวงให้มาเล่าอะไรสนุกๆ
ให้ฟังจะได้เฮฮากัน เหล่าซึ่งเป็น
ของต้องห้ามสำหรับชนมุสลิม ก็มี
เลี้ยงอย่างไม่อื่น เส้าเองก็ดื่มเข้า
ไปไม่น้อยแล้ว จึงทำให้ใจกล้ากว่า
ทุกวัน เส้ากล้าถึงกับจะเรียก
สุดตลกผู้ยิ่งใหญ่ของชาวคุณิเซีย
ด้วยชื่อต่างๆ นานาที่ชวนให้สุดตลก
พิโรธทั้งสน เส้าพูดว่า

“ใครเป็นศัตรูตลกที่ยิ่งใหญ่
ที่สุดในราชอาณาจักรนี้ พวกท่าน
คงคิดว่า เป็นข้าละซิมะ ทั้งนี้เพราะ
ข้าแต่งตัวประหลาด เสื้อผ้าสุดฉลาด
เอาหัวลงดินคืนชีพาก็ได้ แต่ถึงแม้
ข้าจะทำงานหนักเช่นนั้นทั้งวันทั้ง
คืน แต่ข้าก็ไม่อาจแกล้งทำเป็น
คนโง่ๆ อย่างสุดตลกของเราได้”

(อ่านต่อหน้า ๑๐๔)

งานขายหน้าร้านให้ เรื่องงานบ้านนี่ ไม่ต้องห่วงหรอก ช่วยๆ กันทำได้ ครออยากเห็นเธอได้ดั้นะ บุญรอด อยู่กับครอต่อไป กลางวันทำงาน เบินๆ เรียนหนังสือ”

“ไม่ละกะ รอดไม่มีเวลาเรียน แล้ว รอดจะต้องหางานเงินเดือน ต่ำๆ ทำกะ ตอนเย็นก็อาจจะต้องทำงานด้วย หนูอาจจะต้องเลิกคบกับครอเสียที”

“เธอหมายความว่ายังไป บุญรอด”

“หนูกำลังหางานทำ ตอนน กำลังตกลงกันอยู่ หนูอาจจะไปทำงานในสนามบิน”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

พูดความจริง

สุดต๋านไม่ยกพิโรธ กลับทรงพระสรวล ตลกหลวงจึงพูดต่อไปว่า

“สุดต๋านของเราเขาก็โกง ขาโกงเสียจนมีรูปร่างอย่างเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นประทับบนหลังม้าหรือลงจากหลังม้า”

สุดต๋านก็ทรงพระสรวลอีก เขาย้ำใจจึงพูดต่อไปว่า

“สุดต๋านของเราทั้งหมทั้งเห็นขียว ขาก็โกง หัวก็ล้าน”

“หยุดนะ” สุดต๋านทรงตวาดออกมาเพราะพิโรธอย่างสุดขีด พลาทกระโดดลุกขึ้นตรัสต่อไปว่า “แค้นข้าก็ทนทั้งเจ้าพูดยิ่งกว่าใครๆ จะทนได้เสียอีกไม่ว่าเขาจะเป็นสุดต๋านหรือมิใช่ แต่พระผู้เป็นเจ้าได้โปรดเกิด พรงนี้ข้าจะโยนเจ้าเข้าไปในกรุงสิงโต”

เขาได้ยินแล้วสั่นไปตลอดทั้งร่าง ทั้งที่ สุดต๋านตรัสเช่นนั้น

มาก่อนหน้านั้นไม่รู้กี่ครั้งแล้ว แต่พอถึงวันรุ่งขึ้นสุดต๋านก็ทรงเปลี่ยนพระทัย ทันใดนั้นเขาก็ตัดสินสุดต๋านตรัสว่า

“ข้ารู้ว่าเจ้ากำลังคิดว่าข้าคงจะเปลี่ยนใจภายหลังอย่างครั้งก่อนๆ แต่คราวนี้มันเสียเถอะ ไม่มีวันหรอก พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพยานด้วยเถิด ถ้าพรงนี้ข้าไม่ส่งเจ้าไปเป็นอาหารสิงโตละก็ ข้าสาบานว่าจะไม่เหยียบเข้าไปในธาเร็มอีกเลย”

คราวนี้เขารู้ว่าตนเองสิ้นท่าจริงๆ ลงสุดต๋านตรัสสาบานเช่นนั้นแล้ว อย่างไรเสีย ก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงไปได้ เพราะถ้าจะทรงเปลี่ยนพระทัย ย่อมหมายความว่าพระองค์จะต้องทรงทอดทิ้งสมของพระองค์ดังมากมาย ทั้งนี้เพื่อชีวิตของตลกหลวงเพียงคนเดียวหรือ คิดไปก็ผิดมา เขาจะไม่รู้จะทำอย่างไรได้ แต่ไปนั่งซุกอยู่ที่มุมห้องแล้วร้องไห้ ในขณะที่คนทั้งหลายเขากำลังสนุกสนานกัน

ดังกล่าไปแล้วว่า เขามีเพื่อนมากกว่าศัตรู ดังนั้นตอนเช้าวันรุ่งขึ้นบรรดามิตรสหายที่ต่างเป็นขุนนางข้าราชการตำแหน่งสูงๆ ในราชสำนักก็เข้าไปเฝ้าสุดต๋านและทูลขอให้สุดต๋านไว้ชีวิตเขาสักครั้ง สุดต๋านกลับขบขันหัวเราะ ตรัสว่า

“ธุระอะไรเล่า แต่ถึงแม้ข้าอยากจะยกโทษให้ ข้าก็ทำไม่ได้ เพราะข้าได้ลั่นวาจาสาบานออกมาแล้ว พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพยาน เพราะฉะนั้นจึงเป็นอันยุติไม่มีทาง”

“แต่พระองค์อาจทรงหาทางช่วยชีวิตเขาไว้โดยไม่ต้องผิดคำสาบานก็ได้” พะยะคะ เป็นต้นว่า

พระองค์อาจจะโปรดให้โยนเจ้าไปในกรุงสิงโต แต่ไม่มีสิงโตอยู่ในกรุงก็ได้”

“สิงโตต้องอยู่ในนั้น ข้าบอกว่าจะต้องส่งเจ้าเขาให้ไปเป็นอาหารสิงโต ไม่ใช่จะโยนมันเข้าไปในกรุงสิงโตเฉยๆ”

“ถ้าเช่นนั้นก็เป็นอันไม่มีทางช่วยเหลือพะยะคะ”

“ไม่มี”

คนเหล่านั้นไม่รู้จะพูดอย่างไรอีก จึงได้แต่ถว้ายคำนับถอยออกมาทุกคนเงยขึ้น หัวใจหนักอึ้งด้วยความเป็นทุกข์แทนเขา แต่ไม่ทันที่คนเหล่านั้น จะออกไปพ้นสุดต๋านก็ตรัสเรียกกลับมาอีก ทั้งนี้เพราะพระองค์ก็โปรดเขาและทรงเสียสละ ไม่น้อยถ้าหากเขาจะถูกสิงโตกิน สุดต๋านตรัสว่า

“ข้าจะให้โอกาสเจ้าเขาตกลงหลวงของข้าอีกครั้งหนึ่ง คือข้าจะให้เขาเปิดประตูกรุงสิงโตทั้งสองประตู ถ้าเจ้าเขาเข้าไปในกรุงสิงโตทางประตูหนึ่ง และออกมาได้อีกทางประตูหนึ่งละก็ ข้าจะยกโทษให้มัน”

มิตรสหายของเขาต่างก็คุกเข่าก้มหัวคำนับสุดต๋านจนจดพื้น พลาทร้องทูลว่า “พระองค์ช่างทรงเมตตาปรานีเป็นที่สุด ข้าพระทัยดีที่สุด” แต่เมื่อออกมาพ้นที่นั่นแล้ว ต่างก็ปรารภกันว่า “ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายนักนะ ลองไปปรึกษากับคนเลี้ยงสิงโตดูก่อนดีกว่า แล้วคนทั้งสองก็ไปอธิบายเรื่องราวตลอดจนคำนับสัญญาของสุดต๋านให้คนเลี้ยงสิงโตฟัง ลงท้ายได้ถามว่า ถ้าหากเขาจะเข้าประตูกรุงสิงโตทางนี้แล้วกลับไปออกประตูทางโน้นจะมีทาง

เบนไปได้ไหม คนเลี้ยงสิงโตสั่นหัว
พลาญพุดว่า

“กรงสิงโตนั้นมันใหญ่น่าท่าน
สิงโตรักออกวิ่งไว กระโดดทีเดียว
ก็ถึงตัว ตลกหลวงของท่านก็เสร็จ
กันเท่านั้นเอง”

“ถ้าอย่างนั้นจะทำอย่างไรดีเล่า
จึงจะช่วยชีวิตเขาไว้ได้”

“ข้าจะลองคิดดูก่อนโดยไม่ต้อง
ทูลสุลต่าน ข้าจะหาวิธีให้สิงโตกิน
สักกรังตัว หรือจะเอาทั้งตัวก็ได้
ให้สิงโตกินให้อิ่ม อิ่มแล้วมันก็จะ
จะหลับไปเอง”

“พระผู้เป็นเจ้าช่วย” สหายของ
เชฮาร้องออกมาด้วยความดีใจ “ขอ
พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานพรให้แก่
ท่าน บางทีสิงโตอาจจะหลับ”

“บางทีหรือกะนั้น อาจไม่แน
เสมอไปอย่างที่เราคิดก็ได้” คน
เลี้ยงสิงโตผู้รู้จักสิงโตดีกว่าผู้อื่นใด
กล่าวอย่างไม่สู้จะแน่ใจนัก

ต่อจากนั้นคนทั้งหมดยกไปตาม
หาดตลกหลวง ไปพบเชฮารตลกหลวง
อยู่ในครัวกับขันทีผู้ดำรงใหญ่ชื่อ
อาบู ชาอาด อาบู ชาอาดเป็นเพื่อน
ทั้งรักทั้งเกลียดต่อเชฮารที่สุด ขณะนั้น
ก็กำลังปลอบโยนเชฮารอยู่ แต่ก็ไม่
เป็นผลนัก จนกระทั่งพวกมิตรสหาย
ของเชฮามาเล่าให้ฟังว่าสุลต่านตรัส
รับปากว่าอย่างไร และคนเลี้ยง
สิงโตพุดว่าอย่างไร นั่นแหละนั่นนี่ตา
เชฮารจึงค่อยแจ่มใสขึ้น ถึงกับเช็ด
น้ำตาจนแห้ง เชฮาร้องว่า

“อาบู ชาอาดเอ๋ย ข้ารอดตาย
แล้วคราวนี้ ท่านเจ้าต้องช่วยข้าบ้าง
ละ เจ้าเป็นคนที่สามารถเข้านอก
ออกในฮาเร็มได้ เจ้ารีบไปเลย ไป
หาอะไรที่ตลกตลกแวววาว จากพวก
สาวใช้ที่ได้จากเสื้อผ้าของนายของ

คน อะไรก็ได้ ผ้าพันคอ วิกบัน
ลูกบิด สร้อยคอ กระจกสองหน้า
เครื่องประดับที่ทำด้วยกระจก กับ
เฟอร์สกันิดหนึ่ง เออ เอาสีทาแก้ม
กับสีดำตามาคด้วย ที่สำคัญกว่า
นั่นก็คือไปขอยืมเครื่องดนตรีเล็กๆ
ที่เล่นด้วยมือใหม่เสียงดัง จะเป็น
กลองเล็กๆก็ได้ กรับก็ได้ ฉาบก็ได้
หรือกระดิ่งก็ได้”

ชาอาดมองดูเพื่อนเหมือนดังว่า
เพื่อนของตัวเองเป็นบ้าไปแล้ว เชฮา
ต้องเอ็ดตะโรขึ้นว่า “เร็วเข้า เร็วเข้า
รีบไป ไม่มีเวลาจะเสียแล้ว จะ
อธิบายก็ไม่มีเวลาค่ะ” ดังนั้น
ชาอาดจึงรีบไป ไม่ช้าก็หอบข้าวของ
ที่เชฮารต้องการมากองบนโต๊ะในครัว
หอบใหญ่ เชฮารค่อยๆหยิบของ
เหล่านั้นขึ้นมาสวมใส่ทีละชิ้น เริ่ม
แต่สวมหมวกสีแดงแจ๊ดประดับ
ด้วยลูกบิดเงิน เอาผ้าพันคอผู้หญิง
มาผูกเอว แล้วก็หยิบสิ่งนั้นสิ่งนั้นมา
ลอง พลาญเอียงคอมองดูตัวเองใน
กระจกเงา ดูแล้วก็รู้สึกสนุก เมื่อ
เอาขนนกกระจกเทศเสียบเข้าที่
หมวกแดงนั้นแล้วก็ร้องว่า “อย่าง
น้อยถ้าข้าจะต้องตาย ข้าก็จะต้อง
ตายทั้งเครื่องแต่งตัวอย่างตลกหลวง”

ถึงเวลาเที่ยง สุลต่านก็ได้เสด็จ
มาถึงลานที่ตั้งกรงสิงโต นายทหาร
ยามผู้ที่จะต้องเป็นหัวหน้าเพชฌฆาต
ก็มารออยู่ทันแล้ว พร้อมทั้งฝูงชน
ที่แห่กันมาดู บางคนนั้นตั้งใจมาดู
เพราะไม่เคยเห็นสิงโตกินคนมาก่อน
เลย ไม่ว่าจะมีใคร คนโง่หรือคน
ฉลาด บางคนมาเพื่อจะอธิษฐานต่อ
พระผู้เป็นเจ้า ขอให้เชฮารพ้นจาก
อุ้งเล็บของสิงโต และในหมู่คน
เหล่านั้นก็ได้มีศัตรูของเชฮารที่มา
อธิษฐานขอให้สิงโตหิว จะได้

เขมือบเชฮารเอ็ดอรรบไป เมื่อ
สุลต่านประทับเรียบร้อยแล้ว ก็ตรัส
สั่งว่า “ไปนำเจ้าตลกหลวงมา”

ขณะนั้นเชฮารคอยอยู่ข้างนอก
แล้ว พอได้ยินคำสั่งสุลต่านก็โดด
แล้วเข้ามากลางลาน มีเสียงกระดิ่ง
เสียงฉาบดังตามมามาก ผู้คนที่
คอยดูอยู่อดหันเหไม่ได้ เมื่อแลเห็น
ร่างเล็กๆแต่งตัวด้วยสีประหลาด
ไม่ผิดกับสายรุ้ง นุ่งกางเกงขาพอง
เสื้อกั๊กสีแดง กาดเอวด้วยผ้าพันคอ
สีต่างๆ รองเท้าสี่เหล็องจ้อย ปลาย
งอนยาวดังหลายนิ้ว เชฮารเอะระจก
ขึ้นเล็กๆติดกับเสื้อผ้าตัวไปหมดทุก
ตารางนิ้ว แล้วก็ยังประดับด้วยลูกบิด
แกวกับกระดิ่งเล็กๆ พอต้องแสง
แดดก็เลียดูแวววาว และเมื่อ
เคลื่อนไหวกระดิ่งเล็กๆก็ดัง
กรังกรังๆ หน้าของเชฮารก็ทาสีแดง
บ้างดำบ้างอย่างน่าขัน หมวกที่สวม
นั้นประดับประดาด้วยลูกบิด เปลือก
หอยและขนนกกระจกเทศ แลเห็น
หูางเป็นมุมฉากอยู่ใต้หมวกใบนั้น
ในมือข้างหนึ่งของเชฮารมีกลองเล็กๆ
อีกข้างหนึ่งมีกรับไม้ สุลต่านทอด
พระเนตรเห็นเชฮารแล้วแทบจะกลืน
พระสรวลไว้ไม่ได้ แต่จำต้องวาง
พระพักตร์เฉย ตรัสสั่งว่า

“เอ้า เปิดกรง ให้เขาเข้าไปใน
กรงสิงโต”

เพชฌฆาตก็จัดการเปิดประตู
กรงสิงโตประตูแรกแล้วก็ผลักเชฮา
เข้าไป และรีบปิดประตูเสียทันที
แต่ก็ยังมีความพอที่คนเลี้ยงสิงโตจะ
กระซิบให้เชฮารได้ยินว่า “มันกินอูฐ
เข้าไปตั้งตัวหนึ่งแล้ว โชคดีนะ”
ขณะนั้นสิงโตกำลังนอนเหยียดยาว
อย่างเกียจคร้านอยู่ตรงมุมกรง แต่
ทันใดนั้นตาของมันก็เบิกโพลงเมื่อ

แลเห็นมีคนบุกรุกเข้ามาในกรงของ มัน เขาก็ก้าวเดินไปก้าวหนึ่ง สิงโตข่มขืนดูให้มันดู เขาก็ก้าวไปอีกก้าวหนึ่ง แล้วก็เข้าไปที่ สิงโต เดินระบำท่าทางขื่นๆ รัว กรับบ้าง เขย่ากลองไปบ้างแล้วก็ หมุนตัวไปรอบๆจนกระดิ่งเล็กๆดัง กรังกรังๆ แล้วกระจกที่เสือกกระทบ แสงเข้าตาบ้าง ขณะนั้นเองเขาก็ ก้าวยาวๆต่อไปได้อีก ถึงตอนนั้น สิงโตชักตกใจถึงกับคอด เขาก็ ก้าวไปได้อีก ๒-๓ ก้าว เป็นอันว่า ไปได้ครึ่งกรงแล้ว สิงโตพยายาม รวบรวมความกล้าลุกขึ้นยืน เขาก็ ขยับตัวเร็วขื่นๆ และทำตัวสั้นๆเพื่อ ให้มันเสียงดังให้มากที่สุดที่จะดังได้ ที่จริงไม่ต้องทำก็ได้ เพราะตัวเขาสั้นไปทั่วทั้งตัวอยู่แล้ว สิงโตขยับ ลังเลอยู่ชั่ววินาทีหนึ่งแล้วก็แผ่น แต่ วินาทีนั้นก็นานพอที่จะทำให้เขาก้าวไปได้ถึงประตูกรงอีกข้างหนึ่ง คนเลี้ยงสิงโตรีบดึงประตูกรงให้เปิด ออก เขาก็ก๊กลงออกมา เป็นอัน รอดตาย

มีเสียงแสดงความดีอกดีใจดัง กึกก้องมาจากฝูงชน ส่วนองค์ สุลต่านนั้นไม่เพียงแต่แสดงความ ยินดีแต่ทรงพระสรวลเสีจนหน้า พระเนตรไหล ขณะนั้นเขากับอาบู ซาอาดต่างกระโดดโลดเต้น เดินไป ร้องเพลงไป และกอดกันไปด้วย ความบันเทิงนั้น ก็นั่นนั่นสุลต่านก็ โปรดให้หาเขาเข้าเฝ้าให้มาเต้น อย่างที่เต้นในกรงสิงโตให้ทอด พระเนตร แต่ไม่มีใครหาเขาพบ เขาก็ยังไม่เชื่อว่าสุลต่านจะทรงไว้ ชั่วชีวิตให้ ถ้าหากตนรอดพ้นอุ้งเล็บ สิงโตไปได้ แต่จะด้วยเหตุผลกลใด ก็ตาม ก็ปรากฏว่าเขาไม่ได้มาเฝ้า

สุลต่าน สุลต่านต้องโปรดให้อาบู ซาอาดเต้นแทน และก็ได้รับทาน รางวัลให้อาบู ซาอาดเป็นทองตั้งสูง แม้กระนั้นสุลต่านก็อดระลึกถึง เขาไม่ได้ ได้โปรดให้วิเชียรมหา อำมาตย์ไปค้นหาตัวมาให้ได้ ใน ที่สุดวิเชียรก็ได้ไปพบเขาอยู่ใน บ้านเล็กๆมุดๆมีห้องเพียงห้องเดียว เขาอยู่คนเดียวไม่มีใครอื่นนอกจาก นกในตึ๊งเกลซเรี่ยเพียงตัวเดียว เมื่อ ได้ยินจากวิเชียรว่าสุลต่านโปรดให้ หาให้เข้าเฝ้า เขาก็ตอบว่า

“พอคนที่ ข้าอยากอยู่อย่าง จนกว่าจะมั่งมีศรีสุขแล้วก็ถูก สิงโตกิน”

ถึงแม้วิเชียรจะยืนยันว่า สุลต่านทรงสัญญาแล้วว่าจะไม่ฆ้อน อันตรายอย่างนั้นอีก แต่เขาก็ยังไม่ยอมไป คนทั้งสองได้เถียงกันอยู่ เกือบทั้งวัน และยังต่อไปถึงกลางคืน คัมภีร์แพกกันด้วยแล้วด้วยเล่า ใน ที่สุดเขาก็บอกเงื่อนไขให้ว่า ถ้าจะ ให้กลับเข้าไปสู่ราชสำนักดังเดิม ตน ก็ขอสัญญาจากสุลต่านว่า ถ้าตนถูกลามอะไร สุลต่านต้องทรงตอบตาม ความจริง เมื่อวิเชียรนำความไปทูล สุลต่าน สุลต่านทรงทราบได้ทันที ว่าเขาจะถามว่าอะไร สุลต่านจึง ตรัสตอบไปกับวิเชียรว่า

“บอกเขาเถอะว่า เราตกลง แต่ข้าจะตอบเขาเพียงคนเดียว ฉะนั้นเขาก็จะต้องสาบานด้วยว่าเมื่อ รู้แล้วจะไม่บอกใคร”

ก็นั่นนั่นเขาก็ได้ไปแสดง ตลกให้สุลต่านกับข้าราชการก็ได้ สนุกกันอย่างเคย เมื่อสุลต่านโปรด ให้คนทั้งหลายกลับไปแล้วนอกจาก เขา ก็โปรดให้เขานั่งลงแทน พระบาทพระองค์และตรัสว่า

“ไหนบอกมาซิว่าเจ้าจะถาม อะไรบ้าง”

“ก็อย่างนั้นพะยะค่ะ ข้า พระองค์ได้บังอาจเรียกพระนาม พระองค์ต่างๆเมื่อคืนวันนั้น เรียก คนใจเฝ้า คนหลังโกงขาโกง คน ขี้เหนียว พระองค์ก็มีได้ทรงกริ้ว กลับทรงพระสรวลเสีอีก แต่พอ ข้าพระองค์พูดคำนั้น... ออกมา เหตุใดพระองค์จึงพิโรธ โกรธกริ้ว นักรบหนา”

“เห็นชัดๆออกอย่างนั้นยังจะถาม อีก ก็ที่เจ้าเรียกชื่อข้าต่างๆนานานั้น มันเป็นจริงเมื่อไรเล่า เช่นเป็นคน ใจเฝ้า ใครๆก็รู้ว่าไม่จริง เขาเคย ได้ยินข้าสนทนาได้ตอบกับพวกนัก ปราชญ์ แล้วพวกเขาก็รู้ว่าข้า ไม่ใช่คนใจเฝ้าเลย ส่วนที่เจ้าว่าข้าขา โกงหลังโกง ก็ไม่จริงอีก เพราะไม่ ว่าใครยอมเห็นข้าว่าสง่างามเพียงไร ทั้งบนหลังม้าและบนดิน”

“ถ้าเช่นนั้นอะไรเล่าพะยะค่ะ” เขาแจ้งใจถาม ค่อยจะเข้าใจเรื่อง ขนมาบ้างแล้ว

“ถ้าเช่นนั้นอะไรหรือ” สุลต่าน ตรัสพลางค่อยๆแก้ผ้าโพกพระเศียร “ก็ที่เจ้าเรียกข้าว่าหัวล้านนั่นนะซี” และเขาก็อ้าปากตาก้างเมื่อผ้า โพกพระเศียรของสุลต่านหลุดออก เผยให้เห็นพระเศียรอันปราศจาก พระเกศาของสุลต่าน สุลต่านตรัส ต่อไปพลางพันผ้าโพกพระเศียรเข้า ไปใหม่

“มันเป็นความจริง และความ จริยนี้แหละทำให้คนโกรธนักโกรธ หนา เจ้าผู้พูดความจริงไปโดยไม่รู้อะไรก็เกือบเป็นเหยื่อสิงโตไปแล้ว ใช่ไหมเล่า” ♥

บรรจบ พันธุเมธา

๓๓๓ ๒๖๖/๒ ๒๒ มี.ค. ๒๕๒๓

นิทานนานาชาติ

ทำข้อควรจำ

(นิทานปัญญา)

ตอนต่อไป คิด

เรื่องนรกจะเป็นข้อเตือนใจ
ให้คนถือคำสั่งสอนของครูบา
อาจารย์เป็นสำคัญ ซึ่งยังผลให้
ได้ดิบได้ดี สามารถหลีกเลี่ยง
อันตรายไปได้ ดังเรื่องของราม
สิงห์ที่แอนดรู ลัง เล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่ง
ชื่อรามสิงห์ เป็นคนรูปร่างหน้าตาดี
เป็นทรักของคนที่ทุกคน ทั้งนอก
จากแม่เลี้ยงที่เฝ้าแต่ดูค้ำรามสิงห์อยู่
ทั้งวันๆ จนรามสิงห์ทนไม่ไหว จึง
ได้ตัดสินใจออกจากบ้านไปเผชิญ
โชคเอาข้างหน้า พอตัดสินใจ
เช่นนั้นแล้ว ตอนเช้าวันรุ่งขึ้น
รามสิงห์ก็ออกจากบ้านมีเสื้อผากับ
เงินทองนิดหน่อยติดตัวไป แต่
ก่อนจะละหมูบ้านไป รามสิงห์
จำต้องไปลาบุคคลผู้หนึ่งเสียก่อน
ผู้นั้นคือท่านครูผู้เฒ่าที่ได้อบรม
สั่งสอนตนมาตลอดเวลา คิดดังนั้น
แล้วรามสิงห์ก็บ้ายหน้าไปยังบ้าน
ท่านครูผู้เฒ่าเสียก่อน

ครูผู้เฒ่าได้ต้อนรับศิษย์ด้วยความ
รักใคร่ยินดี แต่เมื่อเห็นหน้า
ศิษย์ ท่านครูก็สามารถในการอ่าน
สีหน้าคน ก็ทราบได้ทันทีว่า ราม
สิงห์กำลังมีเรื่องยุ่งยากใจ จึงถามว่า
“มีเรื่องอะไร รัง ลูก”

“ไม่มีเรื่องอะไรหรอก ท่านพ่อ”
รามสิงห์ตอบ “ที่ข้ามาหาท่านพ่อ
ก็ตั้งใจจะมาลาท่านพ่อไปเผชิญโชค
สักหน่อย”

“พ่อจะขอแนะนำว่า อยู่ใน
บ้านพ่อของลูกต่อไปดีกว่า ไรต์
ครึ่งแผ่นในบ้านของเราเองยังดีกว่า
ไปเที่ยวหาให้ได้เต็มแผ่นในแดน
ไกลข้างหน้า”

แต่เมื่อเห็นว่ารามสิงห์ตั้งใจ
แน่วแน่ว่าออกจากบ้านมาแล้วจะไม่
หวนกลับไปอีก ครูผู้เฒ่าก็หยุดพูด
ไปครู่หนึ่ง ในที่สุดก็พูดต่อไปว่า

“ถ้าลูกตั้งใจเด็ดเดี่ยวแล้วว่า
จะไปให้ได้ พ่อก็ไม่รู้จะขัดขวาง
อย่างไรได้ แต่พ่อก็อยากจะให้คำ
แนะนำแก่ลูกไว้ ๕ ข้อ จำไว้ให้คิ
นะลูก ถ้าลูกจำและปฏิบัติตามแล้ว
เชื่อเถะเรื่องร้ายจะไม่บังเกิดแก่
ลูกเลย ข้อหนึ่งนั่นก็คือทำตาม
คำสั่งของผู้เป็นนายโดยไม่ต้อง
ได้ถามโต้แย้งแต่อย่างใด ข้อสอง
ก็คืออย่าพูดรุนแรงหรือพูดอย่างไม่
เห็นอกเห็นใจใครๆ ข้อสามคืออย่า
พูดปด ข้อสี่อย่าดีตัวเสมอท่าน
ข้อห้าไม่ว่าไปที่ใด ถ้าได้พบใคร
อ่านคัมภีร์หรือกำลังสั่งสอนข้อ
ธรรมะจากคัมภีร์เหล่านั้น จงหยุดฟัง

แม้สองสามนาทีก็ยังดี จะทำให้
การทำหน้าที่ของลูกเข้มแข็งยิ่งขึ้น”

รามสิงห์รับคำครูเฒ่าว่าจะจดจำ
คำสั่งสอนทั้งห้าข้อนี้ใส่ใจไว้เสมอ
ทีเดียว แล้วก็ลาจากไป รามสิงห์
เดินทางมาตั้งหลายวันจึงได้มาถึง
เมืองใหญ่เมืองหนึ่ง เงินทองเพียง
นิดหน่อยที่ติดตัวมาก็ได้หมดลง
รามสิงห์จำเป็นต้องเที่ยวหางานทำ
ไม่ว่าจะเป็นงานต่ำต้อยสักเพียงไร
ก็ตาม และก็บังเอิญไปได้เห็นพ่อค้า
ทำทางมั่งมีคนหนึ่งยืนอยู่หน้าร้าน
ขายเมล็ดพืช รามสิงห์จึงตรงเข้า
ไปขอทานทำ พ่อค้านั้นจึงมองดู
รามสิงห์อยู่นานจนรามสิงห์ใจเสีย
แต่ในที่สุดพ่อค้านั้นก็กล่าวว่
“งานรื ได้ซิ มีงานว่างรออยู่พอดี”
รามสิงห์ฟังแล้วจึงถามว่า “ท่าน
หมายว่าอย่างไร”

“ก็อย่างนี้” พ่อค้าตอบ
“เมื่อวานนี้ท่านวิเชียรมหาอำมาตย์
ได้ไล่คนใช้ประจำตัวออกไปและ
กำลังอยากจะได้ใหม่ ลักษณะอย่าง
พ่อหนุ่มนี้แหละเหมาะจะอย่าง
ที่ต้องการทีเดียว เพราะยังหนุ่มและ
ร่างก็สูงสง่าน่าดู ข้าขอแนะนำพ่อหนุ่ม
ให้รับไปสมัครงานท่านเถอะ”

รามสิงห์ขอบคุณพ่อค้าและก็

รีบไปบ้านวิเชียรทันที และรามสิงห์ก็อดขอบคุณเจ้าลักษณะทำทางของตนไม่ได้ ที่ทำให้ตนได้งานเป็นคนที่ประจำตัวคนใหญ่คนโตได้โดยไม่ยากนัก

อยู่มาวันหนึ่ง พระราชาของเมืองนั้นได้เสด็จออกเดินทางไปยังเมืองเมืองหนึ่ง วิเชียรต้องตามเสด็จด้วย เมื่อพระราชาเสด็จไปที่ใด ย่อมต้องมีกระบวนผู้คนทั้งทหาร ข้าราชการไพร่ พ่อค้า นักธรรมาจารย์ หรือช่างฝีมืออาหารที่จะเลี้ยงผู้คนทั้งกองทัพกับสัตว์พาหนะทั้งหมด ช่างม้า ลา อูฐ แพะ กับเกวียนอีกจำนวนไม่น้อยเพื่อบรรทุกข้าวของ จนดูเหมือนจะยกเมืองทั้งเมืองพากันเดินทางไป

ครั้นเมื่อเดินทางย่างเข้าสู่เมืองเมืองหนึ่งซึ่งแห้งแล้งเหมือนทะเลทราย มีแต่ผู้คนลี้ภัยอยู่ทั่วไปจนทั้งกองทัพกับสัตว์พาหนะล้มตายจนกระทั่งเย็นจึงได้มาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ผู้ใหญ่บ้านและผู้คนในหมู่บ้านได้พากันออกมารับเสด็จ แต่แต่ละคนมีหน้าตาเคร่งเครียดขมไม่ออก เมื่อถูกถามถึงเหตุผลและเรื่องราว คนเหล่านั้นก็อธิบายว่ากระบวนของพระราชามากเกินไปมากมาย เช่นนี้ พวกเราคงจะเดือดร้อนกันไม่น้อยละ เพราะท่านไม่มีบ่อน้ำหรือตาน้ำอะไรที่จะมีน้ำมากพอจะเลี้ยงคนและสัตว์ทั้งกองทัพอย่างนี้ได้ ดังนั้นจึงเป็นทุกข์ไปทั่วทั้ง พระราชาทรงทราบเรื่องแล้ว ก็โปรดให้วิเชียรไปจัดแจงและแก้ไขเหตุการณ์ วิเชียรจึงให้คนรีบไปตามผู้เฒ่าที่อายุมากที่สุดหมู่บ้านนั้นมา แล้วชักใช้ไต่ถามว่ามีบ่อน้ำใกล้ๆนั้นบ้างไหม ทุกคนคอยคำตอบจาก

ผู้เฒ่าจนแทบจะสิ้นหวัง ผู้เฒ่าหนึ่งอยู่ครู่ใหญ่ๆไม่ช้าก็พูดออกมาว่า

“มี ท่านวิเชียร ห่างหมู่บ้านไปราวไมล์หนึ่งหรือสองไมล์ มีบ่อน้ำอยู่บ่อหนึ่งซึ่งพระราชองค์ก่อนๆได้ทรงขุดไว้เมื่อหลายร้อยมาแล้ว เขาว่าเป็นบ่อน้ำใหญ่ใช้อย่างไร ไม่มีวันหมด สร้างด้วยอิฐก่อแข็งแรงมีฝารอบข้างบน มีบันไดลงไปถึงพื้นน้ำข้างล่าง แต่ที่ไม่มีใครกล้าไปใกล้บ่อน้ำนักเพราะผู้คนเป็นท้าวกันว่า ถ้าใครลงไปใกล้บ่อน้ำแล้ว จะไม่มีวันกลับขึ้นมาได้อีกเลย”

วิเชียรเอามือลูบหนวดอยู่ครู่หนึ่งขณะที่ครุ่นคิด แล้วก็หันมายังรามสิงห์คนสนิทที่พามาอยู่หลังเกาเฒ่าพลางพูดว่า

“มีภาษิตอยู่อย่างหนึ่งนะว่า ถ้าไม่ลองก็ไม่รู้ เจ้าจงลงไปตักน้ำมาถวายพระราชากับผู้คนของพระองค์หน่อยซิ รามสิงห์”

ได้ยินเช่นนั้น คำสั่งสอนข้อหนึ่งของครูเฒ่าก็แวบขึ้นมาในสมองคือ รับคำสั่งโดยไม่ต้องโต้แย้งไต่ถาม ไม่ว่าจะไปทำภารกิจใด ดังนั้นรามสิงห์จึงรับคำทันที แล้วออกมาเตรียมตัวไป รามสิงห์เอามือน้ำทองเหลืองใบใหญ่ ๒ ใบผูกไว้กับลา ส่วนใบเล็กอีก ๒ ใบตนแบกบาไป แล้วออกเดินทางไปกับคนนำทางที่เป็นคนเฒ่าคนหนึ่งของหมู่บ้าน

คนทั้งสองเดินมาไม่นานก็มาถึงที่หมายที่ตนไม่ใหญ่ๆแต่ร่มเงาคลุมบ่อน้ำที่ทำเป็นตึกมีโคมอยู่ข้างบน คนนำทางชี้สถานที่ให้แต่ไกลแล้วก็ถอยโอกาสกลับไป อ้างว่าตนแก่แล้ว เดินต่อไปจนถึงบ่อน้ำ

ไม่ไหว ทั้งตะวันก็ใกล้จะตกดินอยู่แล้วด้วย รามสิงห์ก็ไม่ว่าอะไรเมื่อรำลึกลับแล้ว รามสิงห์ก็เดินทางต่อไปแต่ลำพัง ครั้นผูกลาไว้กับต้นไม้นั้นแล้ว รามสิงห์ก็ลุยหมอน้ำแบกบาตรงไปยังบ่อน้ำที่มีช่องเปิด มีบันไดลงไปยังข้างล่าง พื้นช่องเปิดนั้นแล้ว บริเวณนั้นดินนั้นมืดตื้อ รามสิงห์ค่อยๆก้าวลงบันไดไปที่ละขั้นๆ บันไดนั้นเป็นบันไดหินอ่อนมีสีขาวเรืองๆอยู่ในความมืดภายในนั้นช่างเงียบสงัด แม้แต่เสียงฝีเท้าของรามสิงห์ที่เดินเท้าเปล่าลงบันไดไป เสียงก็ยังสะท้อนก้องไปทั่ว ทั้งเมื่อรามสิงห์ทำหมอน้ำหล่น เสียงก็ยังดังเสียจนรามสิงห์ต้องกระโดดตัวลอยด้วยความตกใจ แต่แม้กระนั้นรามสิงห์ก็ยังลงบันไดไปเรื่อยๆ จนในที่สุดก็ได้มาถึงบริเวณที่เป็นบ่อน้ำ นานจนจิตสนิท รามสิงห์ค่อยๆล้างหมอน้ำก่อนจะจ้วงตักน้ำ แล้วก็แบกหมอน้ำใบเล็ก ๒ ใบขึ้นบันไดไปก่อน ส่วนใบใหญ่สองใบต้องทิ้งไว้ที่นั่น เพราะออกจะหนักต้องกลับมาแบกไปที่ละใบ

ขณะที่รามสิงห์กำลังค่อยๆก้าวขึ้นบันไดไปนั้นเอง ทันใดนั้นก็ต้องตกใจแทบจะเมื่อแหงนหน้าขึ้นดูและเห็นยักษ์ตนหนึ่งยืนขวางบันไดอยู่ มือข้างหนึ่งของยักษ์ถือค้อนกระดกอันดุนำรังเกียจไว้แนบอก ส่วนมืออีกข้างหนึ่งหวดตะเกียง ซึ่งส่องให้เห็นเงายักษ์ทอดไปตามกำแพงบ่อน้ำ ทำให้ยักษ์ดูน่ากลัวยิ่งกว่าตัวจริงเสียอีก เมื่อยักษ์แลเห็นรามสิงห์จึงถามขึ้นว่า

“มนุษย์เอ๋ย ท่านเห็นเมฆของข้าเป็นอย่างไร สวยน่ายกดีไหม”

(อ่านต่อหน้า ๘๐๕)

ก็รู้สึกอายใจที่ตนได้ล้มคำสั่งเสียสนิท จึงได้รับออกจากโบสถ์ไปเฝ้าพระราชา พระราชาทรงชกบังเหียนม้าให้หยด และทรงประหลาดพระทัยเป็นอย่างยิ่งที่เห็นรามสิงห์ยังมีชีวิตอยู่ ในขณะที่ตนเองนายทหารรักษาพระองค์ที่ได้รับคำสั่งจากพระราชาก็ได้ควมามาลังพอดี นายทหารได้ลงจากหลังม้า ถวายคำนับพระราชา แล้วก็วางหอกที่นำมาลงกับพื้นถนน แล้วก็ค่อยๆ แก่หอกพอมันสุดท้ายหลุดออกเผยให้เห็นเศียรพระอนุชา พระราชาลังกับกระโดดลงจากหลังม้า จับแขนนายทหารนั้นไว้ แล้วทรงไต่ถามเรื่องราว เมื่อทรงทราบเรื่องแล้ว ก็ตรัสอะไรไม่ออก นอกจากตรัสว่าดีแล้ว และพระราชาก็ทรงตั้งตัวรามสิงห์ไปทางหนึ่ง ถามถึงเหตุผลว่าเหตุใดจึงไม่ไปตามคำสั่ง รามสิงห์ทูลขออภัยโทษที่ตนละเล่ห์หน้า เพราะมันไปฟังคนอ่านหนังสืออธิบายธรรมะในโบสถ์

ลงท้าย พระราชาก็ทรงทราบแผนการอันชั่วร้ายของ พระอนุชา แต่รามสิงห์มิได้รู้เรื่องราวอะไรเลย ยังคงรับราชการด้วยความซื่อสัตย์ต่อไปอีกหลายปี และได้แต่งงานกับผู้หญิงที่มีฐานะเหมาะสมกับตน และมีลูกชายหลายคน แต่ละคนก็ได้รับคำสั่งสอนจากบิดาให้จดจำคำสั่งสอนห้าข้อของครูเฒ่าไว้ประพฤติปฏิบัติสืบต่อไป ♥

ศิลปภาพถ่าย

ดูสงบร่มเย็นและสวยงามสมสภาพดีมาก

ภูเขาที่เป็นที่ตั้งวัดเรียกว่าเขาพิทักษ์สิงห์ อยู่ในท้องที่หมู่ ๖ ตำบลชุมพล อำเภอสังขละบุรี จังหวัด

สงขลา สภาพของท้องถิ่นยังเป็นแบบทุ่งนาป่าเขาในชนบท สิ่งแวดล้อมต่างๆ จึงเป็นธรรมชาติที่น่าสนใจ

วัดพะโคะเป็นวัดที่มีมาแต่โบราณ ชื่อตามทางการเรียกว่า วัดราชประดิษฐฐาน เป็นวัดที่เกี่ยวของกับหลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืดมาตั้งแต่ต้น ทั้งนี้ก็เพราะหลวงปู่ทวดได้ถือกำเนิดในท้องที่นี้ เมื่อเริ่มบวชเริ่มเรียนก็ได้จำพรรษาอยู่ ณ วัดแห่งนี้ ด้วยเหตุนี้วัดพะโคะจึงมีประวัติความเป็นมาที่เกี่ยวของกับหลวงปู่ทวดเป็นอย่างมาก

เพื่อให้เห็นถึงความสำคัญของหลวงปู่ทวดที่เกี่ยวของกับวัดพะโคะ มาตั้งแต่โบราณ คณะกรรมการของวัดจึงได้ประชุมปรึกษาเป็นที่ตกลงให้อัญเชิญรูปปั้นจำลองหลวงปู่ทวดจากวัดช้างให้จังหวัดปัตตานีมาประดิษฐานที่วิหารวัดพะโคะ เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๐๖ และต่อจากนั้นพอถึงวันที่ ๒๖ และ ๒๗ เมษายน ทางวัดก็ได้จัดเป็นงานประจำปี สมโภชและนมัสการสมเด็จพระโคะเป็นประจําจนถึงปัจจุบันนี้

จากการที่หลวงปู่ทวดมีประวัติความเป็นมาที่เกี่ยวของกับวัดพะโคะดังกล่าวแล้ว ทางวัดจึงมีสิ่งอนุสรณ์อันศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่ทวดอยู่หลายอย่าง อาทิ ดวงแก้วที่พญางูได้คายใส่เปลหลวงปู่ทวด สมัยที่ยังเป็นเด็ก รูปปั้นจำลองของสมเด็จพระปางสมามิ รูปปั้นจำลองเป็นอนุสาวรีย์สมเด็จพระปางจาริก รูดงค์ พระเครื่องบูชา ผ้ายันต์ ผ้าพระบาทสมเด็จพระที่สร้างด้วยผงวุ้นและหล่อด้วยโลหะขนาดต่างๆ

และสิ่งสุดท้ายคือรอยพระบาทที่เหยียบจารึกไว้บนแผ่นหิน ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ทางวัดได้ประดิษฐานไว้ในวิหารและศาลาการเปรียญ ขอเชิญท่านพุทธศาสนิกชนไปนมัสการได้อย่างสะดวกสบาย ทั้งนอกและในเวลาเทศกาล

นอกจากสิ่งอนุสรณ์ดังกล่าวแล้ว ทางวัดยังมีปูชนียสถานและโบราณวัตถุที่น่าสนใจอยู่อีกหลายอย่าง อย่างที่สำคัญมากคือพระสุวรรณมัลลิกเจดีย์ศรีรัตนมหาธาตุ สร้างเป็นเจดีย์ยอดแหลมงามสง่าเจดีย์องค์นี้เป็นของเก่า เป็นมรดกตกทอดมาแต่ดั้งแต่เดิม บริเวณรอบองค์เจดีย์มีระเบียงมีภาพปูนสวยๆ ขึ้นไปชั้นบนจะมีเฉลียงให้เดินได้โดยรอบ ระหว่างที่อยู่บนเฉลียงจะแลเห็นทิวทัศน์ได้ตลอดทุกทิศทาง ทิวทัศน์ที่น่าอัศจรรย์คือทิวทัศน์ทางด้านทุ่งนา เห็นลี้วโล่งโปร่งไกลดั่งจริง ๆ สิ่งแปลกอย่างหนึ่งก็อดจตาล ขึ้นหนาแน่นเป็นบริเวณกว้างใหญ่ มองๆ ไปทำให้รู้สึกเห็นเป็นดงตาลที่จังหวัดเพชรบุรี มองเหมือนกันจริงๆ เราได้เห็นเพียงรูปร่างของซากไม้ป่าตาลมากมาย กล้ายเมืองเพชรก็วนันเอง

เดินหามุมถ่ายภาพเจดีย์ไว้เก็บทุกด้าน วันนั้นเอาจกล้องขนาด ๓๕ ม.ม. ไป เก็บหมดสนุกเพราะเลนส์มาตรฐานที่ติดกับตัวกล้อง มีความยาวระยะชัด ๕๐ ม.ม. ใช้ถ่ายเก็บไม่ได้ เพราะยอดเจดีย์สูงและบริเวณหามุมถ่ายภาพก็อยู่ในที่จำกัด เนื่องจากเป็นบริเวณบนยอดเขา ต้องขึ้นน้อยตรงที่เตรียมเลนส์มุมกว้างขนาด ๓๕ ม.ม. ติดไปด้วย พอได้เลนส์ตัวนี้จึงช่วยให้หามุมได้

จ 33 จงว 13 ๒๑ ม.ค. ๒๕๖๓

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ผิดตัว

(นิทานจีน)

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ผู้รับคำสั่งปฏิบัติตามคำสั่งถูกต้อง แต่บังเอิญผิดตัวเช่นเดียวกับเรื่องของรามสังข์ที่เล่าไว้คราวที่แล้ว เรื่องเล่าตามที่โวลแฟรม เฮเบอร์ฮาร์ดเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของจีนดังต่อไปนี้

ในกาลก่อนโน้นยังมีหมู่บ้านแห่งหนึ่งในตำบลจิวอันเป็นหมู่บ้านของคนเผอิฐราว ๔๐-๕๐ ครอบครัว แต่ละครอบครัวล้วนมั่งคั่งโดยไม่ได้ทำมาหากินอย่างอื่นนอกจากเผอิฐ ในการเผอิฐคนเหล่านั้นต่างนับถือเจ้าแห่งเตาเผา ก่อนจะสร้างเตาเผาใหม่ต้องมีการเซ่นสรวงบูชาและขออนุญาตเจ้าเสียก่อน เมื่อเตาเผาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ต้องเอาหมู หงส์ตัว และหงส์ตัวมาเซ่นไว้ข้างหน้าเตาเผา ถ้าหากเซ่นสรวงดี การเผอิฐก็จะเป็นไปโดยเรียบร้อย และถ้าเซ่นไม่ถึงขนาด หรือไม่เซ่นเลย ก็จะเห็นผลทันที กล่าวคืออิฐที่เผาสุกแล้วจะไม่แข็ง และสีก็กลายเป็นสีเหลือง และบางที่แม้เตาเผาทั้งเตาก็ยังพังทลายลงไปเลย

ในหมู่บ้านแห่งนี้ยังมีชายคนหนึ่งชื่อไช้เป็นคนมั่งมี ซึ่งสามารถ

รวมกิจการเผอิฐไว้ในมือ โดยไม่ต้องสละเงินหรือเวลาสักเท่าไร ใช้ได้สร้างเตาเผอิฐใหม่ เป็นเตาใหญ่อยู่นอกเมืองไปราว ๓ ไมล์ ถึงแม้จะมีการเซ่นสรวงเจ้าแห่งเตาเผาตามธรรมเนียมแล้วก็ตาม แต่เมื่อเผอิฐออกมาเป็นครั้งแรก ผลกลับออกมาไม่ดีดังปรารถนา เพราะปรากฏว่าอิฐนั้นเป็นสีเหลืองแสดงว่าเผาไม่ได้ที่ ใช้ไถ่รถคนงานอย่างเหลือประมาณ ได้ส่งคนไปตามตัวคนงานและคนสร้างเตาเผามาสอบถาม แต่คนเหล่านั้นก็ไม่อาจอธิบายได้ว่าเป็นเพราะเหตุใด ในที่สุดได้มีคนงานชราคนหนึ่ง ได้เสนอแนะกันว่าให้ลองปรึกษามหอดู ทุกคนต่างก็เห็นด้วย ไช้จึงให้คนงานชราผู้นั้นไปจัดแจงถามมหอดูว่าเป็นเพราะอะไร

ในวันรุ่งขึ้นคนงานชราได้ไปหามหอดูคนหนึ่ง และมหอดูได้ให้คำตอบแก่คนงานชราว่า “ ถึงแม้เจ้าของเตาเผอิฐจะได้ทำการเซ่นสรวงเจ้าแห่งเตาเผาตามธรรมเนียม ในตอนที่สร้างเตาเผา แต่ผลกลับออกมาไม่ดีดังปรารถนานั้น เป็นเพราะเจ้าของเตาเผาเป็นคนใจร้าย และเพื่อเป็นการลงโทษต้องเอา

ลูกสาวมาเซ่นทั้งเป็น แล้วเตาเผาจะเรียบร้อยเป็นปกติ”

คนงานชราผู้นั้นได้นำความไปแจ้งแก่ไช้เรื่องต้องนำลูกสาวไปเซ่นเจ้าแห่งเตาเผาทั้งเป็น เตาเผาจึงจะเรียบร้อยเป็นปกติ ไช้ได้ฟังแล้วก็โกรธ แต่ก็ได้แก้ปัญหาโดยการไปเที่ยวหาซื้อเด็กผู้หญิงมาคนหนึ่งจากหมู่บ้านที่อยู่ห่างออกไปราว ๑๐๐ ไมล์ เด็กหญิงนั้นอายุราว ๑๓ ปี เท่ากับลูกสาวของไช้

ที่จริงลูกสาวของไช้ไม่ได้อยู่กับพ่อ แต่ได้ไปอยู่กับครอบครัวของพ่อผัวแม่ผัวในอนาคตรฐานลูกสะใภ้ที่นั่นหมายไว้ แต่ด้วยเหตุที่การทำพิธีเซ่นสรวงเจ้าแห่งเตาเผา ไช้ต้องการจัดให้เป็นงานใหญ่นอกจากผู้กระทำการพิธีแล้วก็ได้เชิญเพื่อนฝูงและญาติทั้งหลายให้มาร่วมงานนั้น ดังนั้นไช้จึงได้ไปรับตัวลูกสาวกลับบ้านเพื่อจะได้มาร่วมงานครั้งนี้ด้วย

ลูกสาวเจ้าของบ้านกับเด็กที่ซื้อมาอายุชานานเท่ากัน รูปร่างสูงต่ำจึงเท่ากันด้วย ถ้าไม่พิจารณาดีๆ แล้วละก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าคนไหนเป็นลูกนาย

(อ่านต่อหน้า ๘๐๔)

ชาวพยามยังเกรงบินรัศเซีย บ้าง
หรือเปล่าก็ไม่รู้” ฉันทปรารถ

“อย่าถามอะไรให้เขาล้าบากใจ
ที่จะตอบนัก”

คำเตือนของชนานำรับฟัง แต่
จันทกรืออยากจะลอง

“ทหารรัสเซียทำไมมายืนอยู่บน
นี้ ทหารนิรนามชาวฮังการีตัวคนเดียว
อยู่ข้างล่างโน้น”

อีกเนสยักใหญ่ “กรีตเซียเป็น
คนรบกับนาซีเพื่อปลดปล่อยฮังการี
ก็สมควรจะได้มายืนอยู่บนนี้”

นั่นคือเท่าที่อีกเนสจะทำได้...
ตอบแบบไม่สนใจใยดีกับเจ้ารูปปั้น
ตัวมหึมาผู้ขึ้นเขาดินหน้าถืองเหมือนจะ
แสดงชัย

เป็นชัยของกองทัพรัสเซียเหนือ
กองทัพนาซี.....และ.....เป็นชัยเหนือ
แผ่นดินฮังการี

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นิคิต้า

คนไหนเป็นบ่าว แต่ใช้ไม่ยอมให้
เด็กที่ขอมารูตัวว่าจะต้องถูกเซ็น
ทั้งเป็น จึงได้จัดให้กินให้อร่อยร่วม
กับลูกสาว โดยล้อเหมือนเป็นญาติ
ไม่มีใครในหมู่บ้านรู้เรื่อง

นอกจากคนงานสองสามคน ว่าใน
การทำพิธีเช่นเจ้าแห่งเตาเผาเครื่อง
จะมีการเช่นด้วยคนเป็นๆด้วย คน
ที่เห็นเด็กรุ่นสาวนั้นแล้วต่างพากัน
คิดว่าใช้ซื่อเอามาไว้เป็นคนสนิท
ติดสอยห้อยตามของลูกสาว ใช้ได้
บอกพวกคนงานว่า ถ้าเด็กรุ่นสาว
คนนั้นถืออาหารมาหรือมาเรียกไป
กินอาหารละก็จับตัวโยนเข้าไปใน
เตาเผาเลย ต่อจากนั้นจึงจะตามด้วย
หมุกกับแกะ

ในตอนเย็นวันนั้น ใช้ได้บอก

เด็กที่ขอมารูตัวว่าจะต้องถูกเซ็น
เพราะตอนเช้าจะต้องตื่นแต่เช้าไป
เรียกคนงานมากินอาหารเช้า และ
บอกคนเหล่านั้นให้มานำเครื่องเช่น
ไป เด็กทั้งสองจึงต่างก็เข้านอน แต่
ลูกสาวของใช้ตื่นตื่นกับเรื่องพิธี
เช่นในวันรุ่งขึ้น เมื่อคิดถึงแต่เรื่องน
จนไม่ได้หลับตาตลอดทั้งคืน

ดังนั้นในตอนเช้าฟ้าเพิ่งจะสาง
ทุกคนยังนอนหลับกันอย่างสบาย
ลูกสาวของใช้ผู้นอนไม่หลับจึงได้
ค่อยๆเปิดประตูห้องออกไป และ
เมื่อเห็นเด็กที่บิดาตนขอมายังนอน
หลับอยู่ ก็เลยไปทำงานแทน
ก็ออกไปเรียกคนงานให้มากิน
อาหารเช้า คนงานเหล่านั้นรอทำ
อยู่แล้ว พอเห็นเด็กผู้หญิงเดินมา
ถึงหน้าเตาเผา ก็ตรงเข้าจับตัวโยน
เข้าไปในเตาเผาเสียทันที โดยหาได้
รู้ไม่ว่านั่นคือลูกสาวนาย

ข้างฝ่ายใช้ได้มาปลุกเด็กนั้นให้
ลุกขึ้นเพื่อจะได้ไปเรียกคนงานที่
เตาเผาอิฐให้กินอาหารเช้า แต่แล้ว
ใช้ก็ตกใจแทบสิ้นสติ เมื่อแลไม่เห็น
ลูกสาวอยู่ในห้องนอน ใช้วิ่งปราด
ไปที่เตาเผาอิฐ คนงานเมื่อแลเห็น
นายมากรีบรายงานว่

“เรียบร้อยแล้ว ทุกอย่างเป็น
ไปตามที่นายสั่ง”

เป็นอันว่าใช้มาเข้าไปเสียแล้ว
แก้ไขอะไรก็ไม่ได้ จึงได้แต่ร้องไห้
อาลัยรักลูกสาวจนน้ำตาอาบแก้ม

เรื่องที่ตมสูญเสีลูกสาวไปใน
ทำนองนี้ ก็ยังมีอีกเรื่องหนึ่งซึ่งเป็น
เรื่องการสร้างระฆังใหญ่แห่งกรุง
มอสโก เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งจักรพรรดิแห่งประเทศ
จีนปรารถนาจะสร้างระฆังใหญ่ไว้ใน
กรุงปักกิ่ง ให้เป็นระฆังที่ดังที่สุด
ในประเทศ และต้องเป็นระฆังที่มี

เสียงไพเราะยิ่งกว่าระฆังใบใด ๆ
ทั้งนั้น ดังนั้นพระองค์จึงได้โปรด
ให้หาช่างมหาดเล็กคนสนิทไปเที่ยว
เสาะหาผู้ที่สามารถสร้างระฆังได้ดี
ที่สุดในประเทศจีน และไม่ช้าไม่
นานหลวงก็ได้อกลับมากราบทูล
จักรพรรดิว่า “ข้าแต่พระองค์ บัดนี้
ข้าพระพุทธเจ้าได้ตัวคนที่สามารถสร้าง
ระฆังได้ยอดเยี่ยมในจีนมาเฝ้าแล้ว
พะยะค่ะ เขาชื่อกวานหยู ไม่มีผู้ใด
อีกแล้วที่สร้างได้ดีไปกว่ากวานหยู”

“ดีแล้ว” จักรพรรดิตรัส
“บอกเขาด้วยว่า ให้สร้างระฆังให้มี
เสียงไพเราะที่สุดเท่าที่เคยมีมา”

กวานหยูได้โลหะจากจักรพรรดิ
มาสร้างระฆัง นับเป็นโลหะอย่าง
ดีที่สุด กวานหยูก็พยายามทำอย่าง
ดีที่สุด ตั้งแต่หลอมโลหะเอาโลหะ
ใส่เข้าขั้วระฆังแล้วก็เทใส่พิมพ์
ต่อจากนั้นก็คอยจนโลหะเย็น จึง
เอาออกจากพิมพ์ กวานหยูก็แจ้งแก่
หลวงว่าระฆังเสร็จแล้วให้กราบทูล
จักรพรรดิ แต่เมื่อจักรพรรดิได้ทรง
ฟังเสียงระฆังของกวานหยูแล้ว ก็
ตรัสออกมาทันทีว่า

“เสียงไม่เห็นไพเราะเลย ข้าเคย
ได้ยินเสียงเพราะกว่านั้นมีมากมาย
ไปทำใหม่เถอะ”

กวานหยูก็กลับไปทำใหม่อีก
คราวนี้จักรพรรดิตรัสว่า

“เสียงดีขึ้นแล้ว แต่ก็ยังไม่นับ
ว่าเป็นระฆังที่ดีที่สุด เพราะเสียง
ยังไม่กังวานใส ไปทำใหม่อีกใบ
เถอะ”

ครั้นกวานหยูทำระฆังใบที่สาม
เสร็จแล้ว ก็อดปลานปล้มไม่ได้ที่
ได้ยินจักรพรรดิตรัสว่า

“เป็นระฆังดีมากใบหนึ่งละ
นับว่าดีที่สุดในที่ข้าเคยได้ยินมา
ว่าได้”

๐๑๐๖๐๖๐

สี่ กาบายน

ก็ตรงไปยังบ้านพ่อตา เพราะรู้ว่าถ้ามีหะยี่มาถึงบ้านเมื่อไร พ่อตาเป็นต้องหาอาหารอย่างดีเชยมาเลี้ยงเมื่อนั้น และก็จริงดังนั้นเมื่อพ่อตาของกาบายนแลเห็นหะยี่มาเชย ก็รีบบอกเมียให้ไปฆ่าไก่มาทำอาหารสี่ กาบายนกินอาหารเชยจนอิ่มแปล้พอกินอิ่มแล้ว จึงได้แสดงตัวให้พ่อตาเห็นว่า หะยี่ที่มาเชยและรับเลี้ยงนั้น แท้จริงคือลูกเขยของพ่อตานั่นเอง

พ่อตารู้เช่นนั้นก็โกรธจนพูดไม่ออก ได้แต่ยืนก่อกองเท้าแค้นอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นในตอนบ่ายวันนั้น พ่อตาของกาบายนก็ได้แต่งตัวเป็นหะยี่บ้าง แล้วตรงไปยังบ้านของกาบายน กาบายนร้องเรียกเมียว่า

“วันนี้เริ่มแขกส้มเถยรติมาถึงบ้านเรา เร็ว เข้าไปฆ่าแพะมาเลี้ยงแขกของเราเถยวเถอะ”

“แพะหรือ” เมียร้องเอ็ดอึง “จะให้ข้าไปเอาแพะที่ไหนมา ทนอย่าว่าแต่แพะทั้งตัวเลย แม้แต่หางแพะก็หาไม่แลเห็น”

“อะไร พูดเรื่องนี้ออกมาได้ไม่รู้จักอายแขกบ้างเลย” กาบายนดุเมีย “ก็แพะของพ่อที่ถูกไ้ตรงหลังบ้านเราไงละ เอาไปเถอะ เอาไปฆ่า”

ได้ยินกาบายนพูดเช่นนั้น แยกคนสำคัญก็ร้องลั่นว่า

“โฮ้ย ยอานะเว้ย กาบายน แพะนั้นขามอยู่เพียงตัวเดียวเท่านั้น”

“อ้าว พ่อหรือหรือ” กาบายนทำโก๋ “ขานี้กว่าเป็นหะยี่มาจากอาหรับเสียอีก”

สี่ กาบายนขาดแคลนมากเข้า ต้องไปกู้หนี้ยืมสินเขามา และก็ได้ไปกู้ชาวอาหรับคนหนึ่ง นับวันหนักพอกมากขึ้น ยิ่งคิดก็ยิ่งเป็นทุกข์จะหาอะไรไปขายเพื่อเอาเงินมาใช้หนี้บ้างก็หาไม่ได้ เพราะไม่มีของมีค่าเลยในบ้าน กาบายนคิดแล้วคิดอีก ในที่สุดก็คิดออกจึงบอกแผนการให้เมียฟัง เมียฟังแล้วก็เห็นด้วยและเตรียมช่วยเหลือให้แผนการเป็นผลสำเร็จอย่างเต็มอกเต็มใจ

ขั้นแรกเมียของกาบายนไปหาน้ำตาลเมามาอ่างหนึ่ง แล้วก็เอาน้ำมาแผ่ลงบนพื้น เมื่อสี่ กาบายนอาบน้ำตาลเมาทัวตัวแล้วก็กลิ้งตัวเบียดๆ ลงไปบนนั้น จนกระทั่งมันติดตัวขาวไปทั่วแล้วกาบายนก็คลานเข้าไปกุดคู้อยู่ในสุมไก่ ต่อจากนั้นไม่นานชาวอาหรับเจ้าหนี้ของกาบายนก็ได้มาถึง เมียของกาบายนก็รีบบอกแก่เจ้าหนี้ว่า “กาบายนไม่อยู่หรอก”

“ไปไหนล่ะ”

“ไปเฝ้าพระราชา”

“พระราชา” ชาวอาหรับถามอย่างแปลกใจ “มีเรื่องอะไรหรือ”

“ไปทูลพระองค์ว่า เราจับคนประหลาดหาได้ยากตัวหนึ่ง”

“นกหายากหรือ” ชาวอาหรับถามอย่างตื่นเต็น “นกอะไรนะ ขอดูหน่อยซิ”

“ไม่ได้หรอก” เมียของกาบายนรีบปฏิเสธ “เดี๋ยวเจ้าของเขากลับมา เขาจะโกรธเอาเพราะเขาไม่ต้องการให้ใครแลเห็นของประหลาดหาได้ยากนัก่อนพระราชา”

ยังพูดอย่างนี้ยังทำให้ชาวอาหรับยังอยากดูมากขึ้น ชาวอาหรับได้พยายามพูดหวานล่อจนกระทั่งเมียของกาบายนใจอ่อนยอมพาชาว

อาหรับไปดูที่หลังบ้าน ตรงที่มัสยิดใกล้ๆ กลุมด้วยผ้าขาว ชาวอาหรับอยากเห็นเต็มทีจึงค่อยๆ ขยิบผ้าขึ้นดู ขยิบน้อยเดียวยังไม่เห็นก็เลยขยิบผ้าให้สูงขึ้นอีกหน่อย สี่ กาบายนก็เลยร้อง บา-รา-กา-ดัก-ดัก บา-รา-กา-ดัก-ดัก อย่างเสียงนกของเขา แล้วก็วิ่งออกจากสุมหาลับไป

เมียของกาบายนเห็นเช่นนั้นก็เลยร้องให้โฮ กร่ำครวญ “ดูซิทำอย่างไรนะ มันถึงได้หนีไปได้ แล้วข้าจะบอกข้าอย่างไรละ แล้วพระราชจะตรัสว่าอย่างไรเล่า ไม่รู้ละ ข้าต้องบอกข้าว่าท่านเป็นคนทำ แล้วเขากงไปทูลพระราชาว่าอย่างนั้นด้วย” ชาวอาหรับซักจะตกใจรีบบอกว่า “อย่าเขยวนะอย่าไปบอกกาบายน อย่าให้รู้ถึงพระราชเป็นอันขาด”

“ถ้าอย่างนั้นต้องลมหนทผัวข้าเป็นหนท่านอยู่ซิ” ชาวอาหรับก็จำต้องยอมตาม สี่ กาบายนก็เลยพ่นหนีไปเพราะเหตุนี้ ♥

สิบสองวันในบอดข่าน

ก็นึกศัพท์เป็นภาษาเยอรมัน ไม่ได้เข้าใจ และผู้นำทางคนนั้นก็ทำทางเต็มใจพูดคุยเสียด้วย จึงออกนึกเสียดายโอกาสอยู่ในใจ

พอผู้บรรยายเว้นระยะ หญิงสาวก็หันมาส่งภาษาไทยให้วันรินทร์ ฟังเสียครึ่งหนึ่ง จนเหมือนกับทำหน้าทูลถามไปโดยปริยาย แต่ทั้งนี้มีการซักซ้อมเป็นที่เข้าใจแล้วว่า

“เอาแค่สรุปย่อ เท่าที่ฟังออกนะ บางตอนก็ไม่รู้หรือว่าคุณลุงพูดอะไร แต่พอพูดไทยด้วย หมอก็ทำท่าว่าเข้าใจ

F33 2016 200 ค. 2523

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

คนดักนก

(นิทานเตอรกี)

เรื่องนัสนาระสำคัญของเรื่องเหมือนกับเรื่องอื่นๆอยู่หลายตอนด้วยกัน เช่นเรื่องมีคนเก่งไปช่วยกันทำงานสำคัญ กับได้รับเงินรางวัลไม่เต็มที่ เพราะถูกผู้จ่ายชักเอาไว้ เรื่องนี้เล่าตามที่มีรวบรวมไว้ในนิทานชาวบ้านยุโรป เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชองค์หนึ่งทรงครอบครองดินแดนแห่งหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าโคราซาน อยู่มาวันหนึ่งพระราชาทรงทราบว่าได้มีเหยี่ยวตัวหนึ่งงามเป็นพิเศษปรากฏในดินแดนของพระองค์ จึงโปรดให้เหล่าทหารไปช่วยกันจับเหยี่ยวนั้นมาถวาย แต่ก็หาได้มีทหารคนใดจับได้ไม่ ในที่สุดจึงโปรดให้หัวหน้าคนดักนกเข้ามาเฝ้า และทรงส่งให้นำเหยี่ยวงามตัวนั้นมาถวายให้ได้ ๓ วัน ไมเช่นนั้นเป็นหัวหลุดจากบ่า คนดักนกก็ได้ไปเที่ยวเสาะหาจนกระทั่งจับเหยี่ยวตัวนั้นมาได้ก่อนเวลา ๓ วันเสียอีก พระราชจึงประทานรางวัลให้เป็นทองถึงพันแท่ง แต่อำมาตย์ผู้จ่ายเงินได้จ่ายให้คนดักนกเป็นเงินเพียงพันเหรียญ

ต่อมาพระราชได้ทรงปรึกษา

กับอำมาตย์ผู้ใหญ่ว่าจะหาที่ใดเหมาะๆสำหรับขังเหยี่ยวนั้น อำมาตย์ผู้นั้นได้ทูลแนะว่า “เหยี่ยวนั้นควรจะได้อยู่ในคาน้ำที่ท้าวด้วยกระดูกนกก แต่ผู้ใดเล่าจะหากระดูกนกกได้พอที่จะสร้างคาน้ำดังกล่าวนี้ได้ นอกจากคนดักนกผู้นั้น” ดังนั้นพระราชจึงได้โปรดให้หาคนดักนกเข้ามาเฝ้า และตรัสว่า “ข้าให้เวลาเจ้า ๔๐ วันไปหากระดูกนกกมาให้ได้มากๆ มากพอบรรทุกได้ ๔๐ ตัว ถ้าไม่เช่นนั้น หัวเจ้าหลุดจากบ่าทันที”

คนดักนกจะไปทำอะไรได้นอกจากรับคำ แล้วก็ออกเดินทางเสาะแสวงหากระดูกนกกด้วยหัวใจหนักอึ้ง เมื่อเดินทางมาได้พักใหญ่ๆ ก็ได้พบชายชราคนหนึ่ง ซึ่งมีท่าทางชำนาญหน้าตาแจ่มใส เกรายาวนั้นเป็นสีขาววากับหิมะ ชายชรามองดูคนดักนกแล้วถามว่า “เป็นอะไรไปลูก ทำไมดูหน้าตาทุกข์ร้อนกังวลใจอย่างนั้น” คนดักนกจึงเล่าเรื่องให้ชายชราฟังโดยตลอด ชายชราจึงแนะว่า

“เรื่องเล็กน้อยแค่นี้ก็เบียดเบียนไปได้ ไปเอาต่อทั้ง ๔๐ ตัวมาซิ แต่ว่าบรรทุกเหล้ามากับต่อทั้ง ๔๐ ตัวด้วยนะ แล้วก็เดินตรงไปทางตะวันตก

จนถึงน้ำพุแห่งหนึ่ง เจ้าจงเทเหล้าทั้งหมดลงไปแอ่งน้ำพุนั้นให้หมด ต้องให้เสร็จก่อนตะวันตก บรรดานกทั้งปวงจะพากันมากินเหล้าที่แอ่งน้ำพุ ไม่ช้าก็จะมีมา ตอนนั้นแหละเจ้าจะทำอย่างไรให้ได้กระดูกนกกพอบรรทุกเต็มต่อทั้ง ๔๐ ตัวก็แล้วแต่เจ้าเถิด”

คนดักนกก็ทำตามคำแนะนำนั้นโดยตลอด จึงสามารถนำกระดูกนกกไปถวายพระราชได้ก่อนเวลา ๔๐ วันตามที่กำหนดเสียอีก พระราชทรงพอพระทัยเป็นที่สุด จึงโปรดให้อำมาตย์จ่ายทองให้แก่คนดักนกเป็นรางวัลถึง ๒ พันแท่ง แต่อำมาตย์ผู้นั้นก็จ่ายให้เป็นเงินเหรียญเพียง ๒ พันเหรียญเท่านั้น

คราวนี้ชื่อเสียงของคนดักนกก็แพร่ไปทั่วโลก พระราชาโคราซานได้ทรงทราบว่าพระเจ้ากรุงจีนทรงมีพระจิตทรงโฉมงามอยู่องค์หนึ่ง อำมาตย์ผู้ใหญ่นี้ได้ทูลแนะพระราชให้ทรงส่งคนดักนกไปหาพระจิตาพระเจ้ากรุงจีนมาถวายให้ได้ พระราชาก็ทรงเชื่อถึงกับตรัสสั่งคนดักนกให้ไปหาพระจิตาพระเจ้ากรุงจีนมาถวายให้ได้ภายใน ๔๐ วัน ไมเช่นนั้นเป็นลูกตัดหัว (ก่อนหน้า ๑๐๘)

หากนางเพียงนั้นไม่ได้สังเกตสงกาทพพณต์วนาย นางเขยนกัเอ่ยขึ้นว่า
“มาเจ้าคะ ไปกับบัว เดียวจะได้เข้ามุ้ง”

เด็กหญิงพุกหน้ารับ หากนัยน์ตาคล้ายกับนั้นยังจับจ้องอยู่ที่สมุดปกคำ กับตัวเลขที่ทงข้างบนกระดาษ อะไรในนั้นกระมังที่เป็นเหตุให้คุณขำร้องไห้

ดาวเรืองขยับเข้าใกล้ มองปราดไปบนกระดาษคำสนิทเห็นเพียงตัวอักษรสีขาวบรรจงคัดสวยงามเป็นแถวๆ คำถามที่ปราดเข้าสมองก็คือ วรรณไหน ตอนไหนเล่า ที่ทำให้คุณขำร้องไห้ หากจนแล้วจนรอด ก็หาคำตอบไม่ได้อยู่นั่นเอง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เชิงอรรถ

๑. สมเด็จพระเชษฐาธิราช สมเด็จพระบรมราชาพระองค์ที่ ๒ อยู่ในราชสมบัติ ๑ ปี ๑ เดือน
๒. ขุนหลวงหาวัด พระเจ้าอู่ทองพระมหาพรวินิจราช พระนามเดิมเจ้าฟ้าดอกมะเดื่อ
๓. ตะเบงขะเวต หรือ ตะเบงขวยต พงศาวดารมอญเรียกพระเจ้ามังส่วยหรือมังสอ
๔. พระศรีเสาวภาคย์-สมเด็จพระสรรเพชญ์พระองค์ที่ ๔ อยู่ในราชสมบัติ ๑ ปี ๒ เดือน
๕. สมเด็จพระมหาบุรุษ-พระพุทธราชา

คนตักกน

ชายนั้นจำต้องรับคำสั่ง แล้วก็ออกเดินทางต่างๆ ที่ยังไม่รู้ว่าจะไปทางไหน แต่เมื่อเดินมาได้ไกลโขทีเดียว ก็ได้มาพบโรงไม้เบ็ง และเห็นชายคนหนึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามที่เบ็งให้ล่อออกมาพาลงเลียบกินเบ็งที่

ออกมาจากเครื่องไม้ กินเอากันหมด ชายตักกนจึงอุทานออกมาว่า

“เก่งจัง เก่งอะไรอย่างนี้”

“ไม่เก่งเกินคนตักกนผู้มีชื่อเสียงไปได้หรอก” ชายผู้กินเก่งกล่าว คนตักกนจึงพูดว่า “ข้าเป็นคนตักกนกรรมดาขุนเอง ไปด้วยกันกับข้าไหมละ”

คนกินเบ็งก็ยินดีไปด้วย มาตามทางคนทั้งสองเกิดไปสะดุดเอาคนที่กำลังเอาหูแนบดินฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ เมื่อคนทั้งสองถามว่ากำลังทำอะไร ชายนั้นก็ตอบว่า

“ข้าสามารถฟังเสียงพูดและเสียงต่างๆ ได้ทั่วพื้นพิภพ ด้วยการแนบหูกับพื้นฟังอย่างแนบ เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นในโลก ข้าเป็นรูหมด”

“เก่งจัง เก่งอะไรอย่างนี้” คนตักกนชมแล้วก็ชวนขึ้นว่า “ไปด้วยกันกับเราไหมละ”

ชายผู้พิศมัยก็ยินดีร่วมเดินทางไปด้วย คนทั้งสองเดินมาด้วยกันไม่นานก็ได้มาพบชายคนหนึ่งกำลังยกก้อนหินโตเกือบเท่าภูเขาทุ่มไปที่ภูเขา หินก้อนนั้นก็แตกกระจายเป็นเสี่ยงๆ คนตักกนก็ชมอย่างเคยว่า “เก่งจัง เก่งอะไรอย่างนี้” แล้วก็ชวนว่า “เรากำลังจะไปพาเจ้าหญิงพระธิดาพระเจ้ากรุงจีนมายังบ้านเมืองเรา ไปด้วยกันไหมเล่า” ชายนั้นก็ยินดีไปด้วย

คนทั้งสองเดินทางไปด้วยกันก็ได้ไปพบคนเก่งอีกประเภทหนึ่งคือคนเก่งย่นหนทาง ชายนั้นบอกว่าเพิ่งออกจากเมืองหนึ่งมาเมื่อครู่ใหญ่ๆ นั้นเอง คนตักกนก็กล่าวชมแล้วชวนไปด้วยกัน คนเก่งย่น

หนทางก็ตกลงไปด้วย แล้วก็จัดแจงหนีบพรรคพวกทั้งหมดไปด้วยกันและอดใจเดียว ก็ได้มาถึงพระราชวังของพระเจ้ากรุงจีน

ทหารรักษาวังแลเห็นคนแปลกหน้าเหล่านั้น ก็นำความไปทูลพระราชา พระราชาจึงโปรดให้เข้าเฝ้าในที่ และคนตักกนก็ได้ทูลพระเจ้ากรุงจีนว่าตนเป็นทูตแทนพระองค์พระราชาแห่งโคราसान มาเข้าเพื่อทูลขอพระธิดา และขอให้ตนพาพระธิดาไปด้วย พระเจ้ากรุงจีนจึงตรัสว่า

“ก็ได้ แต่มีเงื่อนไขว่าไม่ว่าใครจะได้ลูกสาวของข้าไปจะต้องกินขนมปังขนาดบรรทุกถ่อ ๔๐ ตัวกับอาหาร ๔๐ หม้อให้หมดเสียก่อน”

คนตักกนหน้าเสีย แต่คนกินเก่งกว่า “ไม่เป็นไรหรอก แค่นี้ไม่พ้อิ่มของข้าหรอก” และคนกินเก่งก็ทำได้เช่นนั้นจริงๆ พระราชาก็ตรัสว่า

“ยังมีอีกข้อหนึ่งนะ คือ ลูกสาวของข้าจะตามพวกท่านไปยังน้ำพุบนยอดเขาถ้าหากท่านสามารถนำน้ำพุมาให้ก่อนลูกสาวข้าได้ ข้าก็ยินยอมยกลูกสาวให้”

พระธิดาทรงฉวยเหยือกน้ำและเสด็จไปยังน้ำพุอย่างรวดเร็วราวกับเหาะ แต่คนเก่งย่นระยะทางก็ยังไม่กลับมอลวดยพระเจ้ากรุงจีนได้ก่อนพระธิดา พระเจ้ากรุงจีนทรงองตะลึงงัน แต่แล้วก็กลับพิโรธ ทรงเอ็ดอึงว่า

“เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ พวกเจ้าเป็นอะไร เป็นผู้เสกหรืออะไร ถึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ได้ ไป ไป ข้าไม่ต้องการพบเห็นเจ้าอีกแล้ว”

คนตักกนรู้สึกเบินทุกชั้นก็หนา

ที่ถูกจับเช่นนั้น แต่คนแรงมากบดขยี้เขาได้กล่าวว่า

“อย่าทุกข์ร้อนไปเลย คอยจนค่าเสียก่อน พอใครๆ กลับกันหมดแล้ว ข้าจะยกเอาพระราชวังแบบเก่าพาไปทั้งพระเจ้ากรุงจีนกับพระธิดาเอาไปเมืองของเรา”

ครั้นตกค่ำ คนหูพิงก็เอาหูแนบพื้นดินฟังเสียง เมื่อทุกคนในวังหลับหมด ก็ให้สัญญาณแก่คนแรงแบบดขยี้เขาได้ให้เข้าไปแบกพระราชวังพระเจ้ากรุงจีน คนทั้งหมดรวมทั้งพระราชธิดาก็ได้ไปพร้อมกัน เมื่อเดินทางกันมาเหน็ดเหนื่อย ก็จำต้องวางพระราชวังลงบนทรายเพื่อจะได้พักผ่อน แล้วก็จุดไฟผิง

กันให้อุ่น เมื่อพระเจ้ากรุงจีนทรงคืนบรรทม ทอดพระเนตรไปทางพระแกล เห็นไม่ใช่บ้านเมืองของพระองค์ ก็ตกพระทัย จึงตรัสเรียกคนตักน้ำมาบอก

“เราจะเอาลูกสาวข้าไปก็เอาไปเถอะ ข้าจะให้ทองแก่เจ้าให้มากที่สุดเท่าที่เจ้าจะต้องการด้วย ถ้าหากเจ้ายกพาพระราชวังของเรากลับไปยังที่เก่าก่อนรุ่งสาง”

คนตักน้ำก็ยินดีทำตาม เมื่อยกพระราชวังกลับไปตั้งยังที่เก่าแล้วก็พาธิดาเสด็จไปยังโคราซาน เมื่อถึงโคราซานก็เข้าไปเฝ้าพระราชโอรส พระโอรสทรงยินดียิ่งนัก จึงประทานทอง ๓ พันแท่งให้เป็นรางวัล แต่

อำมาตย์ผู้จ่ายเงิน ก็จ่ายให้เพียงสามพันเหรียญเท่านั้น พระธิดาอดสงสัยไม่ได้ จึงทูลขอพระราชทานให้ไต่สวนว่า อำมาตย์นั้นจ่ายรางวัลให้แก่คนตักน้ำจริงๆ จำนวนเท่าไรแน่ ครั้นคนตักน้ำทูลให้ทรงทราบ ว่า ตนได้รับเงินเป็นจำนวนเท่าไร ตั้งแต่ครั้งแรก ครั้งที่สอง และครั้งที่สามคือ ครั้นนี้ พระธิดาจึงทูลขอพระราชทานให้ลงโทษอำมาตย์ผู้นั้น และโปรดให้คนตักน้ำเป็นอำมาตย์แทน เพราะเป็นผู้สามารถ ไม่ว่าพระราชโอรสจะมีพระประสงค์สิ่งใดก็มีความสามารถที่จะจัดกระทำสำเร็จได้ตั้งพระประสงค์ทุกครั้งไป ♥

ดื่มได้ ผสมได้ ต้องโซดาตราสิงห์
Singha Soda. It brings out the best in whatever you drink.

จ 33 ๑๗ ๒๗ ก.ค. ๒๕๖๕

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

คนชื้อ-คนโลก

(นิทานป๊อปปี้)

ป๊อปปี้เคยเป็นอาณานิคมมาก่อน แต่ปัจจุบันรวมอยู่ในประเทศเซโกสโลวะเกีย เรื่องที่จะเล่าต่อไปมีส่วนคล้ายกับเรื่องสี่ กาบายน ของอินโดนีเซียที่เล่ามาแล้ว จนดูเหมือนการแกะเสื้อทำนองนี้จะเหมือนเรื่องที่มีเล่ากันทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นคนในท้องถิ่นตะวันออกหรือตะวันตก เรื่องนี้เล่าตามที่จิรี โฮร์กกับเจน คารุสเล่าไว้ในบทนิยายกับนิทานชาวบ้านจากป๊อปปี้ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีช่างไม้คนหนึ่งเป็นคนขยันขันแข็ง วันหนึ่งขณะที่ช่างไม้เดินไปตามท้องถนนอันยาวเหยียดเป็นเวลาช้านานจนรู้สึกเหนื่อยอ่อน แทบจะขืนไม่ไหว แต่ไม่ช้าก็ได้มาพบที่พักรถเดินทางเข้าแห่งหนึ่ง จึงตรงเข้าไปนั่งพัก และสั่งอาหารมากิน อาหารมีเบียร์ขนมปังและเนย เมื่อเจ้าของที่พำนักสังเกตเห็นว่าช่างไม้กำลังจะเดินออกจากห้องไป ช่างไม้ก็ได้ส่งต่อไปเป็นไม้ค้ำอีก ๘ ลูก แต่พอกินและดื่มจนอิ่มแล้ว ช่างไม้ก็หยิบกระเป๋าเงินจะควักเงินมาชำระค่าอาหาร แต่แล้วก็หันไปเมื่อเห็นว่าไม่มีเงินเหลือในกระเป๋า

สักเกเดียว จะทำอะไรได้ในมือกินของของเขาเข้าไปแล้วทั้งเบียร์ขนมปังกับเนย เหลือก็แต่ไม้ค้ำ ๘ ลูกนั้น ถ้าช่างไม้จะเอาไปจนเจ้าของที่พักรู้เขาจะมาพบว่าเขาไม่มีเงินให้ ก็คงจะต้องถูกจับแน่ๆ คิดดังนั้นแล้ว ช่างไม้ก็รีบเอาไม้ค้ำมัดใส่กระเป๋าเสื้อ แล้วหันหน้าต่างโคลงไปในส่วน ก่อนที่เจ้าของที่พักรู้เขาจะมาในห้อง และเมื่อเจ้าของที่พักรู้เขาเห็นว่าถูกคนมาตลกกินฟรีเช่นนั้นก็อดไม่ไหวไม่ได้ แต่ก็ไม่รู้จะจัดการอย่างไร เพราะคนกินหนีไปแล้ว อยู่มาวันหนึ่งเจ้าของที่พักรู้เขาได้เรื่องเสียสนิท

อีก ๒๐ ปีต่อมา ที่พักรถเดินทางนั้นก็ยังคงอยู่ และวันหนึ่งก็ได้มีรถม้าคันงามมาจอดที่หน้าที่พักคนเดินทางแห่งนี้ และได้มีพ่อค้าผู้มั่งคั่งก้าวลงมาจากรถม้าคันนั้น พ่อค้าได้เข้ามานั่งกินอาหาร และได้สั่งเบียร์ ขนมปัง เนยและไม้ค้ำแปดลูก เจ้าของที่พักรู้เขาเห็นลูกค้ำเป็นขนมปังก็อยากให้กินของอันมีราคาแพงๆ ได้เสนอขึ้นว่าจะส่งไม้ค้ำ เพราะตนสามารถทำให้ได้ แต่พ่อค้านั้นก็สนใจ

เมื่อกินอาหารเสร็จแล้ว พ่อค้า

ก็เรียกเจ้าของที่พักรู้ให้มาคิดเงิน เจ้าของที่พักรู้บอกว่า “๑ โกรต” (หนึ่งโกรตราว ๕ เพนนี) แต่พ่อค้านั้นสั่งให้เป็นเหรียญทอง ๕ ลูก (หนึ่งคูกตราว ๕ ชิลลิง) เจ้าของที่พักรู้เห็นเช่นนั้นก็ปฏิเสธไม่ยอมรับ กล่าวว่า “ราคาเพียง ๑ โกรตเท่านั้น รับเงินเกินกว่าราคาไม่ได้”

“รับไปเถอะ” พ่อค้ายังคงส่งเงินให้ ๕ ลูก แต่พ่อค้าตอบว่า “ที่ข้าจ่ายให้มันไม่ใช่เฉพาะที่ข้ากินครั้งนั้นหรอกนะ แต่ข้าจ่ายให้แทนช่างไม้หนุ่มคนที่มากินไว้เมื่อ ๒๐ ปีก่อนแล้วก็ได้ชำระเงินค่าอาหาร”

“โอ๊ยไม่รู้เรื่อง” เจ้าของที่พักรู้ฟังแล้วดวงใจไม่ได้จึงได้ออกมาแต่ก็อยากรู้เรื่องของช่างไม้หนุ่มคนนั้น จึงพูดว่า “ท่านต้องเล่าเรื่องช่างไม้หนุ่มคนนั้นให้ข้าฟังไม่เช่นนั้นข้าจะไม่ยอมรับเงินของท่านหรอก สาบานให้ก็ได้”

“ถ้าอยากรู้ก็ได้” พ่อค้าพูดขึ้นๆ “ก็คือตัวข้าเองเล่า”

พ่อค้าได้ยินเช่นนั้น เจ้าของที่พักรู้เปลี่ยนท่าทีไปทันที ด้วยความโลภก็ตัดสินใจคิดวางแผนแล้วอยู่ในใจ เสียงก็พลอยกร้าวขึ้น เจ้าของที่พักรู้พูดว่า

(อ่านต่อหน้า ๑๐๗)

“อืมแล้วก็มีมาหัดเขียนหนังสือกับย่า...ไปซื้อ...หีบกระดานมา”

“คุณย่าร้องไห้” เด็กหญิงพิมพ์ภา ระลึกได้เป็นอย่างดีว่า เป็นครั้งที่สองที่กระมัง ที่เห็นท่านผู้เฒ่ามีน้ำตาคลอหน่วยเข้มนั้น หากจนแล้วจนรอด ดาวเรืองก็ไม่ได้รับคำตอบที่ต้องการ มือเล็กบางของเด็กหญิงจับดินสอ ลากไปบนกระดานก็จริง หากสมองไม่ได้อยู่ที่นั่น ดวงตาดำกลับแลเลยไปยังสมุดปกดำเล่มนั้นอย่างครุ่นคิด ไม่อาจให้คำตอบตนเองได้ว่า ในสมุดเล่มนั้นมีอะไรที่ทำให้คุณย่าร้องไห้...

สักวันหนึ่งหรือ... ดาวเรืองพร่ำบอกตนเองก่อนจะรวบรวมสมาธิกับตัวหนังสือบนกระดานชนวนอีกครั้ง...สักวันหนึ่ง ดาวเรืองจะต้องรู้ให้ได้ว่า ในสมุดปกดำนั้นมีอะไรและเกี่ยวกับใคร ที่ทำให้คุณย่าร้องไห้ จนต้องตำรวมจิต ทำสมาธิ สงบทุกข์ใจเมื่อครุ่น

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ผู้หญิงไม่ได้มีไว้เฝ้า

อำพรางค์ได้ดีกว่าวิธีอื่น ง่ายประหยัด หรือไม่อีกที่ก็คงจะเป็นเรื่องฝังหัวเกี่ยวกับประเพณีโบราณที่หญิงภรรยาจะต้องกระโดดเข้ากองไฟเผาตนเองตายตามสามี หรืออะไรก็ไม่รู้ละ ขอแต่อย่าให้มาเกิดอะไรแถวประเทศไทยเลย

คิดไปแล้วก็น่าเห็นใจผู้หญิงเป็นนักหนา ที่ถูกทารุณกดขี่เป็นเบี้ยล่างอยู่ตลอดมา นับตั้งแต่สังคมบรรพกาล แต่ก็ยังต้องดิ้นรนเพื่อความเสมอภาคอยู่อีกในสังคมปัจจุบัน คุณผู้หญิงอ่านเรื่องนี้แล้วก็ไม่ต้องกระวักกระวาดหาสินเดิม

เตรียมตัวแต่งงานดอกระบายเรื่องนี้เกิดขึ้นที่อินเดีย ไม่ใช่เมืองไทย แต่อย่าคิดแล้วกันในเมืองไทยจะไม่มันกล่าสินเดิมเหมือนอย่างอินเดีย มีอยู่พอสมควรจะยั่วละ ระวังไว้บ้างก็ดี เดี่ยวจะโดนเผาแบบผู้หญิงอินเดีย ♥

บางปัญหาของสตรีในเมือง

ทั้งยังได้รับการรังเกียจจากสังคมด้วย

สำหรับสตรีในเมืองที่ทำงานนอกบ้านและใช้แรงงานเหล่านี้ จำเป็นที่จะต้องให้ความเหลียวแล เช่นกลุ่มอื่นเช่นกัน เช่นพวกค้าขายหาบเร่ ก็อาจจะได้จัดที่ทางให้ขายในที่ที่ไม่ไกลการคมนาคมหรือชุมชนมากนัก พวกที่ค้าขายรายย่อยเหล่านี้จนถึงผู้ที่พอจะตั้งร้านค้าขนาดย่อยของตนเองได้ ควรจะได้รับการอุดหนุนด้วยทุนทรัพย์ ด้วยการส่งเสริมอาชีพอย่างกว้างขวางในขณะเดียวกันก็ช่วยเป็นตัวกลางรับส่งที่เธอผลิตขึ้นในการจัดจำหน่าย รวมทั้งการหาตลาดและส่งเสริมให้ใช้ของที่ผลิตขึ้นได้นั้น ขณะเดียวกันควรช่วยฝึกความชำนาญเพิ่มเติม หรือเพิ่มความรู้เพื่อพัฒนาสติปัญญา

สำหรับสตรีในเมืองผู้ใช้แรงงาน ความรู้และความเข้าใจในด้านกฎหมายการคุ้มครองแรงงานก็จะช่วยให้เธอสามารถรักษาสีหอนักรวมควรรได้ กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงานหญิงและเด็กก็ควรมีผลทางปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ขณะเดียวกันก็ต้องอาศัยการเปลี่ยนทัศนคติให้เป็นที่ยอมรับว่าสตรีนั้นจะต้องได้รับ

ค่าจ้างเสมอชาย หากงานนั้นเธอได้ทำด้วยปริมาณ และประสิทธิภาพเสมอชาย นอกจากนั้นในฐานะเพศแม่ เธอก็ย่อมมีสิทธิในการลาคลอด โดยได้เงินเดือนอีกด้วย นายจ้างควรให้สิทธิครบถ้วนตามกฎหมายแก่คนงานเกี่ยวกับสตรีซึ่งทำงานตามสถานที่เร่ร่อนต่างๆตามความสมัครใจ ทางการควรจะได้สอดคล้องสถานเร่ร่อน สถานอาบอบนวด แหล่งอบายมุขต่างๆให้อยู่ในระเบียบ และปราบปรามการทำทารุณกรรมและเอาเปรียบสตรีอย่างจริงจัง ตลอดจนเพิ่มการลงโทษผู้ดำเนินบริการค้าประเวณีให้หนักยิ่งขึ้น ♥

คนซื้อ-คนโลก

“ถ้าอย่างนั้นข้าเห็นจะต้องคิดราคาเพิ่ม เพราะไปทั้งแปดลูกที่ท่านกินเข้าไปนั้น ถ้าปล่อยให้มันพักเป็นตัว ก็จะได้ไก่เพิ่มขึ้นทุกปี และไก่แต่ละตัวก็จะไข่ไข่ละมากมายกว่าจะถึง ๒๐ ปี ก็เป็นจำนวนไม่น้อยเลย ข้าอาจจะขายได้เงินมากจนมีมั่งเท่าๆกับท่านก็เป็นได้”

ที่แรกพ่อค้าฟังแล้วอดขันไม่ได้ คิดว่าเจ้าของที่พักพิศเล่นแต่วันรุ่งขึ้นก็ต้องแปลกใจที่ได้ยินว่าเจ้าของที่พักได้นำเรื่องไปฟ้องศาล และไม่ช้าพ่อค้าก็ได้รับหมายศาลฟ้องอดขู่ขากใจไม่ได้ที่เกิดเป็นคดี และตนตกเป็นจำเลย ลูกน้องของพ่อค้าที่ฝึกงานอยู่ด้วยทั้งหลายได้มากับพ่อค้าด้วย เมื่อสังเกตเห็นนายของตนมีท่าทางหงอยไปไม่ร่าเริงเหมือนเคย จึงถามว่า “มีเรื่องอะไรหรือ” พ่อค้าก็เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด ลูกน้อง

พ่อค้าเป็นคนซื่อและยุติธรรม เมื่อได้ยินเรื่องราวเช่นนั้นก็บอกแก่นายว่า

“อย่าทุ่ทุ้งร้อนกังวลใจไปเลย นาย นายแจ้งแก่ศาลก็แล้วกันว่า แต่งตั้งข้าเป็นทนาย แล้วนายจะเห็นว่าเจ้าของที่พักคนนั้นหมดทางสู้อย่างไม่เป็นท่า”

ได้ฟังลูกน้องพูดเช่นนั้น พ่อค้าค่อยเบาใจ ครั้นถึงวันที่จะต้องไปปรากฏตัวในศาล พ่อค้าก็รีบไปตามเวลานัด และก็ได้พบใจทักทอยอยู่แล้วด้วย แต่ทนายของตนกลับยังไม่มา พ่อค้าจึงขอร้องผู้พิพากษาให้คอยสักครู ผู้พิพากษาก็ได้ยอมคอยจนกระทั่งแล้ว ๑๐ นาทีก็แล้ว จนกระทั่งครึ่งชั่วโมงก็ยังไม่มีมา ต่างคนต่างกระสับกระส่ายจนในที่สุด

เวลาผ่านไปตั้งชั่วโมงเต็มๆจนพ่อค้าแทบจะสิ้นหวังแล้ว ทนายของพ่อค้าจึงได้มาถึง เมื่อมาถึงก็ได้ประกาศตนว่าตนมาถึงแล้ว ผู้พิพากษาดูปะหงายใจไม่ได้จึงถามอย่างเฉยๆว่า

“เป็นใครนะ ต้องการอะไร”

พ่อค้าก็รีบอธิบายว่าเป็นทนายของตน ผู้พิพากษาก็เลยพูดว่า “แล้วทำไมไม่มาให้ทันเวลา เรากอยกันมาตั้งชั่วโมงแล้ว”

“ขออภัยท่านผู้พิพากษา”

ทนายพูด “ที่ข้าไม่ได้มาให้ทันเวลาก็เพราะพี่ชายของข้าเขาจะหว่านถั่ว เขาใช้ให้ข้าต้มถั่ว ถั่วตั้งถึงหนังกว่าจะต้มสุกและกว่าจะรอให้มันเย็นจึงจะหว่านได้นั้น กินเวลาน้อยๆอยู่หรือ แต่ตอนน

เรียบร้อยแล้ว หว่านถั่วต้มลงไปโนดินหมดแล้ว”

“พูดเหลวไหลไม่ได้เรื่อง” ผู้พิพากษาเอ็ดดั้น “มีใครเคยได้ยินบ้างว่าเขาเอาถั่วต้มไปหว่านกัน”

“ก็ที่ข้าต้มยังพอกให้เป็นตัวได้ ถั่วต้มก็ต้องปลูกได้ซิท่าน” ทนายของพ่อค้าแย้ง

ผู้พิพากษาเลยต้องเรียกเจ้าของที่พักมาพูดอะไรกันซบซิบๆ ราว ๒-๓ นาที แล้วต่อจากนั้นทั้งเจ้าของที่พักทั้งทนายของคนต่างก็รีบออกไปจากศาลโดยไม่ยอมฟังคำพิพากษา และการพิพากษาในวันนั้นก็เป็นอย่างนั้นว่าพ่อค้าชนะ และพ่อค้าก็ได้ขอบใจลูกน้องของตนเป็นอันมากที่สามารถทำให้ชนะคดีได้โดยเด็ดขาด ♥

ดื่มได้ ผสมดี ต้องโซดาตราสิงห์
Singha Soda. It brings out the best in whatever you drink.

๙๓๓ ๑๐๐ ๑๘ ๓๑๑๑๑๑ ๒๕๒๓

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

แมวสามหาง

(นิทานญี่ปุ่น)

เรื่องสืบสาวกันจะมีร่างที่
จำแลงได้ต่างๆ เป็นคนบ้าง เป็น
สัตว์บ้าง และแมวโดยเฉพาะ
แมวคำก็เป็นร่างจำแลงของสืบสาว
ได้อย่างหนึ่ง แต่แมวสามหางใน
เรื่องนี้เป็นตัวสืบสาวเองเลยทีเดียว
เรื่องเล่าตามทิวาคลาฟ เซอร์นี่กับ
คณะเล่าไว้ในนิทานลึกลับนานาชาติ
ดังนี้

ครั้งหนึ่งที่หมู่บ้านแถบภูเขา
ชายเขตโอวาริ ที่ชาวบ้านเคยอยู่กัน
อย่างสงบสุข ต่างทำมาหากินโดย
การไถนไม่เผาถ่านและนำถ่านไป
ขายในเมือง สิ่งสสารสัตว์ก็มีมาก
มายให้พรานล่า แต่แล้วอยู่หมู่บ้าน
แถบนั้นก็ได้อะไรมาทำให้เปลี่ยนไป
สัตว์เลื้อยวิคควายหายไป ผู้คนที่
คุ้นหนทางเป็นอย่างดี เมื่อไป
ทำนาแล้วก็ไม่กลับบ้านตลอดทั้งคืน
พอเช้าชนกลบมก็ปรากฏว่าแข่งขา
หัก หน้าตาบวมปูดเหมือนถูกทุบตี
ชาวบ้านพากันเชื่อว่าคงจะต้องมี
สัตว์ร้ายอะไรสักอย่างหนึ่งซึ่งกำลัง
แผดฤทธิ์อยู่ในป่า จึงได้จัดแจง
ตรวจตรา ทำแล้ว ขุดหลุมพราง
คอยดักจับสัตว์ร้ายนั้น แต่มันก็ฉลาด
เหนือคน หลบจากเครื่องดักเหล่านี้
ไปทำร้ายคนทางทิศทางอื่น จนคน

ไม่กล้าออกจากบ้านในตอนกลางคืน
ยังมีพรานหนุ่มคนหนึ่งชื่อ
โกมเปอิ โกมเปอิเป็นคนกล้าหาญ
ไม่กลัวอะไร แม้หมาป่าที่ดุร้ายที่สุด
ก็ยังเคยเผชิญหน้ากับมัน นอกจาก
นั้นก็ยังมีชื่อเสียงในการยิงแม่นยิ่งนัก
กระสุนแต่ละลูกไม่มีวันพลาดที่
หมาย เมื่อรู้ข่าวว่ามีสัตว์ร้ายมาคอย
ดักทำร้ายผู้คนจนใครๆ พากันหวาด
กลัว โกมเปอิก็เลยตัดสินใจจะต้อง
จัดการปราบเจ้าสัตว์ตัวนี้ลงให้ได้
เพื่อชาวบ้านจะได้หายกลัวกันเสียที่
คิดดังนั้นแล้วพรานโกมเปอิก็ออก
ตระเวนไปทั่วป่าตั้งแต่เช้าจดค่ำต่อไป
ถึงกลางคืน แต่ก็มิได้แลเห็นสิ่งใด
ผิดปกติ ไม่ว่าจะเป็นทางที่หมู่บ้าน
หรือหามาจึงจอกจะต้องผ่าน หรือ
แม้แต่ริมแม่น้ำที่สัตว์ในป่าจะต้อง
มากินน้ำ แต่ก็ไม่พบอะไร แม้
กระนั้นโกมเปอิก็ยังไม่วางใจกลับบ้าน
แต่จะหาที่พักค้างในป่า เป็นบ้าน
ของชาวบ้านที่คุ้นเคยกันบ้าง บางที
ก็เป็นกระท่อมร้างของคนตัดไม้และ
คนเผาถ่านบ้าง แต่ก็ไม่เห็นอะไร
ที่น่าสงสัย แม้ว่าโกมเปอิจะเริ่มจะ
รู้สึกขึ้นมาบ้างว่าตนกำลังมีอาการ
ประสาทหลอนคือตาของตนก็ออก
จะฝ้าเห็นอะไรแปลกๆ หูก็ได้ยิน

เสียงแปลกๆ เช่นได้ยินเสียงหัวเราะ
เสียงแหลมดังมาจากที่ที่เปลี่ยว ซึ่ง
โกมเปอิรู้ดีว่าไม่มีคนอยู่แถบนั้น
พรานหนุ่มคิดว่าหรือจะเป็นเพราะ
การที่เขาค้นหาสัตว์ร้ายไม่รู้จักสัน
นั้นจะทำให้ประสาทของตนเสียไป
ครั้งหนึ่งเมื่อเข้าไปถึงในป่าลึก
โกมเปอิแลเห็นหญิงสาวสวยนั่ง
บนฝ้ายด้วยในบ้นฝ้ายอยู่ใต้ต้นไม้
มีตะเกียงดวงหนึ่งตั้งอยู่ข้างๆ ให้แสง
แสงในเวลากลางวันแฉกๆ กรัน
เมื่อเดินเข้าไปภาพที่เห็นก็หายไป
ในที่สุดโกมเปอิเห็นว่าตนควรจะ
หยุดพักการค้นหาเสียก่อนชั่วคราว
จึงได้เดินทางกลับบ้าน

เมื่อถึงบ้าน แม่ได้ต้อนรับด้วย
เป็นอันดี พลองให้ดูแมวคำตัวเล็ก
ตัวหนึ่ง แม่ของโกมเปอิพูดว่า

“แมวนั้นแม่ไปพบเข้าตอน
แม่เข้าไปในป่า ลมพัดโชให้ลือแต่
กระดุก แม่เลยเอามาเลี้ยงจนกระทั่ง
อ้วนน่ารักแล้วเห็นไหมลูก”

แมวทำขนพองแล้วก็เข้าไปใส่ใ
มารดาของโกมเปอิ โกมเปอิเล่า
เรื่องต่างๆ ที่พบในป่าให้แม่ฟังใน
ตอนที่กินอาหาร โกมเปอิกินอาหาร
เสียงจอนมสมกับที่อดมาหลายวันแล้ว
ก็ไปนอน (อ่านต่อหน้า ๑๐๕)

จนได้บับเดียว (จากพจนานุกรม
ภาษาถิ่นบักขัใต้) เนียงอาจมาจาก
เน็งกเป็นได้) เขมรยังมีหม้อขนาด
ใหญ่ใส่น้ำทำด้วยดิน ปากกว้างเรียก
ทุลาง (เขียน ถูลาง) กว้างคือหม้อ
กะนณ บัญหาจึงมีว่าหม้อที่เราเรียก
กะนณ และ ทะนณ นั้นเป็นหม้อ
ลักษณะอย่างเดียวกันหรือไม่ เพราะ
อธิบายว่าเป็นหม้อดินขนาดใหญ่ด้วย
กัน แต่ ฐนถ กับ ถูลาง ของเขมร
มีลักษณะคนละอย่างกัน ทั้งนี้ตาม
คำอธิบายในพจนานุกรมเขมร ไม่มี
โอกาสได้แลเห็นเอง

นอกจากหม้ออีกกับกระทะแล้วก็
ยังมี หวด สำหรับนั่งข้าว คนไทถิ่น
ต่างๆนิยมกินข้าวเหนียวซึ่งจำเป็น
ต้องนั่งจึงจะกินอร่อย คนไทใน
อัสสัมข้าวเจ้าก็มักจะนั่งกิน ส่วน
ข้าวเหนียวบางที่ก็หุงอย่างไม่เช็ดน้ำ
ซึ่งก็ไม่อร่อยเท่านี้ น้ำสันทะก็แต่
คนไทถิ่นต่างๆ หาได้เรียกหวดว่า
หวดเช่นเดียวกันทุกถิ่นไม่ ทั้งที่ต่าง
ถิ่นข้าวหรือข้าวเหนียวกิน ภาษา
เหนือและไทใหญ่ตลอดจนไทใน
อัสสัมเรียกตรงกันว่า ไหเข้ ซึ่ง
ทำด้วยไม้ซุด เป็นโพรงตรงๆเท่ากัน
ทั้งกันและปาก ชาวไทใหญ่มักใช้
รองก้นด้วยรังบวบ (รังบวบเรียกว่า
หยมหมากโหมบ) เรียกว่า หยมไห
แต่พวกไทมาไซ้ไม่ใส่ซัดกันเป็นตา
รองกัน ส่วนผ้าที่คาดรอบปากหม้อ
นั่งกับกันหวดไม่ให้ไอออกมาได้
เวลานั่ง ภาษาพม่าก็เรียก เตวี^๑
หม้อ^๒ คือเตวีหม้อ (เตวี^๑ ของเขา
หมายถึง เคียน หรือ พันรอบ เตวี^๑
ฝ่าไห คือเคียนฝ่าโพกหัว หรือเอา
ฝ่าโพกหัวพันรอบหัว)

(ยังมีต่อ)

แนวสำนวน

วันรุ่งขึ้นโกมเปิตตื่นแต่ตรู่แล้ว
เตรียมตัวออกไปค้นหาสัตว์ร้ายอีก
โกมเปิตเตรียมอาหารห่อไปกินในป่า
แล้วก็เตรียมลูกกระสุนใส่กระเป๋าก็ไป
ด้วย ขณะนั้นลูกกระสุนที่ละลูกๆ
พรานรู้สึกเหมือนว่ามีสายตาใครคน
หนึ่งเฝ้ามองดูอย่างตึงตังใจ “จะ
เป็นใครไปได้ละ” พรานคิดพลาง
เหลียวมองดูรอบๆ “แมกก็ยังนอน
อยู่นะ” เมื่อมองไปรอบๆ อีกครั้ง
จึงเห็นว่าแนวคำตัวเล็กนั้นเองกำลัง
จ้องมองดูตนจากมุมห้อง

“เอ ออกจะมีอันตรายทุกหน
ทุกแห่ง” โกมเปิตร่ำพึมพำ คิดเช่น
นั้นแล้วโกมเปิตก็แอบเอาลูกกระสุน
ใส่กระเป๋าก็ไปอีกลูกหนึ่งเป็นลูกที่
สิบสาม

โกมเปิตตระเวนไปทั่วป่าอีก
ครึ่งหนึ่ง แต่ก็ไม่พบอะไร จน
กระทั่งลึกเข้าไปในป่าเป็นอันมาก
จึงตกลงใจพักค้างคืนในกระโจมที่
ตัวเองมักมาพักนอนเสมอเวลามาล่า
สัตว์ โกมเปิตรู้สึกอ่อนเพลียเหลือ
เกินจึงรีบกินอาหารที่ติดตัวมาด้วย
แล้วก็ล้มตัวลงนอนหลับสนิท

ตกกลางคืน ท้องฟ้ามืดครึ้ม
ด้วยเมฆฝน และทุกแห่งหนก็มืด
สนิท ถึงตอนนั้นโกมเปิตไม่จู่แล้ว
จึงได้แต่นอนพลิกไปพลิกมา ทันใด
นั้นก็ตกใจรีบลุกขึ้นนั่งเพราะได้ยิน
เสียงอะไรเสียดสีกันเบาๆ เหมือน
ดังว่ามีคนค่อยๆ คลานเข้ามาใต้
พุ่มไม้ โกมเปิตอดลุกขึ้นอย่าง
เงิบๆ เตรียมปืนไว้เรียบร้อยแล้ว
ผลึกเสื่อฟางที่ประตูไปทางหนึ่ง
และได้แลเห็นในความมืดสนิทของ
เวลากลางคืนนั้นเป็นดวงตาโตวาว

เหมือนแสงไฟค่อยๆ เข้ามาใกล้
กระโจมที่โกมเปิตพักนอนทุกที่ๆ

โกมเปิตไม่เคยเห็นสัตว์อะไรมี
นั้นตายอย่างนี้ โกมเปิตระงับความ
กลัวลงแล้วก็ยกปืนเล็งไปยังดวงตา
อันน่ากลัวนั้นแล้วก็ยิงไป เสียง
ลูกกระสุนกระทบโลหะอะไรดัง
แป้ง ลูกกระสุนก็ถูกที่หมาย แต่
นั้นดันตานั้นก็ยังไม่วายอยู่ โกมเปิตจึง
ยิงลูกที่สองออกไปก็ได้ยินเสียงดัง
แป้งอีก คราวนั้นนั้นตาวาวนั้นยัง
เคลื่อนไหวเข้ามาอีก และโกมเปิต
ก็เฝ้าแต่ยิงไปๆ ยิงไปที่หนึ่งๆ ก็มี
เสียงลูกกระสุนกระทบโลหะดังแป้ง
ทุกครั้งไป แต่นั้นตาวาวก็ยังเคลื่อนไหว
เข้ามาใกล้ทุกที่ๆ และปากก็ยังเงิบ
สงบ แม้ปืนไม่ก็ไม่กระดิก โกมเปิต
ออกจะใจเสีย เพราะยิงปืนไปจน
กระทั่งลูกปืนลูกที่สิบสองอันเป็นลูก
สุดท้ายหมดไปแล้ว ขณะนั้นเองก็
ได้ยินเสียงหัวเราะดังก้องมาท่ามกลาง
ความเงิบสงัดของป่า โกมเปิตได้
ยินแล้วถึงกับตัวแข็งชาด้วยความ
กลัว แล้วดวงตาอันใหญ่เบือเรอขึ้น
ก็ยังเปล่งแสงเป็นไฟ ทันใดนั้น
พรานก็ตกใจรีบวิ่งหนีลูกกระสุนลูกที่สิบ
สามที่ตนแอบขุดใส่กระเป๋ามาด้วย
ดังนั้นจึงรีบบรรจุกระสุนลูกที่สิบ
สามแล้วยิงไปที่นั้นก็ได้ผล เพราะ
มีเสียงหัวร้องอย่างน่าสยองกลัว
แล้วดวงตาอันใหญ่วาวนั้นก็หายวับ
ไป ปากที่เงิบก็กลับเงิบสงัดอย่าง
เคยอีก

โกมเปิตปาดเหงื่อจากหน้า จะ
ออกไปดูผลของการยิงในตอน
กลางคืนอย่างนั้นเห็นไม่เข้าที่ จึงถอย
กลับเข้าไปในกระโจม แล้วก็เฝ้าดู
เหตุการณ์จนตลอดรุ่ง แต่ก็ไม่มี
อะไรเกิดขึ้น ปากเงิบสงัดอย่างเคย

๗ ธน ๑๐๑๒ จ. น. ๑๐๑๓ ๕๓

ฟ้าเริ่มสาง เสียงนกเสียงกา
 ตนก้นท่ว โคมเป็รอรจนกระทั่ง
 สว่างพอแลเห็นหนทาง จึงออกจาก
 กระตอมไปดูที่ที่แลเห็นนั้นตาโต
 วาวในตอนกลางคืน และโคมเป็ร
 ก็ได้เห็นลูกกระสุนทั้งสองลูก
 และห่างออกไปไม่มากเป็นฝ่ามือ
 ขาว ฝ่าบุบไปหน่อย และโคมเป็ร
 ก็รู้ได้ว่าบุบไปเพราะลูกกระสุน
 และฝ่ามือโหลเห็นเองที่ทำให้
 เสียงดังเบ้งๆ ทุกครั้งที่ยิงขึ้นไป
 แล้วก็แลเห็นรอยเลือดเป็นทางเข้า
 ไปในป่า โคมเป็รจึงตามไปอย่าง
 รมั้ดระวัง อีกครู่หนึ่งต่อมาก็ได้
 เห็นแมวใหญ่ตัวหนึ่งมี ๓ หางนอน
 ดายอยู่ แขนงนอนางแมวเนโกมาตะ
 นเอง แมวนั้นแหละเป็นแมวที่ทำ
 ให้ผู้คนหวาดกลัวไปทั่วหมู่บ้าน
 แถบนั่น ต่อจากนั้นพรานก็ซัดหลุม
 ผังแมวสามหางนั้นเสีย มีคนน้อย
 คนหนึ่งที่เห็นตัวจริงของมัน
 คนที่ได้พบก็ได้พบแต่ตาโตวาว
 เหมือนแสงไฟของมันที่ทำให้คน
 ตายทั้งที่ยังตนๆ อยู่ และแมว
 สามหางนั้นควบคุมแมวทุกตัวในบ้าน
 ในเมือง เพราะฉะนั้นจึงได้รู้ตัว
 ก่อนทุกครั้งไป ไม่ว่าคนจะคิดกำจัด
 ตนอย่างไร เพราะแมวตามบ้านแต่
 ละตัวคอยเป็นสายให้

ทันใดนั้น โคมเป็รก็ก็ต้อง
 ตระหนักตกใจรับวิ่งกลับบ้านทันที
 ทั้งนี้เพราะนี่คือลูกแมวตัวเล็ก
 ที่แม่ของตนได้มาจากป่า นางแมว
 สามหางเนโกมาตะชอบจำแลงร่าง
 เป็นแมวตัวเล็ก ๆ น่ารักเพื่อจะได้
 เข้าไปเคล้าเคลียกับคนในบ้าน
 โคมเป็รก็กลัวว่านางแมวสามหางจะ
 เข้าไปทำอันตรายแก่แม่ของตน แต่
 แล้วก็ค่อยโล่งใจเมื่อเห็นแม่ของตน
 ยังเป็นปรกติดีอยู่ แม่ออกมาต้อนรับ
 ลูกชายด้วยความดีอกดีใจอย่างเคย

แต่ก็ออกตัวว่า “ข้าวที่หุงวันนี้คง
 กินไม่ได้เหมือนทุกวัน เพราะฝ่ามือ
 ขาวมันหายไป แม่แก่เสียจนหลงลืม
 ไม่รู้ว่าเอาฝ่ามือขาวไปวางไว้
 ที่ไหน แล้วนางแมวน้อยน่ารักของ
 แม่ก็เลยพลอยหายไปด้วย”

โคมเป็รได้ยินแล้วก็มีได้เล่า
 ให้แม่ฟังถึงเรื่องนางแมวสามหาง
 เนโกมาตะ ว่ามีความสัมพันธ์กับ
 นางแมวของแม่อย่างไร ทั้งตน
 ได้ไปพบฝ่ามือขาวของแม่ถึงในป่า
 ได้อย่างไรก็มีได้เล่า ♥

ตอนนำริมรั้ว

ว่าจะเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมาก
 น้อยแค่ไหน

ที่อธิบายนี้ไม่ว่าจะเป็นแบบ
 เปิดหรือปิดส่วนใหญ่จะอยู่ริมถนน
 ทั้งหมด โดยเฉพาะในกรุงเทพฯ และ
 ตอนเปิดฝ่าความหาขยะมักจะลึบปิด
 ทำให้คนและรถพลัดตกลงท่ออยู่
 บ่อยๆ ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ เจ้าหน้าที่
 มีความจำเป็นต้องเปิดฝ่าโดยขยะขึ้น
 มาทิ้ง ฝ่าปิดท่อนมักจะมึนน้ำหนัก
 มาก น้ำหนักที่ตกลงข้างๆ ท่อทำให้
 ขอบแตกแล้วเสียหาย บางทีถึงปิดท่อ
 แล้วก็ยังมึนเหตุได้อีก เพราะชอบ
 ทุบหน้าหนักข้าราชการรับน้ำหนักไม่ไหว
 พังลงไป พูดมากจะกลายเป็นเรื่อง
 หลีกอันตรายไป ที่จริงอยากจะให้
 ชนชมกับท่อนำริมรั้ว ประตูบ้าน
 ดอกไม้ ใบบอน ใบโกสน รวไม
 ไปรมีตะไคร่น้ำเกาะตรงทางน้ำ
 ไหล อีกทั้งไม้ดอก ไม้ใบ พืชสวน
 ครัวที่อยู่ริมทางอย่างเห็น

ร้านคาริมทางปลูกเป็นเพิง
 หลังคามุงด้วยใบตองตึง ความงาม
 ความมีระเบียบเรียบร้อย สะอาด
 สะอาดน่าดูมียุ่ทั่วไป เพราะชาว
 บ้านปลูกต้นไม้หมั่นรดกวาดถนน
 หนทางหน้าบ้านสะอาดเอี่ยมทุกวัน ♥

ศิลปภาพถ่าย

จังหวัดพิษณุโลก ถนนหนทางก็
 สะดวก รถยนต์เข้าไปได้ถึงน้ำตก
 เกือบทุกแห่ง และน้ำตกแต่ละแห่ง
 ก็อยู่ใกล้ๆ กันด้วย ถัดแล้วน้ำสนุก

เมื่อคราวก่อนพาไปชมน้ำตก
 กลองลานที่จังหวัดกำแพงเพชร
 ทุกคนที่ร่วมทางไปด้วยกันต่างชื่น
 ชอบใจเพราะน้ำตกกลองลานสวย
 แปลกกว่าน้ำตกแห่งอื่นๆ ระหว่าง
 ที่เดินทางกลับเห็นมีป้ายบอกทาง
 ไปน้ำตกอีกสองแห่งคือน้ำตกกลอง
 น้ำใส และ น้ำตกปางควาย เป็น
 น้ำตกในท้องที่อำเภอกลองลาน
 ทั้งนี้ ถัดจะเข้าไปดู แต่เกรงว่า
 เป็นเวลาเย็นใกล้ค่ำถ้าเกิดขลุกขลัก
 แล้วจะลำบาก เลยต้องตัดใจจากไป
 แต่ถึงกระนั้นก็ยังแอบบักใจไว้ว่า
 วันหนึ่งข้างหน้าจะต้องมาชมให้จงได้

รับเดินทางเข้าตัวจังหวัด
 กำแพงเพชร พอข้ามสะพานก็เห็น
 ลำแม่ปิงไหลเอื่อยอย่างสบาย
 แม่ปิงที่กำแพงเพชร ดูกว้างขวาง
 ใหญ่โต น้ำลึกและใสดี เห็นแม่ปิง
 ทันแล้วทำให้คิดถึงจังหวัดเชียงใหม่
 เราพบแม่ปิงบ่อยครั้งที่เชียงใหม่
 แม่ปิงที่นั่นต้นเขิน แห่งยอด
 ลางตอนมีดอนทรายมีต้นไม้และ
 หญ้าขึ้นรกร้าง คิดแล้วสงสาร
 แม่ปิง

ผ่านเมืองเก่ากำแพงเพชรไป
 เรื่อยๆ แวะชมเจดีย์สวยๆ โบราณ
 สถานสมัยพุทธนารามคำแหง นำชม
 นำศึกษา แต่ดวงอาทิตย์กำลังเร่
 ยอดไม้ลงทุกที ประเดี๋ยวก็จะมีค้ำ
 จนมองไม่เห็นอะไรกันแล้ว ต้อง
 รีบไป ออกทางถนนสายใหม่ ไป
 พรานกระต่าย แล้วเลี้ยวขวาเข้า
 ทางหลวงสาย ๑๐๑ ไปที่ริมสา ▶

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

สาวน้อยนางเงือก

(นิทานอาฟริกา)

เรื่องนางเงือกดูเหมือนจะเชื่อกันว่าจริงไม่ว่าชนถิ่นไหน บางทีนางเงือกกลายเป็นคนอย่างเรื่องอื่นก็เคย แต่บางทีก็กลายเป็นนางเงือก ดังเรื่องนี้ซึ่งอะบาโยมิ พุยะได้เล่าไว้ในนิทานอาฟริกา ดังต่อไปนี้

เมื่อครั้งนานมาแล้ว ยังมีสาวสวยคนหนึ่ง ซึ่งมีบ้านอยู่แถบแม่น้ำอิดุนไมโบ ได้มีชายหนุ่มมากมายในเมืองนั้นมาขอแต่งงานด้วย แต่นางก็ปฏิเสธไปทุกราย และได้ประกาศให้รู้กันทั่วว่าสามีของตนจะต้องเป็นผู้ชายที่หล่อเหลาที่สุดในแผ่นดิน อยู่มาวันหนึ่งขณะที่สาวสวยผู้กำลังสาละวนอยู่กับการขายของในตลาด ก็ได้แลเห็นชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งหล่อเหลาเหลือเกิน พอแลเห็นเข้าหญิงสาวก็ถูกใจ และนึกรักขึ้นมาทันที จึงได้ตรงเข้าไปหาชายหนุ่มนั้นพลางบอกอย่างตรงไปตรงมาว่า

“ข้าแลเห็นท่านเพียงแวบเดียวก็ติดใจ จนอยากจะได้เป็นภรรยาของท่าน”

“ข้าก็อยากจะได้นางเป็นเมียเหมือนกัน แต่โชคไม่ดีที่ข้าไม่ใช่

คน และไม่ใช่คนพวกของนางด้วย ข้ามาจากแม่น้ำอิดุนไมโบ ข้าเป็นอะไรนะหรือ ก็เป็นปลานะซี แต่ถ้าไม่ได้อยู่ในน้ำ เทพเจ้าทรงเมตตาให้ข้าสามารถกลายเป็นชายหนุ่มได้ แต่ถึงอย่างไรบ้านข้าก็อยู่ในแม่น้ำ และข้าก็ต้องกลับไปบ้าน”

“ไม่เป็นไรหรอก” หญิงสาวยืนยันแข็งขัน “ไม่ว่าท่านจะเป็นปลาหรือเป็นคน ข้าก็ยังรักท่านอยู่ และถ้าท่านสัญญาว่าจะออกมาจากน้ำเป็นครั้งเป็นคราวเพื่อมาหาข้า ข้าก็ยินดีจะแต่งงานกับท่าน”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจ” ชายหนุ่มพูด แล้วก็พาหญิงสาวไปยังแม่น้ำอิดุนไมโบ และตรงไปยังริมตลิ่งแห่งหนึ่ง พลางบอกว่า “นี่ใกล้บ้านของข้า เมื่อไรที่นางต้องการให้ข้าขึ้นมาจากน้ำมาขังที่น้ก็จงร้องเพลงที่ข้าจะสอนให้ดังขึ้นคือ โอ้ปลาเอ๋ยปลาในแม่น้ำ ยามมองสายน้ำไหลได้เห็นหน้าท่าน โอ้บ้านช่องถิ่นฐานอยู่ใต้ น้ำ ทำด้วยรัตนะและทองเงิน งามเกินกว่าของราชาเมืองคน”

แล้วปลาชายหนุ่มก็ดำน้ำหายไป ต่อจากนั้นหญิงสาวก็ทำขนมไปฝาก

ชายหนุ่มสามสี่เสมอๆ เมื่อไปถึงแม่น้ำอิดุนไมโบก็ร้องเพลงที่ปลาชายหนุ่มสอนให้ ไม่ช้าปลาก็โผล่ขึ้นมาพบนาง และกลายร่างเป็นคน ปลาชายหนุ่มได้อยู่กับเมียคราวละ ๒-๓ วัน แล้วก็กลับไป ชายหนุ่มขึ้นมาหาเมียครั้งใด ก็ได้นำหินปะการังและรัตนอื่นๆ เป็นอันมากจากแม่น้ำมาฝากเมีย และไม่ว่าเมียจะต้องการสิ่งใด ปลาชายหนุ่มก็ได้จัดหามาให้ ยิ่งนานวันทั้งปลาทั้งคนต่างก็ยิ่งรักกันมากขึ้น

อยู่มาวันหนึ่ง พ่อแม่ของหญิงสาวได้ถามลูกสาวว่ามีใครที่นางอยากจะแต่งงานด้วยบ้างหรือไม่ ลูกสาวก็ตอบว่าตนได้มีสามีแล้ว แต่ยังเปิดเผยไม่ได้ ในขณะนั้นว่าเขาเป็นใคร ได้ยินลูกสาวพูดเช่นนั้นทั้งพ่อทั้งแม่อดคงไม่ได้ ได้แต่เฝ้าดูลูกสาวหุงหาอาหารนำไปให้สามี น้องชายได้เฝ้าแต่ขอพี่สาวจะตามไปด้วย จะช่วยแบกอาหารไปให้ แต่พี่สาวปฏิเสธเด็ดขาดบอกว่า “ไม่ได้ ไม่ได้ พี่ต้องไปคนเดียว ใครจะมาตามพี่ไปด้วยไม่ได้” คำตอบนี้ยังทำให้น้องชายยังอยากรู้มากขึ้น จึงได้ตัดสินใจติดตาม (อ่านต่อหน้า ๑๐๒)

เรียนต้นไม้

ไม่ได้ก็เป็นอันตรายกับต้นไม้ จะต้องรอพักฟื้นก่อน

ต้นไม้ที่ปลูกลงในน้ำและบนบกคือต้นเงินไหลมา หากกระปุกที่ไม่ใช่แล้วใส่น้ำเอาต้นแช่ไว้ก็ขึ้นงาม จะปลูกลงในน้ำหรือแขวนก็ได้

มีโต๊ะเก้าอี้นั่งเล่นในเรือนต้นไม้ จะได้มีโอกาสดูต้นไม้ อย่างใกล้ชิด ต้นไม้มีช่วยเพิ่มออกซิเจนในอากาศ ทั้งทำให้สิ่งแวดล้อมสวยงาม ความคิดที่จะทำเหมืองเป็นสีเขียว จะต้องเริ่มจากทุก ๆ บ้าน ช่วยกันปลูกต้นไม้มากมาย เป็นการช่วยขจัดสิ่งแวดล้อมเป็นพิษได้ทางหนึ่ง ♥

สาวน้อยนางเงือก

พี่สาวไปห่าง ๆ จะได้ว่าพี่สาวไปข้างไหน และทำอะไรกับอาหารนั้น แต่น้องชายเป็นคนมีเวทมนตร์คาถา จึงได้จำแลงร่างของตนเป็นแมลงวัน ติดตามพี่สาวไปถึงแม่น้ำอิดุนไมโบ เมื่อพี่สาวมาถึงฝั่งน้ำก็ร้องเพลง ไม่ช้าก็ได้เห็นปลาตัวหนึ่งโผล่ขึ้นมาจากน้ำแล้วก็กลายร่างเป็นชายหนุ่ม น้องชายหญิงสาวท่องเนื้อเพลงที่พี่สาวตนร้องจนจำได้ เมื่อรอจนเห็นคนทั้งสองกินอาหารร่วมกันเสร็จแล้ว และชายหนุ่มรำลึกละเมี้ยวของตนแล้ว และโดดลงไปในน้ำแล้ว แมลงวันจำแลงก็บินกลับ เมื่อใกล้จะถึงบ้านก็กลายร่างเป็นคน ตรงไปเล่าเรื่อง

ให้พ่อแม่ฟังโดยตลอด ที่สำคัญคือพี่สาวตนมีหัวเป็นปลา

ข้างฝ่ายพ่อแม่หญิงสาวได้ยินลูกชายเล่าเรื่องเช่นนั้นก็อดบันดาลโทสะไม่ได้ แต่นั่งเงียบไว้ไม่พูดจาว่าอะไรเมื่อลูกสาวกลับมาถึงบ้านแต่ได้จัดแจงส่งตัวให้ไปเยี่ยมญาติข้างพ่อที่หมู่บ้านแห่งอื่นสองสามวัน ลูกสาวได้ยินพ่อส่งเช่นนั้นก็จำต้องทำตาม ทั่ว ๆ ที่เสรำโสเป็นทุกข์เป็นห่วงที่ตนจะต้องจากสามไปไกลไม่มีโอกาสได้พบสามีอีกหลายวันเมื่อลูกสาวเดินทางไปแล้ว พ่อก็ได้ใช้ให้ลูกชายพาไปยังแม่น้ำอิดุนไมโบตรงที่ตนทั้งสองอยู่ร่วมกัน ลูกชายได้ร้องเพลงเลียนเสียงพี่สาว เนื้อเพลงอย่างเดียวกับที่ได้ยินพี่สาวร้อง ไม่ช้าปลาก็ได้โผล่ขึ้นมาพ่นน้ำและกลายร่างเป็นคน พ่อตาที่คอยที่อยู่แล้วก็ได้ใช้ขวานฟันลูกเขยจนตาย แล้วก็โยนร่างลงไปในน้ำร่างนั้นค่อย ๆ กลายเป็นปลา พ่อร้องออกมาว่า “ดีละจะต้องลงโทษมันสักหน่อย ในฐานะที่ประพฤติชั่วร้ายอย่างนี้” แล้วพ่อลูกก็ช่วยกันลากปลาตายตัวนั้นขึ้นจากน้ำเอาไปบ้านครั้นถึงบ้านก็จัดแจงใส่เกลือตากแห้งไว้ รอคอยลูกสาวกลับ

อีก ๒ วันต่อมาลูกสาวก็กลับมาถึงบ้านด้วยใจจดใจจ่อจะได้ไปทรมานแม่ตาที่คอยพบสามี อยากจะไปทรมานเสียทันทีที่เก็บข้าวของ แต่พ่อสั่งให้นั่งลงกินอาหารเสียก่อนบอกว่า

“แม่เจ้าเขาเอาปลาทำกับข้าวไว้ให้เจ้ากินนะ”

“ลูกไม่หิวหรอก พ่อ แล้วลูกก็ไม่อยากกินปลาด้วย” ลูกสาวตอบ “พ่อส่งอะไรละก็ต้องทำ เอา นั่งลง แล้วกินเข้าไป”

ลูกสาวถอนใจออกมาแล้วก็ลงมือกินอาหารที่เป็นปลาดังที่พ่อบอก พอกินเข้าไปได้หน่อยก็ต้องสะดุ้ง เมื่อได้ยินน้องชายร้องเพลงออกมาว่า “ผู้หญิงแสนร้ายกินเนื้อหัวแสนรัก เมียไม่อยู่บ้านอาหารอร่อยนัก คือปลาที่พ่านักในแม่น้ำอิดุนไมโบ” เพลงของน้องชายทำให้สามชั่วหลุดจากมือ หญิงสาวจึงมองอาหารตรงหน้าอย่างตะลึงพอได้สติก็รีบวิ่งออกจากบ้านตรงไปยังริมแม่น้ำ หญิงสาวร้องเพลงที่สามีสอนให้อยู่ริมรั้วพลกก็ไม่ปรากฏมีปลาโผล่ขึ้นมาจากน้ำ หญิงสาวก็อธิษฐานต่อเจ้าแม่โกลูเวอร์ เทวีแห่งแม่น้ำว่า

“ข้าแต่เจ้าแม่โกลูเวอร์ เทวีแห่งแม่น้ำ ถ้าหากสามีข้ายังมีชีวิตอยู่ขอให้เขาโผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ แต่ถ้าชีวิตเขาหาไม่แล้วละก็ ขอให้แม่น้ำกลายเป็นสีเลือดด้วยเถิด”

สิ้นเสียงอธิษฐานแม่น้ำก็กลายเป็นสีเลือดขึ้นมาโดยฉับพลัน หญิงสาวรู้ได้ในทันทีตนเองว่าพ่อได้ฆ่าตัวของตนเสียแล้ว ด้วยความเสรำโสอย่างเหลือจะประมาณได้ หญิงสาวจึงกระโดดลงไปในแม่น้ำ แต่แทนที่หญิงสาวจะจมน้ำตายกลับจมลงไปถึงกับแม่น้ำแล้วกลายเป็นนางเงือกที่เขารเรียกว่าโอนิเอกิ ผู้คนแถบนั้นยังเชื่อว่าบางทีก็มีผู้ได้ยินนางเงือกร้องเพลงเบา ๆ อยู่ที่แม่น้ำอิดุนไมโบ ♥

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

คนเผ่าถ่าน

(นิทานญี่ปุ่น)

นิทานอาฟริกาคราวที่แล้ว
กล่าวถึงผู้หญิงที่ไปขอแต่งงาน
กับผู้ชาย นิทานญี่ปุ่นเรื่องนี้ก็
เป็นทำนองเดียวกัน แต่เป็นไป
ตามความเชื่อคำทำนายทายทัก
ของหมอดู ดังที่ริชาร์ด.เอ็ม.
คอร์สัน ได้เล่าไว้ในนิทานชาว
บ้านของญี่ปุ่น เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีคน
เผ่าถ่านคนหนึ่งชื่อมะตะยูโร อาศัย
อยู่ในหมู่บ้านนาคาเคโมกาว่าซึ่งอยู่
ในหุบเขาทางตะวันตกเฉียงเหนือ
ของเมืองนาคาบุระ มะตะยูโรเป็น
คนยากจนเสียจนไม่มีใครจะมา
แต่งงานด้วย จึงต้องอยู่แต่ลำพังหา
กินทางเผ่าถ่าน เผ่าถ่านแล้วก็แบก
ไปขายเป็นหนทางไกลถึงท่าเรือเมือง
ชิโมตะ มีรายได้พอยังชีพอยู่ได้
เท่านั้น

ในระหว่างนี้เอง ก็ได้มีเจ้าของ
ที่ดินผู้หนึ่งชื่อเส็งคนหนึ่งอยู่ใน
เมืองเกียวโต เจ้าของที่ดินนี้มีลูก
สาวสวยอยู่คนหนึ่งชื่อโอฟูชิ พ่อแม่
ของสาวน้อยโอฟูชิอดเป็นทุกข์เป็น
ร้อนไม่ได้ เมื่อเห็นลูกสาวมีอายุ
สมควรแต่งงานได้แล้ว แต่ยังไม่มี
ใครมาสู่ขอ พ่อแม่ก็บอกเหตุผลไม่

ได้ว่าทำไมลูกสาวตนจึงยังไม่มี
โอกาสได้แต่งงาน

อยู่มาวันหนึ่งพ่อแม่ของโอฟูชิ
นึกได้ว่า ควรจะได้ไปตามหมอดู
และหมอดูได้กล่าวว่า เป็นพรหม-
ลิขิต ที่กำหนดไว้แต่ในชาติก่อนว่า
สามีของโอฟูชิจะต้องเป็นคนเผ่าถ่าน
ที่ชื่อมะตะยูโร ผู้ที่อยู่ห่างไกลเข้าไป
ในหุบเขาแถบเคโมกาว่า พ่อแม่
ของโอฟูชิได้สนับสนุนให้ลูกสาว
เดินทางข้ามทะเลข้ามภูเขาจาก
เกียวโตจนมาถึงภูเขาชิโรชิ ที่อยู่พ้น
หุบเขาแถบเคโมกาว่าไปทางเหนือ

โอฟูชิได้เดินทางมาถึงสถานที่
แห่งหนึ่งซึ่งเรียกภายหลังว่าไอ
หมายความว่าออกพบ พบหน้า เผอิญหน้า
อันเป็นที่ปลื้มใจ ไม่มีผู้ใดคอยจะได้
ผ่านไปมา ไม่ช้าก็ได้มีชายคนหนึ่ง
เนื้อตัวมอมแมมด้วยถ่านตั้งแต่หัว
จรดเท้า ทั้งยังแบกถ่านมาอีกด้วย
ได้เห็นผู้คนบ้างเช่นนั้น โอฟูชิอด
ดีใจไม่ได้ที่จะได้มีโอกาสมาถนัดคน
เผ่าถ่านที่ชื่อมะตะยูโรแห่งเคโมกาว่า
แต่พอถามถึงคนเผ่าถ่านที่มิชอบ ผู้
ถูกถามก็ตอบออกมาอันทำให้โอฟูชิ
ประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้
ถูกถามตอบว่า ตนนั้นแหละคือคน
เผ่าถ่านชื่อมะตะยูโร และที่เดินมา

ถึงที่ตรงนั้นก็เพื่อจะนำถ่านไปขายที่
เมืองท่าชิโมตะ และมะตะยูโรก็
ถามต่อไปว่า หญิงสาวมีฐานะอะไร
เกี่ยวกับตน หญิงสาวก็บอกตรงๆว่า

“ข้าเดินทางอันแสนไกลจาก
เกียวโต จนมาถึงที่นี่ก็เพื่อต้อง
การให้ท่านรับข้าไว้เป็นภรรยา”

ถ้อยคำตรงไปตรงมาของ
หญิงสาวแปลกหน้า ทำทางเป็นสุด
ทำให้ มะตะยูโรอดล้าปากยากใจ
ไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องกะทันหัน
ที่ไม่ได้เคยคิดคาดฝันมาก่อน แต่ก็
ไม่ต้องคิดอะไรมาก มะตะยูโรรับ
ปฏิเสธทันที อ้างว่าบ้านช่องของตน
เป็นกระต๊อบเล็ก ๆ ไม่มีที่จะให้
ผู้หญิงสาวสวยอย่างโอฟูชิอยู่ แต่
โอฟูชิก็ยืนยันหนักแน่นว่าตนอยู่ได้
และตนจะขอยู่ด้วย ไม่ยอมกลับไป
เป็นอันขาด เมื่อผู้หญิงมุ่งมั่นเช่นนั้น
แล้ว มะตะยูโรจำเป็นต้องโอนอ่อน
ผ่อนตาม และพาโอฟูชิไปยัง
กระท่อมที่อยู่ของตนในหุบเขา เมื่อ
ไปถึงที่พักของมะตะยูโรแล้ว โอฟูชิ
ก็ได้เห็นจริงว่าความยากจนเข็ญใจ
ของมะตะยูโรนั้นเหลือจะพรรณนา
ได้จริงๆ โอฟูชิไม่อาจจะอยู่ใน
สภาพเช่นนั้นได้ จึงได้นำเหรียญ
(อ่านต่อหน้า ๑๐๐)

ถ้าจะให้ดี เมื่อทำแบบตัดกระดาษ
แล้ว ควรเนาลองตัวเสียก่อน

เนื่องจากใช้เส้นโค้งตลอดสาย
ด้านหน้า ไม่มีส่วนใดที่บังคับให้
สายทั้งสองข้างอยู่กับที่เลย ไม่มี
เครื่องเกาะเกี่ยวหรือคุดม จึงต้องทำ
ชายเสื้อให้พอดีกับส่วนตะโพก เพื่อ
มิให้ชายเสื้อกางออก จะใช้เส้น
เกล็ดเดิมไม่ได้ เพราะรอบชายเสื้อ
จะกาง ผิดความประสงค์ของเจ้า
ของแบบ

วิธีทำแบบตัด

บนแบบตัดแผ่นหน้า

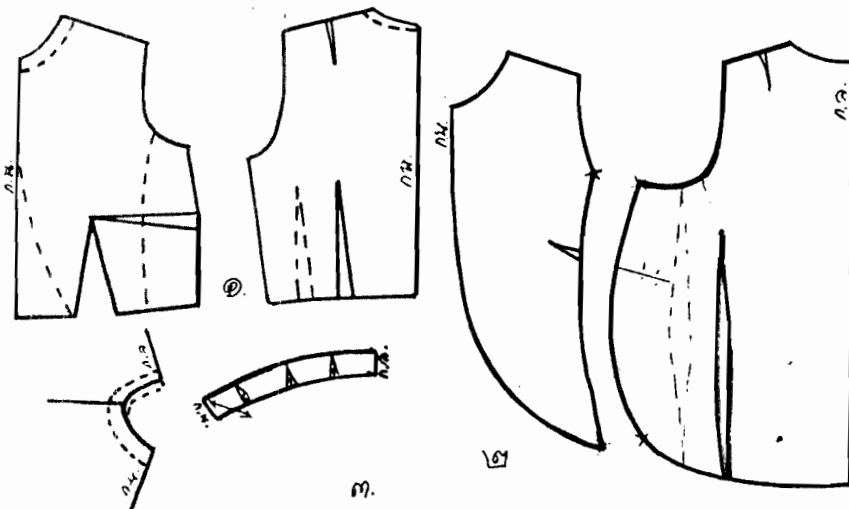
(รูป ๑) ๑. ข้ายเกล็ดดอกไปไว้ที่
ตะเข็บข้างหนึ่งในสามส่วน

๒. วาดเส้นตัวชายนี้คือ คอ
เส้นกลางตัวด้านหน้าซึ่งจะเฉียงเข้า
หาชายเสื้อและเส้นตั้งทำนองเส้น
พรินเซส เลื่อนให้ก่อนไปทาง

ตะเข็บข้าง ใช้จุดยอดดอกเป็นเกณฑ์
กำหนด

บนแบบตัดแผ่นหลัง ข้ายเกล็ด
เดิมให้ก่อนเข้ามาทางตะเข็บข้าง
(รูป ๒) เมื่อตัดแยกออกจากกันแล้ว
นำชั้นข้างของแผ่นหน้ามาต่อกับ
แผ่นหลัง ปิดเกล็ดด้านข้างให้หมด
หรือแบ่งแผ่นหลังออกเป็นสองชั้น
นำชั้นข้างของแผ่นหน้ากับชั้นข้าง
ของแผ่นหลังมาต่อกัน สรุปได้ว่า
จะแบ่งตัวเสื้อออกเป็นสองส่วนหรือ
สามส่วนก็ได้ แต่ไม่ใช่ตะเข็บข้าง
แนวเดิม

(รูป ๓) นำแบบตัดของตัวเสื้อหน้า
และหลังมาต่อกันที่ใหญ่ วาดรูปคอ
แล้วแยกกระดาษออกให้เป็นคอดัง
มากน้อยตามต้องการ คอดังในภาพ
ไม่แนบคอเหมือนคอจีน และต้อง
การให้ได้เส้นสလวย จึงใช้ผ้า
เลื่อยตัด ♥

คนเผ่าถ่าน

ทองที่ตนนำติดตัวมาจากบ้านส่งให้
มะตะยูโร ๒ เหยยญ บอกให้ไปหา
ชื่อของที่จำเ็นในเมืองคานามูระ
นับเป็นครั้งแรกในชีวิตของมะตะยูโร
ที่ได้แลเห็นเหยยญทองเช่นนั้น

เมื่อมาถึงทาง มะตะยูโร
แลเห็นเปิดป่าตัวหนึ่งกำลังเล่นอยู่
ในท้องนา มะตะยูโรคิดจะจับเปิดป่า
ตัวนี้ให้ได้ แต่หาก่อนหินขว้างไป
ไม่ได้ จึงเอาเหยยญทองนั้นขว้างไป
เหยยญหนึ่ง บังเอิญพลาดทมหาบ
ไม่ถูกตัวเปิด เหยยญทองก็เลยหล่น
ไปในที่ทมนานาและๆ มะตะยูโรก็เลย
นำเหยยญทองอีกเหยยญหนึ่งไปลอง
ชื่อของในเมืองคานามูระ คนขาย
ของขายของให้ด้วยความร้นชมยินดี
อย่างคาดไม่ถึงทีเดียว

หลังจากนั้นมะตะยูโรก็กลับบ้าน
ในหุบเขา และได้บอกแก่โอฟูยิวว่า
ตนได้โยนเหยยญทองไปตกในที่ทมน
นาและๆเสียเหยยญทองแล้ว ทงน
เพราะจะจับเปิดป่าเลยเอาเหยยญทอง
ขว้างไป โอฟูยิได้ขื่นแล้วถึงกับอึ้ง
งงงั้น แต่ก็ได้ค่อยๆอธิบายให้
มะตะยูโรฟังว่าเหยยญทองนั้นเป็นสิ่ง
มีค่าอย่างไร คนในโลกนี้ต้องทำ
งานหลังขดหลังแข็งเพียงไหนกว่า
จะได้เหยยญทองนี้มาสักเหยยญหนึ่ง
แต่มะตะยูโรกลับกล่าวว่า

“โอ้ย มีถมเถไป อยู่ตรงหลัง
กระท่อมของเรานี้เอง”

แล้วมะตะยูโรก็พาโอฟูยิไปดู
ที่ตนเผ่าถ่าน และในกองขี้เถ้าที่
เผ่าถ่านแล้วนั้นปรากฏว่ามีสิ่งที่มี
ลักษณะเหมือนทองในเหยยญทอง

นั้นและเป็นจริงตามที่มะตะบุโรกล่าวคือกองเฝ้าถ้ำแต่ละกองมีทองส่องแสงแวววาวทั่วไปหมด

นับแต่นั้นมา สองผิวเมื่อก่อนช่วยกันเฝ้าถ้ำโคะซึ่งมีขึ้นอยู่ตามภูเขาแถบนั้นแทบทุกวัน คนทั้งสองกองทองใส่ในถ้ำถ้ำแล้วเอาถ้ำถ้ำใส่ไว้ด้วยเพื่อพรางตาไม่ให้คนรู้ว่า ถ้ำนั้นเป็นถ้ำทอง โอฟุยี่ส่งทองไปให้พ่อแม่ของตนที่ในเกียวโต ซึ่งพ่อแม่ของโอฟุยี่เห็นเข้าแล้วถึงกับตะลึงและไม่เข้าใจว่ามะตะบุโรกับโอฟุยี่ก็ได้เดินทางไปเมืองเกียวโต และก็ได้กลายเป็นมหาเศรษฐีไปเพราะทองเป็นกระสอบๆนั้น และชาวบ้านแถบหมู่บ้านมะตะบุโรอยู่พากันเชื่อว่าถ้ำเฝ้าถ้ำโคะติดต่อกันไปเป็นเวลา ๓ ปีแล้วจะได้มหาเศรษฐี เขาอธิบายว่า เป็นเพราะความของต้นโคะที่ถูกเฝ้าถ้ำโคะได้ลอยขึ้นไปถึงสวรรค์ทองในสวรรค์ก็เลยร่วงพรั่งมากองอยู่บนพื้นโลกเป็นกองๆ

ด้วยเหตุนี้ภายหลังเขาจึงสร้างที่บูชาไว้ที่เฝ้าถ้ำโคะของมะตะบุโร และเมื่อมีงานฉลองในเดือนกุมภาพันธ์ก็จะมีคนมากกราบไหว้กันมากมาย ไม่เพียงแต่คนในเมืองนาคาบุระเท่านั้น แต่ยังมาจากเมืองอื่นๆที่อยู่ไกลออกไป เช่นเมืองชิโมตะ และอิริโนะ ครั้นกราบไหว้เสร็จจะกลับบ้าน คนเหล่านั้นจะต้องเก็บก้อนถ้ำในบริเวณที่บูชานั้นเอากลับบ้านด้วย เมื่อถึงบ้านก็เอาไปวางไว้ที่บูชาในบ้าน เขาเชื่อว่าจะมีโชคที่ที่เขาเชื่อนั่นก็เป็นเพราะเรื่องของมะตะบุโรคนเฝ้าถ้ำที่เล่าไว้ข้างต้นนั่นเอง ♥

ศิลปภาพถ่าย

แพะเข้าเทียบได้ถึงไหล่เขา เอากระดานพาดเพียงแผ่นเดียวก็เดินไปขึ้นเขาได้ แต่เขาคอยหนามเป็นภูเขาที่สูงชันมาก ทางขึ้นลงจึงลำบาก ได้อาศัยชาวบ้านผู้ใจบุญได้ช่วยกันสร้างทางให้เป็นบันไดคอนกรีตไปจนถึงยอดเขา พวกเราจึงขึ้นลงได้พอสมควร

บนยอดเขามีสันไม้ร่มรื่นดีมาก มีลานกว้างๆอยู่หลายแห่ง ศาลาพักผ่อนก็มี พอพักกันจนหายเหนื่อยแล้วจึงค่อยพากันไปสักการะรอยพระพุทธรูป อยู่ไม่ไกลเลย เดินต่อจากศาลาพักไปอีกเพียงนิดเดียวก็ถึงศาลาทรงไทย รอยพระพุทธรูปประดิษฐานอยู่กลางศาลา ระลึกการะ จะปิดทอง สรงน้ำ และอธิษฐานอย่างใดก็ได้ตามแต่ใจปรารถนา

อันประวัติความเป็นมาของพระพุทธรูปเขาถอยหนาม มีอยู่ว่าเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๐ นายเสาแก้ว เขาหลวง ราษฎรหมู่ที่ ๓ ตำบลบ้านนาเดิม ได้ขึ้นไปบนยอดเขาถอยหนามทางด้านทิศใต้ ได้พบรอยพระพุทธรูปประทับอยู่บนแผ่นหินปลายพระบาทลาดเล็กน้อย ลักษณะพระพุทธรูปขัดเจนคล้ายกับรอยเท้าคนขนาดใหญ่คร่อมอยู่ไว้ในแผ่นหิน พื้นหินในบริเวณนั้นล้วนแต่ขรุขระแหลมคม จึงยากที่คนและสัตว์จะเข้าไปกราบไหว้ รอยพระพุทธรูปเสียหายได้ ด้วยเหตุนี้ รอยพระพุทธรูปจึงยังคงรูปรอยเด่นชัดอยู่ได้จนถึงปัจจุบัน

ในสมัยก่อนที่จะสร้างเขื่อนภูมิพลนั้น ภูเขาถอยหนามสูงและชันมาก บนยอดเขาเป็นป่ารกชัฏที่เต็มไปด้วย

ด้วยต้นไม้เถาวัลย์และเรื้อรังหนาม จึงเป็นการสะดวกที่ผู้ใจบุญทั้งหลายจะไปทำนบารุ่ ก่อสร้างถาวรวัตถุ และประดับตกแต่งบริเวณรายรอบรอยพระพุทธรูป ให้เรียบร้อยสวยงามสมกับเป็นปูชนียสถานอันสำคัญทางพุทธศาสนา ให้เจริญรุ่งเรืองสมดังความตั้งใจของพุทธศาสนิกชนในสมัยนั้นได้ ด้วยเหตุนี้สถานที่แห่งนี้จึงได้ถูกทอดทิ้งไว้ตามธรรมชาติอยู่ระยะหนึ่ง จนกระทั่งทางราชการได้เริ่มสร้างเขื่อนภูมิพลขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ นับแต่นั้นมาระดับน้ำจึงได้สูงเอ่อท่วมรอบภูเขา เขาถอยหนามจึงมีสภาพคล้ายเกาะอยู่กลางลำน้ำแม่ปิง ยอดเขาที่เคยสูงจึงดูเตี้ยลงพอที่จะให้ผู้คนขึ้นไปถึงยอดเขาได้ และการสัญจรไปมาในขณะนั้นก็ได้อาศัยทางน้ำเป็นสะดวกกว่าทางอื่นๆ

พอลงปี พ.ศ. ๒๕๑๖ รัฐบาลไทยอินทปญญู เจ้าอาวาสวัดชลประทานรังสรรค์องค์แรก ได้จัดสร้างหลังคาเป็นศาลาทรงไทย ครอบรอยพระพุทธรูปเอาไว้ แล้วจัดตกแต่งบริเวณรอยพระพุทธรูปโดยรอบ ลงรักปิดทองให้ดูศักดิ์สิทธิ์สวยงาม ท่านได้เอาใจใส่ดูแลรักษา รอยพระพุทธรูปเรื่อยมาจนกระทั่งถึงปี พ.ศ. ๒๕๑๗ จึงได้มรณภาพ

ปีต่อมาถึง พ.ศ. ๒๕๑๘ พระอธิการสมพร อาสโก เจ้าอาวาสวัดชลประทานรังสรรค์องค์ที่ ๒ ได้เป็นประธานสร้างศาลาหลังหนึ่ง และสร้างพระประธานไว้ที่ศาลาอีก ๑ องค์ จัดไว้ให้เป็นที่พักผ่อนทางศาสนา และให้เป็นที่พักผ่อนอันร่มเย็นสำหรับประชาชนทั่วไป

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ความรักของแม่

(นิทานญี่ปุ่น)

นิทานญี่ปุ่นมีหลายเรื่องที่กล่าวถึงความรักของแม่ที่มีต่อลูก ไม่ว่าจะเป็นสภาพเป็นเช่นไร จะเป็นคนหรือเป็นสัตว์เรื่องแม่เลี้ยงลูกที่เคยเล่าไปแล้ว หรือแม่จะเป็นสัตว์ก็มีความรักลูกถึงขนาดควักลูกตาให้ก็ยังได้ ดังที่ริชาร์ด เอ็ม. คอร์ดินเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของญี่ปุ่น ดังต่อไปนี้

ณตำบลแห่งหนึ่งชื่อฟูคาเอะมูระ ยังมีหมอกคนหนึ่งยังเป็นโสด แม่ของหมอได้ขอให้ผู้ใหญ่บ้านช่วยหาลูกสะใภ้ให้ อยู่มาวันหนึ่งในฤดูร้อนเกิดมีฝนตกพรำๆ และได้มีผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่งมาขึ้นหลบฝนอยู่ใต้ชายคาบ้านของผู้ใหญ่บ้าน ตอนแรกหญิงสาวคิดว่าฝนคงจะหายในไม่ช้า แต่ค่อยๆ ไปอากาศกลับยิ่งมืดครึ้ม และฝนก็กลับตกหนักยิ่งขึ้น ตะวันก็ใกล้จะตกดินอยู่แล้ว คนในบ้านผู้ใหญ่มองเห็นเช่นนั้นออกรู้สึกสงสารหญิงสาวแปลกหน้าที่มาขึ้นหลบฝนอยู่นานแล้ว จึงได้ชวนให้เข้ามานั่งคอยข้างใน คอยจนกว่าฝนจะหายและท้องฟ้าแจ่มใสขึ้น หญิงสาวก็ทำตาม ผู้ใหญ่บ้านได้ซักไซ้ไต่ถามและก็ได้รู้ว่าหญิงสาวนั้นยังเป็นสาวเดินทางมาจากฮิโกะ

ผู้ใหญ่มองเห็นได้ถึงเรื่องที่มารดาของหมอหนุ่มในตำบลนั้นร้องไห้หาลูกสะใภ้ให้ หญิงนั้นอาจจะเหมาะเป็นลูกสะใภ้ของมารดาหมอก็เป็นได้ ดังนั้นผู้ใหญ่มองเห็นได้ทำตัวเป็นแม่สื่อจัดการติดต่อกับฝ่ายชาย จนกระทั่งตกลงเป็นทีเรียบร้อย หญิงสาวจากฮิโกะก็เลยได้มาเป็นเมียหมอแห่งฟูคาเอะ และต่อมาก็ได้ลูกชายคนหนึ่ง

วันหนึ่งเมื่อแม่ผู้เปิดประตูห้องเข้าไปในห้องลูกสะใภ้ นางก็ถึงกับตกตะลึงจ้องจ้อง เมื่อได้เห็นผู้ใหญ่วัยหนึ่งอยู่ในห้อง นอนขดอยู่รอบตัวเด็ก ดังนั้นเมื่อหมอกลับจากบ้านคนไข้มาถึงบ้านในตอนเย็น แลเห็นหน้ามารดาของตนชาวซิดจึงถามเรื่องราวดู ก็เลยได้รู้เรื่องทั้งหมดที่ขดอยู่รอบตัวลูก แต่หมอกยังไม่ยอมเชื่ออย่างมารดาเชื่อว่ามันคือเมียของตน จนกระทั่งวันรุ่งขึ้นหมอลอมมองเข้าไปในห้องของเมีย ก็ได้แลเห็นภาพอย่างเดียวกับที่มารดาบอกเล่าให้ฟัง หมอกก็อดอยุ่ นานว่าจะทำอย่างไรดี ในที่สุดก็เลยตัดสินใจขอหย่ากับเมีย เมียของหมอกอดเศร้าโศกไม่ได้ ได้บอกแก่หมอว่า

“ครั้งหนึ่งหลายปีมาแล้ว ท่านเคยช่วยชีวิตข้าไว้ เพื่อตอบแทนบุญคุณท่าน ข้าจึงได้มารับใช้ท่านในร่างของผู้หญิงอย่างนี้ ข้าเป็นงูที่อยู่ในสระน้ำบนภูเขาฟูเกะอย่างไรเล่า ถ้าท่านหาแม่ผมมาให้ลูกเราไม่ได้ละก็ มาหาข้าที่ภูเขาฟูเกะนะ”

พูดได้เท่านั้น นางก็จากไป หมอกก็นึกขึ้นได้ว่า เมื่อหลายปีมาแล้ว ตนได้ช่วยชีวิตปลาไหลเผือกตัวหนึ่งไว้ให้พ้นจากการรังแกของเด็กๆ ในหมู่บ้านนั้น ปลาไหลนั้นจะกลายเป็นงูไปได้ละกระมัง หมอได้พยายามหาแม่ผมให้ลูก แต่ก็หาไม่ได้ ในที่สุดเลยต้องอุ้มลูกไปที่สระน้ำฟูเกะตามคำแนะนำของเมีย เมื่อไปถึงก็ได้พบเมียในร่างคน นางได้ควักลูกตาออกมาข้างหนึ่งส่งให้สามี และสามีก็ส่งให้ลูก เด็กน้อยได้เลียลูกตาของแม่ และนำแปลกประหลาดที่ปรากฏมีน่านมไหลออกมาจากลูกตานี้ หมอเห็นเช่นนั้นก็ดีใจ รีบเดินทางกลับบ้าน เอาลูกผูกหลังไว้ ส่วนลูกตาเมียใส่ไว้ในอกเสื้อ

กันนั้นเป็นคืนเดือนมืด ขณะที่เดินมาตามทางได้มีนักบวชมาเฝ้า (อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

ทางเดิน

ในบริเวณบ้านก่อน

ตอนหน้าแล้งดินแห้ง เส้นทางเดินเรียบ บางทีก็เว้นเป็นทางคดเคี้ยว เห็นได้จากทางในสนาม โดยเฉพาะสวนสาธารณะ คนมักจะเดินลัดสนาม เดินไปหนึ่งคน มีคนตามอย่าง เดินกันต่อมาบนทางนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก ทางนั้นมักจะคดเคี้ยว เลี้ยวไปเวียนมา (คงจะเหมือนใจคนเดินกระมัง)

ถ้าเป็นทป่าน เจ้าของต้องร้องเอ็ดอึ้งเพราะไม่อยากเห็นสนาม (ในบ้าน) เกิดรอยทางเดิน เจ้าของที่รักสวยรักงาม จึงเกิดความคิดว่าควรต้องทำทางเดินเสียแล้วนะ ความคิดนี้ต้องมีก่อนเข้าฤดูฝนเพราะจะทำงาน สะดวกมาก ไม่สกปรก และเทอะเถอะและ ยากันบนโคลน (ทั้งก่อนและหลังทำ)

ก่อนทำต้องทุบดินทางเดินให้แน่นเสียก่อน พื้นจะได้ไม่ทรุดจะทำทางเดินเป็นไม้ กรวด อิฐ หินดินหรือทรายก็ได้

ถ้าเป็นทหลุม อาจต้องทำทางเดินเป็นไม้คล้ายสะพาน ทางเดินไม่ควรใช้ไม้เนื้อแข็ง ไม้ไม่จำเป็นต้องใส่ให้เรียบ อาจทำให้ลื่นหกล้ม ตอนฝนตก ไขว้ความหยาบของพื้นผิวไม่ได้ พื้นต้องเว้นระยะห่างประมาณ ๑ ซม. เพื่อให้น้ำฝนไหลลงร่องไม้ค้ำบนเนื้อไม้ ไม้จะไม่ผุเร็ว อาจมีไม้ค้ำด้านข้าง เป็นท่งหรือจะตั้งวางกระถางตกแต่งได้ (๑) จะทำซุ้มโค้งปลูกไม้เลื้อย เช่น แสอัญชัน เฟื่องฟ้า ฯลฯ ได้ทั้งนั้น ตอนเดินคล้ายกับกำลังลัดขุมอย่างพกวทการเรือเวลาแต่งงาน ทหารตงแถวสองข้างทางเดินซูดาบ

สูงเหนือหัวให้บ่าวสาวเดินลอด

หากแถวบ้านยังพอหาเศษไม้ได้ ไม้ขอนเหมือนเขียงนำมาเรียงเป็นทางเดินเว้นระยะพอดีก้าวได้ แต่เวลาน้ำไม่หายาก เลียงมาใช้แผ่นกระเบื้องซีเมนต์ก็ได้ มีขายทั้งรูปสี่เหลี่ยม หกเหลี่ยม รูปวงกลม ผสมกรวด (มีขายในราคาประมาณแผ่นละ ๒๐ บาท) นำมาปูเป็นระยะๆ พอดีกับก้าวเดิน

ก่อนปูต้องทุบดินอัดกรวดข้างใต้ให้แน่น ช่องว่างปลูกหญ้าแซม จะเกิดช่องว่างสีเขียวสวยงาม

ทางเดินที่ปูด้วยอิฐมอญหรืออิฐบล็อก ก่อนปูต้องปรับพื้นให้แน่นด้วยกรวดเม็ดเล็กๆ หรือใช้ทรายขี้เป็ดอัดให้แน่นก่อนปูอิฐ การปูทางเดินจะเรียงอิฐตามนอนหรือตามตั้งก็ได้ หรืออาจมีลวดลายวางอิฐสลับกันไปมา จะวางแนวเฉียงสลับคล้ายกำแพงปลา หรือว่าเรียงวางเป็นรูปวงกลมแผ่กระจายไปโดยรอบก็ทำได้ทั้งนั้น ข้อสำคัญ ก่อนปูควรเลือกอิฐที่แข็งแรงทนทานและแกร่งมากๆ

ทางเดินที่ปูด้วยอิฐมีข้อเสียตรงที่เวลาฝนตกมักจะมีตะไคร่จับผิวแล้วลื่นเวลาเดิน (บางบ้านนิยมให้ตะไคร่จับเพราะชอบมองผิวสีน้ำตาลผสมสีเขียวตะไคร่)

อิฐมอญที่มีคุณภาพเลวเมื่อปูนานๆ จะยุบเอียง ถ้าวัสดุรวมค่าแรงหากจ้างช่างปูตกประมาณตารางเมตรละ ๒๐๐ บาทขึ้นไป บางบ้านจึงหันมานิยมปูด้วยศิลาแลง ศิลาแลงราคาขายก้อนละ ๒๐ บาท เจ้าของบ้านซ่อมมาปูทางเดินเองได้ มีขายทั้งแบบสี่เหลี่ยมผืนผ้าและแบบวงกลม (๓)

ถ้าอยากได้ราคาถูก แผ่น

ซีเมนต์แตกๆ ที่เขาขายลดราคา กันนั้น หากมีใจรักอาจจัดวางเป็นทางเดินได้เก๋ เว้นช่องว่างห่างๆ ปลูกหญ้าแซมเป็นแบบทั้งตามธรรมชาติดูแปลกตา

ทางเดินลาดซีเมนต์หรือโรยกรวด บางบ้านนิยมทำจากประตูรั้วบ้านมาสู่ตัวเรือน เวลาเดินเกิดเสียงดังกรอแกรบ เป็นสัญญาณว่ามีคนเดินมา

ริมทางบางบ้านนิยมใช้ขวดสุราหรือเบียร์ ใช้คอขวดฝังลงไปใต้ดิน บักเฉียงๆ เอียงๆ บางทีก็ขุดตรงๆ ให้กันขุดกลมๆ โผล่มาเป็นแนวเสมอกับทางเดิน เป็นถนนที่อาจแสดงรสนิยมเจ้าของบ้านว่าเป็นนักเลงสุราแต่รำลึกความงาม รู้จักประหยัดน้ำของเหลือใช้มาทำให้เกิดประโยชน์ หลังจากคำนวณแล้วว่าถ้าขายมีขวดมาขายครบ... จะได้ไม่กี่สตางค์ ไม่คุ้มเสีย จึงนำมาบักเป็นแนวทางเดิน ได้ทำดูแล้วจึงรู้ว่าเป้งานเพลิน น้าลอง

สรุปว่าก่อนถึงฤดูฝนหน้าบ้านคุณคงมีทางเดินภายในบริเวณบ้านแล้วนะ ♥

ความรักของแม่

๒ - ๓ คนเดินลาดตระเวนผ่านไปทางภูเขา เมื่อแลเห็นอกของหมอพองออกมา ก็สงสัยจึงกันตัวดู และปรากฏว่า ลูกตาของเมียของหมอได้กลายเป็นรัตนอย่างดมคำ จึงปล้นเอาไปเสียเลย เช้าวันรุ่งขึ้นลูกน้อยของหมอได้ร้องไห้จะขาดใจ หมอไม่รู้จะทำอย่างไร จึงพาลูกกลับไปหาเมียที่สระน้ำฟูเกองอีกครั้งหนึ่ง แม่ผู้เลือนลั่นตาอยู่เพียงข้างเดียวรู้ว่าดวงตาของตนถูกปล้นไปเช่นนั้น ก็พูดว่า

“ถ้าข้าวกักลูกตาให้ไปอีกข้างหนึ่ง ข้าวกักจะบอดหมด แต่เอาเถอะ เพื่อลูก ขายอมทน”

พูดแล้วก็วกกลับตาที่เหลออออกข้างหนึ่งส่งให้ พลังร้องไห้ สามก็รีบลูกลูตามันไป แล้วรีบเดินทางกลับบ้าน แต่เจ้ากรรม พลาดตระเวนที่มาปล้นเอาลูกตาที่กลายเป็นรัตนะไปนั้น ได้เอาไปให้เจ้านายของตน และเจ้านายที่เป็นเจ้าของที่ดินเห็นเป็นรัตนะอันสวยงาม สมควรจะได้นำไปให้โชกุนในเอโดะจะดีกว่า เพื่อจะได้รับรางวัลบ้าง แต่เห็นว่าควรจะมีสองลูกคู่กัน ดังนั้นจึงส่งคนไปยังภูเขายุเฟง เพื่อค้นหาให้ได้รัตนะเช่นเดียวกันนี้อีกลูกหนึ่ง หมอผู้เคราะห์ร้ายก็เลยถูกปล้นไปอีกเป็นครั้งที่สอง

หมอเสวี่โสกเสียใจเป็นที่สุด จึงได้ย้อนกลับไปยังสระน้ำฟูเอ็งอีกครั้งหนึ่งเพื่อเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เมียฟัง คราวนี้นางโกรธจนเหลือจะกล่าว และเป็นผลให้ต่อมาได้เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในโทเลบาน ♥

บุพเพสันนิวาสน์

ครั้งที่ผมเชื่อสมถะคิดเหมือนคนอื่น ๆ ว่าจะเป็นไปได้อย่างไร ทัศนศึกษาจะรักชอบกับเด็กส่งน้ำ แต่ครั้งที่เชือกเพราะผมรู้จักเพื่อนคนนั้น เพื่อนผมไม่ใช่คนเหลวไหลเรื่องนึ่งใจแล้วเป็นทาสจริง

วันหนึ่งน้ำทิพย์ก็หายไปจากมหาวิทยาลัย ไม่มาส่งโอเลียงเหมือนเคย ตามเจ๊กบอกให้ออกไปแล้ว ไม่มีใครรู้ว่าน้ำทิพย์ไปไหน แต่เพื่อนผมรู้ น้ำทิพย์ไปทำงานที่โรงงานแก้วแถวสำโรง เพื่อนผม

ดันดันไปจนเจอ คักรออยู่เป็นอาทิตย์กว่าจะได้พบ ตอนนั้นนางเอกผู้เสียสละหลบหน้าไปเริ่มจะรู้สึกแล้วว่าพระเอกจริงจัง

วันรับปริญญาผมถามเพื่อนว่า น้ำทิพย์ไปไหน ทำไมไม่เห็นมา เพื่อนบอกว่าเจอกันแล้วเมื่อเช้า เขาอายุ เขาก็กลับมา

เจ็ดปีต่อมา เพื่อนผมเป็นอาจารย์ใหญ่อยู่โรงเรียนแห่งหนึ่ง ผมถามเพื่อนว่าน้ำทิพย์เป็นยังไร เพื่อนบอกว่าลูกสองคนแล้ว ตอนนี้อยู่ที่บ้าน

นั่นแหละ ผมถึงเรียกว่าบุพเพสันนิวาสน์ ♥

ปัญหาของเขา

แล้วก็มาถึงคุณ อ. “ปัญหาผมพูดไปมันก็ธรรมดา ก็ว่าภริยาผมยังอยู่กันนานเธอก็ยังขง คุณรู้ไหม เธอหึงแม่แต่รูปภาพที่ผมดูในหนังสือพิมพ์ มันทาเบอเพ่งไรคุณก็รู้ ความหึงมันไม่มีเหตุผล ผมเคยพูดกับเธอครั้งหนึ่ง แต่เธอก็ไม่พยายามเข้าใจ ผมเองก็ชักเบื่อเต็มที”

คุณผู้หญิง อย่าลืมว่าการแสดงความหึงคือปมด้อยของเรา

สรุปแล้วในฐานะที่เป็นผู้หญิง ผู้เขียนก็ได้แต่บอกพวกเขาเหล่านั้นว่า ถ้าเขา(สามี)รู้สึกเบื่อหรือรำคาญพวกเรา(ภริยา)ในเรื่องที่ยกขึ้นมาพูดแล้ว ผู้หญิงเราก็อ้อมมีความรู้สึกกับสามทมิฬลักษณะเช่นนั้นได้เหมือนกันนั่นแหละ บางอย่างเราก็อยากพูดตรงๆกับเขาเหมือนกัน แต่กลัวกระเทือนใจกันเปล่าๆ ไว้ว่างๆจะลองถามพวกผู้หญิงเราดูบ้าง ♥

ความรักครึ่งหนึ่ง

มีรอยตกรอยบนที่นอนแขนกุนัน ไพลินจำได้ เป็นสน้ำตาลนุ่มๆ เหมือนที่นอนอำพัน ถ้าจะให้ไพลินคิดถึงความเป็นเขาขึ้นมา ทุกครั้งเขาจะต้องเป็นสน้ำตาลนุ่มๆ อ่อนโยนเรื่องไร ทั้งผมทั้งนัยน์ตาทั้งผิวเนื้อไพลินคงจะเป็นผู้หญิงเหลวไหลเสียเหลือเกิน ทลอบชมโฉมผู้ชายได้คมด้า อย่างบนยอดภูเขาสูงชันแห่งนั้น เราพักเหนื่อยกันชั่วครู่ สายแดดอาบสน้ำตาลนุ่มที่บนตัวเขาอยู่เจิดจ้า และไพลินก็รู้สึกตัวเองนั้นหนาวเสียเหลือเกิน

ไปเถอะ...เขาชวน...เราต้องถึงบ้านก่อนค่ำ ไม่งั้นต้องนอนกลางป่า...เขาเดินนำลงเขาลงหน้าไป ไพลินก็ตามด้วยความขากลำบาก...ระวังนะ ขาลงยากกว่าขึ้น เพราะต้องขึงตัวไว้ให้ดี ไม่งั้นเป็นกลิ้งลงไปข้างล่าง น้าไพลินเป็นเด็กเล็กๆ ก็จะทำให้เขาคอแล้วละ ไม่ปล่อยให้เดินขากลำบากยังงี้หรอก...เขาพูดเร็วๆ ไพลินจำรายละเอียดคำพูดเล็กๆ น้อยๆ ของเขาไม่ค่อยได้หรอก เขาพูดน้อย...เราไม่ค่อยได้พูดกันจริงจังสักเท่าไรเลยด้วยซ้ำ...ไพลินเดินตามไปจนถึงเชิงเขา ต้นไม้ใบทิบ เถาวัลย์พันเกี่ยวระย้าระโยงเราวิ่งลอดกันไปตามทางเดินป่าความสุขติดตามเราไปในทุกลมหายใจเขาออก ทางบางตอนเลียบริมผา เขาส่งมือมาให้ไพลินยึด เธอก็ยึดเอาไว้มันที่เดียว...

ไพลินเป็นผู้หญิงเหลวไหล เธอจึงคิดฟุ้งซ่านไปต่างๆ เป็นต้นว่า โพล่งออกไปให้เขาได้รู้ ว่าเธอมีความสุขเหลือเกิน เธออยากให้วัน

“เรื่องปลดกษัตริย์นั้นอย่าเอ่ยถึงเลยพี่ล้าควน” ขุนไกรกล่าวเสียงเข้ม “เห็นจะหวงยาก ไม่เชื่อก็คอยดูกันต่อไป ถิ่นหมาหย่นาพวกที่จะไปพรุ่งนี้ได้ก็เดี๋ยวว่า ไช้คนไหนมั่ง ที่มันจะหนีศึกไม่คิดสู้รบ เพราะเป็นกึ่ง ขอยุบหน้าหัวสมองเสียแล้ว คนกล้า ขอมตายเพื่อแผ่นดินเห็นจะนับตัวได้”

ดาวเรืองมองหน้าขุนไกรนั่งนาน ใจคอไม่เป็นปกติ บอกตัวเองว่าทัพใหญ่ที่จะเคลื่อนออกจากกรุงพรุ่งนี้เห็นจะทำ ความหนักใจให้ขุนไกรอยู่ไม่น้อย ไม่เหมือนครั้งแรก ที่ตามไปส่งที่ประตูชัย จำได้แม่นยำว่าขุนไกรซีกเข็ม คึกคัก เป็นกำลัง ไม่หมกมุ่นครุ่นคิดอย่างนี้เลย

แวบหนึ่งที่เกิดหัวไปนั้น ดาวเรืองก็พอมองออกมาได้ เมื่อเหลือบไปเห็นพวงพระที่ห้อยคอ ขุนไกรพันอกเสื้อที่สวมไว้ ในบรรดาพระเครื่องหลายองค์นั้น พระที่ดาวเรืองให้กรวมอยู่ด้วย บางที... อะไร ๆ จะไม่น่ากลัวอย่างที่หวงก เป็นได้ละมั้ง (อ่านต่อฉบับหน้า)

ตำนานเหล่านี

ไม่ลืม แล้วก็เดินทางกลับบ้าน ครั้นถึงบ้านก็รีบทำตามแม่เพ่าบอก บุกขึ้นบอกมาทุกประการ พอเวลาล่วงไปได้ ๘ วัน แม่เพ่าก็มาปรากฏตัวตามทริบปากไว้ แม่เพ่าบอกให้ผู้หญิงนั้นถ่มลงดูในไหที่ใส่ข้าวสุกผสมพืชมหัศจรรย์ที่ตนเป็นเบ้งกับน้ำ พอเห็นแล้วหญิงนั้นอดแปลกใจไม่ได้ เพราะปรากฏว่าส่วนผสมดังกล่าวนี้ ได้กลายเป็นน้ำไปหมด นานนับวันน้ำที่ตนถ่มกลืนแปลกแต่ก็ชวนดื่ม ผู้หญิงคน

แรกในโลกจึงถามขึ้นว่า “อะไรนะ” แม่เพ่าก็ตอบว่า

“ตะปุย (เหล่านี) ไฉไล ลองชิมดูซิ กินดีนะ”

ผู้หญิงนั้นจึงเอาน้ำมือน้อมลงไป ในน้ำที่ตนถ่มแล้วเอาใส่ปากดูด “กินดีจริงๆละ” หญิงนั้นพูดพลางเลียปาก แม่เพ่าก็รีบยกถ้วยให้ “ข้าบอกแล้วไงเล่าว่ากินดี”

ต่อจากนั้นแม่เพ่าก็รีบยกถ้วยให้ว่า “เหล่านีที่เรียกตะปุยนั้นควรใช้ในงานเลี้ยงกันเขา วิธีใช้ก็ให้ทำดังนี้ คือให้คนขว้างน้ำราดๆ ถ้วยละถ้วยให้เหล่านีไว้เต็ม แล้วสวดสรรเสริญคุณของเทพกานัญชัณ พลังอัญเชิญให้มาเสวยเครื่องสังเวศ ต่อจากนั้นก็เชิญแขกอื่นๆกิน โดยส่งถ้วยให้เหล่านีส่งให้แขกจิบ และแขกส่งให้จิบต่อๆกันไปจนทั่วทุกคน แต่การจิบเหล่านีจะจิบภายหลังเมื่อทำพิธีฆ่าหมูแล้ว โดยเอาไม้แหลมๆ ทิ่มเข้าไปตรงหัวใจหมู”

นับแต่นั้นมาชนเผ่าอึบาลอยก็ทำเหล่านีในงานเลี้ยงทุกครั้งไป และเหล่านีตะปุยก็เป็นของโปรดของเขา

ยังมีงานเลี้ยงฉลองชัยชนะของชนเผ่าอึบาลอยที่เรียกว่าเบนต์กันเขา เขาก็เล่าว่าแต่เดิมไม่เคยมีงานเลี้ยงชนดิน จนกระทั่งปาเตอร์โน หัวหน้าเผ่าผู้กล้าหาญของเขามิชนะในการรบ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งเมื่อชนเผ่ากันกะโน ผู้ดูร้ายเหี้ยมโหด ชอบพาพวกมาปล้นหมู่บ้าน เผาบ้านฆ่าคนตัดหัวคนเอาไปเป็นเครื่องหมายแห่งความมีชัย พร้อมทั้งขนเอาทรัพย์สินสมบัติข้าวของไปด้วยทั้งหมด เมื่อปาเตอร์โนหัวหน้าเผ่าอึบาลอยรู้ว่ชนเผ่ากันกะโนอย่างไรเสียก็ต้อง

ยกมาปล้นสะดมหมู่บ้านกะบายนของตนในไม่ช้า จึงได้เรียกระดมชายหนุ่มทั้งหมด และพูดแก่ชายหนุ่มเหล่านั้นว่า

“ข้าศึกกำลังจะมาโจมตีหมู่บ้านของเรา เราจะยอมให้ศัตรูมาเผาบ้านเรา ปล้นสะดมข้าวของมีค่าของเรา ฆ่าพวกเราตัดหัวเอาไปเป็นเครื่องหมายแห่งชัยชนะอย่างนั้นหรือ”

“ไม่ยอม” เสียงชายหนุ่มนักรบตะโกนตอบผู้นำของตน

“ถ้าอย่างนั้น เราต้องออกไปตั้งรับ ก่อนจะปล่อยให้ข้าศึกเข้ามาจนถึงหมู่บ้านของเรา เราต้องทำลายมันก่อน เพื่อว่าจะได้มีสันติในหมู่บ้านของเราอีกครั้งหนึ่ง”

ดังนั้นปาเตอร์โนจึงคุมบรรดานักรบทั้งหลาย ไปตั้งรับข้าศึกที่หมู่บ้านอะดาเลห่างจากหมู่บ้านไป ๒ ไมล์ การรบพุ่งได้เป็นไปอย่างดุเดือดและยาวนาน ดังหลายวัน ปาเตอร์โนกับนักรบชาวอึบาลอยก็ได้ชัยชนะโดยเด็ดขาด ปาเตอร์โนกับนักรบที่เหลือก็เดินทางกลับหมู่บ้านกานัญชัณอย่างผู้มิชนะ ได้หัวข้าศึกมาถึง ๔ หัวรวมหัวของหัวหน้าเผ่ากันกะโนผู้เหี้ยมโหดด้วย พอถึงหมู่บ้านผู้คนก็พากันมาต้อนรับให้ร้องแสดงความชื่นชมยินดี แล้วก็ได้มีงานเลี้ยงกันเขาฉลองชัยชนะกัน

ข้างฝ่ายปาเตอร์โนรู้สึกไม่สบายใจว่าที่ตนทำนั้นถูกต้องแล้วหรือ ทั้งนี้เพราะได้ฆ่าคนเสียเป็นอันมาก คิดแล้วปาเตอร์โนก็อดกลัวไม่ได้ กลัวว่าเทพกานัญชัณจะไม่โปรดแล้วจะลงโทษเอา เพราะฉะนั้นเพื่อให้เป็นที่พอพระทัยเทพกานัญชัณ ปาเตอร์โนจึงได้เชิญ

คนหมู่บ้านใกล้เคียงมากินเลี้ยงในงานเลี้ยงกันเขา เมื่อมากันพร้อมแล้ว ปาเตอร์โนก็ประกาศว่างานเลี้ยงนี้ไม่ใช่งานเลี้ยงธรรมดา แต่เป็นงานเลี้ยงฉลองชัยชนะเป็นรางวัลความกล้าหาญจึงเรียกว่าเบนดิยันกันเขานับแต่นั้นมาเมื่อต้องการฉลองโอกาสสำคัญๆ อย่างฉลองชัยชนะแก่ศัตรู ชนเผ่าอียิปต์ก็จะจัดงานเลี้ยงชนดินซึ่งเริ่มมีมาแต่ครั้งปาเตอร์โนจัดขึ้นเป็นครั้งแรก

ในงานเลี้ยงแบบเบนดิยันกันผู้คนที่หญิงทั้งชายต่างจะแต่งตัวกันอย่างดีที่สุด พวกผู้ชายจะมีอาวุธพร้อมตนอยู่กลางวงรอบๆ หักคนที่เสียบไม้ไว้กลางลาน ตามจังหวะร้อง เมื่อเดินรอบหวัคนไป ๒ รอบ ผู้เดินจะหยุดแล้วร้องว่า "โอ โอเว" ต่อจากนั้นก็เดินต่อไปอีกเป็นเวลานาน จนทุกคนเหน็ดเหนื่อย เหนื่อยโหดไคล้อย แล้วก็หยุดเดินหันมากินและดื่ม การกินการดื่มคงดำเนินเรื่อยไปจนกระทั่งเหล่าหมดอาหารหมดจึงเป็นอันยุติ และงานเลี้ยงฉลองแบบนี้คงมีอยู่เสมอมาในปัจจุบัน ♥

เรื่องของเลข

เมื่อเบนดิยันกัน ร้อย กับ พัน คงจะเป็นคำไทยเช่นเดียวกับ ฮ้อย และป็น แต่คำใดจะเป็นคำดั้งเดิม ร้อยหรือฮ้อย พันหรือป็น แล้วอีกคำหนึ่งเป็นคำกลายไปก็ไม้อาจกล่าวได้ แต่อย่างไรก็ตาม การที่เขมรนำคำร้อยและพันของไทยไปใช้ และออกเสียงร้อยเป็นเสียง ร แทนที่จะเป็น ฮ ต้องแสดงว่าคำทั้งสองมีใช้มาช้านานแล้ว เพราะที่เขมรนำไปใช้ คงไม่ได้เพิ่งใช้เมื่อเร็วๆ นี้

นอกจากจะใช้ตามความหมาย

ว่า ๑๐๐ และ ๑,๐๐๐ อันเป็นความหมายโดยตรงแล้ว เขมรก็ยังนำคำ รวย (ร้อย) มาใช้โดยปริยายอีกด้วย หมายถึง พันๆ ธรรมดา ไม่มีราคา เช่น รบส่วย (ร่วยอะส่วย) - ของพันๆ (คงเหมือนคำ ของไหล ของเรา) มนุสส่วย (มนะส่วย) - มนุษย์ธรรมดา ทำนองเดียวกับที่ใช้ ป้ายซ่ง หรือ ปัวซ่ง หรือ เหลาป้ายซ่ง แปลตามคำว่า ร้อยแซ่ หมายถึง ประชาชนคนธรรมดา และใช้หมายถึงว่า มาก ก็มี เช่น มนุสสอณณาตฺรย = คนล้นร้อยหรือร้อยล้น หมายถึง คนตลบตะแลง อย่างที่เราใช้ร้อยล้น กระลาวัน คำ ร้อยเอ็ด ก็ว่าแสดงจำนวนมาก เห็นจะไม่ใช่เพื่อให้คล้องจองกับคำ เจ็ด ที่ต้องใช้คู่กันเสมอเพื่อความไพเราะเป็น ร้อยเอ็ด เจ็ดย้านนา ร้อยเอ็ดเจ็ดพระนคร คำ ห้าร้อย ในคำ โจรหารย (จอร์ฮารวยหรือโรย) - โจรห้าร้อย ก็มีใช้ในภาษาเขมร ปัญหาที่คิดก็คือ เขมรนำคำไทยไปใช้แต่เมื่อไร นานเพียงไร และก่อนหน้าที่จะใช้คำไทย เขมรมีกำอะไรใช้มาก่อนหรือไม่ ทั้งนี้เพราะไม่เห็นเขมรมีกำอื่นใดอีกที่ใช้นับจำนวนร้อยจำนวนพัน และอื่นๆ ดังกล่าวแล้ว

คำเรียกจำนวน ยี่สิบ นึกน่าแปลกอีกที่แทบทุกถิ่นใช้คำ ชาวและชาวเห็นจะเป็นคำดั้งเดิมของไทย ส่วนจะเป็นคำไทยแท้หรือได้มาจากภาษาอื่นใดไม่อาจกล่าวได้ ดูเหมือนจะมีแต่ภาษาของเรากับถิ่นใต้และภาษาไทใหญ่ที่ใช้คำ ยี่สิบ ยี่ แปลว่าสอง ยี่สิบ คือสองสิบ แต่ก็ไม่เห็นมีคำ ยี่ ใช้ที่ไหนอีก นอกจากใช้เป็นชื่อเดือน เดือนยี่คือ

เดือนที่สองของปี (ทางจันทรคติ) ที่ใช้เรียกลูกชายคนที่ ๒ ของครอบครัวว่า ยี่ ก็มีใช้แต่เก่าก่อนนานมาแล้ว ไม่ใช่ในปัจจุบัน ดังปรากฏในหนังสือตราสามดวง (การเรียกลูกหญิงชายตามลำดับการเกิดยังมีใช้อยู่ในภาษาพม่า) ลูกชายคนที่ ๒ เรียก หิง และลูกสาวคนที่ ๒ เรียก อี)

คำ ยี่ คงจะเป็นคำเดียวกับ ยี่ ในภาษาเต๋จิว ภาษาเคะ และถิ่นอื่นๆ บางถิ่น ตลอดจนภาษาญวนที่ออกเสียง ญี่ หมายถึงที่สอง ภาษาเต๋จิวก็มีคำเรียก สอง สองคำคือ หนอ กับ ยี่ หนอ ใช้เมื่อมาตามลำพัง เช่น เจ็ก=๑ หนอ=๒ หรือนำหน้าเลขจำนวนอื่น เช่น น้อแป๊ะ=๒๐๐ น้อเซี่ย=๒,๐๐๐ ส่วน ยี่ นั้นใช้เฉพาะหลักสิบ จะมาข้างหน้าหรือหลังเลขจำนวนอื่นก็ได้ เช่น ยี่สิบ=๒๐ หรือ ยิบย=๑๒ ยิบยิบ=๒๒ ก็ใช้ได้

ส่วนภาษาจีนกลาง มีคำเรียกสองถึง ๓ คำด้วยกัน คือมีคำ เออร์ (erh⁴) เหลียง (liang³) กับ เหลีย (lia³) เออร์ กับ เหลียง บางที่ใช้แทนกันได้ เช่น เออร์ป้าย (erh⁴ pai³) หรือ เหลียงป้าย (liang³ pai³)=๒๐๐ เออร์วาน (erh⁴ wan⁴) หรือ เหลียงวาน (liang³ wan⁴)=๒๐,๐๐๐ แต่ถ้าใช้แสดงลำดับที่ โดยมีคำ ตี (ti⁴) นำหน้าใช้ เออร์ เช่น ตีเออร์ (ti⁴ erh⁴)=ที่ ๒ และเหลียงมักใช้ หมายถึงทั้งสองหรือคู่ เช่น เหลียงต้า (liang³ ta⁴)=๒ ใหญ่ คือสองสิ่งใหญ่ยิ่ง ได้แก่ดินและฟ้า เหลียงยัง (liang³ yang⁴)=๒ อย่าง ทั้งสองทาง แต่เมื่อใช้แก่ลักษณะ

พ.ศ. ๒๕๖๓ ๗ ก.ค. ๒๕๖๓

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ราชานกยูง

(นิทานยุโรป)

ชนชื่อว่านิทาน ย่อมมีความแปลกพิสดารต่างๆ นานาประการ เป็นต้นว่า สัตว์กลายร่างเป็นคน คนถูกสาปเป็นสัตว์ และก็ได้พบสัตว์หลายต่อหลายชนิดแล้ว ทั้ง งู ลิง ปลา ดังที่เคยเล่าไปแล้ว แต่ทุกคนจะมีบริวารเป็นสัตว์กึ่งเทพกึ่งคน เรื่องนี้มีบริวารเป็นนกยูง ดังที่แอนดรู ลัง ได้รวบรวมเอาไว้ในเทพนิยายนานาชาติ ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว พระราชาองค์หนึ่งทรงมีโอรส ๒ พระองค์กับพระธิดาองค์หนึ่ง ซึ่งสวยงามน่ารัก ไม่มีใครที่เห็นแล้วจะอดใจไม่รักพระองค์ได้ เมื่อถึงเวลาทำพิธีเข้าเป็นคริสตศาสนิกชน และถวายพระนาม เจ้าหญิงพระธิดาทรงได้พระนามว่า เจ้าหญิงโรแซต ในงานพิธีนั้น พระราชินีทรงเชิญบรรดานางพ้ามาร่วมพิธีและร่วมงานเลี้ยงฉลอง กรณียกงานยุติลง นางฟ้าทั้งหลายกำลังจะเตรียมตัวกลับ พระราชินีตรัสทวงว่า “อย่าลืมขนบธรรมเนียมอันดีของพวกท่านเสียซิ โปรดบอกมาซิว่า อนาคตของลูกโรแซตจะเป็นอย่างไร” นางฟ้าก็ตอบว่า “ทุกวันนี้เห็นจะไม่ได้ เพราะไม่ได้เอาตำรามา” “หมายความว่า

ไม่มีอะไรดีพอจะพูดถึงใช่ไหม” พระราชินีตรัสอย่างรู้ทัน “มีอะไรก็บอกมาเถละ อย่าปิดขำเลย” พระราชินีตรัสเข้าอยู่หลายครั้ง นางฟ้าจึงทูลว่า

“เจ้าหญิงโรแซตจะนำเกราะที่ร้ายมาสู่ฟ้าชายทั้งสอง จนถึงกับจะสิ้นพระชนม์เอาทีเดียว เรารู้ล่วงหน้าได้เพียงนี้ ออกเสียใจที่ไม่ทำอะไรดีกว่านี้ จะทูลพระองค์ได้”

เมื่อแขกผู้มีเกียรติจากไปแล้ว แต่พระราชินีก็ยังประทับอยู่ตรงนั้น ด้วยท่าทางอัน โสภะเศร้าเสียพระทัย จนพระราชาทรงสังเกตเห็น จึงตรัสถามเรื่องราว แต่พระราชินีตรัสเสไปต่างๆ จนกระทั่งท้ายที่สุด พระราชินีทูลพระราชาว่า ที่พระองค์ไม่อาจกลายเสราลงได้ เป็นเพราะทรงกลั่นแหวนแต่งงานในขณะที่สาวขาวโสดกับนม ตอนนั้นพระราชินีตรัสทักว่า “ไม่จริงแล้ว แหวนอยู่น้อยอย่างไรละ อยู่ในกระเป๋าสเงินใบนี้”

พระราชินีทรงละอายพระทัยที่ตรัสมั่วสา ทิ้งเมื่อทรงเห็นพระราชาทรงกังวลเช่นนั้น จึงทูลความจริงให้ฟังและทูลขอให้พระราชาทรงหาวิธีป้องกัน คราวนั้นถึงคราวที่พระ

ราชาจะทรงโสภะเศร้าบ้าง ในที่สุดก็ตรัสออกมาว่า

“ไม่เห็นทางไหนจะช่วยลูกชายเราได้ นอกจากจะตัดหัวโรแซตเสียตั้งแต่ยังเล็กๆ อย่างนี้”

ได้ทรงฟังเช่นนั้นพระราชินีก็หันแสงโอรสออกมา ตรัสว่า “ตัดหัวข้าพระองค์เสียดีกว่า หัวธิดาเองจะเพคะ” แล้วทั้งสององค์ก็ทรงช่วยกันคิด แต่คิดอย่างไรก็คิดไม่ตก จนในที่สุดพระราชินีทรงนึกขึ้นได้ถึงนักบวชที่อาศัยอยู่ในโพรงไม้ในป่าใหญ่ ใกล้กับปราสาท จึงทูลพระราชา แล้วพระราชินีก็ได้เสด็จไปยังที่อยู่ของนักบวชผู้นั้นพร้อมด้วยนางกำนัลสองคน และคำตอบที่ได้จากนักบวชก็คือ ให้ขังพระธิดาไว้ในหอคอย พระราชาจึงโปรดให้สร้างหอคอยใหญ่อย่างรีบเร่งให้เสร็จเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ และได้ให้นางเจ้าหญิงโรแซตไปประทับที่นั่น แล้วทั้งสองพระองค์เองพระราชินีกับเจ้าชายทั้งสองพระองค์จะหมั้นเสด็จไปเยี่ยมเจ้าหญิงทุกวัน เพื่อไม่ให้ทรงเบื่อและเหงา เจ้าชายทั้งสองทรงรักเจ้าหญิงเหลือเกิน ทั้งนี้เพราะ

(อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

รายงานกบฏ

เจ้าหญิงโรแซตทิงสวยที่สุดทั้งอ่อนหวานที่สุด เพี้ยข้มของพระองค์นิดเดียวก็กว้างกว่าทองตั้งร้อยเท่า เมื่อเจ้าหญิงทรงเจริญวัยมีพระชนม์ได้ ๑๕ ปี เจ้าชายองค์ใหญ่ก็ได้ทูลถามพระราชว่า เจ้าหญิงโรแซตทิงจนได้เวลาจะเข้าพิธีเสกสมรสแล้วมิใช่หรือ และเจ้าชายองค์เล็กก็ได้ทูลถามพระราชเช่นเดียวกัน แต่ทั้งสองพระองค์ก็ได้ทรงตอบว่าประการใด และไม่ช้าไม่นานทั้งพระราชและพระราชินีเกิดประจวบพร้อมกันและสวรรคตพร้อมกันในวันเดียวกัน และบรรดาขุนนางข้าราชการก็ได้เชิญเจ้าชายองค์ใหญ่ขึ้นเป็นพระราช ได้มีงานฉลองงานเลี้ยงอย่างสนุกสนาน

ต่อมาพระราชองค์ใหม่ได้ตรัสแก่เจ้าชายอนุชาว่า “บัดนี้พี่ได้ขึ้นครองราชย์แล้ว พี่ว่าควรพาน้องโรแซตทิงออกมาจากหอคอยเสียที่ใดใหม่” พระอนุชาไม่ตรัสคัดค้านประการใด ทั้งสองก็เสด็จไปรับเจ้าหญิงโรแซตทิงจากหอคอยมาประทับยังปราสาทอันสวยงาม พร้อมทั้งประทานลูกกวาดและขนมหวานให้ด้วยเต็มกระป๋อง เจ้าหญิงทรงตะลึงงัน เมื่อทอดพระเนตรเห็นอุทยานอันงดงาม มีทั้งต้นไม้ผลัดไม้ดอก มีหญ้าสีเขียว มีน้ำพุ ซึ่งไม่เคยทอดพระเนตรเห็นมาก่อน เจ้าหญิงทรงวิ่งไปทางโน้นทางนี้ มีfrisbeeหมาตัวน้อย ซึ่งมีสี่ขาตัวตัว นอกจากที่หูข้างหนึ่ง กระโดดโลดเต้นไปพลาง เหา่บ๊องๆไปพลาง แล้วก็หกล้มหงายอย่างตอแหลใจเบนที่สุด จนคนทเห็นพากันรู้สึก

ขบขัน แต่ทันใดนั้น frisbeeก็วิ่งเข้าไปในป่าลึกก็มีเจ้าหญิงทรงวิ่งตามหลังมา และเจ้าหญิงก็ทรงถึงโศกใจ เมื่อทอดพระเนตรเห็นนกยูงตัวหนึ่งกำลังวิ่งแพนอยู่ในแสงแดด เจ้าหญิงโรแซตทิงคิดว่าตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยเห็นอะไรสวยงามเท่านี้ จนไม่อาจละสายตาไปได้ เจ้าหญิงทอดพระเนตรอยู่อย่างนั้น จนพระราชกับพระอนุชาเสด็จมาถึงและตรัสถามว่า ทรงพอพระทัยอะไรนักรู้หรือ เจ้าหญิงทรงชี้ไปที่นกยูง ทั้งสององค์ก็ตรัสว่า “อ้อนกยูง” แล้วตรัสต่อไปว่า “นกนี้นะ บางคนเขากินเนอะนั้ง”

“อะไรกัน” เจ้าหญิงทรงอุทานด้วยความแปลกพระทัย “นกสวยๆ อย่างนี้นะหรือที่มักนกกล้าฆ่าเอาเนื้อไปกิน น้องขอประกาศเสียเลยว่า น้องจะไม่ยอมแต่งงานกับใคร นอกจากพระราชแห่งนกยูง เมื่อน้องได้เป็นราชินีแห่งนกยูงแล้ว น้องจะดูแลเป็นอย่างดีไม่ให้ใครมาฆ่านกยูงของน้องเอาเนื้อไปกิน”

ถ้อยคำของเจ้าหญิงโรแซตทิงทำให้พระราชถึงกับทรงอึ้งประหลาดพระทัยเป็นอย่างยิ่ง และตรัสว่า “แต่น้องน้อย เราจะไปหาพระราชแห่งนกยูงที่ไหนให้น้องได้เล่า”

“ที่ไหนก็แล้วแต่เจ้าพี่จะโปรดเถอะเพคะ” เจ้าหญิงทูล “แต่น้องจะไม่ยอมแต่งงานกับคนอื่นก็แล้วกัน”

ต่อจากนั้นเมื่อเจ้าหญิงโรแซตทิงเสด็จมาถึงปราสาทอันสวยงาม ก็ได้ทูลขอพระราชให้นำนกยูงมาไว้ใกล้ๆด้วย เจ้าหญิงโปรดให้นกยูงเดินกรัดกรายอยู่บนลานนอกพระแกล เพื่อจะได้ทอดพระเนตร

เห็นเสมอๆ แล้วบรรดาสตรีในราชสำนักก็ได้พากันมาเฝ้าเจ้าหญิง และถวายของสวยๆงามๆ ทั้งฉลองพระองค์ วิกบัน ขนมหวาน เพชร และไข่มุก ตึกตาและรองพระบาท บั๊ก เจ้าหญิงตรัส “ขอบใจ” แก่ทุกคนด้วยมารยาทอันงดงามน่ารัก เป็นที่ปลาบปลื้มแก่สตรีเหล่านั้น

ในระหว่างนั้นพระราชกับพระอนุชาต่างก็กำลังคิดพิจารณาว่าจะไปหาราชแห่งนกยูงได้อย่างไร และจะมีบุคคลดังกล่าวหรือไม่ในโลก แต่ก่อนอื่นต้องโปรดให้วาดรูปของเจ้าหญิงซึ่งเหมือนองค์จริงมาก จนดูราวกับจะตรัสได้ ทั้งสององค์ตรัสแก่เจ้าหญิงโรแซตทิงว่า

“เพราะน้องจะไม่ยอมเสกสมรสกับใครนอกจากราชแห่งนกยูง พี่ๆก็เลยจะออกไปเที่ยวแสวงหาตัวให้ได้ในโลกกว้างนี้ ถ้าได้พบตัวนำมาให้น้องได้ พี่ๆจะดีใจยิ่งนัก ในระหว่างนี้น้องดูแลอาณาจักรของเราให้ดีนะ”

เจ้าหญิงโรแซตทิงขอบพระทัยเจ้าพี่ทั้งสองที่จะต้องไปลำบากตรากตรำเพื่อพระองค์ และทรงให้สัญญาอย่างแข็งขันว่า จะดูแลรักษาอาณาจักรไว้เป็นอย่างดี และคงจะหาความเพลิดเพลินด้วยการดูนกยูงและให้frisbeeหมาน้อยเดินระบำให้ดู ในระหว่างที่เจ้าพี่ทั้งสองเสด็จจากไป หลังจากนั้นพระราชกับอนุชาก็เสด็จออกเดินทาง เมื่อถามผู้ใดก็ตรัสถามว่า “รู้จักราชแห่งนกยูงบ้างไหม” ก็ได้คำตอบว่า “ไม่รู้จัก” ทั้งสององค์ก็ยังเสด็จต่อไปๆ ไปไกลแสนไกลอย่างที่ไม่มีการเคยไปไกลกว่านั้น จนในที่สุดก็ได้เสด็จมาถึงอาณาจักรแห่งตัวด้วง

พระราชากับพระอนุชาไม่เคยทอดพระเนตรเห็นดวงมากมายเช่นนั้นเลย เสียงดังหวั่งๆของดวงเหล่านั้นก็ดังเสียจนพระราชาทรงเกรงว่าพระกรรมจะหนักเสียเป็นแน่แล้ว จึงตรัสถามดวงตัวที่ทำทางเด่นที่สุดว่าจะไปหาราชแห่งนกขุยังได้ที่ไหน ดวงนั้นทูลว่า

“อาณาจักรของราชาแห่งนกขุยังอยู่ห่างจากที่นี่ไปสามหมื่นลี้ก ท่านได้มาไกลที่สุดแล้วทีเดียว”

“รู้ได้อย่างไร” พระราชตรัสถาม

“พวกเรารู้จักพระองค์ดี เพราะว่าจะต้องไปเที่ยวอุทยานของพระองค์ทุกปี ปีละ ๒-๓ เดือน”

ด้วยเหตุนี้พระราชากับเจ้าชายอนุชาจึงทรงสนิทกับดวงผู้เป็นราชาได้โดยรวดเร็ว ราชาแห่งดวงได้พาทั้งสององค์ ชมของแปลกๆใน

อาณาจักรของตน แล้วพระราชากับพระอนุชาก็เสด็จต่อไป คราวนี้เดินทางไม่นานก็ถึงที่หมาย และเขาได้พบว่าต้องใช้ที่ที่ต้องการมานั้นๆ เพราะทั้งสององค์ทอดพระเนตรเห็นนกขุยังอยู่ตามต้นไม้ทุกต้นเต็มไปด้วยหน่อ และเสียงร้องของนกขุยังก็ดังไปไกลทีเดียว ครั้นเมื่อเสด็จมาถึงเมืองก็ทรงเห็นผู้คนทั้งหญิงทั้งชายตกแต่งด้วยขนนกขุยังอย่างสวยงามยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด

ต่อจากนั้นไม่ช้าทั้งสององค์ก็ได้ทรงพบราชาแห่งนกขุยังขับรถทองอย่างสวยงามแวววาวด้วยเพชรที่ประดับ เทียมด้วยนกขุยัง ๑๒ ตัว พระราชากับพระอนุชาทรงปิติยินดีที่เห็นราชาแห่งนกขุยังหล่อเหลาแม้ว่าจะทรงชุดสีขาว พระเกศาที่ทองหิกลสลวยมีมงกุฎขนนกขุยังสวมอยู่ เมื่อทอดพระเนตรเห็นพระราชากับ

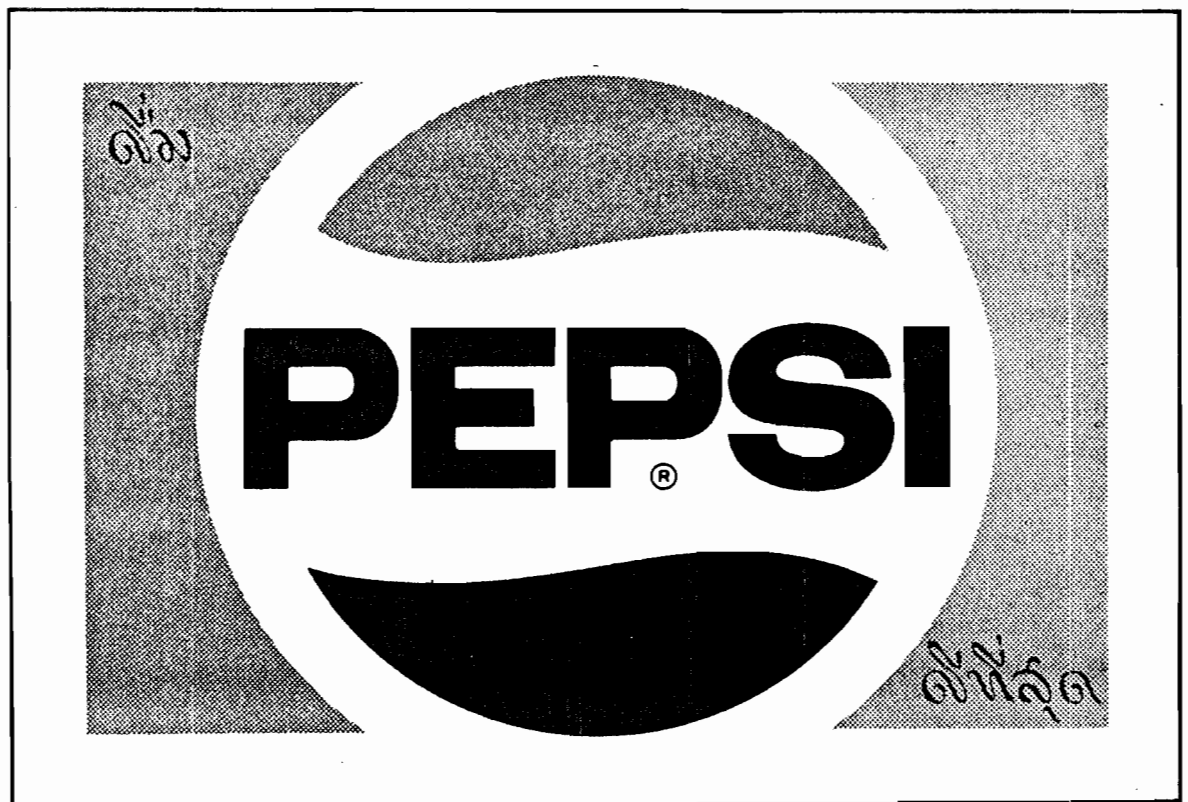
พระอนุชา ก็ทรงทราบได้ทันทีว่าเป็นคนต่างเมือง จึงทรงหยุดรถและโปรดให้มหาดเล็กไปเชิญมา ทั้งสององค์จึงทรงทักทายและตรัสว่า

“ข้าแต่พระองค์ เราทั้งสองได้เดินทางมาจากที่ไกลแสนไกลเพื่อจะนำรูปนี้มาถวายให้ทอดพระเนตร”

ตรัสแล้วก็ทรงดึงรูปเจ้าหญิงโรแซ่ตออกมาจากถุงเดินทาง ราชาแห่งนกขุยังทอดพระเนตรรูปนั้นนาน ในที่สุดตรัสว่า “ข้าไม่เชื่อเลยว่าจะมีผู้หญิงที่สวยงามเช่นอยู่ในโลก”

“แต่ตัวจริงสวยกว่านี้ครึ่งร้อยเท่า” เจ้าพี่ของเจ้าหญิงโรแซ่ตตรัส “จะล้อข้าเล่นกระมัง”

“ข้าแต่พระราช” เจ้าชายตรัส “เจ้าพี่ของข้าพระองค์ก็ทรงเป็นพระราชเช่นเดียวกับพระองค์ และรูปนี้เป็นรูปเจ้าหญิงโรแซ่ตน้อง

หญิงของเรา ที่เราพากันเดินทางมาจนถึงที่นี้เพื่อจะทูลถามว่า พระองค์ทรงประสงค์จะเสกสมรสกับเธอหรือไม่ นองหญิงของเราไม่แต่จะสวยอย่างเดียว แต่ยังดีอีกด้วย และเราจะให้ทองหีบหนึ่งเป็นสินสอดด้วย”

“เต็มใจที่สุดเลยที่เดียว” ราชานางนงหญิงตรัสตอบ “ข้าจะทำให้เธอมีความสุข จะรักอย่างสุดหัวใจ

และเธอจะปรารถนาสิ่งใดก็จะได้ทุกสิ่ง แต่ข้าขอเตือนเสียก่อนนะว่า ถ้าเจ้าหญิงไม่สวยจริงอย่างที่ท่านบอกข้าละก็ ข้าเป็นตัดหัวท่านเสียทีเดียว”

“ตกลง” ทั้งสององค์ตรัสเป็นเสียงเดียว

“ดีละ แต่ต้องขอขงท่านไว้ในคุกก่อน และอยู่ที่นั่นไปจนกว่าเจ้าหญิงจะมาถึง”

เจ้าพี่ของเจ้าหญิงโรแซตต์ไม่บ่นว่าอะไรเพราะทรงเชื่อแน่ว่าเจ้าหญิงโรแซตต์สวยกว่ารูปจริง ๆ แต่ถึงจะถูกขังก็ได้รับการปฏิบัติเป็นอย่างดี และราชาแห่งนงหญิงได้เสด็จมาเยี่ยมบ่อยๆ เพื่อจะได้ไม่รู้สึกเบื่อหน่ายและเงียบบเหงา ส่วนรูปเจ้าหญิงนั้น ราชานางนงหญิงได้นำไปยังตำหนักและทรงเผาคูแล้วคูกก็ทั้งกลางวันกลางคืน (ยังมีต่อ)

คุยทางโทรศัพท์

หรือจะถามพิจารณาสร้อยเพชรก็ยังได้

อีกฝ่ายหนึ่งบอกว่า สร้อยเพชร แหวนเพชรมีแล้ว เวลาออกงานก็ใส่อยู่เสมอ เรื่องของแต่งตัวชอบของดีๆ รองเท้าต้องชอบของแพง คนทั่วไปไม่รู้ว่าเป็นไรสำคัญที่คนวงใน ดูกันออกกว่าของอย่างไหนแพง อย่างไหนถูก อย่างไหนแท้ อย่างไหนเทียม

คนฟังคิดในใจแต่ไม่ได้พูดออกมาดังๆว่า ‘ถ้าคุณออกง่ายเหมือนคุยของใช้ก็จะดี’

เป็นอันว่ารู้ความชอบอย่างหนึ่งของแฟนที่รู้จักกันแค่เสียว่า ชอบของดีของแพงราคาแพง มีเงินพอที่จะพะนอตัวและยั่วความอยากของผู้อื่น กล่าวคือจะผัดหวังเขาหวังจะได้เห็นของดีมีราคา ต้องช่วยให้สมหวัง เป็นเจตนาที่ได้ทั้งบุญและบาป ความชื่นชมสมใจที่ได้แต่งตัวทันสมัยหรือออกหน้าผู้อื่นปลุกความมั่นใจให้ตนเอง เมื่อมีความมั่นใจในตนเอง ทำที่จะดีขึ้นเป็นส่วนรวมใจและกายอิงกันอยู่

ถ้าคิดว่าตัวเองเป็นศูนย์กลาง ทุกคนย่อมมีผู้ล้อมรอบอยู่เป็นวงในวงนอก คำติคำชมมีมาหนักและความหมายแตกต่างกันตามความใกล้ชิดไกลของผู้ที่อยู่ในแวดวงนั้น คนที่ไม่ใส่ใจพิถีพิถันแต่งตัวให้คนไม่รู้จักกันดูเท่ากับในหมู่ผู้รู้จัก หรือคิดว่าเขารู้จัก

คุยกกันทางโทรศัพท์ต่อไปอีกกว่าครึ่งชั่วโมง ค่อยๆ เห็นภาพคู่สนทนากระจำจกเป็นลำดับ

ภาพนั้นเป็นผู้หญิงวัยช้นเลขห้า รูปทรงสันทัดไม่อ้วน ชอบนุ่งกระโปรงแบบฝรั่ง ไม่ชอบแต่งชุดไทยนุ่งผ้าซิ่นเลย เพราะ “แต่งแล้วดูแก่” ชุดไทยต้องการเครื่องถนิมพิมายพารณ์แบบไทยจึงจะรับกัน จะ

สวมสร้อยไข่มุก เข็มกลัดเพชร กำไลทอง ปิ่นก้นหลายอย่างไม่สวย ปลอ่ยให้ผมมีสีขาวแซม เพื่อนๆ ชมว่าสวยขึ้น มีลูกสีกน ชายสาม หญิงหนึ่ง สามเป็นนักกฎหมาย เพราะฉะนั้นลูกชายจึงเป็นทนายทั้งสามคน ลูกหญิงทำงานธนาคาร ลูกทุกคนอยู่ในโอวาท เพราะเลี้ยงแบบโบราณปนฝรั่ง

เป็นอันว่าได้ไล่ถามกันต่อไปเรื่องเลี้ยงลูกครั้งฟุ้งครั้งโบราณแล้วให้เป็นลูกไทย ครั้งโบราณ คือต้องเคารพยำเกรงแม่ เห็นแม่เป็นแม่และรับใช้แม่ยามที่แม่ต้องการ เช่น ขับรถให้ ครั้งฟุ้งคือให้เลือกเรียนเลือกทำงานตามใจชอบ รวมทั้งเลือกคู่ ตัวคุณแม่เองเรียนจบ ร.ร. ก.ร. ให้คิดเอาเองว่าคือโรงเรียนอะไร แต่บอกใบ้ให้ว่าตอนที่เรียนทำกับข้าวไม่เป็นเพราะเรียนการครัวเป็นหมู่ ปลอ่ยให้เพื่อนที่เก่งกว่าทำไปตามใจชอบ เดี่ยวทำครัวเอง มีนิสัยการกินแปลกกว่าธรรมดา คือ กินข้าวมอสายและมอยื่น ที่เบนเช่นนั้นเพราะตอนเช้าต้องวันวายอยู่กับการทำอาหารสำหรับให้คนที่ออกจากบ้านไปทำงาน ตนเองดื่มแต่กาแฟด้วยเดียว ทำโน่นทำนั่นต่อไป กว่าจะเสร็จงานบ้านก็ร่วมสิบโมงเช้า จึงรับประทานอาหารมอสาย

เห็นภาพบ้านช่องของคู่สนทนาต่อไปว่าอยู่ในสวน มีต้นไม้ร่มรื่น เพราะพรรณนามาว่า นกมีหลายชนิด บ้านไหนมีนกแสดงว่าร่มเย็น “อาจารย์รู้ใหม่ว่า นกที่มีขนคอสีขาวนั้นนกอะไร” เสียงถามมาว่าอย่างนั้น

นอกจากมีนกเป็นเพื่อนแล้ว ยังมีสุนัขข่อยด้วยวิ่งเล่นกับสุนัขในสนามรู้สึกว่าเป็นความสุข ไม่ได้คิดอยากจะทำจากบ้านไปเที่ยวโน่นเทียวนี้ เมืองนอกเมืองนั้นก็ไม่อยากไป เพราะมีความพอใจจะอยู่บ้าน งานประเภทออกไปส่งเคราะห์ผู้อื่นก็ไม่ชอบ เพราะห่วยบ้าน

►►

[illegible]

(นิทานยุโรป)

ทันใดนั้นแม่ผมก็กระซิบที่หู
คนเรื่อว่า “อยากได้ลาใหม่” และ
คนเรื่อก็ตอบว่า “อยากซิ” แม่ผม
ก็ว่า “ข้าจะบอกเจ้าได้ว่าจะได้ทอง
(อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

สามเหลี่ยมแบบปริมิต ซึ่งการจัดภาพแบบนี้เรียกว่าเป็นแบบคลาสสิก หรือแบบทฤษฎีการจัดภาพ ซึ่งถ้าใครเคยเรียนรู้อยู่บ้างก็จะทำให้คุ้นเคย แต่ถ้าไม่มีพินมาก่อนก็ทำให้ขาดรสชาติไปบ้างเหมือนกัน

ภาพอะไรๆก็ดูเหมาะสมน่าดู แต่ข้อที่เสียมีย่อยๆคือ การวางท่าของผู้เป็นแบบ ออกจะแข็งและฝืนดูไม่เป็นธรรมชาติ มองดูนานๆจะรู้สึกเมื่อยแทน กับอีกประการหนึ่งท่านั่งท่านไม่ว่ายมสุขของผู้หญิง ยังมีท่าต่างๆที่สบายๆและดูเป็นท่าพัก่อนที่สบาย และเป็นธรรมชาติกว่านอกเขย่ะ ไม่เชื่อใครจะลองจัดหรือลองนั่งกันดูบ้างก็ยังได้ ลองทำดูแล้วจะรู้กันเอง ♥

รายงานกบฏ

ทั้งหีบได้อย่างไร” “ข้าไม่อยากจะไรมากไปกว่านักรบ” คนเรือดตอบ แม่นมจึงกล่าวต่อไปว่า

“ถ้าอย่างนั้นฉันขอเจ้าหญิงบรรทมหลับแล้ว เจ้าต้องช่วยข้าโยนเจ้าหญิงลงทะเลไป พอเจ้าหญิงจมน้ำตายไปแล้ว ก็จะได้เอาฉลองพระองค์มาให้ลูกข้าใส่ เอาไปถวายราชาแห่งนกยูง ซึ่งคงจะยินดีเสกสมรสด้วย ส่วนรางวัลของเจ้านั้นก็จะเป็นเพชรเต็มกำมือ”

คนเรือดออกแปลกใจที่ได้ยินแม่นมเสนอมานะนั้น จึงพูดว่า “แต่ก็น่าสงสัยว่าเธอน่ะที่จะต้องโยนเจ้าหญิงสวยๆอย่างนั้นลงทะเลให้จมน้ำตาย” แต่แม่นมก็ใช้ฝปากชักชวนคนเรือดจนในที่สุดต้องยอมช่วยเหลือ และตกลงกลางคืนเมื่อเจ้าหญิงเข้าบรรทมอย่างเคย มีฟริสท์

นอนขดอยู่ที่ปลายเตียง แม่นมใจซุกกับลูกสาวและคนเรือก๊อชๆจับเตียงนอนเจ้าหญิงพร้อมทั้งนอนหมอน ผ้าห่มหย่อนลงไปบนทะเลโดยไม่ได้ทำให้เจ้าหญิงตกพระทัยตื่น

เพราะหัดที่เตียงเจ้าหญิงขัดด้วยขนนกฟีนิกซ์อันเป็นของหายาก และมีคุณสมบัติลอยน้ำได้ เตียงเจ้าหญิงจึงลอยไปในทะเลเหมือนเรือครุใหญ่ๆต่อมาเจ้าหญิงรู้สึกหนาวจึงพลิกองค์ไปมาจนฟริสท์ตื่นขึ้นมา ฟริสท์ก็เห่าเสียงดังและนางจมน้ำตายอยู่รอบๆเตียงเจ้าหญิงและขึ้นหัวอันใหญ่ของมันมาที่นั่น แดกดันหนีไปหมด เจ้าหญิงทรงรำพึงว่า

“เอ๋ย ทำไมเรือจึงโคลงเคลงอย่างนั้นะ ไม่เคยรู้สึกไม่ค่อยสบายอย่างนี้วันไหนเลย”

แม่นมใจซุกกับคนเรือด ซึ่งขณะนั้นได้เล่นเรือหางไปมากแล้ว แต่ยังได้ยินเสียงเห่าของฟริสท์ จึงได้พูดกันว่า

“เจ้าหมาตัวน้อยน่าเกลียดคนกับนายของมันคงกำลังดื่มน้ำทะเลเพื่อความสุขของเราแล้วละ รีบขึ้นบกเร็วๆเถอะ เราคงมาใกล้เมืองของราชาแห่งนกยูงแล้วนะ”

ราชาแห่งนกยูงโปรดให้จัดรถตั้ง ๑๐๐ คันมาต้อนรับเจ้าสาว แต่ละคันล้วนแต่เทียมด้วยสัตว์แปลกๆ มี สิงโต หมี หมาป่า กวาง ม้าควาย นกอินทรีแล้วกันนกยูง ส่วนคันที่จัดเฉพาะเจ้าสาวนั้น เทียมลิงสีน้ำตาล ๖ ตัว ซึ่งแต่ละตัวสามารถไต่ลวด หกคะเมนบนลวด และยังทำอะไรอื่นๆที่น่าสนใจอีกหลายอย่าง อานทำด้วยกำมะหยี่สีแดงมีตาขอทอง แล้วยังมีสาวสวยอีก ๖๐ นาง

ที่ราชาแห่งนกยูงทรงเลือกมาให้เดินตามหลังรถเจ้าสาว เพื่อคอยรับใช้เจ้าหญิงและทำให้เจ้าหญิงทรงเพลิดเพลิน

ผ้าเย็บแม่นมก็ได้พยายามแต่งตัวลูกสาวอย่างเต็มที่ที่สุด ให้สวมฉลององค์ที่สวยงามที่สุดของเจ้าหญิง ทั้งยังประดับเพชรตลอดตัวจนจรดเท้า แม้กระนั้นก็ไม่ช่วยให้หญิงสาวผู้ขี้เหวี่ยงขี้หนีหน้าชาวต่างชาติทำให้หญิงสาวน่าเกลียดขึ้นไปอีก ก็คือหน้าตาที่บดบังอารมณ์เสีย และไม่ทำอะไรนอกจากบ่นอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นเมื่อนางก้าวขึ้นจากเรือ และททรรักษาพระองค์ที่ราชาแห่งนกยูงส่งไปรับแลเห็นเข้า ถึงกับอึ้งด้วยความแปลกใจ พุดอะไรไม่ออกสักคำ แต่แล้วก็ได้ยินหญิงสาวทวาดแหวว่า

“ไปหาอะไรมากิน ถ้าไม่เอามาให้ละก็ ข้าเป็นศัตรูหัวมดเลย”

“เออเฮ้อ ร้ายพอๆกับขี้เหวี่ยงเหวี่ยง” ททรรกระซิบกัน “นี่ละหรือเจ้าสาวของพระราชบิดาของเราช่างไม่คุ้มกับที่ไปพาตัวมาจากสุดมุมโลกเลย”

หญิงสาวยังคงส่งให้คนโน้นคนนั้นทำอะไรต่ออะไร และบางทีก็ตบหน้าเขาบ้าง หักเขาบ้างโดยเขาไม่มีความผิดเลย กระบวนเจ้าสาวเคลื่อนไปช้าๆ จึงกินเวลานาน ลูกสาวแม่นมผู้เป็นเจ้าสาวปลอมพยายามทำท่าให้เหมือนราชินีจริงๆ แต่นกยูงที่จับอยู่ตามคันไม้ทุกคันต่างก็เฝ้าคอยจะถวายเป็นและเตรียมร้องถวายพระพรว่า “ราชินีแสนสวยของเราจงทรงพระเจริญ” ครั้นได้เห็นเจ้าสาวปลอมผู้ขี้เหวี่ยงแล้วเลยอดไม่ได้ต้องร้องออกมาว่า >>

“ฮะ ไซเหวอะไอย่างนั”

เจ้าสาวปลอมได้ยื่นเข้า ฐัก ขัดเคื่องมาก จนถึงแก่สังหาร รัชการว่า “เร็ว เร็วๆ รีบไป ฆ่าคนกยงเหล่านัให้ทีเถอะ ในฐาน ทุคหมันชา” แต่คนกยงพากันบินหนี ไปพลางหัวเราะเยาะใส่หน้าให้เสีย อีก ส่วนเจ้าคนเรือขึงนัได้ สังเกตโดยตลอด จึงกระซิบบอก แม่มนัว่า “เรื่อนันี้ไม่ดีสำหรับเรา นะ ลูกสาวแม่มนัจะสวักว่าน สักหน่อก็จะได้หรือ” แม่มนัจึงดู ว่า “เงียบเถอะ เดียวก็เสียการ หมด”

ส่วนราชาแห่งนกงยงเมื่อได้รับ ทราบว่าขบวนเจ้าหญิงกำลังเสด็จ มาถึงแล้ว ก็ตรัสถามว่า “ที่พี่ชาย เจ้าหญิงบอกนันั้นจริงไหม สวย กว่ารูปจริงไหม” และคนเหล่านั ก็ทูลว่า “ถ้าสวยก็คงจะดีพะยะคะ”

“จริงซี” ราชาแห่งนกงยงตรัส “ข้าคนหน่งละที่จะพึงพอใจทีเดียว เอาไปรีบกันเถอะ”

ราชาแห่งนกงยงทรงทราบได้ ว่าขบวนเจ้าสาวคงมาถึงแล้วก็เพราะ เสียงอื้ออึงของประชาชน แต่ทรง พังไม่ได้ศัพท์ว่าเสียงผู้คนร้อง ตะโกนนั ตะโกนด้วยเรื่องอะไร แต่ราชาแห่งนกงยงทรงคิดว่าเสียงที่ ทรงได้ยินแ้วๆ นั้นเป็นเสียงร้อง ตะโกนว่า “ไซเหวอะไอย่างนั นัเกลียดอะไอย่างนั” พระองค์ ทรงสำคัญว่าคงจะหมายถึงนางค่อม ที่เจ้าหญิงคงจะทรงนำมาด้วย หา ได้ทรงเกลี้ยพระทัยสัณนิคิดว่าคน เหล่านั หมายถึงตัวเจ้าสาวเอง ขบวนของราชาแห่งนกงยงที่ไปรับ เจ้าสาวนันั้น มีคนถือรูปเจ้าหญิง โรแซ้นนำขบวน ต่อไปเป็นราชา

แห่งนกงยงเอง ห้อมล้อมด้วยข้าราชการ บริพาร กว่าราชาแห่งนกงยงจะ ได้ทอดพระเนตรเจ้าสาวก็แทบจะ หมดความอดทน ครั้นเมื่อทอด พระเนตรเห็นเจ้าสาวที่แสนจะไซเหว เช่นนัแล้ว พระราชาแห่งนกงยงก็ พิโรธโกรธกริ้วเป็นพินเป็นไฟขึ้นมา และไม่ยอมยั้งพระบาทก้าวเดิน แม้แต่สักก้าว ทงนเพราะลูกสาว แม่มนัขริ้วไซเหวและนัเกลียดเสีย จนไม่ว่าใครเห็นแล้วต้องตระหนก ตกใจ พระองค์ทรงอาทานว่า

“อะไรกันนั เจ้าคนสองคนที เราชิงไว้ กล้าเล่นตลกกับเราถึง เพียงนัเทียวหรือ มันเสนอให้เรา แต่งงานกับผู้หญิงนัเกลียดนักลัว คนนัหรือ เอนางคนนักับแม่มนั ไปชิงไว้ในหอคอยพร้อมทงคนทีมา ด้วยกันทุกคน ส่วนพี่ชายมนัข้าจะ เด็ดหัวมันเสีย”

ในระหว่างนัทั้งพระราชากับ เจ้าชายอนุชาต่างทรงกระหยิ่มว่าคง จะมีคนมาเชิญให้ไปต้อนรับน้องสาว ในเมื่อรู้ว่าเจ้าสาวกำลังจะมาถึงอยู่ แล้ว แต่ทีไหนได้กลับปรากฏว่ามี ผู้คุมมาพาทงสององค์ลงไปขังใน คุกมืดทงทงคางคกทงคางคาว และ น้ำก็ท่วมจนถึงอก ในขณะนัจะหา ผู้ใดแปลกใจและผิดหวังเท่าพระ ราชากับพระอนุชาเห็นจะไม่มี ทง สองลัศตรัสปรารภกันว่า

“ออกจะเป็นการแต่งงานทีน่า เสรำใจนะ แล้วต่อไปจะเกิดอะไร ขึ้น ถ้าเขาทำแก่เราผู้เป็นพี่ชายของ เจ้าสาวอย่างนั มันหมายความว่าเขาจะฆ่า เรานะนั”

เมื่อคิดเช่นนั แต่ละองค์ต่างก็ เดือดร้อนกังวล เวลาล่วงไปถึง๒วัน โดยไม่มีข่าวใดๆ ให้ล่วงรู้เลย จน

กระทั่งวันหนึ่งราชาแห่งนกงยงได้ เสด็จมาและตรัสแก่ทง ๒ องค์ทง ช่องกำแพงว่า

“หนอยเนาะ เจ้าทงสองอวด ว่าเป็นพระราชากับเจ้าชาย มาเสนอ ให้เราแต่งงานกับน้องสาวของตัว ทีแท้เจ้าก็ไม่ได้อะไรกับขอราน ไม่มีค่าแม่ทานทีเจ้าค่อม ข้างจะ ต้องจัดการกับเจ้าโดยด่วน ดาบก็ กลับไว้พร้อมจะตัดหัวเจ้าแล้ว”

“นัเนาะราชาแห่งนกงยง” พระ ราชาตรัสออก มาด้วยความ พิโรธ “ท่านควรจะระวังปากของท่านเสีย บ้าง เราเป็นพระราชเช่นเดียวกับ ท่าน เรายังอาณัติกรมเครื่องทรงมี มงกุฎมีทองมากมายพอทีเราจะทำ อะไรก็ได้ ท่านรู้สึกสนุกทีจะ ตัดหัวเรา ก็เราไปขโมยอะไรมาจาก ท่านเล่า”

ถ้อยคำอันห้าวหาญของพระ ราชาทำให้ราชาแห่งนกงยงถึงกับทรง อดใจไม่ไหวในครั้งแรก ทรง คิดจะปล่อยตัวไปเสียให้พ้น แต่ อำมาตย์ผู้ใหญ่ทงทงทงว่าจะปล่อย คนทีมาเล่นตลกเช่นนัไปโดยไม่ถูก ลงโทษไม่ได้ คนจะหัวเราะเยาะ เอาได้ ดังนั้นจึงได้ตั้งข้อหาว่า บุคคลทงสองได้สัญญาว่าจะนำ เจ้าหญิงแสนสวยมาให้แต่งงานด้วย แต่ครั้นมาถึงกลับกลายเป็นผู้หญิง ชาวบ้านหน้าตาขริ้วไซเหว เมื่อได้ อ่านข้อหานัให้พระราชากับอนุชา พัง ทงสององค์ก็ทรงคำนึงถึงลั นว่าตนได้พูดความจริง น้องสาวของ ตนเป็นเจ้าหญิงจริงๆ และสวักยิ่ง กว่ากลางวัน (คำเปรียบของเข) เสียอีก คงจะต้องมีเรื่องลึกลับ ซับซ้อนอะไรเกี่ยวกับเรื่อนั ซงตน พังไม่รู้ไม่ได้ เพราะฉะนันั้นขอเวลา

สักเจ็ดวันเพื่อพิสูจน์ว่าคนบริสุทธิ์ ไม่ได้กระทำการดั่งข้อกล่าวหา ราชานแห่งนกยูงกรวจนไม่อยากจะอนุญาต แต่แล้วในที่สุดก็ทรงยินยอม

ในขณะที่เกิดเหตุวุ่นวายในวังของราชานแห่งนกยูง เจ้าหญิงโรแซ็คก็กำลังตระหนกตกพระทัยที่เมื่อต้นบรรทมตอนรุ่งสาง ทรงเห็นองค์เองประทับอยู่บนเตียงในทะเลแต่ลำพังกับฟริสท์หมาน้อย ไม่มีเรือ ไม่มีผู้ใดจะช่วยเหลือ เห็นเช่นนั้น เจ้าหญิงก็กินแสงด้วยความอ้ำว้าวหวาดหวั่น เจ้าหญิงทรงรำพันว่า

“อนิจจา ราชานแห่งนกยูงคงเปลี่ยนพระทัยไม่ต้องการแต่งงานกับข้าแล้วละมัง ถึงได้สั่งให้โยนข้าลงทะเล ช่างแปลกไปอะไรอย่างนี้ ในเมื่อข้ายังรักพระองค์อยู่ เราควรจะได้มีความสุขด้วยกัน”

เจ้าหญิงกินแสงหนักยิ่งกว่าเคย เพราะถึงอย่างไรเจ้าหญิงก็ยังอดรักราชานแห่งนกยูงไม่ได้ เจ้าหญิงลอยอยู่ในทะเลตั้ง ๒ วัน ทั้งหิวทั้งหนาวเพราะถูกน้ำทะเลซัดเบียดทั้งองค์ ดังนั้นเมื่อเห็นหอย เจ้าหญิงจึงจับมากินกับฟริสท์ทั้งๆที่ไม่โปรดเลย ครั้นตกกลางคืนเจ้าหญิงยังตกพระทัยยิ่งขึ้น จึงตรัสแก่ฟริสท์ว่า “เห่าเข้า ฟริสท์ เห่าไปเรื่อยๆ ข้ากลัวปลาฉลามมันจะมาและมากินข้าเสีย”

ในขณะที่นั้นเตียงของเจ้าหญิงลอยมาใกล้ฝั่งแล้ว และชายฝั่งตรงนั้นก็มีกระท่อมของชายชราคนหนึ่ง ซึ่งทั้งแก่ทั้งยากจน อยู่แต่ลำพังผู้เดียว เมื่อได้ยินเสียงหมาเห่าก็คิดว่าคงจะต้องมีเรือแตกจึงได้รับออกไปดูเผื่อจะช่วยเหลืออะไรได้

บ้าง ไม่ช้าก็แลเห็นเจ้าหญิงกับหมาน้อยลอยเท้งเต้งอยู่ในทะเล เจ้าหญิงทรงเหยียดแขนร้องขอว่า “ช่วยด้วย ท่านผู้เฒ่า ข้าหิวจะตายหนาวจะตายอยู่แล้ว”

เสียงร้องของเจ้าหญิงช่างน่าสงสาร ชายชราจึงรีบเข้าไปในบ้านไปเอาดาบขอลือสำหรับเกี่ยวเรือ แล้วก็ถูลูกธนูลงไปในจนถึงคาง จนจะจมน้ำเสียตั้ง ๒-๓ ครั้ง ในที่สุดก็เกี่ยวเตียงเจ้าหญิงได้ลากเอาเข้าฝั่ง ทั้งเจ้าหญิงทั้งฟริสท์ต่างตอกค้อนใจที่ได้ขึ้นบกอีกครั้งหนึ่ง เจ้าหญิงทรงขอบคุณชายชราอย่างสุดหัวใจ ทรงใช้ผ้าห่มนอนคลุมองค์ และก็เสด็จด้วยพระบาทเปล่าตรงไปยังกระท่อมของชายชรา ชายชราไปหาฟางมาจุดไฟ แล้วไปค้นหีบเสื้อผ้าของเมีย เอาเสื้อผ้ากับรองเท้ามาให้เจ้าหญิงสวม ซึ่งก็ดูโคร่งคร้างแต่ก็น่าดู ฟริสท์ก็เดินระบำอย่างสุดฝีมือให้เป็นทีพอพระทัยเจ้าหญิง ชายชราคิดว่าอย่างไรเสียเจ้าหญิงก็ต้องเป็นลูกผู้ดี เพราะเตียงนอนนั้นคลุมด้วยผ้าซาตินลายทอง จึงได้ถามเจ้าหญิงขอให้เจ้าหญิงเล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด และขอให้เชื่อเถอะว่าไว้ใจได้ เจ้าหญิงจึงตรัสเล่าให้ฟังทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วก็กินแสงอย่างซอกซาพระทัยอีก เมื่อทรงคิดว่าที่พระองค์ถูกโยนลงทะเล เป็นเพราะคำสั่งของราชานแห่งนกยูง

“จะทำอย่างไรกันละ ลูกสาว”

ชายชราถาม “ลูกสาวเป็นถึงเจ้าหญิงผู้ยิ่งใหญ่ เคยอยู่อย่างหรูหราสะดวกสบาย แต่ข้าไม่มีอะไรเลยนอกจากขนมปังดำกับหัวผักกาดเท่านั้น ซึ่งไม่เหมาะแก่ลูกสาวเลย ข้าจะไปทูลราชานแห่ง

นกยูงดีไหมว่าลูกสาวอยู่ที่นี่ ถ้าพระองค์ทอดพระเนตรเห็นลูกสาว ข้าเชื่อแน่ว่าคงจะต้องอยากแต่งงานกับลูกสาวแน่นอน”

“อย่า อย่าเป็นอันขาด” เจ้าหญิงทรงค้านเสียงหลง “เขาคงต้องร้ายกาจ เขาจะได้พยายามจะฆ่าข้าให้จมน้ำตาย อย่าไปบอกให้เขารู้เลยทีเดียว พ่อเผ่ามีตะกร้าใบเล็กๆสักใบไหมเล่า”

เมื่อชายชราส่งตะกร้าให้ เจ้าหญิงก็ทรงผูกตะกร้าเข้ากับคอฟริสท์ ตรัสสั่งว่า “ไปหาอาหารที่ดีที่สุดในเมืองนี้มา แล้วเอามาให้ข้า” ฟริสท์ก็วิ่งไป แต่ด้วยเหตุที่ไม่มีอาหารที่ไหนในเมืองจะดีกว่าของราชานแห่งนกยูง ฟริสท์จึงแอบเข้าไปในวัง ขนเอาอาหารที่อยู่ในหม้อมาถวายเจ้าหญิง แต่เจ้าหญิงกลับสั่งว่า “ไปที่ห้องเก็บอาหารใหม่ แล้วไปเอาอะไรที่ดีที่สุดมาอีก” ฟริสท์ก็กลับไปทำตาม และนำขนมปังกับเหล้าไวน์แดงและขนมทุกชนิด จนกระทั่งตะกร้าหนักแทบจะนำมาไม่ไหวทีเดียว

ฝ่ายราชานแห่งนกยูง เมื่อถึงเวลาเสวยก็ปรากฏไม่มีอาหารในหม้อ และในห้องเก็บอาหารก็ไม่มีอาหารใดๆเหลืออยู่เลย พวกข้าราชบริพารต่างมองหน้ากันด้วยความเป็นทุกข์ ราชานแห่งนกยูงพิโรธอย่างเหลือเกิน แต่ก็ไม่มีอะไรจะทำอย่างใดได้นอกจากตรัสว่า “ไม่มีอะไรให้ข้ากินตอนกลางวันก็แล้วไปเถอะ แต่ไปย่างเนื้อสำหรับอาหารเย็นไว้ให้มากๆก็แล้วกัน” ตกเย็นเจ้าหญิงก็ใช้ฟริสท์ไปเอาอาหารของราชานแห่งนกยูงมาอย่างเคยอีก ฟริสท์ก็ค่อยๆของเข้า ไป พอคนครัวหันหลังให้ก็คว้า

เนื้ออย่างที่เคยบ่มไว้มานานหลาย
 เจ้าหญิง และเจ้าหญิงก็ตรัสสั่งให้
 มาเอาขนมที่ห้องเก็บอาหารที่เตรียม
 ไว้สำหรับราชาแห่งนกงูอีก ถึง
 เวลาอาหาร จึงไม่มีอาหารถวาย
 อาหารหายไประลอกกลับ ราชาแห่ง
 นกงูต้องเข้าบรรทมโดยไม่ได้เสวย
 อะไรเลย เหตุการณ์เป็นดังนี้อยู่ถึง
 สามวัน อำมาตย์ผู้ใหญ่เกรงพระ
 ราชจะอดเสวยจนสิ้นพระชนม์ จึง
 ได้ไปซ่อนตัวอยู่ในมุมมืดในครัว
 นัยน์ตาจับจ้องอยู่ที่หม้ออาหารโดย
 ไม่ยอมละสายตาไปเลย ไม่ช้าก็ต้อง
 แปลกใจ เป็นอย่างยิ่งที่เห็นหมา
 ตัวเล็กย่อมาขโมยอาหารในหม้อใส่
 ตะกร้าวิ่งหนีไป อำมาตย์นั้นจึงรีบ

ติดตามไปจนกระทั่งมาถึงกระท่อม
 ชายชรา แล้วจึงรีบกลับมากราบทูล
 ราชาแห่งนกงู ซึ่งก็ทรงประหลาด
 พระทัยมากจนถึงกับได้เสด็จไปยัง
 กระท่อมนั้นด้วยพระองค์เอง พร้อม
 ด้วยอำมาตย์ผู้ใหญ่กับทหารแม่นธนู
 ที่เป็นทหารรักษาพระองค์ตามเสด็จ
 ไปด้วย เมื่อเสด็จไปถึง ก็ปรากฏว่า
 เจ้าหญิงกับชายชรากินอาหารเสร็จ
 พอดี ราชาแห่งนกงูจึงตรัสสั่งให้
 ทหารมัดคนทั้งสองกับฟริสก์พา
 กลับไปยังพระราชวัง ราชาแห่ง
 นกงูตรัสว่า

“วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่เจ้าคน
 โกงทั้งสองนั้นขอเอาไว้ ดีแล้วมัน
 จะได้ถูกตัดหัวพร้อมกับคนที่ขโมย

อาหารของข้าไปกิน”

ชายชราได้ยินเช่นนั้นก็ถูกเข้า
 ลงร้องขอและทูลราชาแห่งนกงูทุก
 อย่าง พอได้ยินถ้อยคำของชายชรา
 ราชาแห่งนกงูก็ได้เหลือบพระเนตร
 มองเจ้าหญิงอย่างพิลึกพิลั่น ทัง
 ได้ยินชายชราเรียกชื่อว่าเจ้าหญิง
 โรแซตและเล่าว่าถูกโยนทะเล ครั้น
 ทรงทราบเช่นนั้น ราชาแห่งนกงู
 ก็ทรงตรงเข้าไปกอดเจ้าหญิง แล้ว
 แก้มือที่ผูกเจ้าหญิงด้วยพระหัตถ์
 ของพระองค์เอง พลังตรัสว่า
 พระองค์ทรงรักเจ้าหญิงเต็มเปี่ยม
 หัวใจ ต่อจากนั้นก็โปรดให้คนไป
 เชิญพระราชา กับพระอนุชาออกมา
 จากคุก ทั้งสององค์มีท่าเศร้าสร้อย

ดื่มได้ ผสมได้ ต้องโซดาตราสิงห์
Singha Soda. It brings out the best in whatever you drink.

คิดว่าจะถูกประหารในทันทีนั้น
 แม่นมกับลูกสาวกับคนเรือก็นำ
 ตัวมาพร้อมกันด้วย พอเจ้าหญิงทอด
 พระเนตรเห็นเจ้าพี่ทั้งสองก็ทรงวิ่ง
 เข้าไปกอด ส่วนผู้ที่คิดร้ายทั้งสาม
 ต่างถูกเขาลงขอชีวิต พระราชากับ
 พระอนุชาต่างยินดีปรีดาที่ได้พบ
 เจ้าหญิงโรแซต จึงทรงอภัยโทษให้
 ฝ่ายชายชราาก็ได้รับรางวัลอย่างวิเศษ
 และได้เข้ามาอยู่ในวังจนตลอดชีวิต
 ราชาแห่งนกยูงก็ได้ทรงขออภัยและ
 อุดหนุน ที่ได้ปฏิบัติรักษากฎแก่
 พระราชาและเจ้าชายอนุชา และ
 ทรงยินดีจะทำทุกอย่างที่สามารถจะ
 ทำได้ เพื่อแสดงว่าพระองค์ทรง
 เสียพระทัยเพียงไรที่ได้ทรงกระทำ
 ลงไป แม่นมก็ได้นำฉลองพระองค์
 เครื่องเพชรและทองมาคืนและก็ได้
 มีพิธีเสกสมรสอย่างหรูหราในทันที
 นั้น และทุกคนก็มีความสุข รวมทั้ง
 พิธีที่ให้มีชีวิตอย่างหรูหราที่สุด
 อยู่ในพระราชวังตลอดไป ♥

บ้านข้างหลัง

- ต้องคิดให้แปลกจากรูปคน
 อื่นๆ ใครเห็นให้รู้ได้ทันทีว่าเป็น
 รูปพระพุทธเจ้า

- ต้องให้งามเหมาะสมใจคน
 ทั้งหลายที่เลื่อมใสในพระพุทธ
 ศาสนาด้วย

การสร้างพระพุทธรูปในเมือง
 ไทยมีหลักฐานการทำมาตั้งแต่สมัย
 สุโขทัยเป็นต้นมา และอาจแบ่งวิธี
 ทำได้สามวิธี

- บัน บันด้วยปูนหรือก่อด้วย
 อิฐก่อนแล้วจึงพอกปูนทับ

- แกะสลัก นำหิน ไม้หรืองา
 นำมาแกะสลัก

- หล่อ บันด้วยดินแล้วนำมา
 พิมพ์หล่อด้วยโลหะ มีตั้งแต่ขนาดเล็ก
 เล็กจนถึงขนาดใหญ่

ช่างหล่อพระจะมีหลักในการ
 ทำ เช่น ดูสัดส่วน หน้าตักควรกว้าง
 เท่าใด ศีรษะใหญ่เล็กแค่ไหน ออก
 กว้างมากน้อยเท่าไร ใบหูต้องยาว
 กว่าปกติ เมื่อพระขึ้นมือจะยาวเกิน
 เข่าลงมา เหล่านี้มจุดประสงค์เพื่อ
 ให้พระพุทธรูปดูแตกต่างไปจาก
 มนุษย์ธรรมดา

ได้มีผู้ตั้งทฤษฎีไว้มากมาย
 เกี่ยวกับการวางลักษณะส่วนสัดของ
 องค์พระพุทธรูป บ้างก็ว่าหากทำ
 ผิดลักษณะไป ก็อาจจะบวชไข่ม
 อันเป็นไปต่างๆ นานา เรื่องนี้มีได้
 กล่าวไว้ในพระธรรมคำสอนของ
 พระพุทธเจ้าเลย การสร้างสิ่ง
 กราบไหว้บูชาเป็นการกระทำใน
 สมัยหลังๆ

พระพุทธรูปที่นิยมหล่อในสมัย
 นี้มีจำลองพระพุทธรชินราช ซึ่ง
 สร้างในสมัยสุโขทัยตอน พ.ศ. ๑๘๐๐
 ซึ่งเป็นสมัยพระมหาธรรมราชาลิ
 ไทย เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย
 แสดงถึงการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า
 ในท่ามกลางสมาธิ พระบาทสมเด็จพระ
 จุลจอมเกล้าทรงโปรดให้หล่อ
 พระพุทธรชินราชจำลองมาประดิษ
 ฐานเป็นพระประธานในพระอุโบสถ
 วัดเบญจมบพิตร

ปัจจุบันชาวพุทธที่นิยมว่าจ้าง
 มักจะให้ช่างหล่อทำพระแบบอุทอง
 เพราะขอหมายถึงความร่ำรวย อุดม

สมบูรณ์ด้วยข้าวอันน้ำ ถ้าสมัย
 เชียงแสน ก็หมายถึงความร่ำรวย
 มีเงินหมื่นเงินแสน หรือถ้าเป็นแบบ
 สุโขทัย ก็หมายถึงสุขุขุขี้ มีความ
 สุขดังชื่อ งานหล่อพระเป็นอาชีพที่
 น่าสนใจ จึงได้ขึ้นต้นมาตุกรรมวิธี

เริ่มตั้งแต่การปั้นหุ่น ช่างปั้น
 จะต้องเตรียมดิน เรียกว่าดินขุ
 เหลื่อม นำมาตากให้แห้งทุบเป็น
 ก้อนเล็กๆ หมักในที่หมักซึ่งมีน้ำ
 เพื่อให้หน้าซึมเข้ากับดินดีก่อน แล้ว
 จึงร่อนทรายชนิดกลางที่ไม่ละเอียด
 มากนักมาผสมในอัตราส่วน ดิน ๑
 ทราย ๓ นวดให้เข้ากัน ปั้นเป็น
 ก้อนเท่าลูกแตงโมขนาดย่อมๆ เพื่อ
 นำมาใช้ปั้นเป็นองค์พระ ซึ่งมีก็จะ
 ขึ้นโครงพอเป็นตัวอย่างก่อนแล้ว หุ่น
 พระนั้นจะมีโครงเหล็กหรือไม่เป็น
 แกนหลักอยู่ข้างในเพื่อยึดดิน เช่น
 เดียวกับการปั้นอนุสาวรีย์ ช่างปั้น
 จะมีเครื่องมือขึ้น เช่น ลูกดิ่ง ไขว้วัด
 เส้นผ่าศูนย์กลางองค์พระ วงเวียน
 ไขว้วัดแต่งองค์ให้ได้สัดส่วนตาม
 แบบ ซึ่งมักจะมีต้นแบบเป็นของ
 จริง แต่ปัจจุบันช่างมักจะปั้นตาม
 แบบภาพถ่าย

เมื่อปั้นหุ่นได้ทีดีแล้วจะต้อง
 ทำราง เพื่อเป็นทางเดินของน้ำทอง
 ก่อน เส้นรางนี้คล้ายก้างปลา ทำ
 ให้น้ำทองวิ่งไหลได้รวดเร็ว เมื่อ
 ทำเสร็จแล้วจึงใช้ดินเหนียวผสม
 เถ้าถ่าน ละลายน้ำให้เข้ากัน นำ

* 'มูลเหตุการสร้างพระพุทธรูป' พระราช
 นิพนธ์ของสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ
 กรมพระยาดำรง
 ราชานุภาพ

(นิทานชาวเคลต์)

100

Handwritten: 0.0070682 to 10⁻⁵

ใครเหนือกว่า

พูดแล้วก็เอาไม้ฟาดหัวเข้าที่หนังวัวที่แขวนไว้ เงินเพนนีกี่หล่นลงมาเพนนีหนึ่ง เจ้าของร้านถึงแก่เบิกตากว้างถามโดแนลด์ว่า “หนังนั้นจะขายเท่าไร” “ไม่ขายหรอก” โดแนลด์ตอบ “ถ้าให้เหรียญทองสักเหรียญหนึ่งจะขายไหม” “ก็บอกแล้วไงแล้วว่าไม่ขาย ข้าเก็บของข้ามาเป็นปีๆแล้ว” โดแนลด์พูดแล้วฟาดหนังไปอีกฟัวะหนึ่ง เงินก็หล่นลงมาอีกเพนนีหนึ่ง จึงเป็นอันว่า ในที่สุดโดแนลด์ยอมขายให้เจ้าของร้านอาหารนั้น

ในเย็นวันนั้นเอง โดแนลด์ก็เดินไปบ้านฮัดเดนขอขมตาซึ่งฮัดเดนถึงกับจ้องตาค้างพลางเกาหัวแต่ก็ให้โดแนลด์ขมตาซึ่งไป กรินโดแนลด์อยู่ในบ้านเรียบร้อยแล้วก็จืดเอาเหรียญทองออกมาจากกระเป๋าเอามาซึ่งทะเลเหรียญๆ แต่ฮัดเดนเอาก่อนเนยทาไว้ที่ก้นตาซึ่งก่อนหน้านี้ ดังนั้นเมื่อโดแนลด์เอาตาซึ่งไปคืนฮัดเดน จึงมีเหรียญทองเหรียญสุดท้ายติดอยู่กับตาซึ่ง ฮัดเดนจ้องมองแล้วมองอีกตั้งสิบกว่าครั้ง พอโดแนลด์หันหลังออกไป ฮัดเดนก็ผลุนผลันออกไปหาตัดเงิน เมื่อหักทายกันตามธรรมเนียมแล้วก็เล่าให้ฟังถึงเรื่องที่โดแนลด์ขมตาซึ่งของตนไปซึ่งทอง เมื่อตัดเงินถามว่ารู้ได้อย่างไร ฮัดเดนก็เล่าว่า “ก็มันมาขมตาซึ่งของข้า แล้วเหรียญทองติดอยู่เหรียญหนึ่งนั่นไงละ”

คนทั้งสองก็เลยพากันไปที่บ้านของโดแนลด์ด้วยกัน พอมาถึงประตูบ้านโดแนลด์ โดแนลด์ก็จืดเหรียญทองเป็นตังๆเสร็จพอดี แต่

แล้วก็เสร็จไปไม่ได้เพราะเหรียญทองที่มีสิบเหรียญหายไปเหรียญหนึ่ง พอคนทั้งสองก้าวเข้าไปในบ้านของโดแนลด์โดยไม่ต้องขออนุญาตเจ้าของบ้าน และโดแนลด์ทวงเหรียญทองคืน ฮัดเดนก็ร้องอะอะว่า “อะไรกัน ไม่มีหรอก” โดแนลด์จึงได้กล่าวแก่คนทั้งสองว่า

“สวัสดีฮัดเดน สวัสดีคัตเดน เอ๊ะนี่เจ้าคิดว่าจะเล่นตลกกับข้าได้กระนั้นหรือ แต่เอาเถอะ เจ้าไม่มีวันได้ทำบุญทำกุศลแก่ข้าอีกแล้วตลอดชีวิตของเจ้า เมื่อข้าเห็นนางเดซตาย ข้าก็คิดว่า หนังนางเดซคงจะหาอะไรให้ข้าได้บ้างหรอก แล้วก็จริงอย่างนั้น หนังมันมีค่าเป็นทองเทยวนะ ในตลาดนัดเมื่อคืนเอง”

ฮัดเดนกับคัตเดนต่าง หลับตาให้กันแล้วก็รีบออกจากบ้านโดแนลด์ไป และในวันรุ่งขึ้นปรากฏว่าไม่มีแม้ว่าลูกวัวเหลืออยู่เลยในบ้านของคนทั้งสอง เพราะทั้งฮัดเดนกับคัตเดนจัดการฆ่าแหละเอาหนัง ขนใส่เกวียนขนาดใหญ่มากที่สุดของฮัดเดน เทียมด้วยม้าคู่ที่แข็งแรงที่สุดของคัตเดน

เมื่อไปถึงตลาดนัด คนทั้งสองต่างก็เอาหนังวัวฟาดแขน แล้วเดินร้องขายว่า “มีหนังวัวขายจ้า มีหนังวัวขาย” คนฟอกหนังคนหนึ่งก็ถามราคา คนทั้งสองก็ตอบว่า “ต้องตีราคาเป็นทอง” คนฟอกหนังก็ว่า “นั่นมันก็ยังเข้าเกินกว่าจะออกมาจากร้านเหล่านี้” พูดแล้วก็เดินจากไป คนทั้งสองก็ร้องขายต่อไป ก็ได้มีช่างทำรองเท้าตรงเข้ามาถามราคา และก็ได้รับคำตอบว่า “ต้องตีราคาเป็นทอง” ช่างทำรองเท้าโมโหเลย

ชัดเข้าไปจนคนทั้งสองเซไป ผู้คนในตลาดแกล้งเห็นเข้าก็พากันวิ่งมาถามว่า “เกิดอะไรขึ้น เกิดเรื่องอะไรกัน” ช่างทำรองเท้าจึงบอกว่า “เจ้าคนจรจัดสองคนนี่ซื้อมีหนังวัวหนังวัว พอถามราคา หนอยนั่นะบอกว่าต้องตีราคาเป็นทอง”

ทันใดนั้นก็มีเสียงร้องบอกว่า “จับมันไว้ จับมันไว้” เป็นเสียงเจ้าของร้านอาหารนั่นเอง “ข้ากล้าพนันได้เลยว่ามันต้องเป็นพวกเดียวกับอ้ายคนขี้โกง ที่มาหลอกขายหนังเลวๆให้ข้าเมื่อวานนี้ เป็นราคาตั้ง ๓๐ เหรียญทอง” คนทั้งสองก็เลยถูกรุมเป็นอันได้ ไม่คุ้มเสีย กว่าจะหลุดพ้นออกมาได้ก็บอบช้ำ ต่างก็วิ่งแนบกลับบ้านอย่างเต็มฝีเท้า เพราะยังมีหมาไล่หลังมาอีกเป็นพรวน

เมื่อถึงบ้านก็ได้พบโดแนลด์ โดแนลด์ถามว่า “เกิดอะไรขึ้นล่ะเพื่อน” เพราะแกล้งเห็นคนทั้งสองหน้าตาฟกช้ำดำเขียว เสือผาดกษาดยับยั้งเย็น “ไปสู้กับใครมาหรือ หรือพบตำรวจ ขอกอนเหล่านั้นจึงพินาสเถอะ”

“ช่างเราเถอะ ว่าแต่เจ้าเอะ เราจะต้องจัดการกับเจ้าละ เจ้าคิดว่าเจ้าเก่งเต็มทีละ ที่ไปปลมดเท็จหลอกหลวงเราได้”

“ใครไปหลอกเจ้า” โดแนลด์เถียง “ก็เจ้าไม่แลเห็นทองของข้าด้วยตาทั้งสองของเจ้าหรือหรือ”

แต่เถียงไปก็ไร้ประโยชน์ ถึงอย่างไรโดแนลด์ก็ต้องใช้บาปของตน ฮัดเดนกับคัตเดนจัดแจงจับโดแนลด์มัดใส่กระสอบแล้วผูกปากเสียแน่น แล้วเอาไม้มาสอดทิ่มกันคนละทางเอาไปยังทะเลสาบ แต่ทะเลสาบอยู่ไกลออกไป ถนนก็ยาว

แต่ฝน เดินไปๆฮัดเดินกับดัดเดิน
ทั้งเห็นยอทั้งเจ็บเท้า ปากออกก็แห้ง
กระหายน้ำ ดังนั้นเมื่อพบร้าน
อาหารข้างทาง คนทั้งสองก็เลย
ชวนกันแวะเข้าไปพัก ทั้งกระสอบ
ใส่โดแนลด์ก็อยู่ตรงหน้าประตู
เหมือนกระสอบใส่มันฝรั่ง แต่ก็อด
ส่งไม่ได้ว่า “นั่งนิ่งๆนะ เจ้าคน
จรจัด”

ตอนแรกโดแนลด์ก็นิ่งเฉยอยู่
แต่พอได้ยินเสียงแก้วกระทบ และ
ฮัดเดินร้องเพลงเสียงดังกลั่น
โดแนลด์ก็เลยร้องออกมาว่า “ข้าไม่
ต้องการนาง ขอบอกเสียก่อนว่า ข้า
ไม่ต้องการนาง” แต่ไม่มีใครสนใจ
โดแนลด์ก็ร้องใหม่ว่า “ข้าไม่ต้อ
กการนาง ขอบอกเสียก่อนว่า ข้าไม่
ต้องการนาง” คราวนี้ร้องเสียงดัง
ขึ้น แต่ก็ยังไม่มีใครสนใจอีก
โดแนลด์ก็เลยพูดขึ้นอีก คราว
สุดท้ายมันตะเบ็งเสียงจนสุดเสียง ก็
พอดีที่ชาวคนหนึ่งที่ตอนนั้นมา
และมาดื่มเหล้า ได้ยินเข้า เลยตรง
เข้าไปถามว่า “ขอถามหน่อยได้ไหม
ว่า ท่านไม่ต้องการอยากได้ใคร”

“ธิดาพระราชินี เขามาบิบบังกับ
ชีวิตข้าให้ข้าแต่งงานกับธิดาพระ
ราชา”

“ท่านออกซิคืออย่างนั้นแล้วยัง
ไม่เอาอีก ถ้าอย่างนั้นเอาข้าไปแทน
ท่านซิ แล้วข้าจะให้ส่งตอบแทน
แก่ท่าน”

“ท่านคงเห็นแล้วว่าในตอนนั้น
ว่า ไม่ได้หรอกหรือที่ชาวนาจะได้
แต่งงานกับเจ้าหญิงราชธิดา ที่
ประดับประดาด้วยทองคำเพชร”

“ท่านพูดว่าเพชรหรือ ถ้าอย่าง
นั้นให้ข้าแทนท่านเถอะ”

“ได้ เพราะท่านเป็นคนซื่อ และ

เพราะข้าไม่สนใจธิดาพระราชินี แม่
ว่าจะสวยอย่างไรก็ตาม ประดับ
ประดาด้วยเพชรแต่หัวจดเท้าก็ตาม
เพราะฉะนั้นข้าจะยอมให้ท่านไป
แทนข้า เอาแก้วเชือกปากกระสอบนี้
ก่อนซิ ให้ข้าออกไป เขาผูกข้าไว้
แน่นเพราะว่าข้าวิ่งหนีไม่ยอม
แต่งงานกับพระธิดาพระราชินี”

ต่อจากนั้นโดแนลด์ก็กลานออก
มา และให้ชาวนาคนเข้าเข้าไปใน
กระสอบแทน โดแนลด์ส่งชาวนา
ว่า “อยู่อย่างนั้น ถ้าจะมีอะไรสัก
อย่างเดือดร้อนใจไป เขากำลังพา
ท่านขึ้นบันไดพระราชวังนั่นเอง
และถึงแม้เขาจะบริภาษท่านว่า เจ้า
คนจรจัด ในฐานะที่ไม่ยอมแต่งงาน
กับพระธิดา ท่านก็อย่าไปเดือดเนื้อ
ร้อนใจ ว่าไปแล้วสิ่งที่ข้าให้แก่ท่าน
มากมายทีเดียวนะ”

“เอาไว้นะ ข้าไปซิเป็นการ
แลกเปลี่ยน” ชาวนาบอกโดแนลด์

และไม่ทันช้าโดแนลด์ก็รีบ
ตอนนั้นทั้งหมดนั้นกลับบ้าน ครั้น
ฮัดเดินกับดัดเดินออกมาจากร้าน
อาหาร ต่างก็คว่ำไม้กานคนละข้าง
เหวี่ยงขึ้นบ้า ฮัดเดินว่า “ข้าว่ามัน
หนักขึ้นนะ” ดัดเดินก็ว่า “ไม่เป็น
ไรหรอกนะ อีกช่วงเดียวก็จะถึง
ทะเลสาบอยู่แล้ว” ทันใดนั้นก็มี
เสียงตะโกนออกมาจากในกระสอบ
ว่า “ตอนนั้นข้าต้องการนางแล้ว ตอน
นี้ข้าต้องการนางแล้ว”

“เอะนั่นะ เจ้าต้องได้แน่ๆ”
ฮัดเดินพูด ก็มีเสียงชาวนาดังขึ้น
อีกว่า “ข้าต้องการนาง ข้าต้องการ
นาง” ดัดเดินก็พูดขึ้นว่า “เอะละ
ถึงแล้ว” ทั้งนั้นเพราะได้มาถึงทะเล
สาบพอดี คนทั้งสองจัดการปลด
กระสอบออกแล้วเหวี่ยงตุ้มลงไปใน

ทะเลสาบ ฮัดเดินร้องตามหลังไปว่า
“ทีนี้เจ้าไม่มีโอกาสมาเล่นตุ้ม
กับเร่อีกต่อไปแล้ว” แล้วคนทั้งสอง
ก็เดินกลับบ้านด้วยความสบายใจ
แต่เมื่อเดินมาใกล้บ้าน คนทั้งสอง
ถึงกับตะลึงเมื่อเห็นโดแนลด์ยืนอยู่
แวดล้อมด้วยแมวทั้งหลายตัวที่กำลัง
เล็มหญ้า และลูกวัวที่กำลังเอาหัว
ชนกัน เห็นเช่นนั้นดัดเดินก็ร้องทัก
ว่า “อ้าว เจ้าหรือนั่น โดแนลด์
อะไรมาถึงเร็วกว่าเราเสียอีก”

“ขอขอบคุณอย่างสูงนะ ที่เจ้า
ให้ร้ายแก่ข้าแต่กลับกลายเป็นดี เจ้า
คงเคยได้ยินอย่างเดียวกับข้ากันว่า
ทะเลสาบนั้นนำไปยังดินแดนแห่ง
คำมั่นสัญญา ข้าถือว่าเป็นเรื่องโกหก
พกลมเสมอ แต่มันกลับเป็นจริง
เหมือนถ้อยคำของข้า ดูตัวของข้าซิ”

ฮัดเดินจ้องมอง ดัดเดินอ้าปาก
กว้าง วัวเหล่านั้นข้างอ้วนเสียด้วย
โดแนลด์ก็กล่าวสาปว่า “นั่นะ
เป็นอย่างไรล่ะที่สุดที่ข้าเอามาด้วย
ที่เดียวนะ ตัวอันยังมีหัวนมมากๆ
ยังไม่มีใครมาดื่มน้ำเอาไป แต่ก็ไม่
น่าแปลกที่วัวเหล่านั้นไม่ยอมจากที่ซึ่งมี
หญ้าสดลูกหญ้าสดตามที่เจ้าก็แลเห็น
ทั้งยังมีรสหวานอร่อยชุ่มฉ่ำไม่ผิด
กับนมสด”

ดัดเดินได้ยินแล้วก็พูดว่า
“โดแนลด์ เราไม่ได้เป็นเพื่อนกัน
เสมอมาหรอกหรือ เจ้าก็เคยเป็น
กนต์ เจ้าคงจะบอกเราใช้ใหม่ว่าได้
วัวมาอย่างไร”

“เมื่อข้าถูกเรียกไปให้ม้านาง
เรียกวัวให้ลงมามากเท่าไรก็ได้ ข้า
ก็ไม่เห็นว่าแล้วทำไมข้าถึงจะไม่เก็บ
เอาไว้สำหรับตัวข้าเอง”

“นั่นเขาถึงว่ายิ่งรวยก็ยิ่งใจ
เหิม เจ้าก็เคยเป็นเพื่อนบ้านทอด”

=====

โง่ไม่น่าเชื่อ

เล่าเรื่องคนมีปัญญาแหลม
 ทยอยโดแนลด์ไนทานชาว
 เกล็ดมาแล้ว ก็ลองฟังเรื่อง
 ของคนใจอย่างไม่น่าเชื่อเช่นหนุ่ม
 ชาวเนปาลที่จะกล่าวถึงนิตย
 ภัทร ไทพยได้เล่าไว้ในนิทาน
 ชาวบ้านของเนปาล ดังต่อไปนี้

วันหนึ่งขณะที่พ่อของชายคน
กำลังทำงานอยู่ในนา ขดบ่อไถดิน
คำข้างไถชนมาพ่อให้เบนบ่อ แม่
ไม่รู้จะหาใครนำอาหารกลางวันไป
ส่งให้ถึงทุ่งนา ตอนแรกก็ลังเลไม่
อยากจะไว้ใจลูกชายให้เป็นคนนำไป
แต่เมื่อหาใครไม่ได้จริงๆ และเวลา
ก็จวนจะล้ามากแล้ว นางจึงเรียก
ลูกชายมาส่งว่า

“ลูกเอ๊ย ลูกเอาอาหารกลางวัน
ไปให้พ่อตรงที่กำลังขุดบ่ออยู่ในนา
นั่นหน่อยได้ไหม”

“ได้ซิแม่” ลูกชายตอบ

ระวังนะอย่าไปแตะต้องอะไรดำๆ
หรือผ่านอะไรดำๆไปละ พยายาม
ใช้สมองหน่อย”

ชายหนุ่มพยายามท่องล้อยคำ
ที่แม่ส่งอย่างเอาจริงเอาจัง ดังนั้น
เมื่อเดินมาถึงทางแยกๆ ในท้องทุ่ง
และได้มาพบขัวก่องใหญ่ขวางทาง
อยู่ ขัววุ่มสดำ ชายหนุ่มนึกถึงคำสั่ง
แม่ที่ไม่ให้แตะต้องหรือผ่านอะไร
ต่างๆ เพราะฉะนั้นจะก้าวเดินไป
บนกองขัวต่างๆ ได้อย่างไร ชาย
หนุ่มจึงบอกกองขัวก่องนั้นให้หลีก
ไป แต่ขัวก็ไม่ได้ทำตาม ชายหนุ่ม
เลยต้องวางห่ออาหารกลางวันของ
พ่อไว้ข้างทาง แล้วจัดการโกยขัว
ขว้างไปไกลๆ

โตขึ้นก็ยังหอมสดับปัญญาใช้งานใช้
การได้ ดังนั้นจึงรบบล่างมอมากิน
อาหารกลางวัน

แต่พอลองมอกินก็ต้องขมใจไว้
อย่างเต็มกำลัง เมื่อรู้สึกว่าอาหาร
กลางวันโดยเฉพาะแกงถั่วมันเหม็น
ขี้วัวคลุ้งไปหมด จึงถามลูกชายว่า
เหตุใดจึงได้มกกลิ่นขี้วัว ลูกชายก็เล่า
ความจริงให้ฟัง พ่อก็เลยรู้ว่าตนได้
กินขี้วัวเข้าไปแล้วโดยความโหดเหี้ยม
ของลูกชาย ความโกรธทำให้พ่อพูด
อะไรไม่ออกไปพักหนึ่ง แล้วก็เลย
เอ็ดลูกชายว่า

“ไป กลับไปบ้านเดี๋ยวเถอะ
ทวาทา (=เจ้าใจ) เจ้าน่ะมันเป็นคน
ทวนปุ่น (=เจ้าใจเสียจริงๆ) เอา
เอาไม่ไผ่ลั่นไปบ้านด้วย”

ชายหนุ่มรีบไม่ไผ่ลำนมาตลอด
กลับกลับบ้าน ขณะมาตามทางปลาย
ลำไม้ไผ่กระทบพื้นไปตลอดทาง
ซึ่งหูชายหนุ่มได้ยินเป็นเสียง ทวาทา
ท้หมายว่าเจ้าโง่ไปตลอดทาง ก็เลย
คิดว่าไม้ไผ่ลำนนั้นด่าตน คิดแล้วก็
โมโหเลย โยนไม้ไผ่ทิ้งไปในสระ
ข้างทาง พอไม้ไผ่กระทบน้ำก็มี
เสียงเหมือนคำ ทว่านปุ่น อีก คราว
ยังทำให้โมโหหนักขึ้น ชายหนุ่มก็

(อ่านต่อหน้า ๑๑๒)

ช่างหยีดินงก

ตรงดินงกนี่เองเป็นศิลปะพื้นบ้าน งานประณีต ลวดลายสวย สลับซับซ้อนด้วยสีและการวางลาย การใช้สีผสมผสานละมุนละไม ถ้าไม่เคยเห็นจริงขวนขวายมาดู และจะรู้ว่าเหตุใด ทำไม จึงต้องหวงกันนัก

ด้วยชายผ้าชั้นน เขาจะจกไหม สลับกับผ้า ในรูปแบบของการทอผสมกับกลายๆ แต่แทนที่จะใช้เข็มปัก เขาจะใช้ขนเม่นค่อยๆ ทำ ลวดลายไหมสอดสลับด้วย วัธน์ เรียกว่าจก ไหมสสวยด้วยวิธีการ ย้อมสีแบบโบราณ เช่น สีแดงย้อม ด้วยรากข่อยและครั่ง ย้อมเหลืองด้วย ขมิ้นชัน ย้อมเขียวด้วยใบสับปะรด ผลงานทางสีที่ออกมา จึงเกิดความ กลมกลืนกันอย่างน่าพิศวง อีกทั้ง ลวดลายนั้น แต่ละบ้านจะมีลวดลาย วิธีการทอถือเป็นมรดกตกทอดกัน มาจนถึงชนลูกชนหลาน ซอลายมี อยู่หลายแบบ เช่น ลายน้ำอ้อย ลาย สองห้อง ลายเกรอน้อย ลายเกรอ กลาง ลายเกรอใหญ่ ลายดอกถั้ว ลายสิบสองขอ ลายสิบหกดอกตัด ในลวดลายตามขวางของทางชั้นนั้น บางที่มีรูปหงส์รูปนกยูงเป็นดอก สลับกันไปมา

อีกทั้งผ้าขาวม้าทอด้วยผ้า ย้อมสี สีส้มแดงยังซักเนื้อยังแน่น ทอตรงเชิงผ้าเป็นรูปช้างเดินเป็น ขบวนร่วสวยงาม ขบวนม้านัก น่ารัก ช่างทำขนม้าฟูปลิวพล้วลม ทั้งแผงคอและหางม้า เหมือนกับว่า ม้านั้นวิ่งกันเป็นขบวนได้จริงๆ

ผ้าถวายพระมีลวดลายรูปสัตว์ บางก็ทอเป็นลายเรขาคณิต บางบ้าน เห็นทอเป็นผ้ายกดอกเต็มทั้งผืนก็มี

คนเดินทางทั้งหมดต่างก็กราบ อย่างงาม นับถือน้ำใจและฝีมือ คุณชายทอดผ้าให้แล้วและอธิบายการ ทอและวิธีจก แถมให้หลานสาวก ็นำเข้ามาให้ดมแก้กระหายน้ำ

ถ้าจะดูชั้นดินงกอย่างเดียวละก็ ตามศูนย์การค้าในกรุงเทพฯ มีให้ดู มาก หากแต่จะไม่เห็นวิธีการจก ว่า ยากเย็นแสนเข็ญอย่างไร กว่าที่จะจก เสร็จแต่ละผืน เห็นมีคนนำชั้น ดินงกมาหัน มาตัด ตกแต่งเป็นเสื้อ อยู่ตรงแขน ตามคอ ตรงหน้าอก หน้าใจงามเกินนัก “เขาเรียกว่า ดินงกจก” คนที่เร้นมาทางตกแต่ง อธิบาย

สีที่ย้อมไหมในปัจจุบันนั้นก็ หันมาใช้ส่ววิทยาศาสตร์กันแล้ว ไหม ที่ใช้บางทีก็ใช้ไหมญี่ปุ่น เพราะ รวดเร็วและสะดวกดี แต่ลวดลายยัง เป็นของเดิมโบราณโบราณ ทั้งกรรม วิธีการทอว่าเอาหน้าลายลง แบบที่ เรียกว่าจกนี้ ยังไม่เคยเห็นมีที่ไหน ในโลกเลย นอกจากที่หาดเสี้ยว ผู้รู้ คนหนึ่งอย่าง ♥

ใจไม่น่าเยื่อ

ควรเรียกว่าเจ้าโง่ก็เลยฉวยก้อน หินขว้างไปยังไม้ไผ่ที่ลอยตึบป่องๆ อยู่ในน้ำ พอก้อนหินกระทบน้ำพุก็ ได้ยินว่าว่า ทวนปุ่น อีก เจ้าโง่ก็ยัง ขว้างก้อนหินลงไปอีก เป็นอยู่อย่าง นั้นจนกระทั่งเย็น พอดีพอทำงาน เสร็จเดินกลับบ้าน มาแลเห็นลูกชาย กำลังขว้างก้อนหินก้อนแล้วก้อนเล่า ไปที่ไม้ไผ่ลำนั่น พ่อจึงถามว่า “นั่นทำอะไรนะ” ลูกชายก็ตอบว่า “ไม้ไผ่ลำนั่นมันค่าเขา เลยเอาก้อน หินขว้างมัน ยิ่งขว้างมันก็ยิ่งค่า” พ่อรู้เรื่องเช่นนั้นแล้วต้องถอดเสื้อ

ทั้งๆที่อากาศหนาวเย็นโคดลงไป ในน้ำ ไปลากเอาไม้ไผ่ลำนั่นขึ้นมา จากน้ำ และด้วยความไม่พอใจจึง หวดลูกชายเสียหลายที

ครั้นเมื่อกลับมาถึงบ้านแม่ก็ บอกว่า “ทางบ้านพ่อตาเขามาเชิญ ลูกไปกินอาหารเย็น ไปเถอะไป เตรียมตัว อย่าพาเพื่อนไปด้วยนะ แล้วก็อย่ากินเครื่องดื่มอะไรใน ระหว่างกินอาหารนะ ทำให้ได้ๆ นะ ลูก ระหว่างกินอาหารนะ ปล่อยให้ เหมือนราชสีห์และเวลาพูดให้พูด อย่างกา เมื่อกลับมาถึงบ้านแล้วละก็ มาเล่าให้แม่ฟังด้วยนะว่ากับข้าว อะไรที่เขาเอามาเลี้ยงแล้วลูกว่า อร่อยที่สุด ไปเถอะ จำไว้ให้คณะ เรื่องที่แม่สั่งไปนะ”

ชายหนุ่มไปแต่งตัวหุหุหุให้ สมกับโอกาส แล้วก็เดินไปบ้านพ่อตา ตอนนั้นตะวันตกดินแล้ว พระจันทร์ ลอยอยู่ในท้องฟ้า ทำให้มีแสงจันทร์ สว่างเรืองรอง ครั้นเดินๆ ไป ชายหนุ่มหันหลังมามองก็แลเห็นเงา ของตนตามมามาติดๆ ในขณะนั้นเอง ก็นึกขึ้นได้ถึงคำแม่สั่งไว้ว่า “ไม่ให้ พาเพื่อนไปด้วย แต่ในขณะนั้น ชายหนุ่มคิดว่ามี คนตามตนมาจึง บอกว่า “อย่าตามมานะ ข้าจะต้อง ไปคนเดียว” แต่เงาของตนก็ไม่มี ทำว่าจะเชื่อฟัง จึงถามไปใหม่ว่า “มาตามข้าทำไม อยากได้เสื้อหรือ” ขณะที่พูดหัวก็ก้มลง เงาก็เลยก้มหัว ไปด้วย ชายหนุ่มคิดว่าเพื่อนที่ตาม มากงอยากได้เสื้อ จึงถอดเสื้อออก ส่งให้ ที่จริงก็คือวางไว้กับพื้นดิน ให้เพื่อนเอาไป

ครั้นเดินต่อไปก็เห็นมีคนเดิน ตามมาอีก ก็เลยถามว่า จะเอาผ้า กาดเขวหรือ เงาก็ก้มหัวรับอีก กว่า

จะถึงบ้านพ่อตา ชายหนุ่มก็ไม่เหลืออะไรนอกจากเครื่องชั้นใน แต่ก็ยังรู้สึกอายนางสาวไปซ่อนที่มุมห้องชั้นล่าง ข้างฝาผนังที่คอยรับผัวอยู่ตั้งนาน ออกจะร้อนใจและหัวง้อใจ จึงลงจากชั้นบนมาดู ก็ไปแลเห็นผัวนั่งกุดก้อยตรงมุมห้อง ร่างกายแทบจะเปลือยเปล่า จึงถามว่าไปถอดเสื้อผางไว้ทำไม เมื่อผัวเล่าเรื่องให้ฟัง เมียเข้าใจเรื่องได้ดี ต้องออกจากบ้านเดินไปไกลพอควร ไปเก็บเสื้อผาของผัวที่กองอยู่ตรงนั้นทิ้งเพราะที่แถบนั้นไม่ค่อยจะมีผู้คนเดินผ่านไปมาในเวลาค่ำคืน ได้เสื้อผากลับมาแล้ว เมียก็จัดการให้ผัวแต่งตัวใหม่ แล้วก็พาขึ้นไปชั้นบนหาอาหารให้กิน ในระหว่างกินอาหาร ชายหนุ่มแทนที่จะนั่งขัดสมาธิ(สະหมาค) กลับนั่งกุดก้อยอย่างราชสีห์ ตามคำสั่งของแม่ กรนพ้อตาคามพ้อถึงว่าขุดบ่อโกยดินเสร็จแล้วหรือ ลูกเขยก็ทำเสียงเหมือนการร้องตอบพ้อตา พ้อตารูสึกแปลกใจและผิดหวังที่ลูกเขยตอบทำเสียงเช่นนั้น แต่ก็คิดว่าคงทำไปเพราะกระดากอาย ก็เลยเดินออกจากห้องไป

ต่อจากนั้นลูกเขยก็ลงมือกินอาหาร เมียไปเอาอาหารที่ทำในโอภาสนั้นมากมายหลายอย่างมาให้ผัวกิน แล้วก็ยังหาเครื่องคิมที่เรียกกะตาโตน(คงจะคล้ายกับกะแซ่) ให้คิมอีกด้วย แต่ผัวปฏิเสธไม่ยอมคิม เพราะนึกถึงคำของแม่ที่ห้ามไว้ แต่เมื่อเมียออกไปนอกห้อง ชายหนุ่มก็ตั้งใจว่าจะลองคิมดูสักหน่อย กรนลงจับคู ก็รู้สึกว้าวุ่นเป็นพิเศษเป็นเยี่ยม จึงออกแปลกใจว่าทำไมแม่จึงห้ามไม่ให้คิมเครื่องคิมที่หวานอร่อยนั้น นอกจากนั้นก็ยังไม่คิดว่าแม่สั่งให้จำ

มาบอกว่าเขาเลี้ยงอะไรบ้างที่อร่อยที่สุด ชายนั้นเห็นว่าใช่กับเครื่องคิมกะตาโตนนั้นอร่อยที่สุด

เมื่อกินอาหารเสร็จแล้ว และเมี่ยมาช่วยล้างมือล้างปากให้แล้ว ผัวก็อดนึกถึงรสอร่อยของเครื่องคิมนั้นไม่ได้ แต่จะขอกินอีกซึ่งๆหน้าก็ทำไม่ได้ เพราะได้ปฏิเสธไปแล้วว่าไม่กิน จึงได้แต่มองดูเมียเอาเครื่องคิมกะตาโตนนั้นลงไปข้างล่างไปเทใส่ในไหดินใบใหญ่ กรนตลกคึกคนในบ้านพากันไปนอนหมดแล้ว ชายนั้นนอนหลับตาไม่ลง เพราะติดใจรสหวานอร่อยของเครื่องคิมกะตาโตนนั้น ในที่สุดเมื่อทนอยากกินต่อไปไม่ไหว ชายนั้นก็ค่อยๆลุกจากเตียง และขอลงไปข้างล่างหาเหล็กปลายแหลมไปด้วยไปเจาะไหดินนั้น แล้วก็คิมกินจนสมใจอยาก พอกินอิ่มแล้วก็บอกน้าทไหลให้หยุด แต่น้าทไหลก็ไม่ฟัง ชายนั้นก็เลยต้องคิมเสียจนเกลี้ยง แต่แล้วก็รู้สึกตื้นตันและอับอายเกรงความลับที่ตนแอบมาคิมเครื่องคิมกะตาโตนจนหมดนั้นจะเปิดเผยขึ้น จึงได้ออกไปซ่อนตัวอยู่ในคอกแกะ

บังเอิญคืนวันนั้นได้มีพวกลูกเขยมาที่บ้านนั้นเพื่อจะมาลักแกะไปจากคอก ชายที่ซ่อนอยู่ในฝูงแกะ ไม่กล้าเอะอะเพราะกลัวขโมย เมื่อขโมยต้อนแกะไปข้างหน้า ก็เลยกลานสั่นไปกับแกะด้วย มาตามทาง มาพบคูใหญ่ที่ตนโคดขำไม่ได้ อย่างแกะก็เลยร้องเบ๊เบ๊อย่างแคะ พวกลูกเขยได้ยินเสียงจำได้ว่า เป็นเสียงคนทำเสียงเสียงแคะ ก็คิดว่าเจ้าของแกะคงจะทำอบายหลอกจับพวกตน คิดดังนั้นแล้วพวกลูกเขยก็เลยเปิดหน้าไปหมด พ้อฟ้าสาว่า ชายนั้นก็เลยพาแกะกลับไปบ้านพ้อตาและเล่าเรื่องให้ฟังว่าตนฉลาด

สามารถเพียงไรจึงทำให้ขโมยตกใจหนีไปหมดโดยไม่ต้องสูญเสียอะไร พ้อตาคินดีมากจึงขอบอกขอบใจ พร้อมทั้งชมเชยความกล้าหาญและความมีไหวพริบของลูกเขย แล้วลูกเขยก็ลาพ้อตากลับบ้าน

มาตามทาง ชายนั้นท่องไว้เรื่อยว่าใช่กับเครื่องคิมกะตาโตนอร่อยที่สุด เพราะเกรงว่าจะลืมเสีย แต่ก็ให้บังเอิญเหลือเกิน ที่จะต้องโคดขำคูใหญ่แห่งหนึ่ง พ้อตาก็ขำก็ต้องร้องว่า “ฮาจา” แล้วก็โคดต่อไป ถึงตอนนั้นอาหารสองช้อนนั้นหลุดไปจากความทรงจำของชายนั้นโดยสิ้นเชิง เจ้าตัวนั้นก็ออกเลย ว่า ตนลืมไปได้อย่างไร ดูไปดูมาก็คิดว่าคงจะหล่นไปในคูเสียแน่ แล้วตอนใดก็ตามไป จึงได้เดินย้อนไปหาในคู คนที่ผ่านไปมาแลเห็นเข้าก็พากันถามว่า “หาอะไร” ชายนั้นคิดว่าตัวเองถูกขี้ขี้ขี้ จึงตอบไปว่า “ประตอยู่ตรงไป หนทางแสนกว้าง ไปตามทางของท่าน”

คนที่ผ่านไปมาพวกลูกเขยที่ชั่วช้าถามก็ได้แต่ยืนดูอยู่ใกล้ๆ แล้วดูว่าชายนั้นหาอะไร เชื่อว่าคงต้องเป็นของมีค่า ในขณะนั้นเอง ชายนั้นก็เร่อกออกมาเป็นกลันกะตาโตน คนที่ขี้ขี้ ก็เลยร้องออกมาว่า “น้าชายหน้าจริง กินกะตาโตนเสียจนเร่อกออกมาได้ เหมือนยังกับอะไร”

พอได้ยินคำว่า กะตาโตนจากปากคนที่ขี้ขี้ ชายนั้นก็ร้องลั่นว่า “นั่นละ พบแล้ว ใช่แล้ว” แล้วก็วิ่งกลับไปบ้าน บอกแม่ว่าใช่กับเครื่องคิมกะตาโตนอร่อยที่สุด

คนที่ขี้ขี้รู้สึกแปลกใจอย่างยิ่งว่า ที่ชายนั้นว่าหาพบแล้วนั้น พบอะไร และตัวเองคงไม่มีโชค ถึงได้หาไม่พบ ♥

๙๓๓ ๑๗ ๕๗๐. ๒๕๒๓
บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ทำคุณบูชาโทษ

(นิทานจีน)

นิทานเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับนิทานเนปาลเรื่องแก้วสารพัดนึกกับนิทานเวียดนามเรื่องกิ่งทองอันเป็นเรื่องที่ หมา แมว หนู หรือหมากับแมวช่วยกันหาของที่ถูกลักไปกลับคืนมาให้นายของตน ผิดกันแต่ของที่หายเป็นของต่างกันคือเป็นแก้วสารพัดนึกบางเป็นกิ่งทองบ้าง ส่วนเรื่องนี้เป็นสิ่งอื่นต่างไปดังที่โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ดเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านจีน ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มผู้หนึ่งเป็นคนขยันขันแข็งใจ ต้องไปตกปลาในแม่น้ำมากินทุกวัน แต่ไม่เคยตกได้มาก ๆ สักที วันหนึ่งชายหนุ่มไปตกปลาอย่างเคย แต่แทนที่จะตกได้ปลา กลับไปได้เศษหม้อเหล็กแตกมาชิ้นหนึ่ง ชายหนุ่มถือว่าเป็นสมบัติอันมีค่า จึงถือติดมือเอากลับไปบ้าน เมื่อถึงบ้านก็นำไปซ่อนไว้ในหีบเหล็กที่แขวนไว้กับข้อ

นับแต่นั้นมาชายหนุ่มก็รวนวันรวนคืน วันหนึ่งชายหนุ่มผู้กลายเป็นคนมั่งมีไปแล้ว ได้จ้างชายคนหนึ่งซึ่งอยู่พนมแม่น้ำพันทะเลมาเป็นคนใช้คนในเห็นนายร่ำรวยโดยไม่ต้องทำอะไรให้รู้สึกแปลกใจและแน่ใจ

ว่าอย่างไรเสียนายของตนคงต้องมีของดีอะไรสักอย่างหนึ่ง เมื่อคิดดังนั้นแล้ว ก็ได้ตั้งหน้าตั้งตาค้นหาไม่ช้าก็ได้พบหีบเหล็กที่แขวนไว้กับข้อ จึงแอบเปิดดู และแลเห็นเศษหม้อเหล็กชิ้นนั้นเข้า ก็เลยขโมยเอาไป แล้วก็หนีข้ามแม่น้ำข้ามทะเลกลับไปบ้าน พอเศษหม้อเหล็กถูกขโมยไป ชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของก็กลับจนลงทุกวันๆ ข้างฝ่ายเจ้าขโมยกลับรวยขึ้นๆ

วันหนึ่งแมวที่อยู่ในบ้านชายหนุ่มได้ปรารภกับหมาว่า “นายเราเคยให้เรากินข้าวกับเนื้อเสมอ และนายกินอะไรเรามากก็จะได้กินด้วยทำไมเดี๋ยวนี้เรารั้งได้กินแต่ข้าวแช่น้ำเล่าเพื่อน”

“อ้าวไม่รู้หรือ” หมาพูด “ว่าของดีที่เป็นสมบัติของนายเราถูกขโมยลักไป เจ้าขโมยนั้นมันอยู่ไกลพันแม่น้ำพันทะเลไป นายไม่มีปัญญาไปตามเอาคืนมาได้ นายก็เลยจนลงๆ และเราก็เลยต้องกินข้าวแช่น้ำอยู่อย่างนี้อย่างนี้เล่า จะให้พวกเราต้องไปตามเอาคืนมาให้ นายให้ได้”

“จริงซี” แมวเห็นด้วยแล้ว สัตว์ทั้งสองก็ชวนกันออกเดินทาง

เมื่อมาถึงทะเล หมาไม่รู้จะข้ามไปได้อย่างไร จึงปรึกษากับแมว แต่ก็ไม่เห็นมีวิธีใดจะทำได้นอกจากว่ายน้ำข้ามไป ทั้งแมวและหมาก็ต้องว่ายนำข้ามทะเลไป เมื่อขึ้นฝั่งได้ก็ต้องว่ายข้ามแม่น้ำอีกแห่งหนึ่งพอถึงแล้ว แมวขอพักกินปลาเสียก่อนแล้วก็ไปหากระดุกมาให้หมากิน เสร็จเรียบร้อยแล้ว ต่างก็รอนแท้งกัน แมวจึงแอบเข้าไปในบ้านขโมย แล้วก็ตรงไปยังรูลูหนูไปถามหนูว่า

“นี่นะ หนู ช่วยเราหาของของเราหายไบน้อยได้ไหม”

“อ้อได้ซี” หนูตอบ “อยู่ที่ไหนล่ะ”

“อยู่ในหีบเหล็กที่แขวนกับข้อนั้นไงเล่า”

“ต้องปรึกษากับผู้รู้ของเราก่อนเพื่อว่าจะมีแผนการอะไรดีๆ”

หนูพูด

ผู้รู้หนูกล่าวถึงนี้ได้แก่หนูแก่ตาเดียว หนูแก่ส่งให้บรรดาหนูได้ขึ้นไปบนขอแล้วแตะเชือกที่ผูกหีบเหล็ก เสียหนูแตะเชือกดังกรอดๆ ทำให้เมฆขโมยตกใจตื่น จึงปลุกผัวว่า

(อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

ความคิดมารดาออกตรงนเอง จริง
ดังที่นางปริกว่าทุกประการ

ถ้าไม่ได้มารดาหมั้นทีพักกง
ไม่ได้ขึ้นมาจนถึงขั้นนี้จริงๆ
นั่นแหละ

“แมก็มีลูกชายอยู่คนเดียว คือ
เจ้า” ผู้สูงวัยขยี้รำพันสลับไป “รู้
ไม่ใช่รู้ว่าถ้าได้รับพระราชทาน
บรรดาศักดิ์ ยศตำแหน่งใหญ่โต
จะเป็นเกียรติ ชื่นใจแก่สักเท่าไร”

สีหน้านางปริกขมขานขึ้น
ลึบพลัน เมื่อกล่าวสลับไปว่า “เจ้า
ก็รู้ไม่ใช่รู้ลูก ว่าแม่หวังนักใน
ตัวเจ้า”

“หวังอะไรนักหนาเล่าแม่”
หมั้นทีพอดเสียดอ้อยๆ อย่างแสน
รำคาญ “หวังให้เป็นถึงเจ้าพระยา
อัครมหาเสนาสมุหพระกลาโหม ได้
พระราชทานพานหมากเครื่องในเงิน
ชั้นแม่”

“วู...” นางปริกจกขม
มาทีเดียว ด้วยลูกชายพูดถูกใจ
“เจ้าไปรู้มาจากไหน เรื่องเรื่องยศ
ขุนนางขุนนางวังหลวงเหล่านั้น”

ลูกชายไม่ตอบเสียดอ้อยๆ นึก
ว่ามารดาจะต้องพรวดเพื่อต่อไป แล้ว
ก็จริง

“พานหมาก เครื่องในเงิน คนโท
ทอง ขันทองสลักลาย มีพานเงินรอง
ด้วยนะพ่อกีพ ยังกระโถนเงิน ดาบ
ฝักทองข่อยอ้อย เสด็จกลับบั
ลายทอง กนส์ปทนต์แพรต่อยอด ข
เรือรูปกษัตริย์ มีตราประจำตำแหน่ง”

“เห็นจะต้องชาติหน้าละแม่เจ้า”
ลูกชายพึมพำ

“แม่ไม่ได้หวังสูงลิบลิ่วขึ้นหรือ
พ่อกีพ” ผู้เป็นมารดาขยี้เข้าใกล้
ลูบลึงไห้ลูกชายอย่างแสนรัก

“ขอแค่ได้เป็นพระยาพานทอง
รเจ้าจะมัวสนา ได้เป็นหนึ่งใน

จุดศมภ์ทั้งสี่ แม็กองปลื้มมหา
เปรียบไม่ได้อีกเหมือนกันนะลูก”
หุดนางปริกวาววับ อย่างคนตั้ง
ความหวังไว้มากลิ่น ขณะกล่าวสลับไป
อีกว่า

“อย่างเจ้าคุณชมราช กรมเมือง
ยังกรมวัง กรมนา กรมพระคลัง
ล้วนได้พระราชทานพานทองมี
เครื่องในเสมอกันนะพ่อกีพ แม่รู้...
เขาว่าได้นคนโททอง กระโถนเงิน
ขันทองสลักลาย ขันตลับข่อยอ้อย
เสด็จงาสลักลาย กนส์ปทนต์แพร
วู พ่อกีพ เจ้าจะได้ข้เรือกัญญา
พนักเขียนลาย ลงตราประจำ
ตำแหน่ง หูหอกไปรี”

“ถึงตอนนั้นแม่จะขมขานเรื่อง
สนกสบายของลูกอีกรีเปล่า”
หมั้นทีพอยที่เล่นที่จริง

“พูดพิลึก” มารดาแหนบ
เข้าให้ที่แขน “เป็นพระยาแล้ว
ไสหัวไปเถอะยะ เจ้าจะมีเมียไว้เล่น
สักร้อย แม็ก็นี่ข่อย”

“จริงนะแม่” ลูกชายหัวเราะ
เอื่อยๆชอบบอกชอบใจ

“จริง...เท่านั้นที่สมหัวแม่จะแย
ข่อยข่อยเมียดแต่งเท่านั้นแหละ เจ้าจะ
ข่อยพวกในครัวขึ้นมาไม่ได้ เมียด
แต่งต้องเลือกที่มิดชิดแล้ว จะได้
เสริมกันให้ข่อยๆ ขึ้นไป...จำไว้”

หมั้นทีพรีคำ แล้วเอ่ยเขมก
ในท่าสบาย ใจลอยไปถึงแม่เขมก
ตามประกาศาลังฮักหมั้น ลำพองใจ
แม่มจะไม่รักใคร่ลูกซึ่งอะไรนักหนา
แต่แรงปรารถนาที่จะเอาชนะขุนไกร
นั้นมากมาย ประการที่สองต่อมา
ก็คือ บทกวี บทพิศวาสถิตจะสอน
ให้ลูกสาวคุณหญิงศรีนวลนั้น ยังไม่
ครบถ้วนขบวนการ เป็นธรรมดาอยู่
เองที่หมั้นทีพจะคะนึ่งหา อีกทั้งฝัน
ถึงวันนั้นอย่างใจจดใจจ่อเป็นกำลัง
(อ่านต่อฉบับหน้า)

ทำคุณบูชาโทษ

“อะไรกำลังทำอะไรอยู่กัน
นะ” ผัววูเงี้ยวตอบว่า “ข้าจะไป
ได้อย่างไร” ครั้นหนูตะเชือกจน
ขาด หีบเหล็กหล่นลงกระแทกพื้น
ดังปัง เมียก็ปลุกผัวอีก บอกว่า
“ลูกขึ้นช้ ลูกไปดูซิว่าเกิดอะไรขึ้น”
“โธ่เอ๊ย ไม่มีอะไรหรอกนะ นอน
เถอะ” ผัวพูดแล้วก็พลิกตัวไปอีก
ทางหนึ่ง เมื่อผัวพูดเช่นนั้น เมียก็
จนปัญญา ก็เลยนอนหลับต่อไปด้วย
กันทั้งสองคน หนูก็ค่อยๆ เจาะหีบ
เหล็กจนเป็นรู โตพอที่จะลอดเข้า
ไปได้ หนูตัวหนึ่งจึงคลานเข้าไป
และคาบเศษหม้อเหล็กชิ้นนั้นออกมา
ให้แมวและหมา ทั้งแมวทั้งหมา
ต่างอยากเป็นผู้คาบสมบัติค่าขนนั้น
แต่ในที่สุดแมวเป็นผู้คาบไป เพราะ
ไม่ไวใจหมา

ครั้นมาถึงแม่น้า ขณะที่แมว
วูขมเข้าไปได้ครึ่งทาง เศษหม้อ
เหล็กที่คาบไว้เกิดหลุดจากปากหล่น
ลงไปบนน้ำ จมอยู่ก้นแม่น้า หมา
เห็นเช่นนั้นก็เด้ดตะโรแมวว่า

“นั่นไงละ เจ้าไม่ไวใจข้า
แล้วตัวเองกลับทำหล่นลงไปบนน้ำ”

แมวไม่รู้อะไรจะตอบโต้หมาว่า
ประการใด จึงได้ดำน้ำลงไป และ
ไปจับหนูน้าได้ตัวหนึ่ง หนูน้านั้น
ตกใจกลัว ลามแมวว่า “จะกินข้า
เสียหรือ” แมวตอบว่า “เปล่าหรือ
ข้าจะไม่กินเจ้าหรือ ถ้าหากเจ้าจะ
ดำลงไปก้นแม่น้าไปเอาเศษหม้อ
เหล็กมาให้ข้า” หนูน้าทำตามทันที
ไม่ช้าก็ได้ส่งของที่แมวต้องการ
แล้วทั้งแมวกับหมาก็พากันวิ่งไปๆ
จนกระทั่งมาถึงทะเล หมากก็ขึ้นคำ
ขาดว่า “กราวนี้ข้าต้องเป็นผู้คาบ”

บ้างละ” แมวไม่ยอมค่อล้อต่อเลย จึงยอมให้หมาคาบแต่โดยดี แต่เจ้ากรรมพอลถึงกลางทะเล เศษหม้อเหล็กเกิดหลุดจากปากหมาหล่นลงไปใต้น้ำเสียอีกแล้ว ทั้งหมาทั้งแมวหมดปัญญา ไม่รู้จะทำอย่างไรจึงรีบว่ายขึ้นฝั่งตรงที่เป็นโคลน ต่างฝ่ายต่างโทษกัน ในที่สุดก็เลิกกัดกัน แมวกับหมากัดกัน พัดกันไปมาอยู่ในโคลน จนตัวเปื้อนโคลนหมดมองดูไม่ผิดกับควาย

ข้างฝ่ายพระยามังกรที่กำลังประทับอยู่ในพระราชวัง ได้ยินเสียงเอะอะเอ็ดตะโรเช่นนั้นก็โปรดให้บริวารมาสืบดูว่าเกิดอะไรขึ้น ทรงคอยอยู่ไม่นานก็ทรงทราบว่าเกิดวิวาทกันระหว่างหมากับแมวด้วยเรื่องเศษหม้อเหล็กที่หล่นตกนั้น และเจ้าเศษหม้อเหล็กตัวปัญหานี้ได้บังเอิญหล่นลงมาในพระราชวังของพระยามังกร พระยามังกรจึงโปรดให้บริวารนำไปคืนให้เจ้าของ

พอได้ของคืน แมวรีบคว้าเอาไปคาบไว้ทันที แล้วสัตว์ทั้งสองก็ตรงไปยังบ้านนายของตน พอถึงบ้าน ก็นำของไปวางไว้ให้บนโต๊ะ ในขณะนั้นเอง เมียของนายเห็นสัตว์ทั้งสองตกโคลนมาและเอะอะกระมอมกระแมมเช่นนั้น ก็โกรธเป็นพณเป็นไฟ ร้องลั่นว่า

“หนอยแน่ เจ้าสัตว์ร้าย เราที่กำลังยากจน เจ้าพวกสัตว์ก็โสโครกเหม็นไม่ผิดกับซากศพ”

พูดแล้วก็เอาไม้หวดแมวลงไปเต็มเห็นขว ฝ่าะเดี้ยว แมวก็ตายคาที่ หมาก็ไม่พ่น โดนเข้าที่สำคัญ ก็ล้มลงตายตามแมวไป ครั้นเมื่อสัตว์ทั้งสองตายลงแล้ว สมบัติมีค่านาก็ได้กลับไปยังที่พินมา ซึ่งก็ทะเลเล่นเอง ♥

ศิลปภาพถ่าย

ทำนองนี้ แต่จะถามหรือไม่ถามก็จะอธิบายให้เข้าใจ เพราะเรื่องของเรื่องมันอยู่ที่อุปาทานของผู้ดู ทว่าเป็นอุปาทานที่ด้วยข้อกล่าวขานมีอยู่ว่า ภาพประเภทศิลปะภาพเปลือย (Nude) ถ้าเป็นภาพถ่ายมักจะไม่ได้ภาพที่เป็นศิลปะแท้ๆ เพราะภาพส่วนใหญ่ที่เกิดจากการถ่ายภาพจะเป็นภาพที่เหมือนจริงมากที่สุด ความเป็นจริงเป็นจิ้งจอกคนดูก็มักจะรู้สึกใจครึ้มขึ้นมาทันที ซึ่งต่างกับภาพเขียนภาพปั้นหรืองานแกะสลัก งานศิลปกรรมดังกล่าวแล้ว ส่วนใหญ่จะสร้างสรรค์จากความรู้ ความชำนาญของศิลปิน ทั้งเป็นงานที่ยาก ต้องใช้ความประณีตบรรจง ผลงานจึงจะออกมาได้ จึงแน่นอนเหลือเกินว่า ศิลปะภาพเปลือยนั้นจะต้องเป็นศิลปะที่บริสุทธิ์อย่างแน่แท้ ถึงแม้ภาพจะไม่สมบูรณ์แบบตามที่ แต่ผู้ดูก็ยังจะชื่นใจ ยกให้ว่า เป็นงานศิลปะ เข้าใจได้

คงจะเพราะเหตุนี้ที่ถ่ายภาพส่วนหนึ่ง เมื่อจะถ่ายภาพศิลปะภาพเปลือยจึงต้องหันเหผลงานภาพถ่ายให้ดูคล้ายภาพเขียน เพื่อผู้ดูจะได้ดูเป็นศิลปะให้หมดเรื่องหมดราวไป

กลับมาพิจารณาภาพกันอีกที เริ่มแรกให้ดูที่ฉากหลังก่อน ตรงนั้นเขาใช้พื้นฉากหลังที่ระบายด้วยสีจริงๆ ระบายแบบภาพเขียน ก็เพราะฉากหลังแบบนี้เองที่ช่วยทำให้ภาพนั้นกลายเป็นภาพเขียนขึ้นได้

ทันทีที่ดูสาวสวย เริ่มแรกให้สังเกตวิธีการจัดทำทาง เขาจัดได้เรียบร้อยน่าเอ็นดู เป็นท่าทางตาม

ธรรมชาติ ไม่เก้งก้างกะกะเหมือนอย่างที่เคยเห็นในนางภาพ

ส่งต่อไปคือเป้าหมายของศิลปะภาพเปลือย ภาพประเภทนี้ต้องการอวดความงามของผู้เป็นนางแบบแบบคนใดมีความงามตรงไหนก็ให้เน้นส่วนสวมนั้นให้ชัดเจนด้วยศิลปะการถ่ายภาพ ซึ่งอาจจะเป็นการใช้แสงใช้สี ใช้ฉากหลังหรือใช้เทคนิคการจัดมุมกล้องอย่างไรก็ได้ตามแต่จะคิด แต่ข้อใหญ่ใจความต้องให้น่าดูอย่างที่เรียกว่า ‘สุนทรีย์’ หรืออย่างภาษาชาวบ้านเรียกกันว่า ‘เปลือยแต่ไม่โป้’ และอย่าทำในทางตรงกันข้ามคือ ‘โป้โดยไม่ต้องเปลือย’ แบบหลังนี้ผิดกฎหมาย เป็นการขู่ ตำรวจจับแน่ๆ

รวมความแล้ว ภาพนี้เป็นภาพที่ต้องการ แสดงความงามของทรวดทรงองค์เอวของนางแบบที่ได้สัดส่วนสมบูรณ์เหมือนภาพวาด สีของภาพทั้งภาพได้ชุดกลมกลืนกัน การให้แสงทำได้นุ่มนวล เน้นระยะใกล้ไกลได้ถูกต้อง ภาพนี้จึงเป็นตัวอย่างของศิลปะภาพเปลือยได้อย่างแท้จริง

ภาพชื่อ *Rowing on* ของ P.H.Chen ประเทศไทย นี่ก็อีกภาพหนึ่งที่น่าดูภาพคนไทยคว่ำรางวัลใหญ่ได้อีกหนึ่งรางวัล เราดูเขาได้ทำให้ภาคภูมิใจกันอีกนาน

ภาพคนแจวเรือเป็นกรรมวิธีของภาพซ้อนหลายเส้น ซึ่งทำไว้เดียวกับภาพ ‘ชีวิตไทย’ ที่เคยได้เห็นมาแล้ว สำหรับภาพนี้ใช้วิธีจัดภาพจัดแสงสลับใหม่ เริ่มแรกจะจัดศาลาปลายสะพานที่เห็นแสงสีเหลืองนวลตาอยู่ตรงมุมขวาบนของภาพไว้ก่อน ต่อจากนั้นจึงเอาคนแจวเรือมา

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ใจร้ายใจดี

(นิทานญี่ปุ่น)

เรื่องทำดีได้ดีมีอยู่มากมาย หลายเรื่อง และเรื่องเอออย่าง ทำนองที่จะเล่าต่อไปนี้ตามที่ ริชาร์ด เอ็ม คอร์ดสัน เล่าไว้ใน นิทานชาวญี่ปุ่นก็มีอยู่มาก ดังที่เคยเล่าไปบ้างแล้ว เรื่องนี้ เล่าว่า

เมื่อนานมาแล้วในหมู่บ้าน ยามาโมโตะมีชาวนาสองคน คน หนึ่งเป็นคนมั่งมี อีกคนหนึ่งเป็น คนยากจน บ้านคนทั้งสองอยู่ติดกัน เป็นวันหนึ่งมีพระภิกษุของกหนึ่งซึ่ง เครื่องนุ่งห่มเก่าๆมุกขะมอมเพราะ เดินทางมาไกล ได้มาขอพักค้างคืน ที่บ้านของชาวนามั่งมีคนนั้น แต่ ชาวนามั่งมีเป็นคนไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใคร ยิ่งเห็นท่าทางและเครื่องแต่งตัว อันมอซอของพระภิกษุของคั้นแล้ว ก็ยังไม่ต้อนรับ ทั้งยังใช้วาจาไม่น่า ฟังตะเพิดพระภิกษุนั้นไป ไม่ยอม ให้พักที่บ้านของตน พระภิกษุของคั้น จำต้องเดินต่อไปยังบ้านชาว นามั่งมีและขอพักแรมด้วย ชาว นามั่งมีได้ต้อนรับขับสู้อย่างเต็มที่ ถึงกับยอมสละ กระสอบฟางอันเป็น ที่นอนของตนให้แก่พระภิกษุนอน เช้าวันรุ่งขึ้น พระภิกษุชอบใจ

ชาวนาเจ้าของบ้านเป็นอย่างยิ่ง และก่อนจะลาจากไป พระภิกษุได้ กล่าวแก่ชาวนาว่า

“ทั้งจริงนะเราก็อพุททะ แต่ที่ เรามาในฐานะพระภิกษุแต่งตัวจะมุก- ขะมอมมอซอกก็เพื่อจะดูใจคนใน โลกนี้ และรู้สึกซึ่งใจในความมีน้ำใจ ของท่าน ดังนั้นเพื่อตอบแทนคุณ ความดีของท่านที่ท่านมีใจดีเอออารี เราจะให้ต้นไม้ปลูกไว้หน้าบ้านท่าน ต้นหนึ่ง แล้วท่านอยากได้อะไรก็ขอ เอาจากต้นไม้ต้นนี้ก็ได้”

พูดขาดคำพระภิกษุนั้นก็หาย วัปไป ชายชาวนามั่งมีอยากจนแต่ใจดี ถึงกับยื่นตะลิ่งจิ้งจิ้งไปชั่วคราว ทำ อะไรไม่ถูก แต่ทันใดนั้นก็ได้แลเห็น ต้นไม้ต้นหนึ่งงอกขึ้นมาจากพื้นดิน ที่หน้าบ้านดังที่พระภิกษุของคั้น สัญญาไว้ ต้นไม้ต้นนั้นได้เติบโต กลายเป็นต้นไม้ใหญ่ขึ้นมาต่อหน้า ต่อตา ชายชาวนามั่งมีอยากจนก็ได้ จัดแจงตัดต้นไม้ลงมาและทำเป็น กระจกตำข้าวพร้อมด้วยสาก กระจก ตำข้าวใบน้างมหัศจรรย์ กล่าวคือ ใส่ข้าวลงไปก็อบหนึ่ง ข้าวจะเพิ่ม ขึ้นมาเป็น ๒ กอบ ครั้นตำข้าวไปๆ ข้าว ๒ กอบนั้นก็กลับกลายเป็นข้าว ขึ้นมาได้ถึง ๔ กอบ

ข้างฝ่ายชาวนามั่งมีซึ่งบ้าน สักเกตเห็นเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ได้ โดยตลอด เห็นแล้วก็อยากได้บ้าง จึงได้ขโมยกรกกับสากของชาวนา เพื่อนบ้านของตนมาตำข้าว แต่นำ แปลกจริงๆที่ชาวนามั่งมีแต่ใจร้าย นี้ใส่ข้าวลงไปดัง ๔ กอบ หมายว่า จะได้ข้าวงอกขึ้นมาอีกดังหลายเท่า แต่ตรงกันข้าม ข้าว ๔ กอบได้ลด จำนวนลงมาเหลือแค่สองกอบ ครั้นใส่ลงไปใหม่อีก ๒ กอบ ข้าว ก็กลับลดลงเหลือเพียงกอบเดียว เห็นเช่นนั้นชาวนามั่งมีใจร้ายอดโมโห ไม่ได้ เลยได้มัดพันลงไปทิ้งกรก ตำข้าวใบนั้น จนกระทั่งครกนั้น แตกออกเป็นเสี่ยงๆ ส่วนสากตำข้าว ก็ขว้างเข้าไปในที่รกๆอันเป็น พงหญ้าพงหนามเสียให้หายแค้น

ครั้นเจ้าของมาเอาครกคั้น ชาวนามั่งมีใจดีก็ใจหายวาบ เมื่อเห็น ครกพิเศษของตนถูกสับจนแตกเป็นเสี่ยงๆ เห็นแล้วก็อดเสียใจไม่ได้ แต่ ก็ไม่รู้ว่าไปเรียกกรกเอาใช้ได้อย่างไร จึงได้แต่ค่อยๆเก็บเอาเศษครกที่แตก เป็นเสี่ยงๆนั้นกลับมาบ้าน พอถึง บ้านก็นำเศษไม้ทำครกนั้นมาปะติด ปะต่อทำเป็นหีบใส่เงินได้ใบหนึ่ง หีบนั้นก็ได้กลายเป็น (ก่อนหน้า ๑๓๐)

เรียนอังกฤษจากเพลง

no aim in life (ศัพท์แท้คือเรือที่ลอยล้าไว้จับปลา ความหมายในที่นี้คือคนที่ลอยละล่องไปไม่มีจุดหมาย)

- Don't you : คำขึ้นต้นของประโยคคำสั่ง (อย่า...)

ex : - Don't you hold on to nothing (ควรเป็น anything) too long. (อย่ายึดมั่นในสิ่งใดให้มากเกินไปนัก)

- Don't you dare come in here again. (อย่าได้มายังข้างเข้ามาที่นี่อีก)

- a sad country song : บอกลักษณะเพลงลูกทุ่งแบบโคบาลว่ามีทำนองเศร้า ใจปลอบใจผู้ฟังได้ แม้ยามจะทรมาน

- (to be) in search of : looking for (เที่ยวแสวงหา) ในที่นี้หมายถึง in search of themselves แสวงหา ค้นหาตนเอง คือไม่รู้ว่าคุณต้องการอะไรในชีวิต

- (to be) one step back of themselves and their slow-moving dreams (เดินตามหลังตนเอง และความฝันของตนซึ่งก็เป็นความฝันที่เชื่องช้าอยู่แล้ว) คือทำอะไรก็ท้อถอยไม่พบ เพราะชีวิตเป็นอยู่อย่างนั้น และความเชื่องช้าและความฝันที่เชื่องช้าก็กล่อมให้เชื่องช้าไปอย่างนั้นเรื่อยไป

- their own brand of misery : their special kind of pain and unhappiness (ความทุกข์ทรมานของพวกเขาที่มีลักษณะเฉพาะ)

- being alone too long : เป็นคำบรรยายลักษณะ

ชีวิตโคบาลได้อย่างวิเศษ ชีวิตที่เปล่าเปลี่ยวมีแต่ตนเอง

- to die from the cold : หมายถึง 2 อย่าง ตายจากความหนาว แต่ในที่นี้ความหนาวหมายถึงความอ้างว้าง

- in the arms of a nightmare : (ตาย) ในอ้อมแขนของฝันร้าย เพราะ knowing well your best days are gone (เมื่อรู้ว่าวันหนุ่มมันไปแล้ว-เมื่อหมดควัยหนุ่มแรงโคบาลจะเป็นโคบาลได้อย่างไร)

- hooker : ขอสารภาพว่าไม่แน่ใจว่าศัพท์นี้เป็นศัพท์เฉพาะโคบาลหรือไม่ จากคำ hook ซึ่งแปลว่าคาบเกี่ยว เขาเอาว่าเป็นเครื่องอย่างหนึ่งใช้ในการเลี้ยงสัตว์ จะเป็นวัวหรือแกะก็ตาม แต่จะใช้ทำอะไรขอเป็นหนทางผู้อ่านไว้ก่อน

- worlds of my youth : โลกในความหนุ่ม

จำนวนนี้เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับให้สังเกตความหมายของคำ world ซึ่งแรกมักจะแปลว่าโลก และที่แท้จริงนั้นหมายถึงโลกของคนคือสังคมมนุษย์

แตกต่างจาก earth ซึ่งเราก็มักแปลว่าโลก แต่หมายถึงโลกที่มีรูปร่างคือความพเคราะห์ดวงนี้ หรือหมายถึงพื้นดินเลย

- worn out : old, used (เก่า ใช้จนเก่า สึก)

- worn out saddles and worn out memories ใช้คู่กันเพื่อบรรยายชีวิตโคบาลได้ก็เหลือเกิน คือเมื่อแก่แล้วอานม้า (saddles) ก็เก่าสึก เหมือนกับความทรงจำ (memories) ซึ่งได้แต่ระลึกถึงถึงมากน้อยเหลือเกิน

- with no one and no place to stay : ไม่แปลกก็ได้ แต่สรุปความรู้สึกได้คำเดียวว่า เศร้า ♥

ใจร้ายใจดี

หีบวิเศษไปอีกนะแหละ กล่าวคือ ขาวนาผู้ใจดีได้เอาเศษเงินเหลือจากที่ขายพินได้แต่ละวันหยอดใส่หีบไว้วันละเล็กวันละน้อย อีกหลายวันต่อมาขาวนาได้ไขกุญแจหีบเปิดหีบออกมาดู ดูแล้วก็ตื่นตะลึงไม่ออกบอกไม่ถูกที่เศษเงินเหล่านั้นได้กลายเป็นเหรียญทองไปได้ ไม่ใช่ไม่นานขาวนาผู้ใจดีก็ได้กลายเป็นคนมั่งมีจนมาทันตาเห็นทีเดียว

ขาวนาใจร้ายที่อยู่ข้างบ้านเกิดรู้เข้าก็ จึงได้ขอยืมหีบใส่เงินไปนั้น ไปใส่เงินของตนบ้าง เจ้าของจะบ้ายเบี่ยงไม่ยอมให้ยืมก็บ้ายบังคับเอาไปจนได้ เมื่อถึงบ้านก็ได้เอาเงินทองของตนมาหยอดใส่หีบนั้น หวังว่าพอเปิดหีบออกมา เงินของตนในหีบนั้นจะได้กลายเป็นเหรียญทองไปบ้าง แต่ก็ต้องแปลกใจและผิดหวังเป็นอย่างมาก ที่เมื่อเปิดหีบออกดู แทนที่จะได้เห็นเหรียญทอง กลับเห็นแต่น้ำ เงินของ

ผู้มั่งมีแต่ใจร้าย ได้กลายเป็นน้ำไปหมด และน้ำนั้นได้เพิ่มมากขึ้นๆ แล้วไหลออกไปรวมกับน้ำในแม่น้ำไม่ช้าก็ตรงนั้นก็ได้กลายเป็นสระน้ำใหญ่ ยังมีปรากฏอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้ คนเรียกชื่อที่ตรงนั้นตามเรื่องเล่าที่เล่ากันมาดังที่เล่าไว้ข้างต้นนั้นว่า สระโกะกาวา ที่แปลว่าแม่น้ำหีบก็มีเรียกว่าสระโกะบูจิซึ่งแปลว่าสระน้ำหีบก็มี ส่วนพงศาวดารต่างๆ ที่ขาวนาผู้มั่งมีโยนสาปเข้าไปก็ได้ชื่อว่า กิเนซาร่า ที่แปลว่าทุ่งหญ้าสาป ♥

พ.ศ. ๒๕๒๓ ๑๙ ๗.๑.๒๕๒๓

บรรณ พันธเมธา

คสช. ๓๗ ๖๖

นิทานนานาชาติ

สาวชาวสวรรค์

(นิทานจีน)

ความเชื่อเรื่องสวรรค์มีสาวสวยและสาวสวยในสวรรค์มักจะถูกลงโทษให้ลงมาอยู่ในโลกมนุษย์ และวันใดวันหนึ่งก็ต้องกลับขึ้นไปยังที่อยู่เดิมในสวรรค์ มีปรากฏอยู่เสมอ คงจะเห็นได้ในนิทานจีนและนิทานญี่ปุ่นหลายเรื่องด้วยกัน เรื่องที่จะเล่าคล้ายเรื่องนางในภาพที่เคยเล่าไปแล้ว ต่างกันแต่ตอนท้าย และนางในภาพนั้นไม่ได้เป็นสาวชาวสวรรค์ แม้จะมีความสามารถมหัศจรรย์พิศกว่ามนุษย์ธรรมดาก็ตาม โวลแฟรม เฮเบอร์ฮาร์ดเล่าเรื่องไว้ในนิทานชาวบ้านของจีนดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งเป็นคนขากจน ต้องอาศัยอยู่ในเตาเผาอิฐร้างที่เขาเลิกใช้ไปแล้วด้วยความขากจนชายหนุ่มทำงานทุกอย่างโดยไม่เลือกสุดแต่จะมีผู้ว่าจ้างให้ทำ หากไม่มีผู้ใดจ้างก็ไปเก็บฟืนบ้าง เก็บขี้วัวตามถนนบ้างมาเก็บไว้ขาย แต่บางทีหาเงินไม่ได้ ก็ต้องอดท้องแห้งท้องกัว แต่บางทีหาเงินได้มากพอ ชายหนุ่มก็มีเงินเหลือเก็บ และก็เก็บเงินได้หลายร้อยอแปะแล้ว

ใกล้วันปีใหม่ใคร ๆ พากันไปหาซื้อของทำเป็นจะต้องใช้ในงานฉลองปีใหม่ มีปลา มีเนื้อ มีเหล้า ผัก รูป ประทัด และอื่นๆอีกอีกจะเขียนวันส่งปีเก่านี้เองชายหนุ่มได้ไปตลาดหาซื้อของกับเขาด้วย เอาเงินติดตัวไป ๒๐๐ อแปะ แต่เที่ยวมองๆ หาอะไรก็ไม่เห็นอะไรถูกใจ ในที่สุดไปแลเห็นภาพหญิงสาวสวยแขวนไว้ที่ข้างฝา เห็นแล้วชายหนุ่มติดอกติดใจจนไม่อาจจะสาธยายเสียได้ เจ้าของร้านเห็นเช่นนั้นก็ถามว่า “จะซื้อหรือ” ชายหนุ่มก็พยักหน้ารับ แล้วถามราคา เจ้าของร้านตอบว่า “๖๐๐ อแปะ”

ได้ยินเจ้าของร้านบอกราคา ๖๐๐ อแปะ ชายหนุ่มตกลงซื้อทันทีโดยไม่ลังเลใจเลย แล้วก็รีบกลับบ้านไปรวบรวมเงินที่เก็บออมไว้นับได้ถึง ๕๐๐ อแปะ ชายหนุ่มคิดว่า “๕๐๐ อแปะกับอีก ๒๐๐ ในกระเป๋ารวมแล้วได้ ๗๐๐ ซื้อภาพแล้วยังมีเงินที่จะซื้อข้าวได้อีกตั้ง ๒ กระบุง” แล้วก็กลับมาซื้อภาพในในตลาดที่ขายภาพหญิงสาวสวย ชำระเงินเรียบร้อยแล้วจึงจัดแจงม้วนรูปกลับมา ทั้งใช้เงินที่เหลือแะซื้อข้าวเสียเพียง

กระบุงหนึ่ง แล้วซื้อกะหล่ำปลีมาอีก ๓ หัว เอากลับมาขังที่อยู่ที่

เขาวัวรุ่งขึ้น ขณะทุกคนต่างสาละวนอยู่กับการอวยพรให้กันและกันอยู่นั้น ชายหนุ่มผู้ยากไร้ก็ได้แขวนภาพหญิงสาวสวยไว้ที่กำแพงเตาเผาอิฐร้างที่อยู่ของตนที่หน้ารูปมีจานใส่กะหล่ำปลี ๓ หัวนั้นเช่นไว้ด้วย เสร็จแล้วชายหนุ่มก็ได้คุกเข่าคำนับหญิงสาวสวยในภาพนั้น

นับแต่นั้นมาก่อนกินอาหารก็ตาม ก่อนจะออกจากบ้านหรือกลับเข้าบ้านก็ตาม ชายหนุ่มต้องก้มหัวคำนับรูปนั้นทุกครั้งไป เหตุการณ์ก็ไม่มีอะไรตลอดเวลาที่ล่วงไปได้ราว ๖ เดือน เป็นแต่ว่าชายหนุ่มรู้สึกภาพนั้นทำให้ตนมีความสุขและช่วยทำให้ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าบรรเทาลงทุกทีได้เห็นภาพอยู่มาวันหนึ่ง เมื่อเหน็ดเหนื่อยกลับมาถึงบ้าน ชายหนุ่มรู้สึกทึ่งเหนือพิสัย หวัง แต่น่าแปลกที่พอเปิดประตูกลืนอาหารก็โชยมาหอมหวานชวนให้รู้สึกอร่อย ชายหนุ่มก้มหัวคำนับรูปอย่างเคยแล้วก็ไปเปิดหม้อข้าว ซึ่ง

(อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

“เจ้าพูดเรื่องพระเตชานุภาพ พระสุริยเทพารักษ์ดี เพราะกล่าวคำพยากรณ์จะเป็นจริงซะใหม่เล่า ดาวเรือง” ลำคอนเซียงนางสาวขุนลาม

เด็กหญิงก็พยักหน้ารับ กอดพี่ไว้แน่น ผู้สูงวัยกว่าหัวเราะแผ่วๆ ปลอบว่า “อย่ากลัวไปเลยน้องของพี่ คำพยากรณ์นั้นเพียงพูดกันต่อๆ มา กรุงศรีอยุธยายังไม่สิ้นคนดีหรอกมา...ไปสวดมนต์ให้พระกนิษฐาว่า ถ้ากลัวนักละก็”

ดาวเรืองรับคำโดยดี ถึงจะสิ้นใจคุยตลกก็ยังไม่หายตระหนกอยู่ดี เสียงบันใหญ่ดังๆ ไม่ขาดเสียง บ่าวไพร่ที่ไม่ระงับสติหวิดหวาดวิ่งกันกรูอยู่ข้างล่าง

พวกที่ระงับใจได้ก็ท่องบ่นคาถาให้ฟัง เด็กหญิงตามเข้าไปในห้องพระ แสงเทียนควันธูปและกลิ่นดอกมะลิฟุ้งอยู่รอบตัว

ท่านผู้เตาสงบนิ่งอยู่หน้าเทียนสมาธิ ไม่ไหวติง คุณหญิงศรีนวลนั้นพับเพียบพับหน้า ตัวเนื้อยังสันอยู่หน้าโต๊ะหมันบูชา

ดาวเรืองมองคุณย่าแล้วแฉกกลับมายังแม่ผัวของพี่สาว ภาพบุคคลทั้งสองตรงหน้าช่างต่างกันราวชาวกับดา

คำพูดที่คุณย่าเคียดบรมส่งสอนแว่วๆ อยู่ในหู ‘สติ...คำสนั่นนัก ดาวเรือง แต่มีความหมายมากมายนะลูก สติมีประโยชน์ในที่ทั้งปวง ผู้ใดไม่รู้เท่าทันเหตุที่เกิดขึ้นฉับพลันหลงไปตามอำนาจศัตรู ก็ย่อมเดือดร้อนในภายหลัง ความโศกทั้งหลายจะหายสิ้นถ้ายังมีสติ มีจิตไม่ประมาท ต้องสงบ กงทุกเมื่อ นะลูก หัดไว้ จะนั่ง นอน ยืน เดิน คุณสติไว้ให้อยู่’

เด็กหญิงคุกเข่าลงข้างๆ ร่างซึ่งยังสงบนิ่ง ไม่ไหวติง คุณย่านั่งขัดสมาธิ มือประสานกันบนตักอย่างเห็นจนคุ้นตา ดาวเรืองทำตามไม่ผิดแม่ท่านั่งและนิ้วมือ บางทีถ้าหลับตาภาวนาพุทธเจ้า ไร้ออกอย่างที่คุณย่าสอน เสี่ยงบันดังๆ ข้างนอกจะไม่เขย่าหัวใจอย่างที่เห็นอยู่นี้ก็ได้กระมัง (อ่านต่อฉบับหน้า)

สาวยาวสวรรค์

นาอัสจรรยจริงจัง ที่มีข่าวเต็มหม้อเพิ่งสุกใหม่ๆ ตอนแรกชายหนุ่มไม่กล้ากินออกจะเกรงๆ จึงนำไปเช่นภาพอย่างเคยเสียดก่อน เสร็จแล้วจึงมาลองกิน ก็เห็นเป็นข้าวอย่างเคยกินทุกวัน เลยกินเสียดจนอิ่ม ตอนบ่ายชายหนุ่มออกไปเก็บฟืน ครั้นกลับถึงบ้านก็มีอาหารจัดเตรียมไว้ให้เรียบร้อยอย่างตอนเช้าอีก ชายหนุ่มอดประหลาดใจไม่ได้ว่า ใครหนอมาทำกับข้าวให้กินทุกมื้อ

เช้าวันรุ่งขึ้นชายหนุ่มจึงแกล้งทำเป็นออกไปข้างนอกไปหาฟืนบ้าง ไปเก็บขี้วัวขี้ควายตามหนทางบ้าง แต่แทนที่จะเดินออกไปเลย ก็กลับแอบอยู่ตรงข้างหลังเตาเผาอิฐนั้น คอยดูว่าจะมีใครเข้าไปข้างในบ้าง คอยอยู่ครู่หนึ่งก็ไม่เห็นมีใครเข้าไป ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงคนเคลื่อนไหวอยู่ข้างใน จึงค่อยๆ กลานไปที่ประตู แล้วแอบดูข้างในห้อง ก็ได้เห็นหญิงสาวสวยยืนอยู่ข้างเตาไฟกำลังติดไฟ เมื่อเหลียวไปดูก็แทบจะแกล้งไม่เห็นหญิงสาวในภาพ ภาพนั้นเป็นแต่กระดานเปล่าๆ ขาวนอย ชายหนุ่มตื่นตื่นตัวตื่น ไม่รู้จะทำอย่างไร ในที่สุดก็ถอยออกมาทำเป็นไอ แล้วก็เดินเสียดดังๆ ไปที่ประตู แต่เมื่อเข้าไปในห้อง ก็หา

ไม่เห็นมีผู้ใดอยู่ในห้องไม่ ท่าทางคงมีภาพหญิงสาวสวยแฉวนอยู่อย่างทุกวัน หม้อข้าวก็ยังคงอยู่บนเตาไฟยังไม่สุก ส่วนในเตาไฟก็ยังมีไฟลุกอยู่

ผ่านไปวันนั้นชายหนุ่มออกไปข้างนอกอีก แล้วตอนเช้ากลับก็ย้อนมาคอยฟังอยู่ข้างนอกจนได้ยินเสียงผู้เฒ่าเฒ่าเดินไปที่เตา มีเสียงฝ่าหม้อกระทบหม้อเบาๆ มีเสียงน้ำเทลงในอ่างเสียงหินเหล็กไฟเสียงคีมคีบไฟแล้วก็มีเสียงเป่าไฟ ชายหนุ่มกลืนใจกลานไปที่ประตูแล้วพรวดพราดเข้าไปม้วนภาพนั้นโดยรวดเร็ว แล้วเอาไปซ่อนเสียให้พ้น เมื่อมองไปรอบๆ ก็ไม่เห็นหญิงสาวสวยในภาพกำลังยืนอยู่ข้างเตาไฟ ทันใดนั้นชายหนุ่มก็โผล่ไปทอดตัวนั่งคุกเข่าแทบเท้าหญิงสาว หญิงสาวพองให้ลุกขึ้น พลาญพลว่า

“เมื่อเกิดเป็นเช่นนี้แล้ว เราก็มาอยู่เสียดด้วยกันเถิด ท่านจะได้ไม่ต้องเหงาหงอยอีกต่อไป”

หลังจากนั้นมา ชายหนุ่มผู้ยากไร้ก็ไม่ยากไร้อีกแล้ว เพราะปรากฏว่าเมื่อคุณย่าท่านช่องให้เป็นอย่างดี จนกระทั่งเงินทองเพิ่มพูนงอกงามราวกับงอกจากต้นไม้ ล่วงมาอีก ๖ เดือน เงินและทองที่เพิ่มพูนนั้นก็มากพอจะสร้างบ้านใหม่ได้ แต่ไม่ใช่บ้านธรรมดา เป็นบ้านหุรรามี่ห้องใหญ่ๆ มีข้าวของเครื่องใช้ตลอดจนเสื้อผ้าสวดยามมากมาย คนที่เดินผ่านไปมาเห็นแล้วอดประหลาดใจไม่ได้ว่า “เอ๊ะช่างแปลกจริง เมื่อ ๖ เดือนที่แล้วมา ที่ตรงนั้นเคยมีเตาเผาอิฐร้างอยู่นาน แล้ววันนี้ใครมาสร้างวังอันมโหฬารหลังนี้ขึ้นมา”

ข้างฝ่ายชายหนุ่มก็เล่าแต่ตาม
เมียของตนว่านางเป็นใคร แต่นาง
ก็โต้แต่หัวเราะเฉยเสียแล้วก็ไม่ตอบ
ว่าอะไร มียุ้ยครั้งหนึ่ง เมื่อสาม
เช้าชนกันเขา นางก็พูดครั้งเล่น
ครั้งจริงว่า “ข้าเป็นสาวผัวดำจาก
สวรรค์ชั้นเก้าโง่งง เหตุเพราะไป
กระทำความผิดเข้า เลยถูกลงโทษให้
ลงมาอยู่ในมนุษย์โลกราว ๒-๓ ปี”
“กับเน” ชายหนุ่มถามเมีย
แต่เมียก็ไม่ตอบ

คนทั้งสองอยู่ร่วมกันอย่างมี
ความสุขต่อมาได้ ๓ ปี มีลูกสาว
คนหนึ่ง ซึ่งทำให้พ่อแม่มีความสุข
ยิ่งกว่าแต่ก่อน แต่แม่กระนั้น
หญิงสาวที่บอก ว่าตัวเองมาจาก
สวรรค์ชั้นเก้าก็ยังทำทางเดือรื้อน
กระวนกระวาย ราวกับมีสิ่งผิด
ปรกติเกิดขึ้น นับแต่วันนั้นนางก็
หยุดกินอาหาร ผัวเกรงจะเจ็บป่วย
จะไปตามหมอมาดูอาการ แต่นางก็
ไม่ยอม ทั้งไม่ยอมพบใครๆ ทั้งสิ้น
ได้แต่ถามผัวว่า

“เอามันกระดาศรูปภาพนั้น
ไว้ไหนนะ ข้าอยากดูสักหน่อย”

ผัวคิดว่าเมียอยู่กับตนมาตั้ง ๓ ปี
จนมีลูกด้วยกันแล้ว อย่างไรเสียก็
คงไม่ทิ้งตนไป จึงไม่ขัดแย้งแต่
ประการใด รับไปเอามันกระดาศ
มาให้ดู แต่พอชายหนุ่มคล้มวัน
กระดาศออก หญิงสาวเมียของตน
ก็หายวับกลับไปปรากฏเป็นภาพอยู่
ในกระดาศอย่างเก่า ชายหนุ่ม
ตกตะลึงงัน พอรูสึกตัวก็ทุ้มตัวลง
ร้องไห้ ลูกน้อยก็ร้องไห้หาแม่ด้วย
แต่หญิงสาวในภาพก็ยังคงเป็นภาพ
ไม่กระดุกกระดิกเคลื่อนไหว ชาย
หนุ่มก็โต้แต่แขวนภาพนั้นไว้ที่
กำแพง แล้วเช่นสรวบฮาอย่างแต่
ก่อน แต่ภาพนั้นก็มิได้คืนชีวิตมา

ดังเดิม

คนแก่ๆ ในหมู่บ้านนั้นได้ยิน
เรื่องราวเข้า ต่างก็กล่าวว่า “เวลา
ที่กำหนดให้ หญิงสาวผัวดำจาก
สวรรค์ชั้นเก้าลงมาอยู่ในโลกมนุษย์
สิ้นสุดลงแล้ว นางก็กลับไปสวรรค์
ได้”

ส่วนอีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องเดียวกับ
กับเรื่องดาวเดือนเจ็ดที่เคยเล่าไป
แล้ว แต่เรื่องนี้ผิดแผกแตกต่างไป
ตอนท้าย เรื่องเล่าถึงชายคนหนึ่ง
ซึ่งไม่มีสมบัติอะไร มีแต่วัวอยู่ตัว
เดียว วันๆ งานที่ทำจึงไม่มีอะไร
นอกจากเลี้ยงวัว จนคนพากันเรียก
ว่าโคบาลคนเลี้ยงวัว

วันหนึ่ง วัวบอกแก่นายของตน
ว่า “ถ้าธารทางตอนใต้ของทุ่งหญ้า
นั้นพวกสาวๆ ชาวสวรรค์ลงมาเล่น
น้ำอยู่เจ็ดนางด้วยกัน นายไปทัน
ซี แล้วลักเอาเครื่องแต่งกายของ
นางหนึ่งซึ่งเปลืองไว้ไปซ่อน ต่อ
จากนั้นนายจะได้เมีย” ชายหนุ่ม
คนเลี้ยงวัวก็ทำตามคำวัว และแล
เห็นสาวๆ เหล่านั้นกำลังอาบน้ำอยู่
จริง พวกสาวชาวสวรรค์ได้ขึ้นเสียง
คนเดินมาใกล้ต่างก็คว้าเครื่องแต่ง
กายชาวสวรรค์ของตนมาสวมใส่
เหาะหายไ้ เหลือแต่นางเดียวที่
เขาเรียกกันว่าช่างทอผ้าคว้าเครื่อง
แต่งกายไม่ทัน ชายหนุ่มเจ้าของวัว
คว้าเอาไปได้เสียก่อน จึงไม่อาจ
เหาะหนีไปได้ และจะทำอะไรก็ไม่
ได้นอกจากยอมทำตามที่เขาหนุ่ม
ขอร้อง คืออยู่กินด้วยกันฉันผัวเมีย

หลังจากนั้นไม่นานวัวก็ล้มเจ็บ
ว้าวูสึกว่าตนเจ็บหนัก เห็นจะต้อง
ตายในไม่ช้า จึงได้บอกแก่นายของ
ตนว่า “ถ้าข้าตายแล้วละก็ นายเลือก
หนึ่งข้าออกนะ เอามาทำตุ๊กใส่ทราย
ทองไว้ ห่วงทรายจุมูกข้าก็เอาใส่

ไว้ในถุงด้วย แล้วก็สะพายเอาไว้
กับตัวตลอดเวลานะ มันจะช่วยนาย
ได้ในวันหนึ่งข้างหน้า เมื่อนายได้
รับความเดือดเนื้อร้อนใจ”

เมื่อวัวตายแล้ว ชายหนุ่มก็ทำ
ตามคำแนะนำของวัวทุกประการ
สาวชาวสวรรค์ที่เป็นช่างทอผ้า ได้
มีลูกกับชายหนุ่มสองคนเป็นหญิงคน
ชายคน แม้กระนั้นหญิงสาวก็ยังไม
ลืมชาติกำเนิดของตน เล่าแต่ถาม
ผัวว่า เครื่องแต่งกายอย่างชาว
สวรรค์ของตนซ่อนเอาไว้ที่ไหน
เมื่อเห็นเมียเล่าถามอยู่บ่อยๆ เช่นนั้น
ผัวอดรนทนไม่ได้จึงได้บอกให้ พ่อ
เห็นเครื่องแต่งกายของตน หญิงสาว
รับความสามใจ แล้วก็โดดขึ้นเมฆ
เหาะหายไ้ อาศัยอยู่หนึ่งวิเศษของ
วัว ชายหนุ่มก็สามารถเหาะได้ จึง
พาลูกทั้งสองเหาะตามเมียไปใน
ทันที หญิงสาวเห็นลูกผัวตามมา
กระชั้นชิด ก็เอาเข็มปักผมหอมมา
ขีดเป็นเส้นยาว และได้เกิดเป็น
แม่น้ำใหญ่ไหลเชี่ยว ชายหนุ่มก็เท
ทรายทองออกจากถุงลงไปในน้ำ
น้ำในแม่น้ำก็เหือดแห้งกลายเป็น
หาดทรายใหญ่กว้าง หญิงสาวเห็น
จนตัวเช่นนั้น ก็เอาเข็มปักผมหอม
มาขีดอีก ทำให้เกิดเป็นแม่น้ำสวรรค์
ซึ่งสามารถกั้นขวางสามพ่อลูกไม่ให้
ตามติดตามได้ ทั้งนี้เพราะทรายของ
ชายหนุ่มไม่มีอีกแล้ว ชายหนุ่มก็เอา
ห่วงร้อยจุมูกวัววางไป หญิงสาวก็
เอากระสวยทอผ้าพุ่งตอบมา ขณะที่
สู้กันอยู่นั้น ทันใดนั้นก็ได้มีเทวดา
หมวดขาว นำคำสั่งจากเทพแห่ง
สวรรค์มาแจ้งแก่ทั้งสองฝ่าย ให้เลิก
แล้วต่อกัน ทั้งสองฝ่ายจึงต่างคุมเชิง
กันอยู่คนละฟากแม่น้ำกลายเป็นดาว
สองดวง หนึ่งจึงจะได้มาพบกัน
ทีหนึ่ง ในวันที่ ๑ ของเดือนเจ็ด

T 33 คีร 30 26 ต.ค. 2543

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

สองพี่น้องผจญภัย

(นิทานสแกนดิเนเวีย)

ความเชื่อเรื่องผีปศาจยักษ์
รากบส ของคนแต่ละถิ่นถึงจะมี
ตรงกัน แต่ภาพที่เขาได้เห็นย่อม
ไม่เหมือนกัน คนหนึ่งก็เห็นไป
อย่างหนึ่ง ดังเรื่องท้าวสแกน-
ดิเนเวียแลเห็นจึงผิดแปลกแตกต่าง
กับของคนอื่น ทั้งนี้ตามทิวภาพ
เขื่อนนี้เล่าไว้ในนิยายลึกลับ
มหัศจรรย์ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งมีพี่น้องสองคนชื่อ
อัวร์กับคริสตอฟ ซึ่งมีบ้านอยู่ใน
หุบเขาที่เปลี่ยวห่างไกลผู้คน วันหนึ่ง
เป็นวันอาทิตย์ในฤดูใบไม้ผลิ พี่น้อง
ทั้งสองได้เดินทางข้ามภูเขาสูงมายัง
เมืองท่า ที่มีหน้าผาถ้ำอยู่เหนือ
อ่าวแคบๆ เด็กทั้งสองได้เดินเที่ยว
เล่นไปในหมู่บ้านที่แต่งตัวสวยงามมา
อาบแดดอุ่นๆ หลังฤดูหนาวอันยาว
นาน อัวร์กับคริสตอฟได้ไปที่
โบสถ์ไปฟังดนตรี ดูเต็นรำ ในที่สุด
ก็กลับมามีท่าเรือ นั่งลงบนกอง
กระสอบและช่องมของเรือลำเล็ก
ลำใหญ่ เรือหาปลา เรือบรรทุก
สินค้าที่จอดเรียงรายกันอยู่ที่ท่าหน้า
อัวร์เห็นเช่นนั้นก็พูดว่า

“พ่ออยากมีเรืออย่างนี้บ้างใน

วันหนึ่งข้างหน้า พ่จะจ้างกะลาสีและ
แล่นเรือไปให้ไกล”

“ให้ข้าไปด้วย ข้าอาจเป็นนาย
ท้ายเรือหางเสือเรือให้ คงจะดีกว่า
หาว่าไปเลี้ยงตามทุ่งหญ้า”

เด็กทั้งสองยังคงอ้อยอิ่งอยู่ที่
ท่าเรือนั้นตลอดบ่าย เดินดูเรือ
ลำนั้นลำหนึ่งกลางก็คิดฝันว่าเรือของ
ตนจะมีรูปร่างลักษณะอย่างไร ตน
จะไปที่ไหนบ้าง จนกระทั่งรู้สึก
หนาวสะท้านขึ้นมาบ้างแล้ว สอง
พี่น้องจึงนึกขึ้นได้ว่าที่จริงตนควร
จะได้เดินทางกลับบ้านเสียก่อนหน้า
นี้ตั้งนานแล้ว นักได้เช่นนั้นจึงออก
วิ่งผ่านเมืองไปยังภูเขา และได้ภูเขา
ไปตามทางกลับบ้าน คริสตอฟอด
บันไม่ได้ว่า “ที่เราจะกลับบ้านก่อน
กำหนดนั้นจะเป็นไปไม่ได้เสียแล้ว”
อัวร์ก็ปลอบว่า “ถ้ารับๆ หนอยเรา
คงจะไปถึงช่องเขาตังแต่ยังเห็นแสง
ตะวันอยู่ ต่อจากนั้นเราก็จะได้เห็น
แสงไฟตามหน้าต่างบ้านในหุบเขา
วันนี้อากาศก็ดีมีพระจันทร์ แสง
จันทร์คงจะส่องทางให้สว่างเป็นแน่”

เด็กทั้งสองเดินทางตาม
หนทางอันคดเคี้ยวไปตามไหล่เขา
ตรงไปยังช่องเขา สองข้างทางมี

แต่ต้นสน และในหว่างต้นสนก็
แลเห็นภูเขาอันโหล่นเกลี้ยงเป็นเงา
ทะมึนทาบกับท้องฟ้าสีดำอยู่ข้างหนึ่ง
อีกข้างหนึ่งเป็นหุบเขา ทางเดินนั้น
บางตอนก็ถูกน้ำเซาะขาด บางตอน
มีรากไม้หนาก่ายกันอยู่ บางคราว
อัวร์กับคริสตอฟต้องหาทางอ้อมไป
หรือไม่กี่ปีขึ้นไปบนก้อนหินใหญ่
แต่พี่น้องทั้งสองรู้จักทางดี จึงเดิน
ทางได้รวดเร็ว แต่ไม่ช้าก็ค่ำพอดี
ยังดีที่มีพระจันทร์ส่องสว่าง สอง
พี่น้องจึงยังเดินทางได้รวดเร็วเหมือน
เดินทางในตอนกลางวัน แม้ว่า
บางตอนจะสะดุดก้อนหินที่ซ่อนอยู่
ในเงาไม้บ้างก็ตาม เมื่อตอนที่เดิน
กันมาถึงช่องเขา คริสตอฟได้
ยุ่มมือพี่ชายไว้ให้หยุด พลางพูดว่า

“หยุดเดี๋ยว พี่ ข้าคิดว่ามีใคร
เดินตามหลังเรามา”

“น้องได้ยินเสียงอะไรก็ไม่รู้”
อัวร์แย้ง “เราเดินเร็วออกอย่างนี้
ใครจะตามเราทัน”

“แต่เราควรจะหยุดเสียเดี๋ยว
หนึ่งนะ พี่ ใครเขาอาจจะหลงทาง
เขาอยากจะไปกับเราด้วยก็ได้นะ
ฟังซิ”

(อ่านต่อหน้า ๑๑๕)

สองพี่น้องผจญภัย

แต่แล้วก็ไม่ได้ยินเสียงอะไร เด็กทั้งสองจึงเดินต่อไป คริสตอฟ ออกจะเดินช้าสักหน่อยเพราะมัวแต่ เหลียวหน้าเหลียวหลัง คริสตอฟ รู้สึกแน่ใจว่าเสียงฝีเท้าตามหลัง มา ในที่สุดจึงร้องเรียกพี่ชายให้ หยุดอีก คราวนี้อวาร์ได้ยินชัดเจน ที่เดียวว่าเสียงเหมือนเสียงฝีเท้า หนักๆดังมาจากความมืดข้างล่าง แต่อวาร์ก็หัวเราะพูดว่า

“เห็นจะเป็นก้อนหินกลิ้งมอยู่ที่ ไหละมั้ง มาเถอะเราจะไปถึงบ้าน หลับนอนกันเสียที”

อวาร์พูดยังไม่ทันจบก็แลเห็น อะไรอย่างหนึ่งเคลื่อนไหวอยู่ข้าง หลังตรงหัวเลี้ยวทางเดิน สิ่งนั้นไม่ใช่ก้อน แต่เป็นร่างใหญ่หุ้มดำ ทะมึน เห็นเป็นเงาอยู่ในท้องฟ้า ร่างนั้นขยายใหญ่ขึ้น แล้วก็เลกลง บางทีก็แยกตัวเองแล้วก็มหายไป มันทำเสียงพัดฟาดออกมาเสียงดัง ลั่นแลวกระทบตندังสะเทือนเลื่อน ลั่นน่าสะพึงกลัว และรีบตรงไปดัก ขังทางสู่ช่องเขา ฟันธงทั้งสองตกใจ กลัวจนตัวชา เพราะร่างนั้นมันใหญ่ เกินกว่าหมีขนาดใหญ่ที่สุดเสียอีก เห็นแล้วก็คาดได้เลยว่าคงจะไม่ได้ มาดีแก่ตนแน่นอน ทันใดนั้นอวาร์ กับคริสตอฟก็ได้ยินเสียงร่างนั้น พึมพำ ไม่ช้าก็ฟังได้ชัดเจนว่า “ข้า ได้กลิ่นมุนัขนะ” ครู่หนึ่งก็เสียง พุดอีกว่า “คงอยู่ใกล้ๆนั่นแหละ” แล้วมีอีกเสียงหนึ่งว่า “หาดูซิ เรา อาจจะจับตัวมันได้”

ได้ยินเช่นนั้น ฟันธงทั้งสองไม่ คิดชีวิต เท้าเท้าจะพาไปได้ แต่ ไม่นานก็ได้ยินเสียงฝีเท้าหนักๆตาม

มาอีกแล้ว เสียงพัดฟาดดังใกล้เข้า มาทีเดียว เด็กทั้งสองเห็นว่าข้างหน้า ต่อไปคงไม่เป็นผลแน่ จึงต้อง รีบหาที่ซ่อน คนหนึ่งไปซ่อนอยู่หลัง พุ่มไม้ อีกคนหนึ่งไปซ่อนอยู่หลัง ก้อนหินใหญ่ ขณะนั้นเองร่างนั้นก็ หยด เสียงต่างๆหยุดไปครู่หนึ่ง แต่ แล้วก็ มีเสียงพัดดัง ออกมาอีกว่า “มันต้องอยู่แถวนี้จริงๆนะ” “ข้า เชื่อว่าข้าได้กลิ่นมันนะ” “เจ้าเห็น มันหรือ”

“เห็นซี แต่ตอนนั้นมันหายไ้ แล้ว” “แต่ข้าก็ยังได้กลิ่นมันอยู่ ใกล้ๆนั่นนะ” “เออใช่จะหาดู” เสียงผู้ใดตอบกันนั้น แสดงว่าร่าง นั้นมีหลายร่าง แต่ว่าเสียงนั้นช่าง เหมือนกัน รวากับว่าเป็นเสียง เดียวกัน

เมื่อเงียบเสียงลงและไม่มีเหตุ การณ์อะไรเกิดขึ้น อวาร์ก็เกิดอยากรู้ จึงค่อยๆแหวกกิ่งไม้ดูว่าสิ่งที่ไล่ตาม ตนมานานเป็นอะไรกันแน่ อวาร์ก็ แลเห็นเป็นร่ายสแห่งภูเข ซึ่ง มี ๓ ตนด้วยกัน แต่ก็แยก ไม่ออก เพราะดูเหมือนกัน ร่ายสทั้งสาม ขึ้นเบียดกัน แต่ละตนเออ้งเลื้อยอัน ใหญ่หุ้มดำมีเล็บแหลมยาวเกาะบ่า กัน ร่างของร่ายสนั้นสั้นม้อต้อ แต่มีขาใหญ่ยาว หัวอันใหญ่หุ้มดำ ของร่ายสทั้งสามไม่มีรูปมีร่าง มี แต่หูกระดิกแผลลึๆ ดูทงตัวแล้วก็ เห็นตัวร่ายสทั้งสามสูงเทียมยอดไม้ ที่เดียว ในท่ามกลางแสงจันทร์มัน ก็ดูมีสีเทาๆเหมือนกัน แต่มีผม ดำตรงแข็งเหมือนแปรงงอกออกมา จากกลาง แล้วยังมีเคราดำยาวเหมือน หางม้ายาวลงมาถึงเข่า ส่วนหัวนั้น ส่ายไปส่ายมาข้างโน้นที่ข้างนี้ที่ และขณะที่ร่ายสทำเสียงพัดพัด

อย่างอยากอาหาร มันก็ยื่นจมูกที่ กลมเป็นลูกบอล จนกระทั่งเขยวอัน ขาวโผล่ออกมาเหนือหนวดสีดำนั้น เห็นแล้วปากอวาร์ก็แห้งไปด้วย

ความกลัว แต่ก็ยังอยากดูว่าร่ายส ทั้งสามจะทำอะไรกัน และก็สังเกต เห็นได้ว่าแท้จริงร่ายสทั้งสามนั้นไม่ เหมือนกันทีเดียวนัก เพราะใน บรรดาร่ายสทั้งสามนั้น มีอยู่ตน เดียวที่มดวงตาดวงหนึ่ง ส่วนอีก สองตนมีแต่ใบตาเปล่าๆอยู่ตรง หน้าผาก ดวงตาเพียงดวงเดียวนั้น ใส่แจวเป็นประกาย โตเท่าจาน รองด้วย ร่ายสกรอกตานนั้นไปมา และแล้วก็มาจ้องจับอยู่ตรงที่อวาร์ ซ่อนตัวอยู่ “มันเห็นเราแล้ว” อวาร์ คิดพลางตัวก็สั่นจนพุ่มไม้สั่นไปด้วย ขณะนั้นเองอวาร์ก็แลเห็นอ้อมมืออัน ขาวใหญ่ของร่ายสตนแรกเออ้ม มาจะถึงตนอยู่แล้ว อวาร์ก็รีบโดด หลกจากที่ซ่อนตรงไปยังก้อนหินที่ น้อยชายซ่อนตัวอยู่ คริสตอฟก็ตัว สั่นอยู่ด้วยความกลัวเช่นเดียวกัน ร่ายสอีกสองตนก็เออ้งเลื้อยๆ คล้า แล้วก็โต้เถียงกัน ตนหนึ่งว่า “เจ้าจับมันได้แล้วหรือ” อีกตน หนึ่งว่า “จะจับได้อยู่แล้วทีเดียว แต่มันหลุดรอดไปได้” เสียงต่อว่า ดังมาว่า “เจ้าไม่คู่ให้ดูๆนั่น” “มันวิ่งหนีลงภูเขาไปแล้วละ” “ถ้า อย่างนั้นเอาลูกตามาให้ข้า ข้าจะจับ มันเอง”

ร่ายสตนแรกก็ควักลูกตา ขึ้น ส่งให้ร่ายสตนที่สอง ร่ายสเอา ลูกตาใส่ในใบตาของตน แล้วก็ เริ่มค้นหา จนกระทั่งตามาจับอยู่ ตรงที่ซ่อนของฟันธงทั้งสอง ซึ่ง ซ่อนไม่มิดชิดนัก เพราะปรากฏว่า ร่ายสนั้นร้องออกมาว่า “เจอะ

แล้ว” แล้วก็เอื้อมมือมาคว้าตัว แต่ ก็เจอะแต่ความว่างเปล่า เพราะพี่น้องทั้งสอง โดดหนีและแยกย้ายกันไปคนละทิศละทาง รากษสก็ถามว่า “จับได้ไหม” รากษสตนนั้นก็ตอบว่า “ไม่ได้หรอก มันวิ่งลงเขาไปแล้ว เอ้า เจ้าลองจับมันดูบ้างซิ” พูดแล้วรากษสตนนั้นก็คว้าลูกดาส่งให้รากษสตนที่สาม รากษสตนที่สามนั้นก็รับลูกดามาใส่ในเบ้าตาของตน แล้วก็มองไปรอบๆ และตาก็ไปจับที่คริสตอฟที่กำลังหลบซ่อนเขา รากษสตนนั้นก็บ่นออกมาว่า

“เจ้าไม่คุ้มกันให้ดีๆ ทำไมมันถึงซ่อนเขาไปได้” พูดแล้วก็คว้าลูกดาส่งคืนให้รากษสตนแรก ในระหว่างนั้นคริสตอฟได้แอบไปซ่อนอยู่หลังพุ่มไม้ รากษสจึงแลไม่เห็นเลยต้องคว้าลูกดาให้รากษสตนที่สามใหม่ พลังพูดว่า

“มันคงจะลงเขาไปแล้วละมัง ข้าไม่เห็นมันเลย”

รากษสตนกลางจึงพูดออกมาว่า “เจ้าทั้งสองไม่ได้เรื่อง ข้าเกือบจะจับมันได้แล้วที่เดี๋ยวนี้ ไหนส่งลูกตามาซิ” พูดแล้วก็เอื้อมมือไปรับลูกดา แต่ด้วยเหตุที่รากษสไม่มีนัยน์ตา จึงและอะไรไม่เห็น มือที่เอื้อมไป ไปกระทบลูกดาที่อยู่ในฝ่ามือ

รากษสตนแรก ลูกดาก็เลยหล่นลง ไปบนพื้น แล้วลงมือไปทางอัวร์ที่กำลังหาที่ซ่อนอยู่ อัวร์ตะปบไว้ได้อย่างว่องไว และรับเอาหมวกครอบเอาไว้เพื่อให้แน่ใจ รากษสทั้งสามก็เลยทะเลาะกัน ต่างถามกันว่า “เจ้าจับมันได้ไหม” “ก็เจ้าไม่ได้ส่งลูกตามาให้ข้า” “ทำไมจะไม่ส่งให้ ก็เจ้ารับเอาไปแล้วนี่นา”

“ข้าไม่ได้รับไป เจ้าไม่ได้ส่งให้ข้า” “ข้าก็ไม่ได้รับเอาไปเหมือนกัน” “ถ้าอย่างนั้นเจ้าต้องเก็บลูกดาเอาไว้แน่ๆเลย ฉะนั้นเจ้าต้องจับเจ้าคนนั้นได้แล้ว” “เปล่าแน่ข้าไม่ได้เก็บลูกดาไว้”

ถึงตอนนั้นอัวร์รู้ได้ว่าพวก รากษสทั้งสามนั้นหมดฤทธิ์แล้ว เพราะไม่มีลูกดา ยิ่งได้ยินรากษสทะเลาะกัน ยิ่งน่าขันอดหัวเราะไม่ได้ อัวร์เลยหัวเราะออกมา รากษสทั้งสามร้องขึ้นพร้อมกันว่า “นั่นไง มันอยู่นั่นไงละ ได้ยินไหม รับไปคูซิ” ทันใดนั้นเสียงพูดก็เงียบลง ครู่หนึ่งต่อมารากษสทั้งสามต่างปรารภกันด้วยความตื่นตระหนกว่า “ลูกดาของเราหายเสียแล้วละ” “จริงซิ หายไปแล้วละ” อัวร์พูดตอบ “มันอยู่ที่นั่นแหละ และข้าไม่มีวันคืนให้เจ้าหรอก” พูดแล้วก็วิ่งห่างออกไปหน่อย เพราะรากษสต่างหันหน้ามาทางเสียงของตน ให้แขนกวาดไปควานหาตัวอัวร์ ในที่สุดรากษสตนกลางก็พูดขึ้นว่า

“ก็นักดาให้ข้าเดี๋ยวนี้นะ ไม่เช่นนั้นเจ้าจะลำบาก เพราะข้าไม่ถึงกับต้องจับตัวเจ้าให้ได้หรอก เพียงแต่ข้าเอาหนวดไปโดนตัวเจ้าเท่านั้น เจ้าก็กลายเป็นหินเสียแล้ว”

“ไม่มีวันสำเร็จหรอก” อัวร์ร้องบอกอย่างมั่นใจ พลังถือลูกดารากษสวิ่งหนีไป รากษสก็วิ่งตามไปตามเสียงฝีเท้าที่ได้ยินจนเกราะปัดพองจนเจียนจะตามทันและจับตัวได้ อัวร์ก็เบี่ยงตัวหลบแต่บังเอิญก้าวพลาดล้มลง ในขณะนั้นเอง คริสตอฟวิ่งออกมาจากที่ซ่อน รากษสได้ยินเสียงดังก็หันกลับมาทางคริสตอฟทันที แล้ววิ่งตาม

คริสตอฟไป คริสตอฟวิ่งไป ๒-๓ ก้าวก็หยุด รากษสเลยพลาดตามไม่ทันทั้งอัวร์ทั้งคริสตอฟ ต้องหยุดยืนนิ่งอยู่นาน คอยฟังเสียงพลาจทำจุมูกฟัดฟัดไปพลาจ เด็กทั้งสองก็พลอยยืนนิ่งไปด้วย แทบจะไม่หายใจ เกรงรากษสจะได้ยินเสียงของตน

ขณะนั้นปรากฏภาพภูเขาเห็นรางๆอยู่ตรงท้องฟ้า เพราะฟ้าเริ่มจะสว่างแล้วด้วยแสงเงินแสงทอง รากษสต่างไม่สบายใจ จึงร้องออกมาว่า

“ขอลูกดาเรากันเถอะ ถ้าเราไม่มีลูกดาละก็เรากลับบ้านไม่ได้”

“เจ้าวิ่งไว้งั้นเร็ว เจ้าไม่ต้องกลัวเราหรอก ก็นักดาให้เราเถอะ”

“ถ้าไม่มีลูกดาเราจะตาย แต่เจ้าได้ไว้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร”

เด็กทั้งสองนั่งเงียบไม่ตอบ ระหว่างนั้นคริสตอฟค่อยๆกลานไปหยุดใกล้ๆกับอัวร์ รากษสตนกลางพูดขึ้นว่า

“ก็นักดาให้เราเสียเถอะ แล้วเราจะให้รางวัลเจ้าอย่างงาม ข้าจะให้ทองแก่เจ้าอย่างงามเท่าที่เจ้าจะขอเอาไปได้ คูซิ” พูดแล้วก็สั่นหนวดดำยาวนั้น มีแท่งทองร่วงลงมาดังกริ้งๆจนกระทั่งกองอยู่เป็นกองโต

เห็นความอสังขารขึ้นแล้วคริสตอฟถึงกับกระซิบบอกพี่ชายว่า “ก็นักดาให้มันเสียเป็นใจ เพื่อเราจะเอาทองนั้นมาซื้อเรือสักลำให้ใหญ่ที่สุดเลย” แต่อัวร์สั่นหัวกระซิบตอบว่า “ถึงอย่างไรมันก็ต้องเป็นของเรา คอยดูไปซิ” ท้องฟ้าเริ่มสว่างๆ เป็นสีเทาๆ แล้วก็สว่างขึ้นๆ รากษสก็พูดอีกว่า

“ทุกอย่างจะเป็นของเจ้า ถ้าเจ้าคนลูกตาให้เรา แต่เร็วเข้าเถอะ ก่อนที่จะสายเกินไป”

พูดยังไม่ทันขาดคำ แสงทองก็ปรากฏขึ้นเหนือภูเขา ทันใดนั้นเองรากษสทั้งสามก็เปลี่ยนรูป และยังไม่ทันที่ดวงตะวันจะโผล่พ้นขอบฟ้า ก็ปรากฏเป็นก้อนหินสามก้อนตั้งขวางทางอยู่ หินนั้นสูงเทียมยอดไม้และพิกันและกันอยู่ทั้งสามก้อน มีหม่อมมอสคลุมอยู่หนาและในหมวกของอวาร์ที่มีลูกตารากษสก็มีแต่ก้อนหินสีขาวกลมเกลี้ยง ทองที่กองอยู่นั้นหายไปในไม่เห็นร่องรอย♥

เอลวิส เพรสลีย์ กับวงการศึกษาศาสตร์

การณเอลวิส (Elvis Phenomenon) และจะศึกษาเรื่องอิทธิพลของเขา ที่มีต่อบุคคลและวัฒนธรรมปัจจุบัน”

โครงการวิจัยของศาสตราจารย์ ทาร์ป สำเร็จเรียบร้อยออกมาเป็นหนังสือชื่อ Elvis: Images and Fancies เมื่อปลายปี ๒๕๒๒ รวมเวลารวบรวมกันกว่าทศวรรษกว่า

หนังสือเล่มนี้ได้รวมงานค้นคว้าของอาจารย์และนักวิจัยที่ศึกษาเรื่องเอลวิสในด้านต่างๆ กันมากมาย กล่าวโดยสังเขปได้ดังต่อไปนี้

โจน เคิร์กบี้ (Joan Kirkby) อาจารย์ชาวอเมริกัน ซึ่งไปสอนวิชาวรรณคดี อังกฤษและอเมริกันที่มหาวิทยาลัยแมกเควอรี (Macquarie) ซิดนีย์ ออสเตรเลีย เปรียบเทียบเอลวิสกับตัวละคร ในวรรณคดีอเมริกันหลายเรื่อง แล้วสรุปว่า

“ส่วนหนึ่งแห่งความสำคัญและอิทธิพลอันยาวนานของเอลวิสมีได้ อยู่ที่ว่าเขาพลิกประวัติศาสตร์ หรือประวัติศาสตร์ ดังที่ เกรล มาร์คัส

(Greil Marcus) ได้กล่าวไว้เท่านั้น แต่ความสำคัญของเขาอยู่ที่ว่าเขาคือ ‘ตัวประวัติศาสตร์ซารอย’ เขาคือเทพนิยายอเมริกันเขาคือเขาวัวรุ่มรุ่มมดตะแห่งวัฒนธรรมอเมริกัน ทรงไว้ซึ่งความงาม ความบริสุทธิ์ และความมีอารมณ์ดี เช่น Billy Budd ตัวละครของ Melville ทรงไว้ซึ่งเสน่ห์ทั้งทางร่างกายและทางอารมณ์ เช่นเดียวกับ Donatello ตัวละครของ Hawthorne ทรงไว้ซึ่งความเป็นกันเองและอ่อนไหว เช่นเดียวกับ Daisy Miller ตัวละครของ James และทรงไว้ซึ่งความพอกพองใจที่ได้ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่า แบบเดียวกับ Dick Diver ตัวละครของ Fitzgerald”

สตีเฟน อาร์ ทักเกอร์ (Stephen R. Tucker) นักศึกษาปริญญาเอกสาขาประวัติศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยทูเลน (Tulane University) ดำรงความคิดเห็นและความเปลี่ยนแปลงของความคิดเห็นที่สื่อมวลชนมีต่อเอลวิส ตั้งแต่ปี ๑๙๕๖ จนถึงปี ๑๙๖๕ เขาสรุปว่าสื่อมวลชนไม่เคยรู้เลยว่าเอลวิสแท้ๆ เป็นอย่างไร และไม่คอยชอบเขียนถึงเอลวิสในทางที่ดี แม้แต่ตอนที่ใกล้จะตาย แต่อย่างไรก็ตาม ความคิดเห็นเกี่ยวกับเอลวิส ก็เปลี่ยนไปจากแรกอย่างชนิดหน้ามือเป็นหลังมือ แต่สิ่งพิมพ์ที่ออกมาในระยะหลังๆ แทนที่จะทำให้ภาพเอลวิสกระจางขึ้น กลับยังทำให้สับสนไม่รู้ว่าเอลวิสเป็นอย่างไรมาอีกชั้นอีก ศาสตราจารย์ ทาร์ปช่วยสรุปให้ว่าเหมือนกับพยายามได้เปิดหน้า “ไอ้โม่ง” แห่งวัฒนธรรมอเมริกัน

ลินดา เรย์ แพรตต์ (Linda Ray

Pratt) ศาสตราจารย์วิชาภาษาอังกฤษ แห่งมหาวิทยาลัยเนบราสกา-ลินคอล์น (Nebraska-Lincoln) ซึ่งบ้านเดิมอยู่ที่มิสซิสซิปปี และเคยเป็นสมาชิก ‘แฟนคลับ’ ของเอลวิส เมื่อปี ๑๙๕๖ ได้กล่าวถึง เอลวิส กับเอกลักษณ์ของเขาได้

ทั้งศาสตราจารย์ แพรตต์ และอีกหลายคน ได้กล่าวถึงความสำคัญของเอกลักษณ์ของเขาได้ ที่ปรากฏอยู่ในตัวเอลวิส กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างเอลวิสกับการสื่อมวลชน กล่าวถึงอิทธิพลของเพลงสวดที่มีต่อเพลงและชีวิตของเขา รวมทั้งอิทธิพลทางด้านศาสนา เพลงคันทรี่ เพลงของชาวผิวดำ และเพลงพื้นบ้าน ที่มีต่อทั้งชีวิตและศิลปะของเอลวิส ได้มีการกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพลงของชาวผิวขาวกับเพลงของชาวผิวดำ แล้วก็ต่อ ยอดไปถึงอิทธิพลของบัลลาด ดูเหมือนว่าวงการเพลงแนวลิต จะไม่ยอมรับเอลวิส เพราะคาราเพลงของแนวลิต ไม่ชอบจังหวะของเอลวิส ทั้งๆ ที่ในสมัยแรกๆ ก็เคยยอมรับ

ริชาร์ด มิดเดิลตัน (Richard Middleton) อาจารย์วิชาดนตรี แห่งมหาวิทยาลัยเปิด (Open University) ประเทศอังกฤษ และผู้แต่งหนังสือชื่อ Pop Music and The Blues ได้กล่าวถึงวิธีการร้องเพลงของเอลวิส

บิล ซี. มาโลน (Bill C. Malone) รองศาสตราจารย์วิชาประวัติศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยทูเลน ผู้แต่งหนังสือชื่อ Southern Music / American Music ได้กล่าวถึงเอลวิสจากสายตาของนักประวัติศาสตร์เพลงคันทรี่

ชาร์ล ว็อล์ฟ (Charles Wolfe)

DECLARATION OF INTEREST

(นิทานจีน)

123

ถ้าการพัฒนาหมายถึงการให้การศึกษาอย่างดี การเปิดโอกาสให้หญิงทำงานได้ทุกแขนง การประกันแรงงานได้ให้ได้รับเท่าเทียมชาย การจัดหาหน่วยดูแลเด็กเล็กเพื่อให้หญิงพ้นภาระจากการเลี้ยงดูบุตรในขณะที่ทำงาน นั่นคือการพัฒนาสภาพสังคมโดยส่วนรวมเพื่อสามารถสกัดพลังงานที่มีประสิทธิภาพจากประชากรเพิ่มขึ้น เพิ่มจำนวนผู้มีความรู้เพิ่มขึ้น ขณะเดียวกันก็เป็นการพัฒนาเยาวชนของชาติไปในตัวคือเด็กเล็กจะไม่ต้องถูกละทิ้งเมื่อบิดามารดาออกไปทำงาน เพราะจะมีผู้ช่วยเลี้ยงดูอบรมเป็นอย่างดี

และถ้าการพัฒนาหมายถึงการประกันความปลอดภัยจากการถูกข่มขืน การถูกขูดรีดใช้แรงงานอย่างไม่เป็นธรรม หรือการข่มขืนมิให้หญิงถูกล่วงละเมิดไปอยู่ในอาชีพบางประเภท นั่นก็หมายถึงการพัฒนามาตรการสร้างความปลอดภัยภายในประเทศให้ทุกคนแก่บุคคลโดยส่วนรวม และเป็นการยกระดับศีลธรรมจรรยาของบุคคลภายในประเทศให้ดีขึ้น

ในทำนองเดียวกัน ถ้าการให้สิทธิเสมอภาคแก่สตรีหมายถึงการที่ชายจะต้องให้เกียรติหญิงมากขึ้นชายจะต้องเปิดโอกาสให้หญิงทำงานคู่เคียงกับตนมากขึ้น หรือสามจะต้องช่วยรับภารกิจภายในครอบครัวเท่าเทียมกับภรรยามากขึ้น นั่นก็มีใช่เป็นเพียงการพัฒนาหญิงฝ่ายเดียวเท่านั้น หากแต่ยังเป็นการสร้างความผสมกลมกลืนของการอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์สองเพศในสังคม จะมีอะไรน่าชื่นชมยิ่งกว่าการที่มนุษย์ในสังคมอยู่ร่วมกันด้วย

ความรัก ความเข้าใจกัน และความเห็นอกเห็นใจกัน

มนุษย์ทั้งชายและหญิงหากได้อยู่ในสังคมที่มีสภาวะแวดล้อมดีเยี่ยมเช่นนั้นแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผลงานสร้างสรรค์ของเขาทั้งสองเพศจะต้องเพิ่มพูนขึ้นอย่างไม่มีวันยุติ - จบ -

เทวีแห่งดวงจันทร์

ได้พบหญิงสาวสกุลสูงเข้าผู้หนึ่งชื่อจางโอ จางโอมือขอเสียงอย่างไม่มีผู้ใดเทียบเท่าทั้งในเรื่องความงามและสติปัญญา ไชวอเห็นความงามของหญิงสาวแล้วอดหลงใหลไม่ได้ จึงขอให้เจ้าเมืองจัดการส่วยให้ตน และก็ได้สำเร็จไม่ยากนัก เพราะจางโโอก็นิยมในความเก่งกล้าของไชวออยู่แล้ว

ไชวอเป็นพรานล่ากระต่าย เขาจำเป็นต้องเข้าไปล่ากระต่ายกว่าจะกลับถึงบ้านได้กินอาหารเย็นก็พอดมืดค่ำ ในระหว่างที่ไชวอไม่อยู่บ้าน จางโโอก็ทำงานบ้านไปเป็นเช่นนั้นเรื่อยมา จนกระทั่งวันหนึ่งไชวอกลับมาพร้อมกับชายหนุ่มมาด้วยคนหนึ่ง ไชวอแนะนำว่าชื่อเป้งเม้งเป็นผู้ที่มาฝากตัวเป็นศิษย์เพียงเห็นแวบเดียว จางโอก็รู้สึกไม่ชอบหน้าชายหนุ่มคนนั้นตั้งแต่แรกเห็นทีเดียว เพราะว่าความเสแสร้งและรอยยิ้มอันปรุงแต่งขึ้นกลบไหวพริบความเฉลียวฉลาดของชายหนุ่มคนนั้น ทำให้จางโอื่เกืองแค้นเป็นที่สุดก็ออกทักท้วงที่เป้งเม้งมาใกล้ตน จะต้องจับตามองอย่างกบจะกลืนกิน

วันหนึ่งไชวอออกไปล่าสัตว์ในป่าเร็วกว่าเคย จางโอก็รู้สึกเบื่องานบ้าน จึงได้ออกไปเดินเล่น

ในท้องทุ่ง หิ่งเสียงนกร้องและเผ่าคนล่าในยามเช้าที่เป็นประกายส่องอยู่ตามดอกหญ้า ขณะที่จางโอดินลับเลาะไปตามลำธารที่ไหลไปสู่น้ำ ก็รู้สึกว่ามีคนเดินตามมา เมื่อหันไปก็ปรากฏว่าคนที่เดินตามมานั้นหาใช่ใครอื่นไม่ เป้งเม้งนั่นเอง เป้งเม้งยิ้มให้จางโอ้อย่างแฉะชื่นส่วนตาก็มองดูนางตั้งแต่หัวถึงเท้า จางโอเห็นเช่นนั้นก็รีบวิ่งกลับบ้านเหมือนนกตกคน ไม่ยอมพูดกับเป้งเม้งทวนตามมา และร้องบอกให้นางหยุดพูดกันก่อน

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา จางโอก็ได้พยายามอยู่ห่างจากเป้งเม้งเข้าไว้ ระหว่างไชวอไม่อยู่บ้าน จางโอไม่ค่อยได้ออกไปนอกบ้านแต่ลำพัง เกรงว่าเป้งเม้งจะล่อโอกาสเข้ามาใกล้ตน วันหนึ่งไชวอเข้าไปแต่เช้าตรู่ เป้งเม้งติดตามไปด้วย ครั้นตกอากาศทั้งสองก็ไม่ได้กลับมากินอาหารเย็นอย่างเคย จางโอดูร้อนใจเป็นห่วงสามจึงออกไปคอยสามกลับบ้านอยู่ที่นอกบ้าน

คืนวันนั้นเป็นคืนวัน ๑๕ ค่ำ เดือนแปด (ของจีน) ซึ่งตกเข้ากลางฤดูใบไม้ร่วง ดวงจันทร์ทนมมาจากเหลี่ยมเขาส่องแสงขาวนวลแจ่มกระจ่าง จางโอมองดูดวงจันทร์พลางเกิดความคิดปรารถนาอันประหลาดว่า

“เราจะมีความสุขสักเพียงไหนหนอถ้าได้ขอสวญจันทร์ขึ้นไปยังปราสาทแก้วผลึกของดวงจันทร์ที่ซึ่งเราจะได้พบปะกับบรรดาเทพธิดานางฟ้า และจะได้เฝ้าดูเทพกระต่ายหยกตำยาอายุวัฒนะด้วยคทาทองภายใต้ต้นอบเชยด้วย”

จางโอดูอยู่ในห้วงแห่งความฝัน ทำให้เห็นภาพปราสาทแก้วผลึก

ของดวงจันทร์ โผล่ขึ้นมาเบื้องหลัง
เมฆที่เป็นปุยขาว ทันใดนั้นเอง
จำโอกร์ก็รู้สึกตัวสะตุงตันจากความ
ฝัน เมื่อมองมาแต่บ่า ครันหัน
กลับมามดู จำโอกร์ต้องตกใจอย่าง
สุดขีด เมื่อแลเห็นเป้งเม้งมาขึ้น
อยู่ข้างหลัง จำโอกร์ตกใจกลัวจน
หน้าชาด พยายามจะวิ่งหนีแต่เข้าไป
ยังไม้ต้นที่จำโอกร์จะหนีหลังวิ่งหนี
เป้งเม้งก็ได้อ้อมมือโอบรอบคอนาง
พรางกระซิบว่าตนได้ประหารโฮ่ว
เสียแล้ว เพื่อประโยชน์ของตนและ
นาง จำโอกร์ก็โกรธทั้งกลัวแทบจะ
เป็นบ้า พยายามสะบัดตัวให้พ้นมือ
ของเป้งเม้งอย่างสุดความสามารถ
แล้วกรอกรุด ๆ ลงจากเนินไป
อย่างรวดเร็วไม่ผิดลูกธนู แต่พอ
ถลันเข้าไปในบ้าน ก็ปรากฏว่าเป้ง
เม้งได้มายืนที่นั่นก่อนแล้ว และได้
ปิดประตูเสียด้วย กันไม่ให้นางหนี
ไปได้

เมื่อเห็นตนตกอยู่ในกำมือของ
เป้งเม้งเช่นนั้นแล้ว จำโอกร์ก็
ทอดอาลัย จึงได้คิดฆ่าอาชญาชนเขา
ไปอีกหนึ่ง ด้วยความหวังว่าจะได้
กลายเป็นผู้ไม่รู้จักตายไปในทันที
จะได้พ้นจากเงื้อมมือของเป้งเม้ง
เพียงครั้งเดียววิเศษนั้นก็ออกฤทธิ์
และเหมือนใบไม้ในฤดูใบไม้ร่วงที่
ถูกลมพัดหมุนคว้างอยู่ จำโอกร์ก็
คิดว่าตัวเองลอยได้และได้เหาะขึ้น
ไปบนท้องฟ้าอย่างรวดเร็ว เพียงพริบ
ตาเดียวก็ได้มาถึงปราสาทแก้วผลึก
ของดวงจันทร์ ทันทีเมื่อมีผู้
ประหารสามของนางได้ และจำโอกร์
ก็ได้มาเป็นเทวแห่งดวงจันทร์ และ
วันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือนแปด คนจีนก็
ได้ถือเป็นวันไหว้พระจันทร์ นับแต่นั้นมา ♥

ตอบปัญหา

อย่างน้อยก็ไม่ได้ในทันที ทั้งนี้ไม่ใช่
เรื่องของข้อที่ว่าคุณไม่มีการศึกษาม
ตระกูลอะไรอย่างที่คุณเอาไปคิดน้อย
ใจนั้นเท่านั้น คุณก็ได้ประจักษ์ด้วย
ตนเองแล้วถึงปฏิกิริยาของบรรดา
ลูกๆ ของเขานั้นแหละคือเหตุผล
สำคัญ ลูกๆ ของเขาคงจะไม่เกลียด
คุณ เพราะเขาใจว่าความตั้งใจและ
เต็มใจที่คุณได้ให้แก่การรับใช้เขานั้น
เป็นสิ่งที่เขาก็ยอมรับ แต่จะให้เขา
ทำใจยอมรับคุณขึ้นในตำแหน่งแม่
เลี้ยงโดยทันที (หรือแม้จะต่อไปอีกใน
กาลข้างหน้าก็ตาม) คงเป็นสิ่งที่ยาก
คุณจึงจำเป็นต้องยอมรับ
สภาพเดิมในครอบครัวนี้ไปก่อน
ความดีและความจริงใจของคุณจะ
ทำให้เขายอมรับคุณได้เองในไม่ช้า
ในฐานะภรรยาของคุณพอ ไม่ใช่ใน
ฐานะแม่เลี้ยง

ในฐานะภรรยาของคุณพอ คุณจะต้อง
ไม่เปลี่ยนแปลงอะไรทั้งสินจาก
ที่เป็นอยู่เดิมนั้น ทางนี้อาจให้พวก
ลูกๆ เขาสร้างความรู้สึกรู้สึกได้ว่าคุณ
มิได้มาแย่งชิงเปลี่ยนแปลงอะไรใน
ชีวิตในครอบครัวของเขาไป

แต่ในฐานะหญิงที่ให้คุณชายได้
รับเป็นภรรยา คุณอาจจะต้องระงับ
แรงอ่อนหรือความน้อยใจที่มีอยู่
และที่บอกว่าไม่ได้ปฏิบัติอะไรเป็น
พิเศษ รวมทั้งไม่ได้ทำอะไรเพื่อ
เอาอกเอาใจนั้นเสีย ตรงกันข้าม
คุณควรจะรับใช้และให้ความ
อบอุ่นแก่คุณผู้ชายเป็นพิเศษ ซึ่ง
'จินตนา ๒' ไม่อาจบอกได้ว่าเป็น
อะไร เพราะขึ้นอยู่กับการปฏิบัติ
ประจำที่กระทำอยู่แล้ว ระวังแต่
เพียงว่าการกระทำทางนี้จะต้องไม่
เกินงามและออกหน้าออกตาจน

กระทั่งขัดหูขวางตาทุกๆ เขา

พูดมาจนถึงเพียงนี้แล้ว ไม่
ทราบว่าจะพอทำให้คุณวิชาเข้าใจ
ได้บ้างหรือเปล่าว่าแท้ที่จริงแล้ว
อนาคตของคุณมิได้อับเฉามืดมน
มากเท่าที่คุณกังวล คุณจะต้องใช้
ความอดทน เอาความดีและความ
จริงใจของคุณเข้าสู่

หวังว่าคงเข้าใจว่า สิ่งที่คุณคิด
อยู่ในใจขณะนี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง
การจดทะเบียนสมรสก็ดี การแสดง
ความเอาอกเอาใจจากคุณผู้ชาย
ตลอดจนเรื่องเงินที่เขาให้คุณใช้จ่าย
ก็ดี เหล่านี้เป็นสิ่งที่คุณไม่ควรจะ
เอาขึ้นมาคิดหรือใช้เป็นเครื่องต่อรอง
ในกรณีใด สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ควร
จะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นอยู่
เรื่อยๆ

ทำใจของคุณเสียให้ได้ว่า การ
ที่คุณยอมรับสภาพการเป็นภรรยา
ของคุณชายซึ่งอายุแก่กว่าคุณขนาด
เป็นพ่อได้ เป็นด้วยความปลงใจ
ของคุณเอง เพราะคุณมองเห็น
ความดีและมองหาหลักประกันความ
มั่นคงของคุณในอนาคต

'จินตนา ๒' ก็เชื่อว่าความดี
ของเขาควรจะเป็นสิ่งที่ทำให้คุณเกิด
ความรักภักดีในตัวเขาได้ ไม่ใช่
เพียงความหวังที่จะได้หลักประกัน
ซึ่งอย่างไรเสียเชื่อว่าเขาก็จะไม่ล้ม
ที่จะคิดถึง

แต่อย่าให้ความหวังที่ว่าเขาจะ
ต้องยกย่องคุณออกหน้าออกตาเป็น
ภรรยาทางการมาทำลายความรู้สึก
ที่ดีที่มีเป็นทุนต่อกันไว้นั้นเสีย

คุณยังคงความหวังได้ในทุก
ด้าน แต่เชื่อว่าความฉลาดและมี
เหตุผลของคุณจะบอกให้คุณรู้ได้ว่า
ควรตั้งขอบเขตไว้เพียงไหน ♥

126

ภาษาเหนือยังมี คำปึง = แผลงมุม
ซึ่งภาษาล้านนอไม่ได้ใช้ ภาษาพม่า
เรียก กิ่ง ก้าว

ข้อที่ ๖ จะนำหน้าก็มี ภาษาเหนือ
มี จะขาบ (= ตะขาบตัวใหญ่) กับ
จะเข็บ (= ตะขาบตัวเล็ก) ภาษา
พม่าเรียก จี^๑เล็บ^๑ (= ตะขาบ)
ส่วนสัตว์อื่น ๆ ก็มี จี^๑แต้น (= ต๊ก
แต้น) และที่มีคำ แมง^๒ (= แมลง)
นำหน้าด้วยก็มีก็ แมง^๒จี^๑ล่าง^๒
= แมลงปอ แมง^๒จี^๑ลือ = จิงหรีด
(จือลือ กัว) ภาษาเหนือออกเสียง
จิก กอตกแต้น เรียก จิกแต้น และ
ช้อนได้แก่ จิกกิม = จิงจก จิก
กะเลื่อ = จิงเหลน จิกก่า = กิงก่า
ภาษาอีสานออกเสียงเป็น จิกมีหลาย
ข้อด้วยกันโดยเฉพาะช้อนแมลงคือ
จิกนาก้อม (= แมลงคล้ายจิงหรีด)
จิกนัย หรือ จิกนัยมู (= จิงหรีดโป่ง
หรือจิงโกร่ง) จือลือ (= จิงหรีด)
จิกบม (= แมลงพวกจิงหรีดแต่ตัวโต
กว่า) จิชอน (= แมงกะซอน) นอก
จากจะนำหน้าช้อนแมลง ก็ยังมี จี^๑นำ
หน้าสัตว์อื่นได้แก่ จี^๑แบ (= จระเข้)
ภาษาพม่าเรียก แบ^๑ เป็นจระเข้
ชนิดหนึ่งมีขนาดเล็ก เรียก เง็กแบ^๑
ก็มี ส่วนจระเข้ทั่วไป เรียก เง็ก
(= งู)

ภาษาภาคกลางเรียกเป็นจระเข้
และก็มีคำจะกวด จะเข็บ จะขาบ
แต่ออกเสียงเป็น ตะก็มี จระเข้ ก็
เรียกเป็นตะเข้ และยังมีตะโขงสัตว์
จำพวกเดียวกัน ตะกวด ตะเข็บ
ตะขาบ ก็ออกเสียงได้ คำตะกวด
หรือจะกวดอาจได้มาจากภาษาเขมร
ทรอกวด (เขียน ทรกวด) แต่มอญ

ก็ออกเสียงคล้ายกันคือ เตยะโก็ด
(เขียนทโก็ด) แต่ได้ใส่คำ โครธ อัน
เป็นคำภาษาบาลีสันสกฤตไว้ด้วย
เป็น โครธาโก็ด (ออกเสียงเทวะ
เตยะโก็ด) คำที่มี ตะ นำหน้าจึงอาจ
ได้มาจากคำภาษาอื่น หรืออาจร่อน
เสียงมาจากคำ ตัว ส่วนที่ออกเสียง
เป็น จี^๑ น่าจะถือเป็นการกลาย
เสียงจาก ตะ ยิ่งกว่า จะ กลายเสียง
เป็น ตะ และ จะ จัก หรือ จี^๑ ใน
ภาษาล้านช้างต้น อาจได้มาจาก
เหตุผลเดียวกันกับเป็นได้ (ยังมีข้อ)

เสียงยามคำ

“แต่เมื่อนั้นไข้อย่างหนึ่ง ก็ข้า
พระองค์จะไม่ขอยู่ในพระราชวัง
ต้องขอให้เจ้าชายทั้งสององค์มา
เรียนที่กระท่อมของข้าพระองค์
ทุกวัน”

เงื่อนไขนั้นออกจะแปลกไม่เคย
มีมาก่อน เพราะเท่าที่เคยบรรดาครู
แม่จะเลิกลอยที่สุดก็ยังต้องอยู่ในวัง
และต้องพร้อมที่จะสอน ไม่ว่าเวลา
ใดก็ตามที่ศิษย์ต้องการจะเรียน แต่
เนื่องจากสุลต่านทรงเลื่อมใสใน
ความสามารถของเอล ฮาลูจึงโปรด
ให้เป็นไปตามเงื่อนไขนั้น

การสอนเป็นไปอย่างได้ผลโดย
รวดเร็ว เจ้าชายผู้เยาว์ทั้งสอง
องค์ที่เคยถูกครูตามใจมา เคย
ล้อเลียนครู ครูไม่เคยบังคับให้ศิษย์
เรียนได้ เพราะศิษย์ไม่สนใจเรียน
ก็กลับมาสนใจในการเรียนที่ยาก
ยิ่งกว่า ทั้งนี้เพราะครูใหม่ได้เปิดตา
ศิษย์ให้เห็นโลก ยิ่งเรียนมากเจ้าชาย
ทั้งสองยิ่งอยากรู้มากขึ้น ไม่นาน
เจ้าชายทั้งสองก็ทรงทั้งเด็กอายุ
รุ่นราวคราวเดียวกันเสียหลุดลุ่ย

และอาจจะเรียกได้ว่าเป็นสิ่งอัศจรรย์
จริงๆทีเดียว

พระราชาทรงปัดยินดีเป็น
ล้นพ้น ตรึงกันข้ามกับวิเชียร ยิ่ง
สุลต่านโปรดให้โอรสทั้งสองทรง
แสดงวิชาความรู้ที่ได้อาเรียนมา
และสุลต่านยังสรรเสริญเอล ฮาลู
มากเท่าไร วิเชียรก็ยิ่งริษยาเอล
ฮาลู มากเท่านั้น เพราะถ้าครูใหม่
ของเจ้าชายวิเศษอย่างนั้นมีปัญญา
หลักแหลมเช่นนั้น จะมีอะไรไป
ขัดขวางสุลต่านไม่ให้ตั้งเอล ฮาลู
เป็นวิเชียรแทนตน เพราะฉะนั้น
จึงต้องกำจัดเสีย เอล ฮาลูเสียก่อน

นับแต่นั้นมาวิเชียรก็ทำทุก
อย่างที่จะทำให้สุลต่านเกิดความ
แกล้งใจสงสัยในตัวเอล ฮาลู
วิเชียรทูลว่า “จริงนะพะยะคะ เอล
ฮาลูนั้นเป็นครูที่ฉลาดหลักแหลม
ที่สุดที่ข้าพระองค์ได้เคยรู้จักมา แต่
เราจะรู้ได้อย่างไรว่า ปัญญาความ
ฉลาดของเขามาจากไหน ได้มา
จากพระผู้เป็นเจ้าหรือได้มาจากผี
ปิศาจ และถ้าปรากฏว่าโอรสของ
พระองค์เกิดไปเป็นสานศิษย์ปิศาจ
เข้า พระองค์จะตรัสว่าอะไร”
สุลต่านไม่ค่อยสนใจในคำเตือนของ
วิเชียร แต่ว่าความสงสัยก็ได้ก่อตัว
ขึ้นมาในพระทัยของสุลต่านบ้าง
แล้ว

วันหนึ่งเมื่อเจ้าชายทั้งสอง
เสด็จกลับถึงพระราชวังเร็วกว่าปกติ
ทันเวลาเสวยอาหารกลางวัน สุลต่าน
ทรงสังเกตเห็นโอรสทั้งสองแทบจะ
ไม่ได้เสวยอะไรเลย แม้จะทรง
เลือกเนื้อหนังงามๆราคาแพงมา
รสจัดที่สุด แต่เจ้าชายทั้งสองได้
แต่ผลักจานอาหารไปทางหนึ่ง

เหมือนดังว่าไม่สนพระทัยอาหารเลย
สุดด้านจึงตรัสว่า

“นี่หมายความว่าอย่างไร ไม่
อยากอาหารเลยหรือ หรืออาหาร
อย่างดีที่สุดสำหรับพระราชินีไม่ดีพอ
สำหรับลูก”

“เรา...เราไม่หิวจริงๆ” โอรส
ทูลตอบเป็นเสียงเดียวกัน

“อะไรไม่หิว ทำไม่ถึงไม่หิว”

“ลูกต้องทูลความจริง” โอรส
องค์ใหญ่ทรงสารภาพ “ว่าเราได้กิน
อาหารที่บ้านครุมาแล้ว เป็นอาหาร
ที่อร่อยมีรสประหลาดจนกระทั่ง
เมื่อเรากลับมาถึงวังแล้ว เราไม่
อยากอาหารอะไรอีกเลยพะย่ะค่ะ”

“จะเป็นไปได้อย่างไร”

สุดด้านตรัสอย่างแปลกพระทัย
“พอมัพ่อครัวที่เก่งที่สุดในประเทศ
มีแกะและไก่ที่อ้วนที่สุด ผักที่สด
ที่สุด ผลไม้ที่หวานที่สุด รวมทั้ง
น้ำผึ้งอีกเล่า ถ้วนมาแต่ห้องเครื่อง
ของพ่อทั้งนั้น แล้วครุยาจนของ
ลูกถึงจะฉลาดหลักแหลมอย่างไร
ก็ตาม จะมีอาหารดีกว่าพ่อได้
อย่างไร”

“ครุเป็นผู้ใหญ่ยังพะย่ะค่ะ”

เจ้าชายของคินน้อยทูล “ครุไม่จำเป็นต้อง
ซื้อเนื้อซื้อผักหรือซื้ออินทผลัมแล้ว
ไม่ต้องหุงต้มอะไรด้วย เพียงแต่เอา
เลียบเขยที่กำแพงเท่านั้น เศษปุน
สองสามชิ้นในอุ้งมือครุนั้นมีรส
หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งป่าหรืออินทผลัม
เสียอีกพะย่ะค่ะ เวลาเราเรียนบท
เรียนของเราได้ดี ครุเอาสิ่งนั้นมาให้
เราเสมอ”

“แปลกยิ่งกว่านั้นอีกพะย่ะค่ะ”

โอรสองค์ใหญ่ทูล “เศษปุนนั้นไม่
แต่จะมีรสอร่อยแล้ว แต่ยังดีเหมือน

จะให้แรงกำลังแก่เรามากด้วย ลูกไม่
เคยเหนื่อยเวลาทำงาน แล้วก็ไม่เคย
เบื่อเวลาเรียนหนังสือ ทั้งจริงแล้วถ้า
เลือกได้ ลูกจะไม่แตะต้องอาหาร
ธรรมดาๆอีกเลย”

สุดด้านไม่ตรัสว่าอะไรใน
เรื่องนี้อีก ครั้นโอรสทั้งสองเสด็จไป
แล้ว กลับทรงปรึกษากับวิเชียรศรีศร
ถามว่า “ฟังเรื่องนั้นแล้วเห็นเป็น
อย่างไร” เวลาที่วิเชียรศรีศรคอยอยู่
นานแล้วก็ได้มาถึง วิเชียรทูลว่า
“นี่แหละเป็นสิ่งที่ข้าพระองค์กลัว
กลัวว่าอาจจะเป็นการกระทำของฝิ
บสาก็ได้ ถ้าเป็นเช่นนั้นโอรสของ
พระองค์จะต้องตกอยู่ในระหว่าง
อันตรายอย่างไม่ต้องสงสัย”

สุดด้านทรงลงเลพระทัย ใน
ที่สุดก็ตรัสออกมาว่า “ครุคนนั้นต้อง
ไม่ใช่คนธรรมดาสามัญแน่ๆเลย
ถ้าเขาไม่ใช่คนบุญก็จะต้องมีส่วนเกี่ยว
ข้องกับฝิบสาก็”

“เอล ฮาลูไม่ใช่คนบุญหรือ
พะย่ะค่ะ” วิเชียรทูลค้าน “ถ้าเป็น
คนบุญก็ต้องไม่กลัวที่จะอยู่ในพระ
ราชวัง คนบุญคงไม่ทำให้เศษปุน
ในกำแพงกลายเป็นอาหารขึ้นมาได้
นั่นมันเป็นศิลปะของพวกฝิบสาก็
หรือพะย่ะค่ะ”

“เป็นมายาการ” สุดด้านทรง
ยอมรับ “แต่มายาการอาจดีก็ได้ร้าย
ก็ได้ ลูกข้าแข็งแรงขึ้นฉลาดขึ้น
ทุกวันๆ”

“แต่ข้าพระองค์กลัวสาบานได้
ว่า มายาการนั้นเป็นมายาการร้าย”
วิเชียรทูลยืนยันอย่างหนักแน่นทั้งๆที่
ตัวเองมิได้เชื่อเช่นนั้นเลย “ข้าพระ
องค์ขอเอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียวว่า
เจ้าครุคนนั้นต้องเป็นลูกซาตาน ถ้า

หากไม่ใช่ฝิบสาก็โอบลิสเองละก็ ลง
ท้ายโอรสของพระองค์ จะต้องเดือด
ร้อนพะย่ะค่ะ”

“ข้าคิดว่าเจ้าน้าจะพูดถูก”

สุดด้านตรัสพลางถอนพระทัย และ
ทรงเห็นตามวิเชียรทั้งๆที่อยู่ในพระทัย
เองยังไม่ทรงเชื่อที่เสียวนัก “เรา
คงถูกหลอกหลวงเสียแล้ว เราเห็น
จะต้องกำจัดคนคนนั้นเสียก่อนที่เขา
จะทำอันตรายอะไรต่อไปอีก”

เมื่อทรงตัดสินใจพระทัยอย่างไร

แล้ว สุดด้านไม่มีวันยอมเสียเวลา
ทรงสั่งให้จับสิดี เอล ฮาลูเอาไป
ตัดหัวเสียทันอกกำแพงเมืองตอน
บ่ายวันนั้นเอง ใครจะมาโต้เถียง
วิเชียรเป็นไม่มี และเชื่อแน่ว่าคนคง
จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของสุดด้าน
ให้เสร็จก่อนที่ สุดด้านจะทรงเปลี่ยน
พระทัย ซากศพของเอล ฮาลูคง
ยังอยู่ตรงที่ที่ถูกตัดหัวนั้นโดยมิได้
ฝัง ปล่อยให้มันเป็นเหยื่อแรงแกและ
หมาใน เช่นเดียวกับศพผู้ร้ายธรรมดา
และไม่ว่าผู้ใดถ้าประสพเคราะห์
กรรมเช่นนั้น ย่อมแสดงว่าวิญญาณ
ของผู้นั้นจะไม่มีที่พักอาศัย และ
ไม่ช้าก็ไรๆก็จะล้มเชื้อเขาไป

ตกเย็นวันรุ่งขึ้น ยามที่เฝ้าประตู
เมือง เมื่อตะวันตกดินแล้ว ก็ได้มา
ตรวจตราประตูแต่ละประตูอย่างเคย
แล้วร้องบอกแก่คนแต่ละคนว่า
“เข้ามาข้างใน เข้ามาข้างใน เข้า
มาข้างในประตูทุกคน” เพื่อว่าคน
ที่ยังชักช้าโอ้อ้อหรือคนที่ทำธุระเสร็จ
ล่าช้าจะได้มีเวลาเข้าไปในเมืองก่อน
ที่ประตูเมืองอันใหญ่มหึมานั้นจะปิด
ลงตลอดเวลากลางคืน

ครั้นมาถึงประตูอาลหรือที่เรียก
بابอาล ใกล้กับที่สิดี เอล ฮาลูถูก

ประหารชีวิต ทุกแห่งก็เจ็บเขยบ
อย่างเคย แต่พอเตรียมจะปิดประตู
อันหนักนั้นเอง ก็ได้มีเสียงท่มๆดัง
มาจากข้างนอกว่า

“ขามเอ๊ย ขาม ปิดประตูเสีย
เดี๋ยวเน็ด แล้วกลับบ้านเสียอย่าง
สงบ ไม่มีใครอยู่นอกประตูเมือง
อีกแล้วคั่น นอกจากเอล ฮาลุยที่
ถูกประหารอย่างยุติธรรม”

ได้ยินเช่นนั้นขามตกใจเต็ม
กำลัง รีบปิดประตูดังบั้งแล้วยก
เหล็กขัดประตูไว้ ต่อจากนั้นก็รีบ
วิ่งกลับบ้านอย่างเร็วที่สุดที่จะทำได้
แต่ไม่ได้บอกเล่าเรื่องให้ใครฟัง

ไม่แต่คั่นนั้น แต่คั่นอื่นๆก็มี
เสียงพูดเช่นเดียวกันนั้นทุกคั่น จน

ขามเองทนต่อไปอีกไม่ไหว ทั้งยังมี
คนอื่นพลอยได้ยินไปด้วย แล้วต่าง
ก็ซุบซิบกันว่า เสียงที่ตนได้ยินเป็น
เสียงพูดของท่านนักบุญเอล ฮาลุย

ขามรอนเวลาล่วงไปราว
อาทิตย์หนึ่ง จึงได้ทำใจกล้าตรงไป
เฝ้าสุลต่านที่โนวัง ขณะที่เสด็จ
ออกว่าราชการและขออนุญาตเข้าเฝ้า
แต่ไม่ได้แจ้งว่าเรื่องอะไร นอกจาก
บอว่าเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องทูล
สุลต่านด้วยตนเอง วิเชียร์ไม่ได้
เฉลียวใจสงสัยจึงได้ยอมให้ขามนั้น
เข้าเฝ้า ขามทูลสุลต่านเสียงสั่นว่า

“ข้าแต่พระองค์ เป็นเรื่อง
มหัศจรรย์พะยะค่ะ ข้าพระองค์
ได้ยินเสียงคนที่ถูกประหารพูดทาง

บานอาลิตทุกคั่นเลยพะยะค่ะ”

แล้วขามก็ทูลเล่าเรื่องให้ฟัง
โดยละเอียด สุลต่านทอดพระเนตร
มายังวิเชียร์แล้วตรัสว่า “ถ้าเป็น
จริงดังนี้ เจ้าก็หลอกลวงข้า เพราะ
เสียงนั้นจะเป็นเสียงใครไปไม่ได้
นอกจากเสียงเอล ฮาลุย และผู้ที่
พูดได้จากหลุมฝังศพย่อมแสดงว่า
ผู้นั้นเป็นนักบุญ เป็นคนของพระเจ้า
เป็นเจ้า” แล้วทรงหันมาตรัสแก่
ขามว่า “ไปคอยพบข้าที่ประตู
บานอาลิตตอนเย็นวันนั้นตามเวลาอย่าง
เคย เราจะไปฟังเสียงพูดของคน
ที่ตายไปแล้ว”

ในคืนวันนั้นทงสุลต่านและ
วิเชียร์ก็ได้ไปยังที่นัดหมาย

ดื่มได้ ตลอดที่ ย่างไรก็ตาม
Singha Soda. It brings out the best in whatever you drink.

วิเชียรกลัวแทบจะตาย แต่พยายาม
เอามือจับประตู แล้วร้องบอกอย่าง
เคยทุกวันนี้ว่า “เข้ามาข้างใน เข้ามา
ข้างใน เข้ามาข้างในประตูทุกคน”

ทันใดนั้นทั้งสี่ด้าน วิเชียร
และยามก็ได้ยินเสียงที่สุลต่านทรง
จำได้ว่าเป็นเสียงเอล ฮาลูยดังมา
จากนอกกำแพงเมืองว่า

“ยามเอ๊ย ยาม บิดประตุมือง
เสียเดี๋ยวเถิด แล้วกลับไปบ้าน
อย่างสงบ ไม่มีใครอยู่นอกเมืองอีก
แล้วคืนนี้ นอกจากเอล ฮาลูย ผู้ถูก
ประหารอย่างยุติธรรม”

“ข้าได้ยินพอแล้ว” สุลต่าน
ตรัส “ใช่เขาแน่แล้ว”

“เป็นไปไม่ได้พะย่ะค่ะ”
วิเชียรผู้ตระหนกตกใจพูดขึ้น
“ก็สิ! เอล ฮาลูยตายไปแล้ว”

“ถึงอย่างไรก็ตามเสียงนั้นเป็น
เสียงของข้าที่เรียกร้องมายังเรา”
สุลต่านตรัสอย่างเฉียบขาด “เสียง
นั้นเป็นเสียงของนักบุญ และเจ้านะ
เป็นผู้ประหารเขา”

“ข้าพระองค์ไม่ทราบ ข้า
พระองค์ไม่ทราบ” วิเชียรร้องค้าน

“ถ้าเจ้าไม่รู้ก็เป็นเพราะเจ้า
ตาบอดด้วยความริษยา” สุลต่าน
ตรัสอย่างปราศจากความปรานี
“เพื่อความยุติธรรม เจ้าควรจะต้อง
เผชิญกรรมอย่างเดียวกัน แต่ข้าไม่
คิดว่าเจ้าจะพูดออกมาจากหลุมฝังศพ
หรอกนะ” แล้ววิเชียรก็ถูกตัดหัว
ในคืนวันนั้นเองตามคำสั่งของ
สุลต่าน

นับแต่นั้นมาก็มิได้มีเสียงของ
สิดี เอล ฮาลูยดังมาอีกเลย และ
เพื่อเป็นการถูกละโทษแก้ดวงวิญญาณ
ของเอล ฮาลูย สุลต่านจึงโปรดให้
คนเก็บกระดูกของเอล ฮาลูยรวมไว้

แล้วฝังตรงที่ถูกละประหาร ต่อจาก
นั้นก็ได้สร้างที่ฝังศพสมเด็จพระนเรศวรมหาราช
นักบุญ แม้ว่าเรื่องจะล่วงเลยมาตั้ง
๖๐๐-๗๐๐ ปีมาแล้ว แต่คนก็ยังไม
ลืมสิดี เอล ฮาลูย ผู้คนในเมือง
เต็มใจเชื่อว่าสิดี เอล ฮาลูยยังมี
อำนาจศักดิ์สิทธิ์สามารถทำให้คน
ตาบอดกลับตาดีขึ้นมาได้ มีผู้แสวง
บุญมาคารวะที่ฝังศพของเอล ฮาลูย
จากที่ต่าง ๆ ของประเทศมากมาย
หลายแห่งด้วยกัน ♥

อินทนิลหนีหนีไปญี่ปุ่น

กันตรงันและตัวเอ๊ย เจ้าไม่ค่อย
อยากพูดมากเรื่องวินัย เพราะพูดไป
มันก็จะเลยเถิดลบหลู่ครูบาอาจารย์
กระทรวงศึกษาเข้า ก็ดู ร.ม.ศ. ศึกษา
ชื่อเหมือนนกชี่ ขนาดที่แกมาจากการ
เลือกตั้งนะ แทนที่จะจะคิดว่า
ทำยังไงให้เด็กมีที่เรียนพอ จะสอน
อย่างไรให้เด็กรู้จักหน้าที่ตนจะทำ
และจบ ป.๔ มาอ่านหนังสือให้ออก
ที่แกกลับไปคิดว่า นักเรียนใครจะ
ไปเล่นหนังต้องขออนุญาตเป็นรายๆ
ซึ่งมันเป็นการแก้ที่ปลายเหตุ โอ้
ต้นเหตุ แกน่าจะปรับปรุงกลไกใน
กระทรวงศึกษาให้หายคร่ำครึเสีย
ก่อน ตำรับตำราที่ใช้ๆอยู่นะสอน
อะไรเด็กมันมั่ง ตัวจำได้ไหม สมัย
เรียน ม.๘ ตำราวรรณคดีไทยที่ให้
คำแปลศัพท์ที่แปลว่า จำปา ต้น
และดอกเหมือนจำปาแต่มีสี่เหล็อง
พองจำปา ต้นและดอกเหมือนจำปา
แต่มีสีขาว ที่พวกเราเฮกันว่า ถ้า
ไม่รู้จักทั้งจำปาจำปา มันจะไป
เหมือนอะไรหว่า

ตัวสวดเจ้าเรื่องลายมือว่าลายมือ
เจ้าเหมือนลายแทง ต้องมีคนอ่าน
แล้วแปลทำนองว่าแปลไทยเป็นไทย

โอ้เจ้าก็ไม่อยากจะคุยหรอกนะว่า มี
คนใหญ่คนโตที่โหม่งทำลายมีม่อ่าน
ง่าย ๆ เขาก็ต้องเขียนให้คนตีความกัน
ทั้งนั้นแหละ ถ้าเวลาเขียนพลาดไป
ก็จะได้ไม่มีข้อแก้ตัวว่า “กูไม่ได้
เขียนอย่างนั้น ข้าใจผิดกันเอง
นี่หว่า ไม่มาถามก่อน” แกันก็
กำลังเดินตามรอยคนใหญ่คนโต
เหมือนกันนะซี จริงมะ

เจ้ามาอยู่บนไอ้เจ้าเรียบร้อย
เพราะมีแต่หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ
ที่.ว.ก็มีแต่ภาษาญี่ปุ่น มีบางช่อง
เป็นภาษาอังกฤษรายการมันก็ไม่ดี
เขาก็ดูภาษาญี่ปุ่นไป เมื่อกลาง
เดือนนี้ มีกีฬาโอลิมปิกที่ เลก
พลาสติก อเมริกา ญี่ปุ่นเขาก็ส่ง
นักกีฬาไปเยอะแยะเหมือนกัน มัน
เอาหนังสือวันมาฉายให้ดูทุกวัน เจ้า
ก็ดูมันทุกวันเหมือนกัน สนุกดีและ
สวยด้วย แต่ยูนี่แสบมาก ถ้ากีฬา
ชนิดไหนมันไม่ได้เหรียญอะไรก็
วางใจได้เลยว่าเราจะไม่เห็นพิธีแจก
เหรียญเป็นอันขาด มันตัดหมด แต่
ถ้ามันรับอะไรก็ฉายแล้วฉายอีกเชียว
สเกटनाแข้งสวยชะมัด แต่ใจเจ้า
คิดว่าพวกมาจากหลังม่านเหล็กก็ยังไม่
ครองความเป็นหนึ่งในเรื่องนี้อย่าง
แน่นอน ‘ล้อยไปเซ็ง’ ของยูนี่เจ้าก็
มีอยู่คนนึง เก่งมากและมานะอย่าง
แรง ซ้อมมีสวาทานาเบ่ เสียแต่รูปร่าง
เวลาเทียบกับพวกยุโรปหรือไต้หวัน
แล้วมันก็เจ๋งเขานะซี เพราะฉะนั้น
ให้มันเก่งยิ่งๆไปความสวยก็สู้ไม่ได้
มันเลยได้ที่ ๔ โอ๊ยพวกมันเชียร์
ของมันดูแล้วซาบซึ้งมาก ถ้าเป็นเจ้า
เจ้าก็ต้องพยายามให้สุดใจขาดدن
ให้ชนะให้ได้ เห็นเขว่ากันว่า
มีสวาทานาเบ่ไม่ต้องทำอะไรเลย
เพราะแกมีแววเรื่องสเกटनाแข้ง

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

(นิทานเวียดนาม)

124

ดังนั้นเจ้าจึงอาฆาตไว้ว่า ถ้าตอน
ชากระบานจะหลอกซูไม่ให้มันพา
มากให้จงได้

บ้านโฮม เมืองขุนนันทศาสตร์
เจ้าอะไรต่อมิอะไรเขอะแยะเหมือน
บ้านเราแะ แม้กระทั่งท้องไร
ท้องนาก็มีศาลเจ้าแบบศาลแม่โพสพ
ด้วย เจ้ายังเสียดายที่เวลาผ่านไป
ไม่ได้ถ่ายรูปเอาไว้ วิชาอาธรรมก็มี
ตัวเสียดายกันเขอะแยะ วันนั้นซูไม่
มันพาเข้าไปเที่ยววัดซอกิโยมัตสึ
แปลว่านาริสุทธ วัดนี้มีชื่อเสียง
ว่าเป็นสถาปัตยกรรมสร้างด้วยไม้
ใหญ่ที่สุดในโลก แล้วมันก็ใหญ่โต
จริงๆ เจ้าไม่บรรยายเพราะเจ้ามัน
ไม่ค่อยรู้เรื่องทางชินโตหรือเซน
วัดนี้มีของมั่งมีอยู่อย่างหนึ่งคือมัท
บันบานพระ ขอมัน ซูไม่มันมัน
มันแนะนำให้เจ้าเข้าไปสวดมนต์ขอ
บ้าง เจ้าเลยตอบมันว่า เรื่องอะไร
กันจะต้องมาขอที่ญี่ปุ่น ขอนในเมือง
ไทยก็ได้ (โวย) พระท่านรับจ้างสวด
มนต์ขอให้ด้วย มีอัตราว่าถ้าภายใน
๑ เดือน ก็ขอให้พระสวดให้ ๑ เดือน
ก็จ่ายเงิน ๕๐๐๐ เยนพร้อมขอ ตกเย็น
พระก็จะสวดใหม่แผ่นเป็นเวลา ๓๐
วัน ถ้าต้องการซ้ำ หรือให้ผลน้อย
หน่อย ก็จ่าย ๓๐๐๐ เยน พระจะ
สวดให้ ๑๕ วัน ตัวอย่าทำหัวเราะ
ไปนะตัว มีคนขุนทั้งชายทั้งหญิงไป
สวดกันเป็นการเอิกเกริก นับว่าเป็น
กิจการที่รุ่งเรืองอย่างหนึ่ง เมื่อสม
ปรารถนา มันก็ซื้อป้ายจารึกขอบคุณ
แล้วเอาไปแขวนกับต้นไม้ ซูไม่มัน
แปลให้ฟัง มีทั้งแม่ช้อลูกเขย ผู้ชาย
ขอเมีย ผู้หญิงขอสามี มันคงจะ
ทำนองเดียวกับใช้แก้บนด้วยมาลัย
เจ็ดสีเจ็ดศอก ยังไงยังงั้นแหละ

ใจเจ้าคิดนะตัว ขุนนันทน์เก่าๆ

ใหม่ๆ ยังไงก็ไม่รู้ ก๊อข้าวของ
เครื่องใช้ในชีวิตประจำวันสมัย
ใหม่หมด แต่ความเป็นอยู่และความ
เชื่อเป็นแบบญี่ปุ่นสมัยเก่า ก๊อแหลม
เปรียบเทียบได้ มันก็นั่งพับเพียบ
กินสะเต๊ะกินะแหละ ไม่รู้จะเปรียบ
เทียบยังไงถึงจะมองเห็นภาพชัดเจน
ใจของเจ้านะ ไปเที่ยวดูๆ เป็นของ
แปลกๆ ไปยังงั้นเอง แต่ถ้าเปรียบ
เทียบกันแล้วเจ้าชอบแบบไทยมาก
กว่า แต่ก๊อย่างว่านะแหละ คนไทย
เราไม่ค่อยคำนึงถึงคุณค่าของของที่
เรามีอยู่ แต่ชอบเห่อของใหม่ เมื่อ
ได้มาแล้ว เราไม่เคยที่จะทำบำรุง
รักษา คนของเรามองเห็นแต่ผล
ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าที่จะเห็น
ประโยชน์ของชาติ ยกตัวอย่างวัด
พระแก้วของเรานี้แหละ ขนาดเป็น
เขตพระราชฐาน การดูแลก็หย่อน
ยานเต็มที คนวางขายดอกไม้เกี้ยวเข็ญ
ขายให้ผู้ที่เข้าไปนมัสการทั้งคน
ไทยทั้งคนต่างชาติ บางทีนะตัว
ถ้าเข้าไปคนเดียว คนเกี้ยวเข็ญจะ
ขายดอกไม้ให้เท่ากับ ๕-๖ คน ตัว
คิดว่าคนต่างชาติที่เข้าไปเที่ยวจะ
รู้สึกอย่างไร พวกขุนมันจัดเป็น
ระเบียบไปหมด ไม่มีคนวิ่งมา
เกี้ยวเข็ญเช่นฆ่าให้ซื้อ โน้นทำนุเลย
วัดของเขาจึงแลดูขลังกว่าของเรา
ทั้งๆที่วัดนั้นก็เป๋นวัดเกลี้ยงๆนแหละ

จบก่อนนะบ้า อาทิตย์หน้า

หลอกซูไม่พาไปเมืองนารา

บาย

รางวัลความดี

พอกินได้ เมื่อใดที่ต้องการเงินเพิ่ม
ก็ไปกวักเหรียญทองมาจากสระน้ำ
ความเปลี่ยนแปลงทั้งนี้มิได้รอดพ้น
สายตาแม่เลี้ยงกับน้องเลี้ยงไปได้
ไม่ช้าคนเหล่านั้นก็รู้ว่ามิทองอยู่ใน

สระนั้น

ดังนั้นแม่เลี้ยงจึงได้ขอแหมา
ปากหนึ่ง และคืนวันหนึ่งคน
ทั้งหมดก็ได้ไปยังสระน้ำ ดังใจจะ
ไปทอดเอาเหรียญทองให้ติดร่างแห
มาได้ จึงแห้วยกลงไปในน้ำ
แล้วก็ช่วยกันดึงขึ้น แต่ว่าหนัก
เหลือเกิน ทุกคนต่างพากันสิ้นแรง
เพราะคิดว่าอย่างไรเสียก็จะต้องมี
เหรียญทองอยู่เต็มแหแน่ๆ จึงได้ช่วย
กันดึง ดังแล้วดังอีกอยู่หลายชั่วโมง
กว่าจะดึงแหพ้นออกมาจากน้ำได้
ครั้นเมื่อดึงแหมาพ้นน้ำแล้ว ต่าง
คนต่างก็กรูกันไปก้มดูที่แห แล้ว
ทุกคนก็แทบหงายหลังด้วยความ
ผิดหวัง เพราะในแหนั้นหาได้มี
เหรียญทองแม้แต่สักเหรียญไม่ มีแต่
โคลนเลนเต็มไปหมด

อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่อง ฟันทอง

สองคนกับต้นมะเฟือง ครึ่งหนึ่ง
ยังมีฟันทองสองคนซึ่งเกิดในตระกูล
มั่งคั่ง แต่เมื่อบิดาตายลง พี่ชาย
กลับครอบครองสมบัติทั้งหมดเสีย
คนเดียว คงมีแต่ต้นมะเฟืองเพียง
ต้นเดียวที่พี่ชายยกให้น้องชาย น้อง
ชายก็รับมาโดยไม่ค่อยสอต่อเลื่องว่า
ประการใด

วันหนึ่งมีนกสวย ๆ บินผ่านมา
ฝูงหนึ่ง แล้วก็มาจับต้นมะเฟือง
และกินลูกมะเฟืองเสียจนหมด
น้องชายเห็นเช่นนั้นก็ไปนั่งลงใต้
ต้นมะเฟืองแล้วร้องว่า

“โอเอ๋ย มะเฟืองต้นนี้นะเป็น
สมบัติชิ้นเดียวที่ข้ามีอยู่ เจ้ามากิน
กันจนหมดสิ้นอย่างนี้แล้ว ข้าจะเอา
อะไรกินเล่า”

นกจำฝูงก็ตอบว่า “เราอยู่ไกล
ไปจากนี้ ที่มานี้ก็เพื่อจะพักชั่วคราว

ช่วยยามเท่านั้น ไม่ได้อยู่ตลอดไป
หรือ เรากินมะเฟืองไปเท่าไร
เราจะใช้ให้ อย่าได้เป็นห่วงไปเลย”

แล้วนกจำฝูงก็อาปาก และก็ได้
มีต้นมะเฟืองออกต้นหนึ่งหล่นลงมา
จากปาก มะเฟืองต้นนั้นแปลกทมิดอก
เป็นเงิน มีลูกเป็นทอง นับเป็นของ
กำนัลหนึ่งของชายได้มาจากนกจำฝูง
เป็นการชดใช้ค่ามะเฟือง และด้วย
มะเฟืองประหลาดต้นนี้ นกจำฝูงก็
เลี้ยวร่ายกว่าพชาย พชายเห็นแล้ว
อดอยากไม่รู้ได้ว่านกจำฝูงของตน
ร่ายขื่นมาได้อย่างไร นกจำฝูงก็
เล่าให้ฟังโดยมิได้บดบัง พชายจึง
พูดแก่นกจำฝูงว่า

“ถ้าอย่างนั้นเรามาแลกกัน เอา
ต้นมะเฟืองของน้องมาให้พ แล้วพ
จะยกให้น้องหมดเลย ทั้งเรือสวน
ไร่นาทั้งหมดของพ”

“ตกลง” นกจำฝูงตอบ
พชายคิดว่า “อีกหน่อยเอะ
นกเหล่านั้นคงจะมากินลูกมะเฟือง
แล้วก็คงจะชดใช้เราด้วยต้นมะเฟือง
ทมิดอกเป็นเงินมีลูกเป็นทอง เรา
คงจะได้รวยใหญ่กันคราวนี้แหละ”

นับแต่นั้นมาพชายก็เฝ้าแต่รอ
อยู่ใต้ต้นมะเฟืองวันแล้ววันเล่า แต่
นกจำฝูงนั้นก็หาได้มาไม่ คงมีแต่
อีกาตัวดำเท่านั้นที่มาจับมะเฟือง
ต้นนั้นทุกวันพชายจึงว่า “น่าขาย
หน้า น่าขายหน้า” ♥

ผู้หญิงคนนั้นกับบุญรอด

“พลัดทั้งเพิงหลังเก่า พลัดทั้ง
เหยาหลังย่อม พลัดกระท่อมที่พักผ่อน
นา กลิ่นโคลนสาบควาย ผังใจไม่หน่าย
ดินคลองหนองบึงเคยวาย สุขใจยาม
เย็น บ่เว้นอาลัย

“ไอ้อกเอ๋ยเป็นกรรม จำเอ๋ยจำ
ไกล ถึงคราวยากเย็น ถึงคราวเข็ดใจ
ต้องพลัดทั้งนาไร่ จากไกลถิ่นฐาน เบ้า
แคนขอทานเรื่อยมา หวังน้ำใจของท่าน
ได้โปรดทำทานช่วยเกื้อหนุน พลัดเมือง
มาแต่ไกล ไอละหนออายเอ๋ย”

“คนพวกนี้คงเดิมฐานะคงไม่
เล่นนักหรือ มีการศึกษาแบบ
ท้องถิ่นไม่เลวเลย ฟังเขาเป็นแคนสี
เพลงลาวกระทุบไม้ ถูกต้องทุกอย่าง
เลย” บุญรอดก็ตรึมปาก กลืน
น้ำตา “เขาไม่ต้องการขอใครเปล่าๆ
เขาต้องตอบแทน แม้ด้วยเพลง
ธรรมดาๆสักเพลงหนึ่ง แต่เขาเลือก
เพลงนี้ เพราะมันกินใจคนฟัง เขา
คร่ำครวญหาญาติมิตรของเขา เขา
ไม่ได้อยากมาเป็นขอราน ไม่อยาก
อยู่ในสภาพนี้เลย ถ้าหากบ้านเกิด
ของเขาไม่แล้งจนทำมาหากินไม่ได้”

“เขาอยากกลับบ้านเกิด ถ้าเป็น
ไปได้ แล้วพลัดละ ไม่อยากกลับ
หรือ” บุญสินเอ่ยขึ้นบ้าง “ถึงจะ
ไม่ใช่บ้านเดิมจริงๆ แต่ก็ได้อยู่กับ
พี่น้องเหมือนเดิม พวกเราไม่อาจมี
ความสุขกับอาชีพเก่า ที่ดินก็หลุดไป
เช่าเขาทำหรือนาก็แล้ว พวกคนเขา
พลัดบ้านพลัดเมือง เราเพียงแต่
พลัดที่นา แล้วเราก็งม้งานใหม่
บ้านใหม่ อาชีพใหม่ทำ เรามีโอกาส
ดีกว่าเขาเยอะ เรามัพรอดคนสายตา
ไกล เวลานั้นไม่ได้คิดเสียใจเลย
ที่ไม่ได้เรียนต่อ กลับภูมิใจด้วยซ้ำ
ถ้าฉันเรียนต่อฉันก็ทำงานเดววัน
ไม่ได้อย่างนี้ อาจเป็นแค่เสมียน
เงินเดือนนิดหน่อย แค่นี้เองตัวได้
แต่เลี้ยงแม่เลี้ยงน้องเลี้ยงคนดังหลาย

สิบคนอย่างนั้นไม่ได้ ฉันรู้สึกว่าจะ
มือของฉันนั้นสมกับเป็นมือของลูก
ผู้ชายไทยแท้ ไม่ต้องก้มกราบไหว้
ใครโดยไม่จำเป็น ไม่ต้องมีนาย
เหนือหัวคอยบังคับ มีแต่คนเสมอ
กัน มีแต่เจ้าหนูลูกหน คนทำมา
หากินเหมือนกัน คนที่เอางานมา
จ้างเราทำเขาก็ไม่ได้เหยียดเราเป็น
ลูกจ้าง แต่เป็นการทำการค้าร่วมกัน
แบ่งงานกันทำตามถนัด เขาทำเอง
เวลานเขาก็ไม่ได้เคียดเสียใจที่มา
หัดงานกับฉัน มีแต่เจ้าท่งคนไม่
เอาถ่านเท่านั้นเอง เราก็นึกเสียว่า
ปล่อยเขาไปคน ตัดเขาไป”

“พียงเสียด้ายเลขที่ไม่มีใครรับ
ช่วงงานทำขนมของพ เงินดี งานก็
อิสระ แต่ไม่เป็นไร งานอุตสาหกรรม
ของสินสำคัญกว่า ถ้ามี
น้องสาวพหัดเขาให้ทำขนมเก่งๆ
แล้วตั้งโรงทำขนมเล็กๆสักโรง ทำ
ขนมบั้งส่ง เป็นเบเกอรี่ คงดีนะ”

“เอาแวไปหัดสิ” บุญสินบอก
“น้องสาววิงมันนะ”

“จะดรอ ไม่รู้จะได้เรื่องหรือ
เปล่า” บุญรอดลั้งเล

“เขาก็ไม่เลวหรอกนะ พรอด
ถ้าหัดแล้วได้เรื่อง แววมันก็จะช่วย
ได้ทั้งตัวเองและน้องๆ ถ้าไม่ได้
เรื่องก็ดีกว่าเลี้ยงลูกคนลูกกา มันก็
เป็นญาติ”

“เอาสิ พักเวลายุ่งเมืองไทย
อีกไม่ถึงปี เวลาแก่ถ้าเอาถ่าน
เอาใจใส่ ก็คงพอฝึกได้ไม่เล่นนัก
จะได้มีอาชีพเลี้ยงตัว พจะยกเครื่อง
มือให้มัน พวกเดาอบ พวกพิมพ์
แล้วก็จะไรต่อมิอะไรอีกเยอะแยะ
พเองก็เท่ากับได้ผู้ช่วยคนนึง” ➤

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

๕ ๑ ๕ ลูกหน่อกำนัน

(นิทานพม่า)

เรื่องที่หม่องทินอ่องเล่าไว้ และสิ่งที่นำมาเล่าต่อไปนี้เป็น นิทานธรรมศาสตร์ของพม่า ที่ได้ อุปโลภณ์เจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาให้ เป็นผู้ตัดสินปัญหาต่างๆ ปัญหาที่ เกี่ยวกับการชดใช้ค่าเสียหายระหว่าง ลูกหน่อกำนันและอื่นๆ มั่งคั่ง

ลูกหน่อกำนัน เรื่องเล่าถึง ลูกหน่อกำนันซึ่งเมื่อถึงบั้นปลายก็ยังไม่ มีปัญญาหาเงินมาชำระหนี้ได้ จึง ตั้งใจจะไปหาเจ้าหน่อกำนันเพื่อขอผ่อน หนี้ต่อไปอีกหน้ะ ลูกหน่อกำนันได้บอก แก่เมียว่า “ต้องเอาของกำนันไปให้ เขาด้วย” ดังนั้นเมียจึงได้ทอดปลา ข้างเนื้อ และแกงหมูเอาไปเป็นของ กำนัน เสร็จเรียบร้อยแล้วลูกหน่อกำนัน เมียก็ได้ออกเดินทางไปยังบ้าน เจ้าหน่อกำนันกับข้าวดังกล่าวแล้วนั้นกับ กะแซ่ไปด้วย เมื่อมาตามทางคน ทั้งสองไปพบเห็นตงอกอยู่ในท้องนา จึงเก็บเห็ดเอามาด้วย ครั้นมาถึง บ้านเจ้าหน่อกำนัน เกิดเจ้าหน่อกำนันไม่อยู่ อยู่แต่ ลูกชายที่เป็นหนุ่มใหญ่แล้ว พ่อ ลูกชายเจ้าหน่อกำนันเห็นกับข้าวตลอด จนกะแซ่ ก็อยากกินจนน้ำลายสอ จืดแรงออกคำสงว่า

“เอามาให้ข้ากินเร็วๆ เข้า ข้า หิวแล้ว”

ข้างฝ่ายลูกหน่อกำนันซึ่งนั้นก็ บอกว่า “กับข้าวของกินเหล่านี้นี้ จะเอามาให้พ่อของพ่อหนุ่มต่างหาก ส่วนเห็ดนั้นข้าเก็บมาจะเอากลับไป กินที่บ้าน” ชายหนุ่มนั้นบันดาล โทสะเอ็ดตะโรขึ้นว่า “ก็ข้าไม่ใช่ ลูกของพ่อข้าหรือหรือ ถ้าไม่เอา ของกำนันมาให้เป็นทีพ่อใจข้า พ่อ ของข้ายอมไม่พอใจเช่นเดียวกัน เห็ดนั้นไปต้ม มาให้ข้ากินเดี๋ยวนี้ เถอะ” ลูกหน่อกำนันเมียไม่ยอมทำ อะไรให้เป็นที่ขัดใจลูกชายเจ้าหน่อกำนัน จึงไปต้มเห็ดมา แล้วก็จัดกับข้าว เหล่านั้นให้ลูกชายเจ้าหน่อกำนัน ลูกชายเจ้าหน่อกำนันก็ลงมือกินอย่าง เร็ดร่อย ทงปลา ทงเนื้อ ทงหมู ทงเห็ดกับกะแซ่ พอกินอิ่มก็ถึงแก่ ความตาย

ขณะนั้นเจ้าหน่อกำนันมาที่บ้านพอดี ครั้นเห็นลูกชายกินอาหารที่ลูกหน่อกำนัน นำมาให้แล้วตายลงเช่นนั้นก็กล่าว โทษว่าลูกหน่อกำนันพยายามจะฆ่าตน เพราะไม่มีปัญญาใช้หนี้ได้ แต่ บังเอิญลูกชายตนมารับเคราะห์แทน ตนเสียก่อน เพราะฉะนั้นลูกหน่อกำนัน

ต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ตน และ เพื่อยืนยันว่าอาหารนั้นมีพิษ เจ้าหน่อกำนันก็เอาอาหารที่เหลือไปให้หมาแมว กิน และปรากฏว่าหมาตัวที่กินเห็ด เท่านั้นที่ตาย จึงเป็นอันว่าเฉพาะ เห็ดเท่านั้นเป็นสิ่งมีพิษ ลูกหน่อกำนัน เมียก็อ้อนวอนว่า

“อย่าเอาผิดกับข้าเลย ข้าไม่ได้ ตั้งใจจะทำร้ายท่านหรือ ลูกท่าน เห็นข้าก็เก็บมาตั้งใจจะเอาไปกินเองที่บ้านเพราะก็เห็นเป็นเห็ดดีๆ ไม่รู้ว่าจะมีพิษ นอกจากนั้นก็ข้า ไม่ได้ตั้งใจจะให้ลูกชายท่านกิน แต่ ลูกชายท่านได้ขู่เข็ญบังคับให้ข้าไป ต้มมาให้กิน แล้วจะให้ทำอย่างไร”

เจ้าหน่อกำนันก็ไม่ยอมฟัง ทั้งสอง ฝ่ายโต้เถียงกันไปมาไม่เป็นทีตกลง จึงต้องชวนกันไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้เรือง ปัญญาให้เป็นผู้ตัดสิน เจ้าหญิง โปรดให้ไปตรวจดูต้นไม้พุ่มไม้ตรง ที่ลูกหน่อกำนันไปเก็บเห็ดมาก่อน และ ก็พบว่าตรงนั้นเคยมีพุ่มไม้ที่มีพิษ ขึ้นอยู่เดิม ดังนั้นเจ้าหญิงจึงทรง ตัดสินว่า

“เป็นอันพิสูจน์ได้ว่าอาหารที่ ลูกหน่อกำนันเมียนำมา รวมทั้งกะแซ่ (อ่านต่อหน้า ๑๔๙)

ลูกหนี้เจ้านั้น

ด้วยนั้นหาได้เป็นพิษถึงตายไม่ มักแต่เห็นคนทั้งสองก็ไม่ว่าว่ามีพิษณะนั้น จึงยืนยันได้ว่าคนทั้งสองไม่ได้คิดจะวางยาเจ้าหนหรือลูกชายเพื่อประหารเสียเป็นการล้นหนแต่ประการใด เมื่อเป็นเช่นนั้นจะถือว่าสองผู้เมียมีความผิดฐานประมาทเลินเล่อนำเหตุตมไปให้ลูกชายเจ้าหนกินกระนั้นหรือ ประการหนึ่งเห็นคนดูภายนอกก็เห็นเป็นของกินได้ คนทั้งสองย่อมรู้ไม่ว่ามีพิษอีกประการหนึ่ง เขาก็ไม่อยากจะให้ลูกชายเจ้าหนกิน แต่จำต้องทำเพราะถูกบังคับให้ทำ

เพราะฉะนั้นจะถือเป็นความผิดของคนทั้งสองไม่ได้ ไม่ว่าจะผิดโดยเจตนาหรือโดยประมาทเลินเล่อก็ตาม คนทั้งสองจึงไม่ต้องรับใช้ค่าเสียหายใดๆ แต่ไหนๆคนทั้งสองก็ได้เป็นผู้นำเหตุพิษมาและเป็นเหตุให้ลูกชายเจ้าหนอยากกิน จนถึงแก่ความตาย จึงควรชดใช้แต่เพียงค่าทำศพเท่านั้น”

นักเล่นแร่แปรธาตุกับเมีย

อำมาตย์ผู้ใหญ่ เรื่องเล่าถึงอำมาตย์ผู้ใหญ่คนหนึ่งอายุมากแล้วทั้งหน้าตาที่ยังขรขเห่ แต่มีเมียสาวและสวย อำมาตย์นั้นอดเป็นห่วงไม่ได้เพราะตนจะต้องเข้าเฝ้าตลอดทั้งวันๆ ทั้งยังมีพวกหนุ่มๆมารอกันอยู่เป็นอันมาก จนกระทั่งอำมาตย์ผู้นั้นต้องสร้างหอทองขึ้นในที่สุดเพื่อเก็บเมียสาวสวยไว้ที่นั่น มีทหารยามเฝ้ามีบริวารดูแลอยู่ตลอดเวลา แต่ทั้งๆที่ระมัดระวังเช่นนั้น

แล้วยังไม่พ้น ได้มีนักเล่นแร่แปรธาตุผู้มีหวิเศษทำให้สามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ ได้เหาะมาถึงห้องของเมียสาวสวยของอำมาตย์ในหอทองแล้วก็ลักเอาตัวไป

อำมาตย์ผู้ใหญ่ครั้นรู้ว่าเมียสาวสวยของตนถูกลักพาตัวไปเช่นนั้นแล้ว รู้สึกเสียใจจนทนรับราชการต่อไปไม่ได้ ต้องลาออกจากราชการเพื่อออกตามหาเมียอำมาตย์แต่งตัวอย่างฤษี และท่องเที่ยวไปเป็นพันๆไมล์ แต่ก็หาได้พบเห็นเมียของตนไม่ วันหนึ่งขณะที่อำมาตย์ขึ้นทางหวิทงเสวราไฉนังพิกัดนี้ไม่ใหญ่ที่อยู่ข้างสระน้ำมีบาตรวางอยู่ตรงหน้า ก็ได้มีชายคนหนึ่งเดินผ่านมา มาได้เห็นหน้าตาฤษีเสวราโสท ท่อแท้เชื่อว่าคงจะทงเหนือยทั้งหวิ จึงได้เดินไปซื้ออาหารจากร้านใกล้ๆกันนั้นแล้วนำมาใส่บาตร ฤษีชอบออกขอบใจชายผู้นั้นแล้ว ก็หันไปล้างมือในบ่อน้ำนั้น

ในระหว่างนั้นเอง ได้มีอีกาตัวหนึ่งบินผ่านมาแลเห็นอาหารในบาตรไม่มีคนเฝ้าก็ได้ตาลงมากินอาหารในบาตรนั้น ฝ่ายนางงูเห่าที่อยู่ไนโพรงของต้นไม้สำคัญว่าอีกาตาลงมาจะมาขโมยไข่ของตนเอาไปกิน จึงเลื้อยปราดออกมาดกอีกาอย่างแรงด้วยความโกรธ อีกาขาดใจตายอยู่ตรงนั้นเอง พิชของงูก็ได้กระเด็นเข้าไปในบาตร เมื่ออำมาตย์ฤษีล้างมือเสร็จสรรพเรียบร้อยแล้วก็หันกลับมาเป็นอาหารในบาตรกิน พิชงูที่อยู่ในอาหารในบาตรก็ทำให้อำมาตย์ฤษีถึงแก่ความตายไปด้วย

ต่อมาเจ้าหน้าบ้านเมืองรู้ข่าวเข้า และรู้ว่าฤษีนั้นแท้จริงเคยเป็นอำมาตย์ผู้ใหญ่ จึงได้จัดงานศพอย่างมเกียรติ แล้วก็ต้องสอบสวนว่าใครเป็นผู้ฆ่าฤษีผู้นั้น และได้ไปตามจับตัวผู้ต้องสงสัยได้แก่นักเล่นแร่แปรธาตุที่ลักพาเมียอำมาตย์ไป กับเมียอำมาตย์ คนที่ทำอาหารขาย คนเดินทางที่ไปซื้ออาหารมาถวาย ตลอดจนนางงูเห่านั้น และบังคับให้ผู้ต้องสงสัยทั้งหมดรับผิดชอบการตายของฤษี ให้ชดใช้เงินเป็นค่าเผาศพ เมียอำมาตย์กับนักเล่นแร่แปรธาตุปฏิเสธว่าตนไม่รู้ไม่เห็นการตายของอำมาตย์ฤษี ถ้าจะมีความผิดก็ลักพาคนไปเท่านั้น ส่วนคนขายอาหารกับคนเดินทางที่ไปซื้ออาหารมา ต่างก็ยืนยันว่าอาหารที่นำมาใส่บาตรนั้นไม่มียาพิษ เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรจะต้องรับผิดชอบการตายของฤษี เหลือนางงูเป็นรายสุดท้าย นางงูก็อ้างว่าตนทำร้ายแต่อีกาศัตรูของตนเท่านั้น ไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายฤษี ผู้ต้องสงสัยทั้งหมดขอร้องเจ้าหน้าที่ให้พาพวกตนไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาเป็นผู้ตัดสิน และเจ้าหญิงทรงตัดสินว่า

“เมียของอำมาตย์กับนักเล่นแร่แปรธาตุไม่ต้องรับผิดชอบการตายของอำมาตย์ผู้ใหญ่ เพราะความตายของอำมาตย์ไม่ได้เกิดจากการที่คนทั้งสองพากันหนีไป คนขายอาหารกับคนซื้ออาหารก็ไม่ต้องรับผิดชอบ เพราะอาหารนั้นไม่มียาพิษ ส่วนนางงูก็ไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายอำมาตย์ฤษีไม่ว่าประการใดก็ตาม แม้ว่า การทำร้ายอีกาจะทำให้

อำมาตย์ถึงแก่ความตายก็ตาม แต่
ฤษีน่าจะรู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น ใน
เมื่อแลเห็นอภิมานอนตาสายอยู่ใกล้
บาตรนั้น เพราะฉะนั้นต้องถือเป็น
ความสะเพร่าของฤษีเอง เพราะ
ฉะนั้นผู้ต้องสงสัยทั้งหลายจึงไม่ต้อง
รับผิดชอบและขอใช้ในการตายของ
ฤษี เจ้าหน้าที่บ้านเมืองจะได้เงิน
ค่าทำศพคืนจากพระราชา เพราะ
ฤษีผู้นั้นเคยเป็นอำมาตย์ของพระองค์
มาก่อน” ♥

ผู้หญิงคนนั้นกับบุญรอด

พลากับแม่ไม่ต้องห่วง ให้เงินแกพอ
ใช้จ่ายไปวัน ๆ ส่วนคนอื่น ๆ ก็
เสียว่าไม่ใช่ฐานะหน้าที่ของเราจะต้อง
ไปอุมชูเขา”

บุญสินยังคงนั่ง ตามองพื้น
“เอ็งคิดตัดสินใจเสียให้แน่นอน
ก่อนที่จะย้าย”

“พี่โกรธฉัน”

“เปล่าเลยนะ สิน ที่เพียงแค่
เหนื่อย เท่านั้นเอง”

หล่อนเหนื่อยจริงๆ ระโยหไป
ทั้งกายและใจ หล่อนเคยหวัง
อยากให้น้องชายได้เมียดีมาช่วยกัน
ทำงานให้เจริญก้าวหน้า หล่อน
เป็นคนขยันให้เขาติดต่อกับเหมย เพิ่ง
ตํานักได้ว่าคิดผิด

บุญรอดทุ่มเททั้งกายและใจ
ลงทุนลงแรงไว้มาก บุญสินเป็น
ความหวังของหล่อน เขาไม่เคยทำ
ให้หล่อนผิดหวังมาก่อนเลย แม้ใน
เรื่องนี้ บุญรอดก็ยังไม้อาจตำหนิ
น้องชายได้

เหมยมาจากครอบครัวที่มีสภาพ
แวดล้อมต่างกับครอบครัวของ

บุญรอดมาก หล่อนย่อมไม่ต้องการ
เข้ามาอยู่ใกล้ชีวิตด้วย หล่อนอาจจะ
รักบุญสินแต่ไม่รักญาติโยมของเขา
เลยสักคน พี่สาวคนโตเป็นเมียเช่า
พี่สาวคนรองเป็นเมียฝรั่ง น้องชาย
คนเล็กเป็นผู้ร้ายมีคดีติดตัว แม้ก็
เป็นชาวบ้านธรรมดาๆ คนหนึ่ง

บุญสินคงเป็นไฟต่างปล้องใน
สายตาของเหมย หล่อนจะวิตกแขนง
ใบ เอาแต่ปล้องนี้ไปเพาะปลูกใหม่
ถ้าบุญรอดตกอยู่ในฐานะอย่าง
บุญสิน ก็คงต้องคิดมากเหมือนกัน

บุญรอดลองนึกสมมุติตนเอง
เป็นบุญสิน เหมยชักชวนให้แยก
ครอบครัว พ้นไปจากญาติพี่น้อง
ซึ่งก็ล้วนน่ารำคาญ เหมยช่วยลงทุน
ลงแรง สองแรงร่วมใจกันทำงาน
ด้วยความขยันขันแข็ง มีความรัก
เป็นนาหล่อเลี้ยงหัวใจ น่าจะมีความ
สุขเพียงใด ไม่ต้องวุ่นวายกับญาติ
ไม่ต้องอยู่ใต้อาณาพิสาวเผด็จการ
อย่างบุญรอด เหมยก็ไม่ต้องอยู่ใน
อำนาจของพ่อและพี่ชาย เหมยจะ
พ้นจากกรอบประเพณีจีนซึ่งกดสตรี
ไว้มิให้เทียบเทียมชาย

หวนนึกถึงสิ่งที่ทิ้งไว้เบื้องหลัง
บุญทำคุณโรงงานน้อยแทน มีญาติ
กับคนงานซึ่งยังไม่ได้เรื่องช่วยกัน
ทำงาน ส่งงานทันบ้างไม่ทันบ้าง
ในเวลาไม่นานโรงงานก็ถล่มค่อยๆ
โทรมไป ในที่สุดก็ต้องเลิก ขาย
แทนไปเป็นเงินมาลงทุนค้าขายเล็กๆ
น้อยๆ เช่น ขายของชำ คงเป็น
งานที่บุญทำพอจะทำได้ด้วยตนเอง
นึกถึงพี่ชายคนโตกับลูกเมียจะแวะ
เวียนมาเอาข้าวของเครื่องใช้อาหาร
แห้งในร้านไปใช้และกินกันใน

ครอบครัว แม้กับบุญทำใจอ่อน
ยอมปฏิเสธไม่ได้ นอกจากพี่ชายก็
มีญาติคนอื่นๆ อีก ในที่สุดร้านขาย
ของนั้นก็จะต้องเลิกราไป ไม่มีสินค้า
ไม่มีเงินทุน จะมีความช่วยเหลือ
จากบุญรอดส่งจากต่างแดนมา
จนเจือพอให้ม่กั้น ไม่ถึงกับอดอยาก
แต่ไม่รุ่งเรือง

บุญรอดขมมือทุบหน้าผาก
ตนเอง ทำไมสมองของหล่อนถึงได้
มองเห็นแต่ภาพร้ายๆ อยู่เบื้องหน้า
บุญทำจะไร้สมรรถภาพถึงเพียงนั้น
เชียวหรือ เขาอาจจะประทับใจ
ประกอบครอบครัวไปได้ตลอดรอด
ฝั่งก็เป็นได้ แต่ถ้าไม่รอด ก็น่าเสีย
ดายนัก

เสียดยกำลังใจที่ลงไปกับ
โรงงานแห่งนี้ เงินทองทั้งหมดไปยังไม่
ช่วยนอวารณ์เท่า หล่อนหวังที่จะ
เห็นมันรุ่งเรือง ประสบความสำเร็จ
มันเป็นชีวิตวิญญูณ เป็นเลือด เป็น
เนื้อ เป็นอนาคตของบุญรอด
บุญรอดตั้งใจจะกลับมาตายที่บ้านเกิด
มีแม่ มีน้อง ลูก หลาน ผูกพันกัน
เป็นครอบครัวใหญ่ มีทุกขมีสุขร่วม
กันเหมือนสมัยที่พ่อยังมีชีวิตอยู่

แต่ทุกสิ่งกำลังจะสลายไปเมื่อ
ผู้หญิงคนนั้นก้าวเข้ามา

จะโกรธหล่อนผู้นั้นก็ไม่ได้
หล่อนย่อมจะมีจุดหมายในชีวิตของ
หล่อนเช่นเดียวกับบุญรอด เพียงแต่
ปลายทางอยู่ต่างสถานที่กัน ข้อ
สำคัญอยู่ที่ตัวบุคคลนั้นสิ ทำไมจึง
ต้องมาเป็นคนคนเดียวกัน

ทุกสิ่งย่อมต้องขึ้นอยู่กับคน
กลางคนเดียวเท่านั้น

(อ่านต่อฉบับหน้า)

๙๓๓ จฉบ 36 ๙ ๐๙. 2523

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

๑ ๑
แก้แค้น

(นิทานมลายู)

ที่จริงเรื่องนรกเกิดขึ้นไม่นานนัก อาจไม่เกินร้อยปี แต่ก็ เป็นเรื่องที่เล่ากันต่อๆมาเป็นการ เตือนสติกัน เซอร์ฮิว คลิฟฟอร์ด เล่าไว้เป็นเรื่องหนึ่งในเรื่องของการผจญภัยแห่งมลายู เรื่องนี้เป็น เรื่องระหว่างชาวมลายูกับชนเผ่า ซาไก เรื่องเล่าไว้ดังนี้

ที่ดินแดนระหว่างเป-ระกกับ ปาหัง เป็นที่อยู่ของชนเผ่าซาไก อันเป็นชนพื้นดินดั้งเดิมของมลายู ชนเผ่านี้ที่ยังป่าเถื่อนอยู่ ไม่อยู่ที่ใด นาน จะย้ายที่ไปเรื่อยทั้งครอบครัว คนพวกนี้อาศัยการล่าสัตว์เลี้ยงชีวิต และชำนาญในการล่าสัตว์แทบจะ เสมอกับสัตว์ในป่าทีเดียว แต่ว่าถึง นี้เสียแล้ว ชนเผ่านี้แม้จะยังป่าเถื่อน แต่ก็เป็นคนใจดีขี้ใจอ่อน ไม่ยอมให้ใคร เข้าใกล้หรือเห็นหน้า ถึงแม้จะมีการ แลกเปลี่ยนสินค้ากันกับคนอื่น ซึ่ง ได้แก่พวกที่ป่าเถื่อนน้อยกว่า ก็ไม่ เคยพูดด้วย เพียงแต่เอาสินค้า ที่ต้องการแลกเปลี่ยนอันได้แก่ไม้ซาง เป็นต้นไปวางไว้ ณ ที่แห่งหนึ่งในป่า อันเป็นที่รู้จักกันดี เมื่อพวกซาไกที่ ป่าเถื่อนน้อยกว่าพอใจสินค้านั้นและ นำสินค้านั้นไป ก็จะนำสินค้าตนมา

แลกเปลี่ยนมีเกลือ ใบมีดและของ อื่นๆ วางไว้ให้แทนที่ การแลกเปลี่ยน สินค้าดำเนินไปด้วยวิธีนี้โดยไม่ มีใครได้เห็นหน้าพวกซาไกที่ยัง ป่าเถื่อน

ในสมัยนั้นยังมีชาวเป-ระก คนหนึ่ง ชื่อ กุลบ ชุมบิง เป็นคน ร้างใหญ่แข็งแรงแต่หน้าตาขรุขระ ทั่วปากก็ยังมีแผลเป็นรอยผ่าที่ริม ฝีปากบน คงจะเพราะเหตุนี้ทำให้ กุลบเป็นคนอารมณ์ร้ายฉุนเฉียว เพราะกุลบรู้ว่าคนไม่ชอบเห็นรอย แผลงที่ปากของตน จึงมักจะไปเสีย ให้ห่างแต่กุลบก็เป็นคนรักการผจญภัย และไม่รู้จักกลัวอะไร ทั้งยังชำนาญ การใช้อาวุธ แต่เประกเป็นรัฐที่ เคารพกฎหมาย กุลบจึงไม่ค่อยมี โอกาสได้ใช้ความกล้าหรือใช้อาวุธ เพราะ ตามธรรมเนียมแล้วพวกปล้น สะดุมย่อมจะต้องไปสิ้นสุดอยู่ในคุก เพราะฉะนั้นกุลบจึงตัดสินใจไปทำ การบุกเมืองซาไกที่อยู่ระหว่าง เป-ระกกับปาหังดีกว่า เพราะที่นั่น เป็นอันปลอดภัยจากตำรวจทั้งปวง และคนอย่างเขายังจะสามารถหา ทรัพย์ได้ง่ายๆอีกด้วย คิดดังนั้น แล้วกุลบก็ออกจากเประกมุ่งหน้า

ตรงไปยังเมืองซาไกที่อยู่ลึกเข้าไป ในรัฐปาหัง

กุลบเอาข้าวสารไปมากเท่าที่จะ เอาไปได้ พร้อมทั้งเหรียญเงิน สองเหรียญ เกล็ดนิตหน้อย ยาสูบ กริช แล้วก็หอก ข้าวที่กุลบเอาไป ด้วย จะต้องอยู่ได้นานจนกว่าจะได้ พบที่อยู่แห่งแรกของพวกซาไก หลังจากนั้นอาวุธของตนคงจะทำให้ ได้อาหารตามต้องการ เมื่อมาถึง หมู่บ้านพวกซาไกที่อยู่ชายแดน เป-ระก กุลบไม่ได้ทำอันตรายแก่คน เหล่านี้ เพียงแต่ขออาหารกับขอกคน สองสามคนให้ช่วยแบกไป พวกซาไก ก็ดีใจให้เขาไปเสียให้พ้นๆ จึงมอบ ให้แต่โดยดีไม่ว่าขออะไร กุลบได้ เดินทางผ่านหมู่บ้านแห่งแล้วแห่งเล่า จนกระทั่งถึงเทือกเขา และเมื่อข้าม เขาไปแล้ว ก็ได้มาถึงเมืองของ ซาไกที่แปลกแตกต่างออกไป แต่ กุลบไม่ได้สนใจคนเหล่านั้นมากนัก เพราะไม่มีสมบัติข้าวของอะไร ถึง อย่างไรก็ไม่ได้อะไรจากพวกเขา ดังนั้นจึงบุกเมืองซาไกต่อไป ไป ตามทางที่พวกสัตว์ทำไว้บ้าง เดินไป ตามลำธารต้นๆบ้าง จนกระทั่งมา (อ่านต่อหน้า ๑๖๑)

แก้แค้น

ถึงต้นแม่น้ำปะตก ถึงต้นตองต่อแพ
แถบๆขาวๆ ต่อจากนั้นกลีบก็ให้
ชาไกทางเขตเป-ระกัที่พามาด้วย
กลับไป แล้วก็เดินทางอันทรกนดาร์
แต่ลำพัง ล่องแพไปตามลำน้ำที่
ตัวเองก็ไม่เคยรู้จัก

ถึงแม้กลีบจะไม่ผิดกับพวกปล้น
คนก็ยังอดชมความกล้าของกลีบ
ไม่ได้ ทั้งนี้เพราะกลีบไม่รู้อะไร
เกี่ยวกับแม่น้ำเลย นอกเสียจากว่า
มันไหลผ่านบ้านเมืองของชาไกที่
ป่าเถื่อนน้อยกว่า และตนตั้งใจมา
ถล่มวายเอาทรัพย์สินสมบัติข้าวของของ
คนเหล่านั้นเท่าที่จะเอาไปได้ ต่อ
จากนั้นก็หวังว่าแม่น้ำสายนี้จะพาตน
ไปยังป่าหัง กลีบไม่รู้เลยว่าแม่น้ำ
แก่งอะไรบ้างอยู่ในแม่น้ำ หรือมี
อันตรายอันใดรอหน้าอยู่บ้าง และ
ตนจะได้รับการต้อนรับจากชาไก
อย่างไร เท่าที่รู้ คนเหล่านั้นอาจจะฆ่า
ตนเสียก็ได้ ในเมื่อตนพยายามจะ
เอาทรัพย์สินสิ่งของของเขาไป แม้จะรู้
เช่นนั้นกลีบก็ยังดันดันไปตามลำพัง
ล่องแพไปอย่างสงบสบาย ไม่มี
ร่องรอยความหวาดกลัวอยู่เลย

เมื่อเดินทางล่องแม่น้ำปะตก
มาอย่างโดดเดี่ยวจนถึงเวลาเที่ยงของ
วันที่สอง กลีบก็แลเห็นที่พักขนาดใหญ่
ใหญ่ของพวกชาไกปลูกอยู่ตรงที่
ที่แผ้วถางแล้วริมตลิ่งนั่นเอง นับเป็น
ที่พักที่ใหญ่และดูแลดีกว่าจะเป็น
ของพวกชาไกป่าเถื่อน เห็นได้ชัด
ว่าเป็นของพวกที่ป่าเถื่อนน้อยกว่า
ซึ่งดูเหมือนว่าคนพวกนั้นจะมีสินค้า
มีค่าอยู่ด้วย แต่บรรดาเจ้าของที่พัก
ไม่ว่าจะเป็นชายหญิงเด็กผู้ใหญ่ เมื่อ

แลเห็นกลีบเข้า ต่างพากันวิ่งหนี
เข้าป่าหมด

กลีบเดินไปตามกระโจมมราว
๑๐-๑๕ หลัง ที่ปลูกอยู่ตรงที่ที่แผ้วถาง
นั้น และรู้สึกดีใจที่แลเห็นยางอัน
มีค่ากองสุมกันอยู่ที่นี่ อย่างน้อย
ที่สุดก็มีตั้งเจ็ดปีกล (๑ ปีกล = ๖๐
ก.ก.) เป็นราคาราว ๖๐๐ เหรียญ
(ราคาขณะนั้นก่อนที่จะมีการทำสวน
ยางในมลายูอย่างทุกวันนี้ตั้งนาน)
คนอย่างกลีบ ชุมบิง เงินเหรียญ
เหรียญเป็นลากก่อนแต่การ
ได้เห็นทรัพย์สินสิ่งของมากมายเช่น
นี้ทำให้หอดดีใจไม่ได้ ลำบากอยู่เรื่อง
เดียวคือจะเอาอย่างไรเหล่านั้นบรรทุก
แพล่องไปให้ถึงป่าหังได้อย่างไร
ในเมื่อแพของตนบรรทุกได้อย่างมาก
เพียงปีกลเดียว และกลีบก็คิดว่าถ้า
ถ้าตนขนเอาไปเพียงแค่ปีกลเดียว
บางที่พวกชาไกจะยอมให้ตนนำเอา
ไปโดยไม่ทำให้เดือดร้อนแต่อย่างใด
แต่ความคิดเรื่องอย่างอีกหกปีกลก็
คอยรบกวนกลีบ กลีบคิดว่าด้วย
วิธีใดก็ตามตนจะต้องหอบเอาไปให้
หมดให้ได้

ขณะที่คอยให้เจ้าของที่พักกลับ
มา กลีบก็นั่งลงตรงประตูหับบุหรี
มาจูดสูบ ทันใดนั้นก็ได้น้ำสอง
หน้าตักไว้ดื่ม ตามแถมกับหน้าผาก
มีทำต้นตกใจมาโผล่อยู่ตรงช่อง
ประตู ครั้นกลีบเหลียวมาเห็น หน้า
ทั้งสองก็หายไปแล้ว กลีบจึงออก
คำส่งว่า "มานี่" หน้าทั้งสองจึงกลับ
มาให้เห็น และกลีบพูดสั้นๆบอก
แก่คนทั้งสองว่า "ไม่ต้องกลัว ไป
ตามคนอื่นๆกลับมา" ต่อมาไม่นาน
พวกชาไกป่าเถื่อนเนื้อตัวสกปรกก็
โผล่ออกมาจากที่กำบังตามต้นไม้

และมาขึ้นรวมเป็นกลุ่ม จ้องมองดู
กลีบอย่างขลาดๆ และพร้อมจะวิ่ง
เล่นหายเข้าไปในป่าเมื่อเห็นสัญญาณ
อันตรายแต่เริ่มแรก กลีบถามว่า

“ใครเป็นหัวหน้า”

ชายชราคนหนึ่งก้าวออกมา
ชายชราที่มีผมหงอกขาว ผิวแห้งหนัง
ย่น เนื้อตัวเปล่าเปลือยนอกจากผ้า
ทำด้วยเปลือกไม้สีนํ้าเตียว กลีบ
สั่งว่า “ไปบอกพวกของเจ้าต่อแพ
ให้ข้าแปลหลัง ต่อให้แข็งแรงนะ
เร็วๆ ด้วย” ชายชรารับคำ กลีบกลับ
สำคัญว่า “ดีแล้ว ควรรับๆ ทำด้วย
นะ ข้าเป็นคนขโมยไหม” ชายไกรก็ไป
จัดแจงทำให้ พอตกลงกลางคืนแพที่
ต่อใหม่ก็เสร็จเรียบร้อย กลีบก็เลย
นอนพักค้างในกระท่อมของพวกเขา
ชาไก

ครั้นถึงเช้าวันรุ่งขึ้น กลีบเรียก
พวกเขาไกรมาด้วยกันทั้งหมด แล้ว
พูดว่า “ฟังข้านะ เจ้าชาไก” แล้ว
ก็โบกมือไปมาเหนือหัว และพูด
ต่อไปว่า “ฟังให้ดีนะไม่เช่นนั้น
เป็นตาย ไปเร็วๆ เข้า ไปเอาของที่
เก็บไว้ตามบ้านของเจ้ามาให้ข้าทำ
ไม่อย่างนั้นอาจมีเรื่องร้ายกว่านี้เกิด
แก่พวกเจ้าก็เป็นได้”

พวกเขาไกรมองดูกลีบด้วยความ
หวาดกลัว แล้วก็ตัดสินใจว่าจะต้อง
ทำตาม ดังนั้นจึงค่อยๆ เดินไปยัง
กระท่อมของตน สองสามนาทีต่อมา
ข้างก้อนใหญ่ๆ เจาะรูตรงกลาง
สำหรับร้อยเชือกก็มากองอยู่แทบเท้า
ของกลีบ แต่ตอนที่คนเหล่านั้นกลับ
มานั้นไม่ได้นำมาแต่ยาง แต่ได้นำ
หลาวไม้ไผ่ติดมือมาด้วยทุกคน

อาวุธชนิดนี้ฟังดูก็ไม่มีพิษมีภัยอะไร
แต่ว่าตัวหลาวแข็งแรงและปลายนั้น
แหลมทั้งคม ไม่ผิดกับทำด้วย
เหล็กกล้า พอเห็นเช่นนั้น กลีบก็
สะดุ้งไปเหมือนกัน และตัดสินใจ
ว่าต้องทำอย่างรวดเร็วเด็ดขาด จึง
ควาดออกไปว่า “ทั้งหลาวของพวกเขา
เจ้าเสียเดี๋ยวนี้ เจ้าพวกหมูป่า”

แทบทุกคนทำตามที่กลีบสั่ง
ลงมีแต่หัวหน้าชาไกผู้ชราเท่านั้นที่
ยังคงถือหลาวด้วยมืออันสั่นเทา
ดวงตาอันต้นตระหนกมองไปยังคน
ทั้งกลุ่มเป็นการขอร้องให้คนเหล่านั้น
ทำตามตน ครั้นต่อมาชายชราผู้สีกเจ็บ
แปลบตรงหัวไหล่ขวา เหตุเพราะ
ถูกหอกของกลีบที่พุ่งมาถนัดนั่นเอง
หลาวจึงหลุดจากมืออันปราศจาก
อำนาจและเร็วแรงของชายชรา
พวกเขาไกรกลุ่มเล็กๆ นั้นก็แตกฮือ
ต่างวิ่งหนี เสียงกลีบควาดออกมา
อย่างบันดาลโทะสะทำให้คนเหล่านั้น
ขยับตัว และหลังจากนั้นก็ยอมทำตาม
ที่กลีบสั่ง กลีบสั่งให้คนทั้งหมดรีบ
ขนยางลงบรรทุกแพ และชาไก
บางคนต้องช่วยล่อแพให้กลีบอีกด้วย
แพแต่ละหลังใช้หาวผูกให้ติดกัน
อย่างแน่นหนา กลีบนั่งบนยกพื้น
เตี้ยๆ บนแพหลังสุดท้าย เพื่อจะได้
เฝ้าดูแพอื่นอีกด้วย

พอแพทั้งหมดลอยออกจากท่า
หัวหน้าพวกเขาไกรที่ได้รับบาดเจ็บ
ก็ได้สั่งให้เด็กหนุ่มสองคนไปบอก
พรรคพวกในป่าให้เตรียมยางน่อง
เอาไว้สำหรับทำลูกดอก เพราะวิช
เป็นวิชาเดียวที่จะทำร้ายกลีบได้ แต่
การเตรียมยางน่องที่ได้จากต้นน่อง

ซึ่งเขาเรียกว่าอโปะหนั้นต้องเสีย
เวลาอยู่บ้าง กลีบจึงได้มีเวลาพอไป
จับกับเขาจากพวกเขาไกรอีก ๒
หมู่บ้าน ก่อนที่คนพวกนั้นพร้อมที่
จะต่อสู้

จากเมืองชาไกไปยังถิ่นที่อยู่
ของกลีบ จะต้องล่องแพไปตาม
แม่น้ำเป็นหนทางอีกตั้งไกล แต่
กลีบมิได้รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย
แต่ถึงรู้ไม่ได้เดี๋ยวนั้น กลีบรู้แต่
เพียงว่า ถ้าล่องแพไปตามแม่น้ำ ไม่
ช้าก็เร็วก็ต้องไปพ้นเมืองชาไก
และบัดนี้ตนก็มีเงินเกินกว่าพัน
เหรียญแล้ว ทั้งนี้ตามราคาขายที่
บรรทุกอยู่บนแพทั้งหมด กลีบไม่ได้
เป็นห่วงตัวเอง หรือเป็นห่วงเรื่อง
ความปลอดภัยของตนเลย คิดอยู่
อย่างเดียวคือไปเสียให้พ้นจากที่นั้น
พร้อมด้วยยางของพวกเขาไกร

เมื่อแพมาถึงก้นน้ำมาราเขา ก็
ได้มีพวกเขาไกรกลุ่มหนึ่งข่มขู่อยู่ตรง
พุ่มไม้ชายน้ำ แต่ละคนมีไม้ขาง
สำหรับเป่าลูกดอก ที่ปลายลูกดอก
ทาสีงาช้างไว้ ทันใดนั้นชาไก
คนหนึ่งก็ยื่นขลุ่ยไม้ขางจรดปาก
แล้วก็ค่อยๆ ขลุ่ยตัวลงเบา เสียงลูก
ดอกดังหวิวแหวกอากาศพุ่งไปยัง
เป้าหมาย กลีบสะดุ้งรู้สึกว่ามี
อะไรมากระทบตัวทางด้านขวาเหนือ
ตะโพก เมื่อกลีบมองดูก็แลเห็น
ลูกดอกยังสนอยู่ตรงสะเอว เพราะที่
ติดที่กลีบมีถุงหนาใส่หมากพลูอยู่ใต้
เสื้อ ลูกดอกจึงทำอะไรกลีบไม่ได้
เมื่อกลีบรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ก่อนที่
ลูกดอกจะหยุดสน และลูกดอกออก
ที่สองจะตามมา และก่อนที่คน

บนแพจะรู้ว่าจะไรเป็นอะไร กุลบก
ได้จิกหัวชาไกคอนที่อยู่ใกล้ตนที่สุด
ดึงตัวเข้ามาไว้ตรงเข้า ชาไกนั้น
ทั้งร้องทั้งคนด้วยความตระหนก
ตกใจ แล้วก็สะดุ้งตัวไปมา พวก
เพื่อนที่อยู่บนฝั่งเกรงจะถูกเพื่อนเข้า
จึงไม่กล้าเข้าลูกดอกอีก กุลบ
คำรามพลาทหวดชาไกที่ร้องลั่นไม่
วางมือ เพื่อให้แข่งชาไกสะบัด
ไปมา แล้วร้องว่า “ระวังนะ ถ้าเจ้า
เข้าลูกดอกอีกดอกเดียว ข้าเป็น
ฆ่าเจ้านเสียด้วยกริษแต่เดียว” ด้วย
เหตุนี้กุลบจึงเดินทางต่อไปได้โดย
ไม่มีอันตราย แต่ก็คงเอาตัวชาไก
นั้นไว้ตรงเข้าตลอดเวลา (ยังมีต่อ)

...บีแห่งความหลัง

ความบกพร่องของคู่สมรส
อาจจะเกิดขึ้นได้ทั้งสองฝ่าย หาก
ฝ่ายใดถือ วิชาสะ' จนเกินไป หรือ
เพียงแต่คิดว่า “ก็ไม่เห็นจะต้องคิด
อะไรมากเลย รู้ๆกันอยู่แล้วว่าเขา
(หรือเธอ) ชอบอะไรไม่ชอบอะไร”
เวลาที่ผ่านมาทำให้เกิดความเข้าใจ
จำใจ และเกิดการแข่งขันได้เสมอ
ฉะนั้นเป็นหน้าที่ของทั้งสองฝ่ายที่
จะได้หยุดคิดว่า เราทั้งคู่ไม่มีข้อ
บกพร่องอะไรบ้าง เราเอาแต่ใจ
ขบั่น ใช้เงินเปลือง เทียวเก่ง ไม่
สนใจเรื่องเช็กส์ ปล่อยตัว และ
'ถือวิชาสะ' จนไม่เห็นความสำคัญ
ของคู่หรือไม่ ไม่ว่าคุณจะเติม
จำนวนปลั่งไปในช่องว่างเท่าไรก็
ตาม ถ้าคุณได้คิดถึงส่วนบกพร่อง
ของตัวเองและสิ่งที่ควรแก้ไข
แล้ว ชีวิตคู่ของคุณจะไม่มีวันพบ
จุดจบด้วยการจากกันอันขาด ♥

ทะเลหน้าฝน

ปาพจน์ยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบขณะ
ถามออกมาในที่สุด

“การเมืองหรืออะ” อารง
เลิกตัว เขารับราชการมานาน คำว่า
การเมืองสำหรับเขาจึงดูวนเวียนอยู่
กับคำว่า ‘ราชการ’ จนแยกไม่ออก
เขาจึงตอบไม่ถูก “ไม่รู้ว่าจะจับ
ประเด็นไหนมาตอบดี

พลอยแก้วมองปลายนิ้วที่คืบ
บุหรืของปาพจน์ หลอนรู้ว่าปาพจน์
ถามทำไม และต้องการอะไรใน
คำถามนั้น ก็หลอน ‘คืบ’ กับเขา
เป็นที่สุด

หลอนเห็นอารงนั่งคิด จึงตอบ
แทนออกไปว่า

“ร่คงจะสนใจการเมืองในรูป
ที่มันเกี่ยวข้องกับปัจจัยอื่นนะค่ะ
ในรูปที่มันเกี่ยวข้องกับปัญหา
เศรษฐกิจและสังคมอื่นๆ ด้วย ที่
เป็นการเมืองเปล่าๆ อย่างเดียวคงจะ
ยังไม่สนใจจริงจิง”

“ยังงั้นหรืออะ ปาพจน์เคาะ
เก้าอี้ว่า “ยังงั้นก็ไม่ใช่ไร” เขาก็
“คิดว่าถ้าสนใจการเมือง วันหลัง
จะได้ชวนไปคุยกัน”

เขาสบตาพลอยแก้ว “ของ
อย่างนั้นมันเริ่มได้ เรียนได้ซะ ใช้
เวลาหน่อย แต่ก็ไม่นาน”

พลอยแก้วมองเขา แล้วมอง
อารง อารงทำให้หลอนคิดถึงทะเล
สาบที่มันน้ำนิ่ง จะพลั้วพัดก็เพียง
ผิวน้ำที่มึลมน่าน รื่นรมย์ และ
สงบสุข

หลอนมองใบหน้าคมคายของ
ปาพจน์ มองปลายนิ้วยาวที่ชอบ

ลูบแก้มหลอนเล่นโดยไม่มีความหมาย
จริงจิงอะไร กระนั้นก็ราวกับใส่เสื้อ
สักร้อยตัวจะพากันกระพือปีกสะบัด
อยู่ในอกใจของหลอน ขณะที่มอง
ปาพจน์ช้าแล้วช้าเล่า พลาทคิดถึง
ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาคิด และทำ แล้ว
ความชื่นชมในเขาก็มาเยี่ยมเยือน
หลอนอีกเหมือนอย่างเคย ราวกับ
แสงแดดเรืองรองที่ส่องผ่านเข้าไป
ในป่าโปร่งจนทำให้ป่าสวโลออกไป
ทั้งป่า

พลอยแก้วต้องยอมรับความจริง
อีกข้อหนึ่ง เหมือนที่หลอนได้เคย
ยอมรับเสมอมาในระยะหลังๆ นั้นว่า
อารงมีอะไรหลายอย่างเหลือเกินที่
ปาพจน์ไม่มี แต่ปาพจน์ก็มีอะไรอีก
หลายอย่างเหลือเกินเหมือนกันที่
อารงไม่มี

อารงออกมาจากห้องน้ำ เขา
นั่งผ้าเช็ดตัวเดินเข้าไปในห้องนอน
การอยู่กันเพียงลำพังสองคนก็คิด
ไปอย่างหนึ่ง อารงคิด มันทำให้
เขาและพลอยแก้วมีอิสระเสรีเต็มที่
ในบ้าน โดยไม่ต้องระมัดระวังต่อ
สายตาของใคร

พลอยแก้วเปลี่ยนเสื้อนอนแล้ว
หลอนนอนอ่านหนังสือเล่มเล็กๆ อยู่
บนเตียง ในห้องนอนค่อนข้างกว้าง
นั้น ตั้งเตียงคู่ขนาดใหญ่ ซึ่งเป็น
ของพ่อแม่ของพลอยแก้ว ตุ๊กตา
ใบใหญ่อยู่ด้านหนึ่ง โต๊ะเครื่องแป้ง
อยู่ถัดไปจากเตียงนอน มุมห้องที่
เป็นมุมสบายนั้น อารงยกเก้าอี้หวาย
ตัวโปร่ง บุเบาะด้วยผ้าฝ้ายสีน้ำเงิน
สลัปลั๊กริ่ม มาจากบ้านเช่าของเขา
นอกจากนี้ อารงยกโต๊ะทำงาน และ

๖33 ลง 37 ๒๕๐๓.๑.๒๕๒๓

บรรจบ พันธเมธา

////////////////////////////////////

นิทานนานาชาติ

๑
แก้แค้น (ตอนจบ)

(นิทานมลายู)

คราวที่แล้วเล่าถึงชาวเป-ระกัผู้หนึ่งชื่อกุลบ ชุมบิง ซึ่งหัวหาญไม่กลัวอะไร ได้เดินทางไปถึงเมืองซาไกที่อยู่ระหว่างประกักับปาหัง และได้ไปบังคับขู่เข็ญชาวเผ่าซาไกจนได้ยงที่ทำเป็นก่อนๆมามากมาย ทั้งยังบังคับให้คนเหล่านั้นต้องแพสำหรับบรรทุกยางเหล่านั้นมาให้และยังให้ถ่อแพมาให้เสียอีกด้วย พวกซาไกไม่กล้าต่อสู้ในขณะนั้น แต่เมื่อกุลบถอยแพออกจากท่าเดินทางต่อไปอีกถึง ๒ หมู่บ้าน พวกซาไกที่ได้รับคำบอกเล่าจากหัวหน้าเผ่าจึงได้ไปเตรียมลูกดอกทายนองแล้วมาดักข่มอยู่หลังพุ่มไม้ที่แพจะต้องผ่านเมื่อแพมาถึงในระยจะเป่าลูกดอกไปถึง ซาไกคนหนึ่งจึงเป่าลูกดอกไปที่กุลบ แต่ซาตากุลบยังไม่ถึงขนาด ลูกดอกไปถูกเอาถุงหมาๆที่กุลบใส่หมากรุกอยู่ใต้เสื้อ จึงไม่เป็นอันตราย และเพื่อไม่ให้ซาไกเป่าลูกดอกมาอีก กุลบก็ดึงตัวซาไกที่อยู่ใกล้ที่สุดมาไว้ตรงเข้า และร้องขู่คนบนฝั่งว่าถ้าทำร้ายคนอื่นอีก ตนก็จะเอากริชแทงซาไกนั้นเสียให้ตาย ซาไกบนฝั่งเลยไม่กล้าเป่าลูกดอก

มาอีก เกรงจะไปถูกเพื่อนของตนเข้า

ด้วยวิธีนี้ กุลบก็เดินทางพ้นแดนของซาไกมาได้โดยปลอดภัย ไม่ช้าก็มาถึงหมู่บ้านของชาวมลายู และได้พำนักอยู่ในหุบเขาชะลาชที่บุกิตบะตรงราวเดือนหนึ่งหรือสองเดือน หมู่บ้านนี้เป็นที่ว่าการของคะโต๊ะมะหาราชาประมาผู้ปกครองส่วนใหญ่ของปาหังในครั้งนั้น กุลบได้นำยางมาขายแก่คะโต๊ะผู้แล้วก็คิดกลับบ้าน วันหนึ่งจึงได้ไปหาคะโต๊ะขออนุญาตออกจากปาหังเดินทางกลับบ้าน คะโต๊ะถามว่า “เมื่อไรจะลงไปยังแม่น้ำ” หุบเขาชะลาชอยู่ลึกเข้าไปในปาหัง จะเดินทางออกจากปาหัง ต้องไปเรือ อย่างน้อยก็ต้องล่องไปให้ไกลถึงกัวลาลิปัส แต่คำตอบของกุลบทำให้คะโต๊ะงุนงง กุลบตอบว่าจะข้อนขึ้นเหนือน้ำกลับทางเก่า คะโต๊ะแทบไม่เชื่อหูจึงบอกกุลบว่า

“จะไปหาที่ตายหรืออย่างไรตายแน่ๆนะ ถ้าจะย้อนกลับไปทางดินแดนซาไกอีกละก็”

แต่กุลบก็ไม่ฟังเสียง เพราะกุลบกลัวว่าถ้าเดินทางกลับบ้านตามทางที่ควรจะไปก็ต้องเสียเบียด

รายทางแก่บรรดาหัวหน้าหมู่บ้านหรือเจ้าเมืองที่ตนเดินทางผ่าน กุลบเกลียดคนที่จะต้องแบ่งทรัพย์สินของตนให้แก่คนอื่น อีกประการหนึ่ง กุลบไม่รู้สึกกลัวพวกซาไก มีหน้าซ้ำยังดูถูกเสียอีก เพราะฉะนั้นจึงปฏิเสธคำแนะนำคัดเตือนของคะโต๊ะเสีย และอีก ๒ วันต่อมาก็เดินทางเข้าป่ากลับบ้าน กุลบรู้ว่าไม่มีใครยินยอมไปด้วยกับตน ตนต้องไปคนเดียว เงินเหรียญค่าขนนหนักเหลือเกิน ทั้งยังมีอาหารแห้งคือปลาแห้งกับเกลือที่ติดตัวไปด้วยอีกเล่า แต่อาวูยังขาวาววับอยู่ ซึ่งดูเหมือนเป็นเพื่อนอย่างเดียวที่กุลบต้องการ กุลบไปคราวนี้ต้องเดินไป ทั้งนี้เพราะคนคนเดียวไม่อาจถ่อแพพวน้ำไปได้ กุลบเดินไปตามทางเก่าที่จะหาได้ แล้วก็พยายามถ่อเอาแนวแม่น้ำเป็นเกณฑ์ กุลบกะว่าจะต้องไปถึงถึงภูเขา เมื่อข้ามเขาแล้วก็อาจจะพบลำน้ำทางประกั ต่อจากนั้นก็อาจล่องแพได้เดินทางไปไม่ช้า กุลบก็ได้พบว่าตัวเองได้กลับมาอยู่ในหมู่บ้านของพวกซาไกอีก แต่เจ้าของบ้านพากันหนีเข้าป่าไปก่อนหน้าที่กุลบจะมา (อ่านต่อหน้า ๑๑๔)

“คุณล่ะคะ... ไปเที่ยวหรือไปทำงาน”

“ทั้งสองอย่าง” เขาตอบทำตาขมวดๆ

“ไปนานหรือคะ”

“ราวๆ สิบห้าวันก็กลับแล้ว ผมไปลง แอล. เอ. แล้วเลยต่อไปเวกส์”

“เวกส์...” หล่อนพยักหน้านิดหนึ่งเมื่อนึกถึงบ่อนการพนันเลื่องชื่อ

เขาหัวเราะเบาๆ

“เวกส์สนุกนะฮะ พอดีผมมีเพื่อนอยู่ แอล. เอ. ที่นั่นแหละฮะ ทำงานแล้ว พักผ่อนอีกหน่อย ว่าแต่ว่าคุณลง แอล.เอ. แล้ว เลยต่อไปรัฐไหน” (อ่านต่อฉบับหน้า)

แก้แค้น

ถึงเสียด้วยซ้ำ กลุบแฉะพักที่หมู่บ้านแห่งสองแห่งเพื่อหาอาหารให้ได้มากขึ้นหน่อย แล้วก็ปลอดภัยกว่าพักในป่า

ตอนเย็นวันที่สามนี้เอง ที่ทำให้กลุบเริ่มรู้สึกหิวอดกลืน พระจันทร์เต็มดวงส่องแสงสว่างทำให้ได้เห็นป่ารอบตัวไปได้ไกลหลายหลา แต่ทั้งๆ ที่ไม่เห็นสิ่งมีชีวิตใดๆ เลย กลุบก็ยังรู้สึกว่ามีคนเฝ้าดูตน บางทีก็รู้สึกว่าแลเห็นลูกตาคนข่มแอบดูอยู่ตามพุ่มไม้ และทุกขณะจะได้ยินเสียงกิ่งไม้แห้งหักอยู่ทางข้างตัวบ้าง ข้างหน้าบ้าง ข้างหลังบ้าง ได้ยินเช่นนั้นกลุบก็โดดลุกขึ้นแล้วก็ให้ร้องขึ้นทำเสียงอย่างจะเข้ราบศึก เสียงรอบตัวบอกให้รู้ว่ามีคนเฝ้าดูอยู่หลายคน และเสียงคนท้วงหนไปก็บอกให้รู้ว่าหลายคนจริง ครั้นนี้เป็นครั้งแรกที่กลุบรู้สึกกลัวจับหัวใจ รู้สึกเย็นหลัง

เหมือนกับกำลังรอว่าหอกจะพุ่งมาไม่ว่าขณะใดขณะหนึ่ง อันตรายให้เห็นตัวเห็นหน้ากลุบไม่เคยกลัวเลย แต่ณศัตรูไม่เห็นตัวทำให้กลุบเหลือจะทนได้ จึงจัดแจงติดไฟแล้วก็นั่งข้างๆ กองไฟพยายามให้พ้นหยากระทบกัน ถ้าได้ต่อสู้กับศัตรู กลุบรู้ว่าความกลัวของตนคงจะหายไป แต่การที่รู้สึกว่าคุณคนที่ไม่เห็นตัวเฝ้าดูและติดตามดูอยู่ทุกขณะ ทำให้กลุบแทบจะเป็นบ้าหาความสุขไม่ได้เลย ในเมื่อต้องเฝ้าแถมมองเหลียวหน้าเหลียวหลัง มองข้ามไหล่ไปดูข้างหลังอยู่ตลอดเวลา ในที่สุดเลยต้องนั่งหันหลังพิงต้นไม้ใหญ่เพื่อจะได้ปลอดภัยไม่ถูกทำร้ายข้างหลัง แต่พอพียงหลังกับต้นไม้ กลุบก็เกิดแหงนหน้าขึ้นไปดูบนต้นไม้ที่อยู่ห่างไปราว ๕๐ หลา กลุบก็ได้เห็นร่างของซาโกโยบูนยอดไม้เป็นสีดำตัดกับท้องฟ้าที่สว่างด้วยแสงจันทร์ กลุบต้องโดดลุกขึ้นอีก และต้องให้ร้อง ขณะที่พุ่งตัวไปทิ่มไม้พยายามแหวกทางไปยังโคนต้นไม้ที่แลเห็นข้าศึกอยู่บนนั้น แต่บ่าออกที่บอย่างนั้นจึงมดหาดันไม้นั้นไม่พบ กลุบก็เลยเห็นว่ากลับไปยังกองไฟที่จุดไว้ดีกว่า

ตลอดคืนนั้นทั้งคืนกลุบพยายามขับความง่วงไม่ยอมหลับ ทั้งๆ ที่ง่วงอยากนอนอย่างเหลือเกิน ในเมื่อต้องเดินมาตลอดทั้งวัน คืนวันนั้นคุดันยาวนานราวกับว่าจะไม่รู้จักสว่าง เพราะฉะนั้นจึงต้องทำศึกกับความง่วงกับการนอนหลับอยู่ทุกนาที ตอนหนึ่งกลุบคิดว่าตัวเองกำลังตื่นอยู่ แต่ก็มิได้เสียงเกิดขึ้นโดยฉับพลันในพุ่มไม้ กลุบก็เลยรู้ได้ว่าตัว

งีบหลับไปบ้างแล้ว ทันใดนั้นความตื่นตื่นด้วยความกลัวทำให้กลุบโดดลุกขึ้นอีก แล้วก็ให้ร้องอย่างเคย เสียงฝีเท้ากับเสียงกิ่งไม้หักบอกให้กลุบรู้ว่า พวกที่เฝ้าดูตนกำลังวิ่งหนีไปหลายคนด้วยกัน ขณะนี้กลุบยังตื่นอยู่ พวกซาโกกล้วนนั้นก็จะทำร้ายเขา ทั้งนี้เพราะกลุบไม่ตายเมื่อถูกยิงครั้งแรก คนเหล่านั้นก็เชื่อว่าบางน้องไม่อาจทำอันตรายแก่เขาได้ จึงไม่ยอมใช้ลูกดอกฆ่าเขาอีก แต่กลุบก็รู้ว่าขณะใดก็ตามถ้าตนหลับลงไปแล้ว ตนต้องตายแน่

อีกครู่หนึ่งต่อมา ก็ได้เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในป่าที่กลุบกำลังนั่งอยู่ เสียงเหมือนกระซิบกระซาบรอบๆ ตัว บอกให้กลุบรู้ว่านกกำลังขยับปีก พอแสงสว่างปรากฏขึ้น กลุบก็ได้แลเห็นรูปร่างของตนไม่ตลอดจนสีใบไม้และเถาวัลย์ การได้เห็นแสงเงินแสงทองทำให้กลุบดีใจเหลือเกิน ความน่ากลัวของเวลากลางคืนกำลังจะหายไป กลุบจึงจัดแจงหุงข้าวกินกินเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เก็บข้าวของออกเดินทางต่อไป

กลุบรู้สึกเหน็ดเหนื่อยมาก แต่ก็ต้องเดินทางวันโดยไม่ยอมหยุด เพราะข่าวการกลับมาของกลุบแพร่ไปในหมู่พวกข้าศึกทั่วป่าหมด คนในป่าที่ติดตามกลุบจึงเพิ่มมากขึ้นๆ กลุบได้ยินเสียงหวีดแหลมร้องเรียกกันในป่า เป็นการเตือนภัยว่าศัตรูกำลังมา และให้บอกต่อๆ กันว่ากลุบจะมาทางไหนๆ มีอยู่ครั้งหนึ่งหรือสองครั้งที่กลุบคิดว่าตนเองได้เห็นดวงดาวแวววาวทั้งคู่หรือร่างอันผอมบางเลื่อนไปอยู่หลังต้นไม้ ทุกครั้งที่เห็นเช่นนั้น กลุบต้องโดด

เข้าใส่และควาออกมอย่างเดือดดาล แต่จะมีชาโกลยตรงนั้นจริงๆละก็ กว่ากลบจะเข้าไปใกล้ในระยะที่จะทำร้ายเอาได้ ชาโกลนก็หายวับไป แล้วในทันทีทันใดนั้นโดยไม่มี สุ่มเสี่ยงใดๆเลย คุณไม่ผิดกับเงา กลบเห็นว่าที่เบนเช่นนั้นมันน่าตกใจ ยิ่งกว่าการต่อสู้ ช่างๆ หน้าเสียอีก เพราะมันเป็นการต่อสู้กับศัตรูที่แลไม่เห็นตัว

ตกกลางคืนวัน นั้นสถานการณ์ ยิ่งร้ายกว่าคืนก่อนเสียอีก กลบไม่ กลานอนเลย และพอล่วงเข้าราว ๒ ขาม กลบก็ออกเดินทางอีกครั้ง หนึ่ง หวังว่าจะพ้นคนติดตาม เดินทางมาได้ราวชั่วโมงหนึ่ง กลบ คิดว่าตนคงพ้นคนเหล่านั้นไกลแล้ว เพราะเดินทางมานานแล้ว ทันใด นั้นก็ได้เสียงแหลมดังขึ้นอีกครั้ง หนึ่งโนบารอบตัว เสียงร้องที่ได้ยิน ครั้งแรกทำให้กลบถึงกับใจแบ้ว แม้ กระนั้นก็ยังเดินเปะปะต่อไป รู้สึก เหน็ดเหนื่อยเกินกว่าจะต่อสู้ศัตรูที่ แลไม่เห็นตัว หรือแม้จะตะโกน โห่ร้อง แต่ก็ยังตั้งใจเด็ดเดี่ยวว่าไม่ ยอมแพ้ ไม่ช้าศัตรูก็แลเห็นแล้วว่า กลบกำลังถอยกำลังลง แต่ก็ยังหาว ชาญยังชน ศัตรูจึงส่งเสียงร้องก้อง บ่าท่วทุกด้านไปหมด ไม่ผิดกับเสียง ผับผาง

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เวลา กลางคืนก็ผ่านไปได้ แล้วก็ยังผ่าน วันอันน่ากลัว ไปอีกตลอดทั้งวัน แล้วถึงเวลากลางคืนอีกครั้งหนึ่ง กลบถึงกับทรุดลงกับพื้นด้วยความ อ่อนเพลียสุดขีด และไม่อาจจะเดิน ทางต่อไปโดยไม่ได้หลับได้นอน เพราะฉะนั้นพอหัวของกลบแตะใบไม้ร่วงๆอันอบอุ่น หนึ่งตาอันหนัก

ของกลบก็ปิดสนิท ทั้งวังกลบก็ขึ้น เขามาได้ครึ่งทางแล้ว เกือบจะเข้า เขตปลอดภัยแล้วทีเดียว แต่กลบผู้ กล้า ผู้หาหาญ ผู้ไม่รู้จักกลัวอะไร ผู้แข็งแรง บัดนี้ไปต่อไปไม่ไหวแล้ว เป็นอันยอมแพ้ แต่หาใช่แก่พวก ชาโกลไม่ ยอมแพ้แก่ธรรมชาติต่าง หาก กลบยอมเลิกต่อสู้ ขอนอน ก่อนแล้วก็หลับไป

ทันใดนั้น ชาโกลคนหนึ่งค่อยๆ กลานออกมาจากป่าไปยังที่ว่างที่ ศัตรูนอนหลับอยู่ กลบนอนหันหลังๆ ทำให้ชาโกลนั้นถึงกับชะงัก ทันทัน ยกเท้าเตรียมจะถอยกลับเข้าไป ในที่กำบัง ถ้าหากศัตรูตื่นขึ้น แต่ว่า กลบหลับสนิทอย่างจะไม่วินิจฉัยเลย บรรดาคนป่าเผ่าชาโกลมีอาวุธครบมือ ทั้งท่อนไม้หนักๆกับหลาวค้อยๆ กับกลานเข้ามาทางจากกลบราวฟุต สองฟุต แล้วคนเกือบ ๒๐ คนก็ยก อาวุธทั้งหมดทั้งทวนทั้งแทงลงไปทิ่ม หัว ทศของศัตรู วาระสุดท้ายของกลบ มาถึงอย่างกะทันหัน จนกลบไม่มี เวลาจะร้องอะไรออกมา ชาโกลก็ม ลงดูหน้าคนตายและก็รู้ได้ว่ากลบ ได้ ใช้หนี้ให้ แก่พวก ตนเต็มตาม จำนวนเป็นการสาสมแล้ว

คนเหล่านั้นมิได้แตะต้อง ข้าวของของกลบเลย ทั้งนี้เพราะ กลัวว่าผีของกลบจะมาหลอกหลอน หลาวเล่มหนึ่งพุ่งไปถูกถุงเงินฉีกขาด แลเห็นเหรียญเงิน คายแสงเป็น ประกายในแสงจันทร์ แต่พวกชาโกล ไม่ต้องใช้เงิน เงินจึงไม่มีประโยชน์ แก่พวกเขา ซากศพของกลบยังคง ตั้งอยู่ในป่า ข้าวของ มีเงิน กริช และหอกก็ยังตั้งอยู่ข้างศพ ผู้เล่าคือ เซอร์คลิฟฟอร์ด ระบุว่ายังคงอยู่ ทันนั้นจบบัดนั้น (เวลาผ่านไป) ♥

ศิลปภาพถ่าย

เรื่องของภาพดอกไม้ในภาพนั้นจึงเป็น ภาพที่มีความหมาย เป็นเรื่องท้าทาย ที่ให้แง่คิดได้มากและสำหรับในแง่ ของศิลปะ จึงอยากจะมองในแง่ที่ ที่ให้การสร้างสรรค์มากกว่าอย่างอื่น

รางวัลที่ ๒

ภาพชื่อ *ล้นทม* ของประวิต มรกตศศิธร ดอกล้นทมเหลือง เป็น ดอกไม้ต้องห้ามอีกเหมือนกัน ต้อง ห้ามเพราะช่อคล้ายกับคำว่า 'ระทม' ทั้งๆที่ล้นทมกับระทมไม่เหมือนกัน ทั้งถ้อยคำและความหมาย แต่ความ เชื่อมโยงไทยๆของเรานี้ ลงได้บังใจ เชื่อมเสียอย่าง เป็นหาหนทางที่จะ แก้ไขให้หมดไปได้ยากจริงๆ

เขาจัดภาพ จัดดี จัดแสงได้ดี มาก ล้นทมดอกไม้ใหญ่เด่นอยู่ข้าง หน้า วางมุมต่ำลงมาหน่อย การ วางจุดเด่นตรงนี้เป็นจุดที่เก๋เท่เข้า ท่ามาก พอมองเลยไปที่เงาดอกตูม และดอกแรกแย้มอยู่ใกล้ๆ ใกล้ ออกไปอีกนิดมีล้นทมช่อใหญ่ ดอก ตูมๆทั้งนั้น พอถึงตรงยอดมดดอก แรกแย้มเต็มเต็มไว้ให้ดู ได้อีกดอก อันการจัดภาพทำนองนี้ เป็นการใช จุดเด่นนำสายตา แล้วจัดหาส่วนที่ มีความเด่นน้อยกว่าเป็นส่วนประกอบ เรียกว่าปล่อยที่เด็ดตามทฤษฎีของ องค์ประกอบการจัดภาพได้ตรงเผงทีเดียว

รางวัลที่ ๓

ภาพชื่อ *กุหลาบ* ของธนา ศรีธนาบุตร เป็นภาพกุหลาบแรก แย้มสีชมพูสวย ๒ ดอก ดอกโต เท่าๆกันด้วย เรียกว่าดูเด่นได้ทั้งคู่ เรื่องการถ่ายภาพดอกกุหลาบ เคยอธิบายและให้แนวความคิดไว้

๙๓๓ ๙๙๖ ๓๘ ๒๒ ๕-๑๐-๒๕๖๓

บรรจบ พันธเมธา

~~~~~

นิทานนานาชาติ

ปราบยักษ์ปราบมังกร

(นิทานชาวเขาฟิลิปปินส์)

นิทานของชาวเขาฟิลิปปินส์ มักเป็นเรื่องตำนาน สถานที่หรือ กำเนิดของสิ่งต่างๆ เป็นการอธิบายว่า ทำไมจึงได้มีสิ่งนั้นหรือ เรียกชื่อเช่นนั้น เรื่องที่จะเล่าต่อไป นี้ก็เป็นเช่นเดียวกัน ดังที่ไอ อี มัลลารี เล่าไว้ในนิทานชาวเขาฟิลิปปินส์ต่อไปนี้

ปราบยักษ์ ชาวเขาเผ่าอึบาลอย เล่าว่า ครั้งหนึ่งมียักษ์ตนหนึ่งชื่อ บุษอล อาศัยอยู่ในถ้ำที่เป็นถ้ำตริณิดาคในบัจจุบันนี้ ยักษ์บุษอลตัวใหญ่น้ำหนักมาก เวลาเดินจะเห็นรอยเท้า จมลึกกลงไปในหิน ซึ่งครั้งนั้นหินยังอ่อนอยู่ มาในบัจจุบันหินแถบนั้น กลายเป็นหินแข็งตามธรรมชาติ แต่รอยเท้าก็ยังปรากฏอยู่จนทุกวันนี้ เขาเล่าว่ายักษ์บุษอลเป็นยักษ์ร้าย ที่ร้ายมากก็คือชอบไล่กวาดจับผู้หญิงคนแถบนั้นเห็นเช่นนั้นก็พากันโกรธแค้น และความโกรธแค้นทวีขึ้นทุกวันๆ จนกระทั่งคนเหล่านั้นตกลงใจว่าจะต้องจัดการฆ่าเสียให้ได้ แต่ว่าจะฆ่ายักษ์บุษอลด้วยวิธีใดเล่า ในเมื่อยักษ์ตัวออกใหญ่โตและมีอำนาจออกอย่างนั้น ชาวบ้านต่าง

ช่วยกันคิด คิด คิดแล้วคิดอีก ในที่สุดก็หาวิธีได้

คนเหล่านั้นได้เชิญยักษ์บุษอลมากินเลี้ยง แต่ก่อนหน้าวันกินเลี้ยงต่างช่วยกันชุดหลุมพราง และเหนือหลุมพรางนั้นก็ใช้กระดานปิดปากหลุมไว้ แล้วเอาดินกลบกระดานปิดปากหลุม เกลี่ยจนเรียบดูเหมือนพื้นดินธรรมดา กระดานที่ปิดปากหลุมนั้นแข็งแรงพอที่คนธรรมดาจะขึ้นไปเดินบนนั้นได้ แต่สำหรับยักษ์บุษอลนั้น เพียงแต่ก้าวขึ้นไปก็พังแล้วและยักษ์บุษอลจะต้องตกลงไปในหลุมพรางนั้น

ครั้นถึงวันกินเลี้ยง ยักษ์บุษอลก็ได้มาตามคำเชิญ และได้กินหมูปิ้งตัวหนึ่งแล้ว กับดื่มกะแช่หมดไปตั้งหลายไห ยักษ์บุษอลรู้สึกสนุกที่ได้ดูผู้คนเต้นรำกัน คนหนึ่งได้ถามว่า “ทำไมไม่เต้นบ้างล่ะ บุษอล คงไม่ใช่เพราะเต้นไม่เป็นหรอกนะ”

“อ้อ ไม่ใช่แน่ข้าเต้นเป็น”

“ถึงเต้นเป็น แต่ข้ากลัวว่าพ่นไฟได้เลยว่า ข้าเต้นไม่ได้แน่ ถ้าเอาหินทุบหัวไว้ด้วย” อีกคนหนึ่งพูด

“ได้ซิเ่ะ” ยักษ์บุษอลยืนยัน “ถ้าผู้หญิงเขาเอากระจาดทุบหัวแล้วเต้นได้ ข้าก็เอาหินทุบหัวเต้นได้”

“ถ้าเช่นนั้นทำไมไม่ลองเต้นดูล่ะ” มีเสียงเข่าชนหลายเสียง

ถึงตอนนั้นยักษ์บุษอลนั่งอยู่ไม่ได้ ต้องลุกขึ้นหยิบหินมาทุบหัว แล้วก็เดินตรงไปยังที่ที่เขาปรับไว้เป็นที่เต้นรำกัน ต่อจากนั้นก็เริ่มเต้นทันที โคนั้นกระดานที่ปิดปากหลุมก็พังลง ยักษ์บุษอลก็ตกลงไปในหลุม หินก้อนใหญ่ที่ทุบหัวไว้ก็เลยทับตัวเข้าไปอีก แต่เพียงเท่านั้นยักษ์บุษอลไม่ถึงกับตายอย่างที่ ชาวบ้านเหล่านั้นคิด บุษอลตะโกนโหวกเหวกด้วยความแค้นเคือง แล้วก็พยายามจะตะกายขึ้นจากหลุม

ผู้คนเห็นเช่นนั้นก็พากันกลัวไม่รู้ว่าจัดการอย่างไรต่อไป มีผู้หญิงคนหนึ่งไม่กลัวและรู้ด้วยว่าควรจะทำอย่างไร หญิงนั้นเรียกผู้หญิงคนอื่นๆให้ไปช่วยกันต้มน้ำร้อน พอ น้ำเดือด ก็นำมาเทราดลงไปทั่วตัว บุษอล ยักษ์บุษอลร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดและบันดาลโทสะ

(อ่านต่อหน้า ๑๖๑)

ปราบยักษ์ปราบมังกร

แต่ทว่าทำอะไรไม่ได้ ความเจ็บปวดทรมานๆ ไม่ซำกับบรูซอดก็ตายอยู่ในหลุมพรางนั้น คนเหล่านั้นพากันให้ร้องด้วยความตอกใจที่ประหารศัตรูลงได้ งานเลี้ยงที่เรียก กันเขาก็กินได้ เป็นงานเลี้ยงเพื่อฉลองชัยชนะ

ปราบมังกร มังกรที่ดุร้ายตัวนี้ เขาเล่าว่า ซือบลาลาเกา อาศัยอยู่ในถ้ำบาลักบก บนฝั่งแม่น้ำอัมบูรายัน คนที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงก็หนีลงน้ำกับ ตาบาบ ต่างพากันกลัวมังกรบลาลาเกาด้วยกันทั้งนั้น ทั้งนี้เพราะมังกรนี้ได้ฆ่าและกินญาติพี่น้องเพื่อนฝูงของตนมานานก่อนแล้ว ทั้งรวมทั้งวัวควายและสัตว์อื่นๆ อีกด้วย คนเหล่านั้นจึงขอให้ชายคนหนึ่งชื่อ กิวบา ไปช่วยปราบมังกรตัวนี้

กิวบาเป็นนายพรานผู้เก่งกาจอยู่ที่อาศัยกับเมียและลูก ๔ คน มีหมาไล่เนื้ออีก ๑ ตัว ตอนแรกกิวบาใช้หมาไล่เนื้อไปไล่จับ มังกรบลาลาเกา แต่ไม่สำเร็จ มังกรเขาหมาไปกินเสียทั้งสองตัว กิวบาจึงต้องคิดหาวิธีปราบใหม่ ก็ออกไปหาเปลือกไม้ชนิดหนึ่งที่อ่อนและเมื่อจุดไฟแล้ว ไฟจะลามไปซำๆ กิวบาเอาเปลือกไม้ชนิดนี้ขัดใส่หนังวัวจนกระทั่งดูเหมือนเป็นวัวเป็นๆ พอเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็จุดไฟเผาเปลือกไม้ที่อยู่ในหนังวัว แล้วเอาวัวขัดใส่เปลือกไม้เข้าไปไว้ในถ้ำที่มังกรอยู่

มังกรบลาลาเกาแลเห็นวัวเข้าไปในถ้ำที่อยู่ของตน ก็เลยซำวแล้วขอกเข้าไป ทันใดนั้นมังกรก็ร้องลั่นด้วยความโกรธและเจ็บปวด เพราะเปลือกไม้ไม่ไปไหม้อยู่ในท้อง มังกรดันฟาดเนื้อฟาดตัว แต่ไม่อาจทำให้ความเจ็บปวดในท้องหายไปได้ เขาว่าเสียงร้องของมันดังลั่นไปไกลดังเป็นไม้ลั่นๆ

มังกรทนทุกข์เวทนานอยู่อย่างนี้เป็นเวลาถึงห้าวัน ก็วาก็ได้แต่ยืนคอยดูผล พอถึงวันที่ห้า กิวบารูสึกเหนื่อยและง่วง แล้วก็ทนคอยไม่ไหว ทั้งอดอยากก็ไม่ได้ว่าบ้านนี้มังกรตายหรือยัง

ในที่สุดกิวบาก็คิดหาทางที่จะฆ่ามังกร บลาลาเกา ให้ตายอย่างรวดเร็ว กิวบาจึงเรียกคนมา ๑๕ คน และบอกให้คนเหล่านั้นไปหาหม้อใบใหญ่มาใบหนึ่ง เมื่อได้มาแล้วก็ให้เอาไปตั้งไว้บนเขาเหนือถ้ำที่อยู่ของมังกร แล้วก็ใส่น้ำ หาพินมาจุดไฟไว้ได้หม้อต้มนี้ น้ำเดือด กิวบาก็ให้คนทั้งสิบห้าคนช่วยกันยกเทให้น้ำร้อนไหลลงตามรอยแตกของถ้ำ น้ำร้อนได้ลวกมังกรจนมังกรร้องคำรามดังลั่นกว่าเคย แล้วเลยถลันออกมาจากถ้ำ คนของกิวบาเอาหอกที่แทงมังกรจนกระทั่งตาย

ชาวบลันกับตาบาบส่งเสียงให้ร้องแสดงความยินดีที่ศัตรูร้ายกาจตายไปแล้ว ไม่มีอะไรจะต้องหวาดกลัวอีกต่อไปแล้ว เพราะฉะนั้นจึงร้องเพลงบั้งส่งเสียงเอะอะไปข้างในระหว่างที่ฝังมังกรไว้ในถ้ำ ครั้นเสร็จธุระแล้ว กิวบาก็บอก

คนทั้งหลายว่า “มังกรก็ตายแล้ว เอรารางวัลมาให้ซำๆ”

“เอ๊ะ รางวัลอะไร” คนเหล่านั้นถามทำท่าแปลกใจ

“อ้าว ก็พวกท่านไม่ได้สัญญากับซำหรือกรว่าจะให้วัว ๕ ตัวให้หำใบ เชือกหำมัด ถ้าหากซำฆ่ามังกรบลาลาเกาได้สำเร็จ”

“เราไม่เห็นเคยได้สัญญาอย่างนั้นเลย” คนพวกนั้นพูดพลางหัวเราะดังลั่นก้องจนที่นั่นสะเทือน

เวลาล่วงต่อมาอีก กิวบาได้พูดถึงรางวัลที่ได้ฆ่ามังกรบลาลาเกาตายกับคนเหล่านั้นอีก แต่คนพวกนั้นก็ได้แต่หัวเราะเยาะเขา ซึ่งทำให้กิวบาแค้นเคือง และขมขื่นขึงนัก ดังนั้นเมื่อก่อนที่กิวบาจะตาย กิวบาได้เรียก ลูกชายคนหัว บีม่าข้างตัว แล้วบอกลูกว่า

“พอพ่อตายแล้ว เอาศพพ่อใส่โลงใหญ่ๆ แล้วลอยโลงศพนั้นไปตามแม่น้ำอัมบูรายันนะ”

ลูกชายกิวบาทำตามที่พ่อสั่งไว้ทุกประการ ต่อมาอีก ๕ วัน ก็ได้เห็นโลงศพพ่อกลับถูกซัดขึ้นมาอยู่บนตลิ่ง เลยต้องเผ่าดูกลางเพื่อจะได้รู้ว่า จะให้ทำอะไรต่อไป และก็มีความว่าให้เอาโลงไปฝังในถ้ำเดียวกับที่ฝังมังกรนั้น ด้วยเหตุนี้เอง เขาจึงเรียกถ้ำมังกรนั้นว่าถ้ำกิวบา และเมื่อไรก็ตาม เมื่อคนพยายามจะมาอยู่ที่นั่น ก็ปรากฏว่าวัวควายมักจะตายหมดสิ้น เขาวานันแหละเป็นการที่กิวบาฆ่าทางรางวัลที่ติดค้างอยู่กับคน ♥

J 33 39 28 8.1.2523

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

หอมแดงหอมขาว

(นิทานอินโดนีเซีย)

ตอนที่ ๑๐๖/๖๖๖๖๖๖

เรื่องทำนองแม่เลี้ยงลูกเลี้ยงตลอดจนเรื่องเอาอย่าง คงเป็นที่ถูกใจจนทั่วไป จึงมีเล่ากันตามถิ่นต่างๆ หลายอันด้วยกัน เรื่องนี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งซึ่งมารี เกอริต เชยกล่าไว้ใน 'เรื่องโปรดปรานจากอินโดนีเซีย' เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีแม่หม้ายคนหนึ่งอาศัยอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งริมแม่น้ำ แม่หม้ายผู้นี้มีลูกสาวคนหนึ่งตั้งชื่อว่า หอมแดง และยังมีลูกเลี้ยงอีกคนหนึ่ง ซึ่งตั้งชื่อว่า หอมขาว ให้เป็นคู่กัน แต่ทั้งสองนางหาได้รักเด็กทั้งสองเท่ากันไม่ เป็นธรรมดา นางจะต้องรักลูกของตนมากกว่าลูกเลี้ยง นางหาเสื้อผ้าสวยๆ ให้หอมแดงลูกของตนใส่ ห่ออาหารอร่อยๆ ให้กิน เครื่องเล่นสวยๆ ก็หาให้เล่น ตรงกันข้ามกับหอมขาว ที่นอกจากจะไม่เคยได้สิ่งสวยงามๆ ดังกล่าวแล้วนั้น ก็ยังถูกใช้ให้ทำงานสารพัดกิจปละ มีหน้าซำยังจะถูกดุด่าเสียอีก ในเมื่อหอมแดงไม่ต้องทำอะไรเลย เธอแต่เที่ยวเล่นตลอดทั้งวัน หอมขาวต้องตั้งแต่เช้าหุงหาอาหาร เสร็จแล้วต้องเช็ดถูบ้าน กวาดสวน เลี้ยงเป็ด

เลี้ยงไก่ แล้วก็ซักผ้า พุดที่จริงแล้วก็ทำงานบ้านทุกอย่างแต่เพียงคนเดียว ทั้งนี้เพราะแม่เลี้ยงชอบออกไปเที่ยวคุยกับเพื่อนบ้าน บ้านนั้นบ้านโน้น เมื่อกลับมาก็เล่าแต่ที่ว่าไม่ว่าหอมขาวทำอะไร ดูเหมือนจะไม่เป็นที่ถูกใจแม่เลี้ยงเสียทั้งนั้น วันหนึ่งแกงจัดไป อีกวันหนึ่งแกงไปไม่เช่นนั้นพนักก็ไม่ใช่สอาด หรือในสวนมีแต่หญ้ารก ลอนไม่หมด

หอมขาวไม่รู้จะทำอย่างไร ได้แต่ก้มหน้าร้องไห้ เพราะใครเลยจะมาช่วยเด็กกำพร้าอย่างตนได้ อยู่มาวันหนึ่ง หอมขาวไปซักผ้าที่แม่น้ำ แม่น้ำนั้นลึกอะไรนัก แต่ว่าไหลเชี่ยว เพราะมีก้อนหินระเกะระกะไปทั่ว เหมือนกับว่ายยักษ์เอาก้อนหินมาเล่นแล้วล้มเอากลับบ้านอย่างนั้นแหละ และทุกก้อนหินเหล่านั้นก้อนหนึ่งหอมขาวได้มาซักผ้าวันวัน งานซักผ้านี้เป็นงานหนักสำหรับเด็กอย่างหอมขาว แต่หอมขาวก็ชอบมาซักผ้าที่นั่น มาถึงแล้วรู้สึกโปร่งใจไปใจ ด้วยว่าเป็นที่ปลอดพ้นจากแม่ลูกทั้งสองนั้น ไม่มีใครจะมาทวงใจ เพราะสองแม่ลูกไม่ชอบมาที่แม่น้ำนั้น กลัวน้ำจะเบี่ยง

เข้าวันหนึ่ง หอมขาวมาซักผ้าที่แม่น้ำตามปกติ เสื้อผ้าสกปรกก็จะซัก หอมขาวใส่ตะกร้าหามา มาถึงก็จัดการซักตรงก้อนหินก้อนหนึ่งระหว่างที่ทำงานเพลิน หอมขาวไม่แลเห็นเลยว่าตะกร้าหล่นจากก้อนหินลงไปใต้น้ำตั้งแต่เมื่อไหร่ พอซักผ้าเสร็จหอมขาวมองหาตะกร้าจะใส่ผ้า แต่หาอย่างไรก็ไม่เห็น เพราะตะกร้าถูกน้ำพัดลอยน้ำไปเสียแล้ว เสื้อผ้าบางชิ้นที่ยังอยู่ในตะกร้าก็เลยติดไปกับตะกร้าลอยไปกับน้ำด้วย พอรู้เช่นนั้นหอมขาวตกใจแทบสิ้นสติ นึกไปถึงแม่เลี้ยงกับลูกสาวว่าจะดำน้ำตบตีตนสักแค่ไหนก็ไม่รู้ ถ้ารู้เรื่องนี้เข้า

‘เขาคงจะมาเราเสีย ละมัง’ หอมขาวคิดด้วยความตระหนกตกใจ “เห็นที่จะต้องพยายามหาตะกร้าให้เจอดีกว่า จะกลับบ้านมือเปล่า”

ดังนั้นหอมขาวจึงเดินเลียบไปตามริมแม่น้ำ สอดสายสายตาหาตะกร้าที่หายไ้ เดินมาครู่ใหญ่ๆ ก็พบผู้หญิงคนหนึ่งกำลังสระผมอยู่ จึงถามว่า “แม่จ๋า เห็นตะกร้าลอยมาทางนี้บ้างหรือเปล่าจ๊ะ” “ไม่เห็นหรือลูก แม่มีแต่สระผม” หญิง

(อ่านต่อหน้า ๑๑๔)

หรือไม่ก็รักเจ้าเป็นที่สุด นอกเหนือจากหน้าที่และแผ่นดิน อย่ากังวลห่วงใยจนป่วยไข้เล่า เกิดเป็นลูกผู้ชาย โอกาสนั้นแหละที่จะได้ฉลองพระเดชพระคุณ บอingkันบ้านเมืองและศัตรู”

คนทั้งปักษ์หน้ารับ พยายามไม่ร้องไห้ แต่ก็เหลือจะฝืน เสียงแผ่วๆมาเข้าหูกว่า “เกิดเป็นคนตายหนึ่งเดียวเหมือนกัน แต่ตายอย่างไรนั้นซี ตาคณิก ถึงเขาจะจำกันประเดี๋ยวประด๋าว แต่คุยขึ้นมาพูดเมื่อใด สรรเสริญเมื่อนั้น จะประเสริฐกว่าถูกกันว่าสาปแช่งทุกคราไป ไม่ใช่หรือ”

เสียงถอนใจยาว หลวงไกรซ่อนหน้าคนในอ้อมแขนให้แขนเงย ก็เห็นมันตาฉาบกับน้ำชุ่มด้วยน้ำตา ชั่วแต่ไม่ไหลหยาดลงมา

“พิศมณูว่าเจ้าพาเจ้าไปกราบพระพุทธรูปปฏิมากรทองคำ องค์เท่าตัวคน กับพระพุทธรูปรัตนหล่อด้วยนากในวัด พระศรีสรรเพชญ์ข้างในวัง ก็พอดีเรื่องจะต้องรีบไป กรวหลังไม่ตายเสีย พังจะพาเจ้าไปให้ได้ตามสัญญา น้ำค้างแรงแล้ว พังจะกลับละ”

คนพูดกลายอ้อมแขนออก ก่อนจะหันหลังลงบันไดไป ดาวเรืองแสงตามจนลับตา แล้วจึงนึกขึ้นได้ว่า คุณข้าให้ตามบ่าวสำหรับบับนวดสาวน้อยปาดนาคาทางจนแห้ง ตั้งคนใช้แล้วเลี้ยงเข้าห้องพระ สวดมนต์เสียหลายจนบั้นแหละ ความว้าวุ่นในหัวใจจึงสงบลงได้ในที่สุด (อ่านต่อฉบับหน้า)

หอมแดงหอมขาว

นั้นตอบ หอมขาวจึงเดินต่อไป อีกราวชั่วโมงหนึ่งต่อมาก็ได้พบชายชราคนหนึ่งกำลังตัดหญ้าแถบนั้น เขาไปเลี้ยงแพะ หอมขาวจึงถามว่า

“พ่อจ๋า พ่อเห็นตะกร้าลอยมาแถวนี้บ้างหรือเปล่าจ๊ะ” หอมขาวถามอย่างมีความหวัง แต่ปรากฏว่าชายชราสั้นห้าว บอกว่า มัวแต่ตัดหญ้ายู่งอยู่ ไม่มีเวลาได้มองอะไรรอบๆตัว หอมขาวจำต้องเดินหาตะกร้าของตนต่อไป เผอิญแต่ถามใครๆ แต่ก็ไม่มีใครแลเห็นสักคน ในที่สุดก็ได้เห็นว่า หนทางข้างหน้าตันเสียแล้ว หอมขาวแหงนหน้าขึ้นดู จึงแลเห็นว่าผู้ที่มากั้นหนทางไว้นั้น คือแม่ยักษิณีเขี้ยว ผู้คุมครองแม่น้ำนั่นเอง แม่ยักษิณีเขี้ยวกำลังสาวข้าวอยู่ในแม่น้ำ เมื่อเห็นหอมขาวมองตนอย่างหว่นหวาด ก็ร้องทักขึ้นว่า “มาทำอะไรอยู่ที่นี่ หนูน้อย”

เสียงทักทายอย่างเป็นกันเองของแม่ยักษิณีเขี้ยว ทำให้หอมขาวค่อยกล่าขึ้น รีบบอกแม่ยักษิณีเขี้ยวเรื่องตะกร้าหาย แม่ยักษิณีเขี้ยวก็พูดพลางชี้ไปที่ตะกร้าเก่าๆใกล้ๆตัวว่า “อ้อ ตะกร้านั้นของเจ้าเองหรือหรือ ข้าเก็บขึ้นมาจากน้ำเมื่อไม่นานมานี้เอง”

“ใช่จ๊ะ นั่นละตะกร้าของข้าเอง” หอมขาวพูดอย่างดีอกดีใจและสำนึกถึงบุญคุณ “แม่ยักษิณีเขี้ยวใจดีจังทช่วยเก็บขึ้นมาจากน้ำ ข้าไม่รู้จะตอบแทนบุญคุณอย่างไรดี”

“อยู่กับข้าสัก ๒-๓ วันซี จะได้ช่วยข้าทำงานบ้านบ้าง” แม่ยักษิณีเขี้ยวตอบ

หอมขาวไม่ขัดข้อง จึงเดินตามแม่ยักษิณีเขี้ยวกลับไปบ้าน หอมขาวพยายามทำงานให้แม่ยักษิณีเขี้ยวอย่างเต็มที่ที่สุด พ้นเรือนอันใหญ่โตนั้นเป็นมันเลื่อม เมื่อหอมขาวขจัดให้ทั้งหม้อทั้งกระทะในครัวเป็นเงาวับ ราวกับของใหม่ แม้แต่โสรงของแม่ยักษิณีเขี้ยวที่ฉีกขาด หอมขาวก็จัดแจงเย็บให้เรียบร้อย อยู่มาได้ ๓ วันแม่ยักษิณีเขี้ยวได้บอกแก่หอมขาวว่า “ข้าคิดว่าเจ้าควรจะกลับบ้านเสียทีนะหอมขาว ข้าชอบใจเจ้ามากไม่ว่าจะทำอะไรให้ข้า เพราะฉะนั้นข้าจะให้ของที่ระลึกแก่เจ้าสักอย่างมานี้ซี” แล้วแม่ยักษิณีเขี้ยวก็พาหอมขาวไปยังห้องเก็บของ ซึ่งมีห่อมากมายทั้งเล็กทั้งใหญ่ มีห่อหลายห่อห่อด้วยแพรต่วนบ้างผ้าไหมบ้าง ทั้งยังผูกโบสีต่างๆอย่างสวยงาม แต่ก็ยังมีห่อด้วยกระดาษธรรมดา แม้แต่ห่อด้วยใบตองแห้งก็มี แม่ยักษิณีเขี้ยวพูดว่า

“เอา เลือกอห่อหนึ่ง หอมขาวห่อไหนก็ได้ เลือกอห่อตามใจชอบ”

หอมขาวเป็นเด็กใจเมตต์ไม่กล้าเลือกห่อที่ห่อไว้สวยงามๆ กลับหยิบห่อที่วางไว้ใกล้ตัวที่สุด เป็นห่อห่อด้วยใบตองแห้ง แม่ยักษิณีเขี้ยวเห็นเช่นนั้นก็ยิ้มให้ แล้วพูดว่า

“เอาห่อนั้นหรือ เออเลือกดี หอมขาวไปเถอะ ไปบ้านได้”

หอมขาวขอบคุณแม่ยักษิณีเขี้ยวอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็ลากลับบ้าน เมื่อถึงบ้านทั้งแม่เลี้ยงกับลูกสาวต่างพากันแปลกใจที่เห็นหอมขาวกลับมา เพราะหอมขาวหายไปตั้ง ๓ วัน สองแม่ลูกคิดว่าหอมขาวจมน้ำตายเสียแล้วอีก แต่ถึงอย่างไรการได้เห็นหอมขาวกลับบ้าน ก็ทำให้แม่เลี้ยง

กับหอมแดงยี่สิบยี่สิบ เพราะหอมขาวไม่อยู่บ้าน สองแม่ลูกต้องทำงานบ้านเอง คนขี้เกียจอย่างนี้ยอมทำไม่ไหว แต่คนทั้งสองก็ไม่ได้แสดงให้หอมขาวเห็นว่า ตนยินดีปรีดา กลับแสร้งทำเป็นโกรธเสียอีก ทั้งยังดูคำหอมขาวอย่างไม่มีปราณี แม่เลี้ยงตวาดออกมาว่า

“ไปอยู่ไหนมา นังเด็กเหว”

“เจ้ากล่าปล่อยให้น้ำสกปรกรกเถะเหอะได้อย่างไร” หอมแดงพลอยแหวใส่หอมขาวบ้าง

“เสียผ้าให้ไปซักอยู่ที่ไหน” แม่เลี้ยงเอ็ดตะโรขึ้นอีก

หอมขาวอ้อมแอ้มเล่าให้ฟังว่า ตะกร้าได้ล่อน้ำหายไป ตนไปตามตะกร้าและได้พบแม่ยี่สิบเขียว ไปทำงานให้แม่ยี่สิบเขียวอยู่สามวัน และแม่ยี่สิบเขียวให้ของมา หอมขาวพูดพลางยื่นห่อของเล็กๆนั้นให้แม่เลี้ยงกับหอมแดงดู หอมแดงร้องลั่นว่า

“เบ็ดชิ เบ็ดชิ ดูซิว่าแม่ยี่สิบเขียวให้อะไรมา ดูยังกับห่อข้าวเก่าๆ”

หอมแดงค่อยๆ แก่ห่อออกอย่างช้าๆ เห็นเป็นกล่องเล็กๆอยู่ข้างใน พอหอมขาวเปิดฝากล่องออก ทุกคนต้องอุทานออกมาด้วยความตื่นเต้น เพราะในกล่องเล็กๆนั้นมีแต่เพชรพลอยมีค่าอยู่เต็ม เห็นเช่นนั้นแล้ว หอมแดงทนไม่ได้ด้วยความริษยา ดูซิหอมขาวขี้เหวก็ออกอย่างนั้น ใจก็เท่านั้น แล้วยังได้เพชรพลอยมีค่านามหัตถ์จริงถึงเพียงนี้ ส่วนตัวเองไม่ได้อะไรเลย เป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นตนจะต้องได้บ้าง หอมแดงจึงคิดจะทำตามหอมขาวบ้าง จะได้

ไปรับใช้แม่ยี่สิบเขียวที่บ้าน ดังนั้นในวันรุ่งขึ้น หอมแดงจึงโยนตะกร้าลงไปในน้ำ แล้วเฝ้าตะกร้าลอยไปในกระแสน้ำอันเขียวกรากนั้น พอพ้นสายตาไปแล้วก็วิ่งตามไป ทำเป็นเที่ยวหาตะกร้าที่ลอยน้ำไป

หอมแดงเดินไปๆจนกระทั่งมาได้พบแม่ยี่สิบเขียวกำลังซักเสื้อผ้าอยู่ในแม่น้ำ หอมแดงตรงเข้าไปถามแม่ยี่สิบเขียวอย่างห้าวหาญว่า เห็นตะกร้าของตนบ้างหรือไม่ แม่ยี่สิบเขียวมองดูหอมแดงอย่างรู้ทัน และพูดแต่เพียงว่า “นั่นไงตะกร้าของเจ้า” พลาบซีไปตะกร้าข้างๆ ตัว หอมแดงจึงถามว่า “ให้ข้าไปช่วยทำงานให้บ้างได้ไหม” แม่ยี่สิบเขียวตอบว่า

“ถ้าอยากทำจริงๆก็มาอยู่กับข้าได้ มาช่วยข้าทำงานบ้าน”

หอมแดงจึงเดินตามแม่ยี่สิบเขียวไปที่บ้าน แต่หอมแดงเคยอยู่สบายจนเคยตัวมาเสียแล้ว ไม่เคยรู้ว่าที่เขทำงานบ้านให้เรียบร้อย เขากินอย่างไร ขาดทุนทำอะไรก็ไม่รู้ หม้อกระทะขัดใสเป็นเงาแวววาวทำอะไรก็ไม่รู้ จึงทำงานเก่งๆก้างๆ แต่เห็นสิ่งอื่นใดก็คือนหอมแดงเป็นเด็กเกียจคร้านที่สุด เพราะฉะนั้นทำงานได้เพียง ๒-๓ ชั่วโมง ก็เลียดหยุดแสร้งทำเป็นอยากทำงาน หอมแดงลงนั่งพักบนว่าเหนื่อย ทำไม่ไหว และอยากกลับบ้าน แต่ก่อนอื่นหอมแดงอยากได้ของจากแม่ยี่สิบเขียว

แม่ยี่สิบเขียวพาไปดูของในหีบเก็บของ พลาบบอกให้เลือกเอาห่อหนึ่ง หอมแดงเลือกอยู่ช้านานก็ยังตกลงใจไม่ได้ว่าจะเลือกห่อไหนดี

เฝ้าแต่ลองเอามือซึ่งห่อโน้นห่อน แล้วดูห่อข้างนอกอย่างถนัด จนกระทั่งแม่ยี่สิบเขียวเตือนขึ้นว่า ให้รับๆเลือกเสียเวลามากแล้ว หอมแดงจึงจำใจเลือกเอาห่อที่ใหญ่ที่สุดในหีบนั้นมาห่อหนึ่ง ซึ่งหนักยกแทบไม่ขึ้น แล้วไม่ทันต้องกล่าวคำ

ขอบคุณ หอมแดงก็จัดการลากของห่อใหญ่ขึ้นกลับบ้าน แม้ของนั้นจะหนักเพียงไรหอมแดงก็ไม่อยากขอให้ใครช่วย กลัวว่าเขาจะมาคว้าเอาเพชรพลอยของตนวิ่งหนีไป เมื่อมาถึงบ้านจึงถึงแก่เหนื่อยหอบ แต่ก็มีความสุขและภาคภูมิใจ หอมแดงพูดแก่หอมขาวว่า

“ดูซิ หอมขาว ห่อของของข้าใหญ่เมื่อเริ่มทีเดียว เจ้านั่นโง่ไปเลือกเอาห่อเล็กนิดเดียว ในเมื่อมีของห่อใหญ่ๆให้เลือกอีกตั้งมากมาย”

แม่เลี้ยงก็พลอยสรรเสริญลูกไปด้วยที่เลือกเก่ง แล้วคนทั้งสองก็ช่วยกันแกะห่อที่ห่อไว้สวยงาม หอมแดงมือสั่นด้วยความตื่นเต้น ขณะที่ค่อยๆเปิดผ้าหีบขึ้น และก็ได้แลเห็นสิ่งที่แวววาวสองสิ่งอยู่ภายใน แต่สิ่งนั้นหาใช่เพชรพลอยอะไรหรอก เป็นนัยน์ตาของงูพิษต่างหาก และยังไม่ทันที่สองแม่ลูกจะวิ่งหนีทัน งูในหีบก็ได้ฉกเอาคนทั้งสอง แล้วก็เลื้อยออกไปทางประตูหน้าบ้าน หายลงไปในแม่น้ำ

งูนั้นมีพิษเมื่อถูกกัดแม่เลี้ยงกับหอมแดง แม่ลูกทั้งสองจึงถึงแก่ความตาย หอมขาวก็เลียดอยู่อย่างอิสระ ได้ขายเพชรพลอยเหล่านั้นนำเงินมาซื้อบ้านซื้อสวน ทำให้ได้อยู่อย่างสุขสงบโดยไม่มีผู้ใดมารบกวนอีกเลย ♥